
ภาพรวมและสาระสำคัญของพระคัมภีร์ทั้ง 66 เล่ม

ภาพรวมพระคัมภีร์ พันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่

Yongjin Choi

ภาพรวมพระคัมภีร์พันธสัญญา เดิมและพันธสัญญาใหม่

บทนำภาพรวม 10 หมวดและบทนำหนังสือพระคัมภีร์

Yongjin Choi

ข้อมูลลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งแรก 17 สิงหาคม 2026

ผู้เขียน Yongjin Choi

ผู้จัดพิมพ์ Yongjin Choi

สำนักพิมพ์ God-Pleasing Books

จดทะเบียนสำนักพิมพ์ 30 พฤศจิกายน 2011

ที่อยู่ 18-7 Sanjeonggongwon-ro 71beon-gil, Gwangsan-gu,
Gwangju, Republic of Korea

โทรศัพท์ 070-8065-4818

อีเมล thaigodpleasing@naver.com

ISBN 979-11-91518-67-2

ราคา 5,000 วอน

สงวนลิขสิทธิ์โดยผู้เขียน ห้ามทำซ้ำ คัดลอก หรือนำส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่
โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามกฎหมายลิขสิทธิ์

สแกนคิวอาร์โค้ดด้านล่างเพื่อเข้าสู่เว็บไซต์
“คำอธิบายพระคัมภีร์ 66 เล่ม” โดย อาจารย์ย็องจิน ชเว ได้เลยค่ะ

ประวัติผู้เขียน

มิชชันนารี Yongjin Choi สำเร็จการศึกษาจาก Calvin Theological Seminary ที่เมืองยงอิน และ Chongshin Theological Seminary (M.Div., คริสตจักรเพรสไบทีเรียนเกาหลีสาย Hapdong) หลังจากรับใช้เป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาล เขาได้รับการแต่งตั้งจากสภาคริสตจักรของนมในปี 2010 ให้เป็นมิชชันนารีรับใช้ผู้อพยพในเกาหลี ต่อมาได้บุกเบิกและรับใช้ God-Pleasing Multicultural Church ที่เมืองกวางจูเป็นเวลากว่าสิบปี และในปี 2020 ได้รับการส่งออกจาก God-Pleasing Church มายังประเทศไทย ปัจจุบันเป็นมิชชันนารีสังกัด GMS รับใช้ด้านการบุกเบิกคริสตจักรและพันธกิจสื่อสิ่งพิมพ์ที่จังหวัดอุดรธานี

ผลงานเขียนของเขา ได้แก่ 'คำอธิบายพระคัมภีร์ 66 เล่ม', 'พื้นฐานความเชื่อคริสเตียน', 'หลักคำสอนแห่งพระคุณ', 'ข่าวประเสริฐคืออะไร' และ 'มิชชันนารีผู้มองเห็นพระสิริของพระเจ้า' เป็นต้น

คำชี้แจง

หนังสือนี้รวบรวมบทนำภาพรวมพระคัมภีร์สิบหมวดและบทนำของหนังสือแต่ละเล่ม โดยนำเสนอภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ลักษณะวรรณกรรม ศาสนศาสตร์สำคัญ กระแสประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ พระคริสต์และข่าวประเสริฐ ตลอดจนแนวทางการอ่านอย่างเป็นระบบ

1-2 ซามูเอล 1-2 พงศ์กษัตริย์ 1-2 พงศาวดาร และเอสรา-เนหะมีย์ ใช้บทนำรวมเพียงครั้งเดียวเพื่อรักษาความเป็นเอกภาพและหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน ส่วนเอกสารอ้างอิงรวบรวมไว้ท้ายเล่ม โดยแยกพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

ກາດ 1 ພັນສັດຍາເດີມ

บทนำเบญจบรรณ

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

เบญจบรรณประกอบด้วยหนังสือห้าเล่มแรกของพันธสัญญาเดิม ได้แก่ ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ ธรรมประเพณียิวเรียกหนังสือชุดนี้ว่า ‘โทราห์’ ซึ่งหมายถึงคำสั่งสอน ส่วนธรรมประเพณีกรีกเรียกว่าเบญจบรรณ ซึ่งหมายถึง ‘ม้วนหนังสือห้าม้วน’ เนื้อหาเริ่มจากการทรงสร้างและการล้มลงในบาป ต่อด้วยพระสัญญาแก่บรรพบุรุษ การอพยพและพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย การฝึกฝนในถิ่นทุรกันดาร จนถึงชายแดนแห่งแผ่นดินพระสัญญา จึงวางรากฐานสำหรับความเข้าใจประวัติศาสตร์ การนมัสการ จริยธรรม และคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิม พันธสัญญาใหม่อีกีรับงานเขียนของโมเสสว่าเป็นพระวจนะอันทรงสิทธิอำนาจของพระเจ้า และใช้เป็นรากฐานในสารบบพระคัมภีร์ที่เป็นพยานถึงพระบุคคลและพระราชกิจของพระคริสต์ (ลก 24:27, 44; ยน 5:46)

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

เบญจบรรณเป็นเอกสารพันธสัญญาที่เป็นเอกภาพ ซึ่งรวมเรื่องราวเกี่ยวกับจุดกำเนิด ประวัติของบรรพบุรุษและการอพยพ การสถาปนาพันธสัญญา บทบัญญัติและระเบียบเครื่องบูชา ลำดับวงศ์ตระกูลและการสำรวจประชากร ตลอดจนบทกวีและคำเทศนาไว้ด้วยกัน ตัวบทและคำพยานของพระคัมภีร์ทั้งเล่มนำเสนอโมเสสว่าเป็นผู้เขียนหลักและ

คนกลาง แม้จะยอมรับได้ว่าบางส่วน เช่น บันทึกการตายของโมเสส อาจได้รับการเรียบเรียงเพิ่มเติมภายใต้การดลใจในภายหลัง แต่เรื่องนี้ ไม่ได้ทำลายต้นกำเนิดจาก โมเสสหรือสิทธิอำนาจของหนังสือเหล่านี้ (อพย 24:4; กตว 33:2; ฉธบ 31:9, 24; ยชว 1:7-8) เราไม่ควร ยกแหล่งข้อมูลที่ตั้งสมมุติฐานขึ้น เช่น สมมุติฐานเอกสาร ให้อยู่เหนือ ประวัติศาสตร์จริงและเอกภาพขั้นสุดท้ายของตัวบท จนแยกเบญจบรรณออกเป็นผลผลิตทางศาสนาจากหลายยุคสมัย (ลองแมนและดิลลาร์ด, บทนำเบญจบรรณใน 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับล่าสุด』; 『พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏิรูป』 พันธสัญญาเดิม เล่ม 1, บทนำเบญจบรรณ)

3. กระแสเรื่องโดยรวม

ปฐมกาลแสดงการทรงสร้างที่ดี การกบฏของมนุษย์ พระคุณที่ทรงรักษาไว้ท่ามกลางการพิพากษา และพระสัญญาเกี่ยวกับเชื้อสาย แผ่นดิน และพระพรแก่ประชาชาติที่ประทานแก่อับราฮัม อพยพบันทึกว่าพระเจ้าผู้ทรงระลึกถึงพระสัญญาทรงไถ่ประชากรจากการเป็นทาส ทรงทำพันธสัญญากับพวกเขา และทรงประทับอยู่ในพลับพลา เลวีนิติสอนทางที่คนบาปจะเข้าไปใกล้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์โดยการลบมลทิน ความสะอาด และการเป็นคนกลางของปุโรหิต กัณดารวิถีเป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้ทรงสืบพระสัญญาและเตรียมคนรุ่นใหม่ แม้ท่ามกลางความไม่เชื่อและการพิพากษาคนรุ่นถิ่นทุรกันดาร เฉลยธรรมบัญญัติรื้อฟื้นพันธสัญญาก่อนเข้าแผ่นดิน โดยเรียกร้องให้รักพระเจ้าสุดใจและเชื่อฟังพระวามะ พร้อมทั้งชี้ว่าประชากรยังต้องการการเข้าสู่หนัแห่งจิตใจและการฟื้นฟูในอนาคต

4. ศาสนศาสตร์หลัก

พระเจ้าแห่งเบญจบรรณทรงเป็นพระผู้สร้างแต่เพียงผู้เดียว และทรงเป็นพระผู้ไถ่ผู้ทรงสถาปนา ระเบียบ และทำให้พันธสัญญาสำเร็จ มนุษย์ได้รับการทรงสร้างอย่างมีศักดิ์ศรีตามพระฉายาของพระเจ้า แต่เพราะบาปจึงถูกขับออกจากการทรงสถิตของพระองค์ น้ำท่วม บาเบล และการกบฏในถิ่นทุรกันดารแสดงว่าบาปทำลายทั้งบุคคล ชุมชน และโลกที่ทรงสร้าง ถึงกระนั้นพระเจ้าทรงเลือกประชากรหนึ่งด้วยพระคุณ และทรงเรียกพวกเขาให้เป็นอาณาจักรบริสุทธิ์เพื่อเป็นพระพรแก่ประชาชาติ ลำดับที่ความรอดจากอียิปต์เกิดก่อนการประทานธรรมบัญญัตินั้นสำคัญ การรักษาธรรมบัญญัติไม่ใช่บุญกุศลเพื่อให้ได้รับความรอด แต่เป็นการตอบสนองตามพันธสัญญาของประชากรที่ได้รับการไถ่โดยพระคุณ ให้ดำเนินชีวิตด้วยความรักต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และต่อเพื่อนบ้าน (อพย 19:4-6; 20:2; ฉธบ 6:4-5)

พลับพลา เครื่องบูชา และระเบียบเรื่องความสะอาดเผยให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงถือว่าบาปเป็นเรื่องเล็ก แต่ในเวลาเดียวกันก็ทรงเปิดทางที่จะประทับท่ามกลางประชากรของพระองค์ แผ่นดินไม่ใช่ทรัพย์สินที่มนุษย์ครอบครองอย่างเด็ดขาด แต่เป็นของประทานแห่งพันธสัญญาจากพระเจ้า วันสะบาโต ปีสะบาโต และปีเลี้ยงเตรเขาสัตว์สอนว่าเวลาแรงงาน และชีวิตทางเศรษฐกิจอยู่ใต้การปกครองของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ลูกวัวทองคำ การกบฏในถิ่นทุรกันดาร ความล้มเหลวของโมเสสเอง และคำเตือนในเฉลยธรรมบัญญัติ แสดงว่าความรอดภายนอกและ

ธรรมบัญญัติเพียงอย่างเดียวไม่อาจเปลี่ยนใจที่แข็งกระด้าง จึงทำให้เรารอคอยการไถ่บาปที่ลึกซึ้งกว่าและจิตใจใหม่

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์ทรงทำให้พระสัญญาเรื่องเชื้อสายของหญิงและเชื้อสายของอับราฮัมสำเร็จ และทรงนำพระพรมาสู่ประชาชาติ (ปฐมก 3:15; 12:1-3; กท 3:16) โดยการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ พระองค์ทรงทำให้ความรอดซึ่งลูกแกะปัสกา ภูทองสัมฤทธิ์ที่ถูกยกขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อาหารจากสวรรค์ น้ำจากศิลา พลัปปลา เครื่องบูชา และมหาปุโรหิตขึ้นไปถึงนั้นสำเร็จ พระองค์ยังทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ผู้ยิ่งใหญ่กว่าโมเสส ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากการเป็นทาสของบาป และทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชุมชนแห่งพระวิญญาณซึ่งพระเจ้าประทับอยู่ (ยอห์น 1:14, 29; 3:14-15; 6:32-35; 1 คร 10:1-4; ฮีบ 3:1-6; บทที่ 8-10) เราไม่ควรจับคู่บุคคลหรือสิ่งของทุกอย่างกับพระคริสต์ตามอำเภอใจ แต่ควรเชื่อมโยงถึงพระองค์ตามการอ้างอิงในพันธสัญญาใหม่ พัฒนาการของพันธสัญญาและสถาบันต่าง ๆ และกระแสใหญ่เรื่องการอพยพกับการทรงสถิต (เกรแฮม ไกลด์สเวิร์ธ, 'ข่าวประเสริฐและอาณาจักรของพระเจ้า'; เอียน ดูกิต และคณะ, 'Reading Jesus' เล่ม 1)

6. วิธีอ่าน

ไม่ควรแยกเรื่องเล่าออกจากบทบัญญัติในเบญจบรรณ เพราะบทบัญญัติถูกประทานภายในเรื่องราวแห่งความรอด และเรื่องเล่าเป็น

พยานถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำจริงในประวัติศาสตร์ผ่านพระสัญญา การพิพากษา และพระคุณ ไม่ควรนำบทบัญญัติเรื่องเครื่องบูชา ความ สะอาด อาหาร และกฎหมายพลเมืองมาทำซ้ำอย่างตรงตัวในคริสตจักร ปัจจุบัน แต่ควรแยกแยะระหว่างกฎพิธีกรรมที่สำเร็จแล้วในพระคริสต์ กฎหมายพลเมืองที่ประทานแก่อิสราเอลในฐานะชาติ และข้อเรียกร้อง ทางศีลธรรมที่ตั้งอยู่บนพระลักษณะของพระเจ้า แล้วจึงประยุกต์ตามคำ สอนของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม (คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินสเตอร์ บทที่ 19) ในเวลาเดียวกันก็ไม่ควรใช้คำว่า ‘อยู่ใต้พระคุณ’ เพื่อยกเลิก ระเบียบแห่งการทรงสร้างและข้อเรียกร้องทางศีลธรรมของพระบัญญัติ ลิบประการ ส่วนข้อความยากเกี่ยวกับสงครามและการพิพากษา ต้อง พิจารณาความบริสุทธิ์และความอดทนนานของพระเจ้า ความเต็มขนาด ของบาป และการพิพากษาอันมีลักษณะเฉพาะในประวัติศาสตร์แห่งการ ไถ่ร่วมกัน โดยไม่ใช่ข้อความเหล่านี้รับรองความรุนแรงทางศาสนาหรือ ลัทธิชาตินิยม ในปัจจุบัน

ปฐมกาล

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ปฐมกาลเป็นหนังสือรากฐานของพระคัมภีร์ทั้งเล่มและของเบญจบรรณ กระแสเรื่องใหญ่ที่พระเจ้าทรงสร้างโลก มนุษย์ล้มลงในบาป แต่พระองค์ยังทรงสืบพระสัญญาแห่งพระพรผ่านอับราฮัมและเชื้อสายของเขา เริ่มต้นขึ้นที่นี่ ดังนั้นปฐมกาลจึงไม่ใช่เพียงเรื่องราวเกี่ยวกับจุดกำเนิด แต่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้า โลก มนุษย์ บาป พันธสัญญา และประวัติศาสตร์แห่งความรอดเริ่มต้นอย่างไร ทั้งยังเป็นบทนำทางศาสนา ศาสตร์ที่นำไปสู่การอพยพของอิสราเอลและพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย

2. ชื่อหนังสือ

พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเรียกหนังสือนี้ตามคำแรกว่า ‘เบเรชิต’ ซึ่งหมายถึง ‘ในปฐมกาล’ ส่วนชื่อภาษากรีกในพระคัมภีร์ฉบับเซปตัวจินต์ว่า ‘เจเนซิส’ หมายถึง ‘จุดกำเนิด’ หรือ ‘การเกิดขึ้น’ และเป็นที่มาของชื่อ Genesis ในภาษาอังกฤษ หนังสือนี้กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของจักรวาล มนุษยชาติ บาป ความตาย ประชากรแห่งพันธสัญญา และพระสัญญาแห่งความรอด

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

ปฐมกาลไม่ได้ระบุชื่อผู้เขียนหรือช่วงเวลาที่เขียนโดยตรง แต่พระคัมภีร์และธรรมเนียมเกี่ยวกับคริสเตียนเชื่อมโยงสิทธิอำนาจพื้นฐานในการ

เขียนเบญจบรรณกับโมเสสมาโดยตลอด (อพย 24:4; ฉธบ 31:9; ลก 24:27, 44; ยน 5:46-47) แม้เหตุการณ์ในปฐมกาลเกิดขึ้นก่อนสมัยโมเสสเป็นเวลานาน หนังสือนี้สอนชนอิสราเอลซึ่งออกจากอียิปต์และกำลังมุ่งสู่แผ่นดินพระสัญญาว่า พระยาห์เวห์ผู้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดคือพระเจ้าผู้สร้างโลกทั้งสิ้น และคือพระเจ้าผู้ทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ดังนั้นเรื่องราวของบรรพบุรุษจึงไม่ใช่เพียงชีวประวัติของบุคคลในสมัยโบราณ แต่เป็นประวัติศาสตร์อันทรงสิทธิอำนาจและคำพยานทางศาสนศาสตร์ที่อธิบายจุดกำเนิดกับพันธกิจของประชากรแห่งพันธสัญญา

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ผู้อ่านกลุ่มแรกของปฐมกาลคือชุมชนอิสราเอลที่กำลังมุ่งหน้าไปยังแผ่นดินพระสัญญา ท่ามกลางเหล่าเทพของอียิปต์และวัฒนธรรมรูปเคารพของคานาอัน ปฐมกาลสอนว่าพระยาห์เวห์แต่เพียงพระองค์เดียวทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างโลกทั้งสิ้น และการดำรงอยู่ของอิสราเอลไม่ได้เริ่มจากความบังเอิญของมนุษย์หรือความเหนือกว่าทางเชื้อชาติ แต่เริ่มจากการทรงเลือกและพันธสัญญาโดยพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่อับราฮัม หนังสือนี้อธิบายว่าพวกเขาเป็นใคร นมัสการพระเจ้าองค์ใด และได้รับการทรงเรียกท่ามกลางประชาชาติเพื่อจุดประสงค์ใด

5. โครงสร้างและกระแสน์เรื่องโดยรวม

ปฐมกาลแบ่งเป็นสองส่วนใหญ่ ได้แก่ ประวัติยุคแรกเริ่ม (บทที่ 1-11) และประวัติของบรรพบุรุษ (บทที่ 12-50) ส่วนแรกแสดงบาปของมนุษยชาติ การพิพากษาของพระเจ้า และพระคุณที่ทรงรักษาไว้ท่ามกลางการพิพากษา ผ่านการทรงสร้าง การล้มนลง น้ำท่วม และเหตุการณ์บาเบล ส่วนหลังแสดงว่าพระเจ้าทรงเลือกครอบครัวหนึ่ง ทรงสัญญาเรื่องแผ่นดิน เชื้อสาย และพระพร และทรงเตรียมทางที่จะอวยพรประชากรในที่สุด ผ่านเรื่องราวของอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และโยเซฟ เมื่อพิจารณาตามหัวข้อ ‘โทเลโดท’ ที่ปรากฏซ้ำและหมายถึง ‘เรื่องราว/ลำดับเชื้อสาย’ กระแสน์จะชัดเจนว่าเป็นทั้งประวัติที่พระพรโน้มไปสู่คำสาปในอาดัม และประวัติที่พระพรยังสืบต่อท่ามกลางคำสาปผ่านเชื้อสายของอับราฮัม (อีรี ซี. เลเดอร์, 『ทางตะวันออกของเอเดน』)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวข้อสำคัญประการหนึ่งของปฐมกาลคือการทรงสถิตของพระเจ้า ในสวนเอเดนมนุษย์เป็นพันธมิตรซึ่งอยู่ร่วมกับพระเจ้า แต่เพราะบาปจึงถูกขับออกจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นชีวิต ถึงกระนั้นพระเจ้าทรงเสด็จมาหาคนบาป ตรัสกับ โนอาห์ อับราฮัม และยาโคบ และไม่ทรงหยุดเยี่ยมเยียนประชากรของพระองค์ท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยบาป กระแสน์ดำเนินต่อไปในเบญจบรรณสู่พลับพลาและการทรงสถิตของพระเจ้า และท้ายที่สุดทำให้เรามองไปยังความหวังแห่งการทรงสร้างใหม่ ซึ่งพระเจ้าทรงอยู่กับประชากรของพระองค์ในพระคริสต์ (วิกเตอร์ แฮมิล

ต้น, 『NICOT ปฐมกาล』; ชเว ยงจิน, บทนำปฐมกาลใน 『คำอธิบายพระคัมภีร์ 66 เล่ม』)

ปฐมกาลไม่ปิดบังความอ่อนแอของมนุษย์และความสัจยี่ห้อของพระเจ้าอาดัมกับเอวา โนอาห์ อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และครอบครัวของโยเซฟล้วนอ่อนแอและบางครั้งก็ล้มเหลว แต่พระเจ้าทรงอวยพรก่อน ทรงสัญญาก่อน และทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์อย่างสัจยี่ห้อ มนุษย์วางแผนทำความชั่ว แต่พระเจ้าทรงเปลี่ยนสิ่งนั้นให้เป็นความดีเพื่อรักษาชีวิตคนจำนวนมาก (50:20) โดยเฉพาะเรื่องของโยเซฟเผยให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าผู้ทรงรักษาครอบครัวแห่งพระสัญญาท่ามกลางความบาปของมนุษย์ (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』; กอร์ดอน ดี. ฟี และดักลาส สจวร์ต, 『อ่านพระคัมภีร์ทีละเล่มอย่างไร』)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ปฐมกาลยังแสดงพระราชอำนาจของพระเจ้าและความหวังเรื่องเชื้อสายที่ทรงสัญญา ในเอเดนปรากฏโครงสร้างพื้นฐานของอาณาจักรพระเจ้าคืออาดัมกับเอวาเป็นประชากรของพระองค์ อยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์ และอยู่ใต้การปกครองตามพระวณะของพระองค์ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาให้เป็นผู้แทนซึ่งดูแลและปกครองโลกที่ทรงสร้าง แต่มนุษย์กบฏต่อพระเจ้าผู้สร้างจึงถูกขับออกจากการปกครองและสถานที่อันเปี่ยมพระพรนั้น ถึงกระนั้น โดยพระสัญญาเรื่องเชื้อสายของ

หญิงที่จะบดขยี้หัว (3:15) เรื่องเชื้อสาย แผ่นดิน ความสัมพันธ์แห่ง พันธสัญญากับพระเจ้า และพระพรแก่ประชาชาติผ่านเชื้อสายนั้นซึ่งทรง สัญญาแก่อับราฮัม (12:1-3; 17:7-8; 22:18) ตลอดจนพระสัญญา เรื่องผู้ปกครองที่จะมาจากยูดาห์ (49:8-12) พระเจ้าทรงเตรียมทางสู่ การฟื้นฟูอาณาจักรของพระองค์และการมาของกษัตริย์ที่แท้จริง (เกร แฮม โกลด์สเวิร์ธ, 'ชาวประเสริฐและอาณาจักรของพระเจ้า') พันธ สัญญาใหม่เปรียบเทียบการไม่เชื่อฟังของอาดัมคนแรกกับการเชื่อฟัง ของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นอาดัมคนสุดท้าย และเปิดเผยว่าพระสัญญาใน ปฐมกาลสำเร็จในชาวประเสริฐ (รม 5:12-21; กท 3:16)

8. พระคริสต์และชาวประเสริฐ

มนุษย์ไม่อาจแก้ปัญหบาปและความตายด้วยกำลังของตนเอง พระเจ้า ประทานพระสัญญาแห่งความรอดทันทีหลังการล้มลง ทรงทำพันธ สัญญาแก่อับราฮัม และที่ภูเขา โมริยาห์ทรงจัดเตรียมเครื่องบูชาแทนอิส อัคด้วยพระองค์เอง (3:15; บทที่ 15; 22:8-14) เราไม่ควรจับคู่ เหตุการณ์เหล่านี้กับการไถ่บาปของพระคริสต์แบบหนึ่งต่อหนึ่งอย่าง ง่าย ๆ แต่ทั่วทั้งปฐมกาลมีกระแสแห่งประวัติศาสตร์การไถ่ที่พระเจ้าทรง รักษาพระสัญญา ทรงจัดเตรียมเครื่องบูชา และทรงเปิดทางแห่งชีวิต ผ่านเชื้อสายแห่งพระสัญญา ทิศทางนี้ปรากฏอย่างเต็มเปี่ยมในพระ คริสต์ผู้ทรงถวายพระองค์เองเพื่อประชากรของพระองค์

9. วิธีอ่าน

เมื่ออ่านปฐมกาล เราจึงควรมองให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสืบแผนการแห่งความรอดของพระองค์ท่ามกลางบาปและความสับสนอย่างไร มากกว่ามองหาเพียงแบบอย่างทางศีลธรรมจากบุคคลแต่ละคน อับราฮัมไม่ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมเพราะคุณความดีจากการกระทำ แต่เพราะเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า (15:6) และเหล่าบรรพบุรุษดำเนินชีวิตเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินนี้ โดยมองไปยังบ้านเมืองที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ (ฮบ 11:8-22) ปฐมกาลเป็นทั้งหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์และหนังสือที่บรรจแสงแรกของข่าวประเสริฐ ทั้งยังจบลงด้วยความตายของโยเซฟและความหวังเรื่องการอพยพ ทำให้ผู้อ่านรอคอยเหตุการณ์แห่งความรอดครั้งต่อไป (50:24-26)

อพยพ

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

อพยพเป็นหนังสือเล่มที่สองของเบญจบรรณ บันทึกว่าพระสัญญาแห่งพันธสัญญาในปฐมกาลพัฒนาจากความรอดของครอบครัวหนึ่งไปสู่การก่อกำเนิดประชากรหนึ่งอย่างไร อิสราเอลซึ่งได้รับการไถ่จากการเป็นทาสในอียิปต์กลายเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าที่ภูเขาซีนาย และได้รับธรรมบัญญัติกับพลับพลา เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และดำเนินชีวิตต่อหน้าการทรงสถิตของพระองค์ ดังนั้นหนังสือนี้จึงไม่ใช่เพียงเรื่องการปลดปล่อย แต่เป็นทั้งเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์และหนังสือธรรมบัญญัติ ซึ่งเชื่อมความรอด พันธสัญญา การนมัสการ และการทรงสถิตเข้าเป็นกระแสเดียวกัน หนังสือเริ่มได้การกดขี่ของฟาโรห์และจบลงด้วยพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพลับพลา

2. ชื่อหนังสือ

พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเรียกหนังสือนี้ตามถ้อยคำในข้อแรกว่า ‘เวเอเลห์เซโมท’ คือ ‘และต่อไปนี้เป็นชื่อ’ ซึ่งแสดงความต่อเนื่องกับปฐมกาล ชื่อในพระคัมภีร์กรีกฉบับเซปตัวจินต์ว่า ‘เอ็กโซโดส’ หมายถึง ‘การออกไป’ หรือ ‘การออกจาก’ และเป็นที่มาของชื่ออพยพ แต่ขอบเขตของหนังสือไม่ได้หยุดที่การออกจากอียิปต์ในบทที่ 1-18 หากดำเนินต่อถึงพันธสัญญาที่ซีนายและการสร้างพลับพลาเสร็จ พระเจ้าทรง ‘นำ

ประชากรออกมา' จากการกตจี 'นำพวกเขามา' ถึงพระองค์ และ
ประทับท่ามกลางพวกเขา (19:4; 29:45-46)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

โมเสสเป็นบุคคลศูนย์กลางและคนกลางแห่งพันธสัญญาในอพยพ ตัว
บทเป็นพยานซ้ำ ๆ ว่าโมเสสบันทึกพระวจนะของพระยาห์เวห์และเส้น
ทางการเดินทาง (17:14; 24:4; 34:27; กดว 33:2) ทั้งพันธสัญญา
เดิมและพันธสัญญาใหม่เชื่อมโยงบทบัญญัติในอพยพกับโมเสส (ยชว
8:31; มก 7:10; 12:26) แม้หนังสือจะมีการเล่าแบบบุรุษที่สามหรือ
คำอธิบายชื่อสถานที่เพื่อผู้อ่านในภายหลัง ร่องรอยเหล่านี้ไม่ได้ปฏิเสธ
สิทธิอำนาจในการเขียนโดยสาระของ โมเสสหรือภูมิหลังพื้นฐานของคน
รุ่นถิ่นทุรกันดาร สมมุติฐานเชิงวิพากษ์ที่ว่าบรรณาธิการยุคหลังรวบรวม
เอกสารจากหลายสมัยซึ่งขัดแย้งกัน ไม่อาจอยู่เหนือกระแสเอกภาพ
เรื่องความรอด พันธสัญญา และการทรงสถิต หรือเหนือคำพยานของ
พระคัมภีร์เอง แก่นของบันทึกนี้หยั่งรากในโมเสสและชุมชนถิ่น
ทุรกันดารซึ่งประสบเหตุการณ์อพยพและชี้นำ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด ประสงค์ในการเขียน

ภายใต้ฟาโรห์องค์ใหม่ผู้ไม่รู้จักโยเซฟ ชนอิสราเอลถูกบังคับใช้
แรงงานและเผชิญภัยจากคำสั่งฆ่าทารกชาย แต่พระเจ้าทรงระลึกถึง
พันธสัญญากับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และทรงสดับเสียง
คร่ำครวญกับเสียงร้องทุกข์ของประชากร (2:23-25) อิสราเอลในถิ่น

ทูลกันดารซึ่งเป็นผู้อ่านกลุ่มแรก ต้องละทิ้งอัตลักษณ์เดิมในฐานะทาสของอียิปต์ และเรียนรู้การดำเนินชีวิตในฐานะกรรมสิทธิ์ของพระยาห์เวห์ อาณาจักรปุโรหิต และชนชาติบริสุทธิ์ (19:4-6) จุดประสงค์ของอพยพคือสอนว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ใด ทรงไถ่ประชากรของพระองค์อย่างไร และชุมชนที่ได้รับการไถ่ควรรับใช้พระองค์ด้วยพระวณะและการนมัสการ พร้อมชื่นชมการทรงสถิตของพระองค์อย่างไร

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับนี้เรียบเรียงตามโครงสร้างของดักลาส เค. สจวร์ต: 1:1-2:25 กล่าวถึงการก่อกำเนิดในอียิปต์และการเตรียมโมเสสเป็นผู้ช่วยกู้; 3:1-11:10 กล่าวถึงการทรงเรียกโมเสสและภัยพิบัติต่อฟาโรห์; 12:1-13:16 กล่าวถึงปัสกาและการออกจากอียิปต์; 13:17-19:25 กล่าวถึงการเดินทางข้ามทะเลไปยังภูเขาศินาย; 20:1-31:18 นำเสนอพระบัญญัติสิบประการ กฎหมายแห่งพันธสัญญา และข้อกำหนดเรื่องพลับพลาที่ปุโรหิต; 32:1-34:35 บันทึกการกบฏด้วยลูกวัวทองคำ การเป็นคนกลางของโมเสส และการรื้อฟื้นพันธสัญญา; 35:1-40:38 จบด้วยประชากรสร้างพลับพลาตามพระบัญชาและพระลี้ของพระยาห์เวห์เต็มสถานที่นั้น กระแสนี้มาจากประชากรที่ได้รับความรอดเข้าสู่พันธสัญญา ผ่านประสบการณ์การเป็นคนกลางและการอภัยท่ามกลางบาป จนถึงการสร้างสถานที่ซึ่งพระเจ้าจะประทับ

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ตัวเอกของอพยพไม่ใช่โมเสส แต่คือพระยาห์เวห์ผู้ทรงสำแดงพระนาม และพระสิริของพระองค์ พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ว่า ‘เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น’ หรือ ‘เราจะเป็นผู้ซึ่งเราจะเป็น’ และทรงทำให้พระสัญญาสำเร็จในฐานะพระเจ้าของบรรพบุรุษ (3:14-15) พระองค์ทอดพระเนตร ทรงสดับ ทรงทราบความทุกข์ของประชากร เสด็จลงมาช่วยให้รอด และทรงสำแดงพระราชอำนาจเหนือฟาโรห์กับเหล่าเทพของอียิปต์ผ่านภัยพิบัติ เราต้องกล่าวถึงความรับผิดชอบของฟาโรห์ที่จิตใจของตนให้แข็งกระด้าง และพระอธิปไตยของพระเจ้าผู้ทรงทำให้ใจเขาแข็งกระด้าง ภายใต้การพิพากษา โดยไม่ลบความจริงด้านหนึ่งด้วยอีกด้านหนึ่ง (8:15, 32; 9:12; ดักลาส เค. สจวร์ต, 『อพยพ』)

ธรรมนูญไม่ได้ถูกประทานก่อนเพื่อเป็นเงื่อนไขของความรอด แต่เป็นแนวทางชีวิตแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าผู้ ‘นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากแดนทาส’ ประทานแก่ประชากรซึ่งพระองค์ทรงไถ่แล้ว (20:2) พระบัญญัติสิบประการและกฎหมายแห่งพันธสัญญากล่าวถึงความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนบ้าน การนมัสการและความยุติธรรม ชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนการปกป้องผู้อ่อนแอร่วมกัน ระบบพลับพลาและปุโรหิตแสดงว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงประทับท่ามกลางประชากรผู้มีบาป โดยทรงเข้ามาไถ่ผ่านการเป็นคนกลาง การไถ่บาป และการนมัสการซึ่งพระองค์ทรงกำหนด เหตุการณ์ลูกวัวทองคำเผยว่าประชากรซึ่งได้รับความรอดแล้วยังอาจละเมิดพันธสัญญาด้วยการนมัสการรูป

เคารพ แต่พันธสัญญาได้รับการรื้อฟื้นและการทรงสถิตยังดำเนินต่อ โดยการเป็นคนกลางของ โมเสสและพระเมตตาของพระเจ้า

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

การอพยพเป็นความรอดแห่งพันธสัญญาที่ทำให้พระสัญญาเรื่องเชื้อสาย แผ่นดิน และพระพรซึ่งประทานแก่อับราฮัมสำเร็จ พระเจ้าทรงนำอิสราเอลออกจากการครอบครองของฟาโรห์ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ และทรงตั้งเป็นอาณาจักรบุโรहितเพื่อสำแดงความบริสุทธิ์กับการปกครองของพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ (6:6-8; 19:4-6) เลือดปัสกา ความรอดผ่านทะเล พันธสัญญาที่ซีนาย และการทรงสถิตในพลับพลา กลายเป็นไวยากรณ์พื้นฐานที่พระคัมภีร์ตอนต่อ ๆ มาใช้กล่าวถึงความรอด ผู้เผยพระวจนะพรรณนาการกลับจากการเป็นเชลยว่าเป็นการอพยพครั้งใหม่ ส่วนพลับพลาฟื้นฟูการทรงสถิตที่สูญเสียไปจากเอเดนในระดับหนึ่ง และทำให้เรามองไปยังการทรงสร้างใหม่ซึ่งพระเจ้าจะประทับกับประชากรของพระองค์ตลอดไป

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเมษโปดกปัสกาแท้ ผู้ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาและทรงไถ่ประชากรซึ่งสมควรถูกพิพากษาด้วยพระโลหิตของพระองค์ (1คร 5:7; 1ปต 1:18-19) พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่กว่าโมเสสและเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ ทั้งไม่ได้ทรงล้มเลิกธรรมเนียมบัญญัติแต่ทรงทำให้สำเร็จอย่างสมบูรณ์ พระกิตติคุณ

ยอห์นเป็นพยานว่าพระวาทะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรง ‘ตั้ง
พลับพลา’ ท่ามกลางเรา และนำเสนอพระเยซูว่าเป็นพระวิหารแท้ซึ่ง
มนุษย์พบพระเจ้า (ยอห์น 1:14; 2:19-21) ดังนั้นชาวประเสริฐแห่งการ
อพยพไม่ได้หยุดเพียงการพ้นจากพันธนาการทางการเมือง พระคริสต์
ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นอำนาจบาปและความตาย ทรง
ทำให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์ของพระเจ้า และประทับท่ามกลางพวกเขาโดย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรให้ความหมายเชิงคริสต์
วิทยาแก่รายละเอียดทุกอย่างของภัยพิบัติ เครื่องใช้ หรือวัสดุตาม
อำเภอใจ แต่ควรเดินตามเส้นเชื่อมโยงที่พันธสัญญาใหม่และสารบบ
พระคัมภีร์ระบุไว้อย่างชัดเจน

9. วิธีอ่าน

ไม่ควรลดอรรถพจน์ให้เป็นเพียงคำประกาศปลดปล่อยทางการเมืองใน
ปัจจุบัน หรือในทางกลับกัน อ่านเป็นเพียงอุปมาเกี่ยวกับจิตวิญญาณ
ส่วนบุคคลโดยลบประวัติศาสตร์และการกดขี่ทางสังคมออก พระเจ้า
ทรงพิพากษาการกดขี่จริงในประวัติศาสตร์และทรงช่วยประชากรของ
พระองค์ แต่เป้าหมายของความรอดนั้นไม่ใช่อิสรภาพที่มนุษย์เป็นใหญ่
ด้วยตนเอง หากเป็นเสรีภาพแห่งพันธสัญญาเพื่อรับใช้พระเจ้า พระ
บัญญัติสิบประการและธรรมบัญญัติไม่ใช่ระบบรับความรอดด้วยการก
กระทำ แต่กำหนดชีวิตอันบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมของประชากรที่ได้รับการ
ไถ่โดยพระคุณ เมื่อนำมาประยุกต์ใช้ในปัจจุบัน ต้องแยกแยะกฎ
พิธีกรรมที่สำเร็จในพระคริสต์ รูปแบบกฎหมายพลเมืองของอิสราเอล

และหลักศีลธรรมที่ยังรากในระเบียบแห่งการทรงสร้าง พร้อมทั้งมองเห็นเอกภาพในพระลักษณะของพระเจ้าและความรักต่อเพื่อนบ้าน

อย่าลดภัยพิบัติและเหตุการณ์ที่ทะเลให้เหลือเพียงปรากฏการณ์ธรรมชาติ หรือถือว่าเป็นนิทาน แต่ให้อ่านว่าเป็นพระราชกิจจริงในประวัติศาสตร์ของพระเจ้าผู้ทรงครอบครองโลกที่ทรงสร้าง ทรงช่วยประชากรของพระองค์ และทรงพิพากษาผู้ก่อกวน ขณะเดียวกันก็ไม่ควรใช้เหตุการณ์เหล่านี้เป็นใบอนุญาตให้ผู้เชื่อในปัจจุบันเลียนแบบความรุนแรงตามอำเภอใจ แทนที่จะใส่ใจความหมายลับที่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้งในขนาด สี และเครื่องใช้ของพลับพลา จงอ่านตามศูนย์กลางของตัวบท คือความบริสุทธิ์ การไถ่บาป การเป็นคนกลาง และการทรงสถิตอยู่

อย่ามองการบ่นซ้ำ ๆ ของอิสราเอลและลูกวัวทองคำเพียงว่าเป็นความล้มเหลวของผู้อื่น แต่ให้รับเป็นคำเตือนต่อชุมชนแห่งพันธสัญญาทุกยุค ซึ่งลืมนพระคุณแห่งความรอดได้ง่ายและพยายามสร้างพระเจ้าตามความปรารถนาของตน

หัวข้อพิเศษ: ช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์และความเป็น

เหตุการณ์จริงของการอพยพ

มีข้อเสนอหลักสองแนวเกี่ยวกับช่วงเวลาของการอพยพ แนววันที่เก่าเสนอราว 1446 ปีก่อนคริสตกาล โดยรับ ‘สี่ร้อยแปดสิบปีหลังการอพยพ’ ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 6:1 และช่วงเวลาในผู้วินิจฉัย 11:26 เป็นข้อมูลลำดับเวลาตามปกติ ส่วนแนววันที่ใหม่เชื่อมชื่อเมืองรามเสสในอพยพ 1:11 เข้ากับราชวงศ์ที่ 19 ของอียิปต์และข้อมูลทางโบราณคดีจึงเสนอศตวรรษที่ 13 ก่อนคริสตกาล (ดักลาส เค. สจวร์ตสนับสนุน

แนววันที่เก่า) เนื่องจากต้องพิจารณาร่วมกันทั้งความเป็นไปได้ที่ชื่อราเมเสสได้รับการปรับให้ผู้อ่านยุคหลังเข้าใจ หน้าที่ของตัวเลขในพระคัมภีร์ และปัญหาในการสร้างลำดับเวลาอีิปต์ขึ้นใหม่ จึงไม่ควรยืนยันรายละเอียดเกินกว่าหลักฐานที่มีอยู่อย่างจำกัด

ไม่ว่าการอธิบายเรื่องวันที่จะลงเอยอย่างไร พระคัมภีร์ระลึกถึงการอพยพอย่างสม่ำเสมอว่าเป็นเหตุการณ์แห่งความรอดจริง ซึ่งเป็นรากฐานของการนมัสการ ธรรมเนียมปฏิบัติ และอัตลักษณ์แห่งพันธสัญญาของอิสราเอล (อพย 12:26-27; นคร 5:6, 15; 26:5-9) การที่เอกสารอีิปต์หรือหลักฐานโบราณคดีในถิ่นทุรกันดารชี้ขาดไม่ได้ตรงกับรายละเอียดทุกข้อในพระคัมภีร์ ไม่เป็นเหตุให้เปลี่ยนเหตุการณ์นี้เป็นตำนานก่อตั้งชาติที่สร้างขึ้นภายหลัง ในทางกลับกันก็ไม่ควรกล่าวเกินจริงว่าวัตถุโบราณหรือชื่อสถานที่ซึ่งยังไม่แน่นอนเป็นหลักฐานชี้ขาดของการอพยพ คำสารภาพที่แน่นอนคือพระยาห์เวห์ทรงนำประชากรของพระองค์ออกจากอีิปต์ผ่าน โมเสสและทรงทำพันธสัญญาที่ซีนาย ส่วนชื่อที่แน่นอนของฟาโรห์และปีที่เกิดเหตุการณ์เป็นคำถามเปิดในระดับรองจากคำสารภาพนี้ (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』; บทนำอพยพใน 『พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏิกิริยา』)

เลวีนิติ

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เลวีนิติเป็นหนังสือเล่มที่สามของเบญจบรรณและสืบต่อโดยตรงจากฉาสุตท้ายของอพยพ เมื่อพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพลับพลาที่สร้างเสร็จ แม้แต่โมเสสก็ไม่อาจเข้าไปได้ เลวีนิติจึงอธิบายว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะทรงประทับต่อไปท่ามกลางประชากรที่มีบาปและเป็นมลทินได้อย่างไร และประชากรจะเข้าใกล้พระองค์ได้อย่างไร (อพย 40:34-35; ลนต 1:1) หนังสือนี้เป็นหนังสือแห่งพันธสัญญาที่สอนผ่านระเบียบเรื่องเครื่องบูชา ปุโรหิต ความสะอาด การไถ่บาป และชีวิตบริสุทธิ์ว่า การนมัสการ ร่างกาย ครอบครัว เศรษฐกิจ และชุมชนทั้งหมดของอิสราเอลที่ได้รับการไถ่นั้นเป็นของพระเจ้า

2. ชื่อหนังสือ

พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเรียกหนังสือนี้ตามคำแรกว่า ‘วายิกรา’ คือ ‘และพระองค์ทรงเรียก’ ฉากแรกที่พระเจ้าทรงเรียกโมเสสจากเต็นท์นัดพบแสดงว่า ระเบียบในเลวีนิติไม่ใช่ระบบศาสนาที่มนุษย์สร้างขึ้น แต่เป็นการเปิดเผยจากพระเจ้า ชื่อ ‘เลวีนิติ’ สืบจากคำกรีกในพระคัมภีร์ฉบับเซปตัวจินต์ว่า ‘เลวิติคอน’ และชื่อละติน ซึ่งมีความหมายว่า ‘หนังสือเกี่ยวกับคนเลวี’ แต่หนังสือไม่ได้กล่าวถึงคนเลวีเป็นศูนย์กลางมากนัก และไม่ได้มีเพียงระเบียบที่ปุโรหิตต้องปฏิบัติและสอน หาก

กล่าวถึงชีวิตบริสุทธิ์ของอิสราเอลทั้งหมด จึงไม่ควรลดให้เป็นคู่มือเฉพาะทางสำหรับปุโรหิตเท่านั้น

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

เลวีนิติประกาศชัด ๆ ว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า’ และนำเสนอตนว่าเป็นการเปิดเผยที่ประทานผ่านโมเสส ณ ภูเขาซีนายและเต็นท์นัดพบ (1:1; 7:38; 25:1; 26:46; 27:34) พระเยซูทรงรับรองระเบียบเรื่องความสะอาดในเลวีนิติว่าเป็นสิ่งที่ ‘โมเสสสั่งไว้’ และเปาโลก็อ้างข้อความในเลวีนิติว่าเป็นความชอบธรรมซึ่งโมเสสเขียนไว้ (มธ 8:4; โรม 10:5) ความเป็นไปได้ที่มีการรักษาและจัดลำดับในภายหลัง หรือมีคำอธิบายเล็กน้อยเพื่อผู้อ่าน ไม่ได้ทำลายสิทธิอำนาจในการเขียนโดยสารของโมเสสหรือต้นกำเนิดที่ซีนาย ทศนะเชิงวิพากษ์ที่ลดเลวีนิติให้เป็นประมวลกฎหมายซึ่งกลุ่มปุโรหิตต่างยุคสร้างขึ้นหลังการเป็นเชลย ไม่ได้ให้เกียรติคำพยานของหนังสือและสารบบพระคัมภีร์อย่างเพียงพอ ระเบียบหลักได้รับการประทานในช่วงเวลาสั้น ๆ หลังตั้งพลับพลาในปีที่สองนับจากการอพยพและก่อนออกจากซีนาย (อพย 40:17; กดว 1:1)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

อิสราเอลได้ประสบความรอดในเทศกาลปัสกาและที่ทะเล และได้ทำพันธสัญญาที่ซีนายแล้ว แต่ดังที่เหตุการณ์ลูกวัวทองคำแสดง พวกเขายังเป็นประชากรที่เสี่ยงต่อบาปและการนมัสการรูปเคารพ บัดนี้เมื่อ

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ประทับในพลับพลา บาปและมลทินจึงไม่ใช่เรื่องส่วนตัวของแต่ละคนเท่านั้น แต่ทำให้สถานนมัสการกับชุมชนเป็นมลทินและคุกคามการทรงสถิต ชุมชนถิ่นทุรกันดารซึ่งเป็นผู้อ่านกลุ่มแรกต้องถูกแยกออกจากศาสนาและวิถีชีวิตของคานาอัน และเรียนรู้ระเบียบที่พระเจ้าทรงกำหนดเรื่องเครื่องบูชา ฐานะปุโรหิต ความสะอาด เทศกาล ความยุติธรรม และความรัก เลวีนิติไม่ได้สอนให้สะสมคุณความดีเพื่อให้ได้รับความรอด แต่สอนประชากรซึ่งได้รับการไถ่และตั้งอยู่ในพันธสัญญาแล้ว ให้เข้าใกล้พระเจ้าโดยพระคุณแห่งการไถ่บาปและดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์สมกับเป็น ‘อาณาจักรปุโรหิต’

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

การอ่านแนวนี้นี้เรียบเรียงตามโครงสร้างของกอร์ดอน เจ. เวนแฮม: บทที่ 1-7 กล่าวถึงเครื่องบูชาเผาทั้งตัว ธัญบูชา เครื่องบูชาสันติภาพ เครื่องบูชาลบล้างบาป เครื่องบูชาชดใช้ความผิด และระเบียบปฏิบัติ; บทที่ 8-10 กล่าวถึงการสถาปนาอาโรนกับบุตรและการพิพากษานาดับกับอาบิฮู; บทที่ 11-15 อธิบายเส้นแบ่งระหว่างสะอาดกับเป็นมลทินเกี่ยวกับอาหาร การคลอด โรคผิวหนัง และสิ่งไหลออกจากร่างกาย; บทที่ 16 เป็นฉากศูนย์กลางของวันลบมลทิน ซึ่งสถานนมัสการ ปุโรหิต และประชากรทั้งหมดได้รับการชำระ; บทที่ 17-20 กล่าวถึงชีวิตของชุมชนบริสุทธิ์ รวมทั้งเลือดและเครื่องบูชา เพศและครอบครัว และความรักต่อเพื่อนบ้าน; บทที่ 21-22 กล่าวถึงความบริสุทธิ์ของปุโรหิตและเครื่องบูชา; บทที่ 23-25 นำเสนอเทศกาล ปัสกา โปสะ และวันเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และระเบียบเรื่องแผ่นดิน; บทที่ 26 กล่าว

ถึงพระพรและคำสาปแห่งพันธสัญญาพร้อมความเป็นไปได้ของการ
ฟื้นฟู; บทที่ 27 กล่าวถึงคำปฏิญาณและการถวาย ตามที่คำอธิบาย
ต้นฉบับเน้น วันลบลมทินอยู่ที่ศูนย์กลางทางศาสนศาสตร์ของ
โครงสร้างนี้ และความบริสุทธิ์ของประชากรที่ได้รับการไถ่บาปแผ่จาก
สถานนมัสการไปสู่ชีวิตประจำวันและแผ่นดินทั้งหมด

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

พระบัญชาศูนย์กลางของเลวีนิติคือ ‘เจ้าทั้งหลายจงบริสุทธิ์ เพราะเรา
บริสุทธิ์’ (11:44-45; 19:2) ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือพระบารมีที่
ทรงแยกจากสิ่งทรงสร้างและความสมบูรณ์ทางศีลธรรม ส่วนความ
บริสุทธิ์ของอิสราเอลคือการเป็นของพระเจ้าและดำเนินชีวิตที่ถูกแยกไว้
ให้สอดคล้องกับพระลักษณะและระเบียบของพระองค์ ความบริสุทธิ์ไม่
ได้หยุดที่ความถูกต้องของพิธีกรรม เลวีนิติ 19 เชื่อมเครื่องบูชาและวัน
สะบาโตเข้ากับการให้เกียรติบิดามารดา การเลือกรวงไว้ให้คนยากจน
การพิพากษาและค่าจ้างอย่างซื่อตรง การคุ้มครองผู้พิการ และความรัก
ต่อเพื่อนบ้านกับคนต่างด้าว ความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนบ้านได้รวม
การนมัสการกับจริยธรรมสังคมไว้แล้วในเลวีนิติ (19:18, 34)

เครื่องบูชาไม่ใช่ของขวัญจากมนุษย์เพื่อซื้อความโปรดปรานของ
พระเจ้า แต่เป็นทางเข้าใกล้และทางแห่งการไถ่บาปที่พระเจ้าทรง
อนุญาตแก่คนบาปก่อน เครื่องบูชาเผาทั้งตัว ธัญบูชา เครื่องบูชา
สันติภาพ เครื่องบูชาลบล้างบาป และเครื่องบูชาชดใช้ความผิด แสดง
การไถ่บาป การถวายตัว ความขอบพระคุณ การสำนึกผิดธรรม การ
ชำระบาปและมลทิน และการชดใช้ความเสียหายจากมูมต่าง ๆ ชีวิตใน

เลือดเป็นของพระเจ้า และพระองค์ทรงประทานเลือดไว้บนแท่นเพื่อทำการลบมลทินบาป ดังนั้นการอภัยบาปจึงไม่ใช่การมองข้ามอย่างราคาถูก แต่ตั้งอยู่บนชีวิตที่รับแทนและพระคุณของพระเจ้า (17:11) ถ้อยคำว่า ‘ผู้ใดประพฤติดามก็จะมีชีวิตอยู่โดยสิ่งเหล่านั้น’ ก็ไม่ได้ลบพระคุณแห่งการอภัยแล้วเสนอสูตรซื้อชีวิตนิรันดร์ด้วยคุณความดีจากการกระทำ แต่กล่าวถึงทางที่ประชากรแห่งพันธสัญญาจะชื่นชมชีวิตและพระพรภายในกฎเกณฑ์ของพระเจ้า พร้อมทั้งเผยว่าการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ที่ล้มลงทำให้จำเป็นต้องมีการเชื่อฟังที่สมบูรณ์และการไถ่บาปที่ดีกว่า (18:5; โรม 10:5; กท 3:12)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

เลวินิตีทำให้พันธสัญญาซึ่งสถาปนาโดยการอภัยและพระประสงค์แห่งอาณาจักรพระเจ้าเป็นรูปธรรมในชีวิตที่มีพลานุภาพเป็นศูนย์กลาง พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ประทับท่ามกลางประชากร และปุโรหิตแยกแยะสิ่งบริสุทธิ์กับสิ่งธรรมดา สิ่งสะอาดกับสิ่งเป็นมลทิน และสอนประชากร (10:10-11) ปีสะบาโตและปีเสียงแตรเขาสัตว์ประกาศว่าแผ่นดิน เวลา ทรัพย์สิน และตัวอิสราเอลเองล้วนเป็นของพระเจ้า และประชากรที่ได้รับการไถ่ต้องไม่กลับสู่ระบบทาสถาวรและความโลภอีก (บทที่ 25) แต่เครื่องบูชาที่ต้องถวายซ้ำและวันลบมลทินแสดงว่าปัญหาบาปยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเด็ดขาด แม้หลังพระพรและคำสาปแห่งพันธสัญญา พระสัญญาว่าจะทรงระลึกถึงประชากรที่กลับใจก็

สำแดงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้ทรงรักษาพันธสัญญากับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบแม้ท่ามกลางการพิพากษา (26:40-45)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ฮีบรูใช้เครื่องบูชา ฐานะปุโรหิต และวันลบมลทินในเลวินิตีเป็นภูมิหลังสำคัญสำหรับเข้าใจพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ปุโรหิตเชื้อสายอาโรนต้องถวายเครื่องบูชาเพื่อบาปของตนก่อนและไม่อาจดำรงตำแหน่งตลอดไปเพราะความตาย แต่พระคริสต์ผู้ปราศจากบาปและทรงพระชนม์นิรันดร์ทรงเป็นมหาปุโรหิต และในเวลาเดียวกันทรงเป็นเครื่องบูชาสมบูรณ์ซึ่งถวายพระกายของพระองค์ครั้งเดียวเป็นพอ (ฮบ 7:23-28; 9:11-14; 10:1-14) เลือดในวันลบมลทินและแพะที่แบกบาปออกไปนอกค่าย แสดงความรอดของพระเจ้าซึ่งขจัดทั้งความผิดและมลทิน พระเยซูทรงทนทุกข์นอกประตูเมืองเพื่อทำให้ประชากรบริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์ (ลนต 16:20-22; ฮบ 13:11-12) ข่าวประเสริฐไม่ได้ลดข้อเรียกร้องเรื่องความบริสุทธิ์ แต่ชำระคนบาปด้วยการไถ่บาปอันสมบูรณ์ของพระคริสต์ และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นประชากรบริสุทธิ์ที่ถวายแด่พระเจ้า

9. วิธอ่าน

ไม่ควรข้ามเลวินิตีราวกับเป็นรายชื่อพิธีศาสนาที่ถูกยกเลิกแล้ว หรือในทางกลับกัน ใส่สัญลักษณ์แบบคริสเตียนตามอำเภอใจลงในทุกส่วน ตัวเลข และการเคลื่อนไหวของเครื่องบูชา ก่อนอื่นต้องพิจารณาว่า

ระเบียบแต่ละข้อทำหน้าที่อย่างไรในบริบทของพลัปปา พันธสัญญา และแผ่นดินของอิสราเอล แล้วถามว่าสำเร็จอย่างไรในพระคริสต์ และ พันธสัญญาใหม่ยืนยันหลักการใดอีกครั้ง (กอร์ดอน เจ. เวนแฮม, บทนำ 『เลวินิตี』) เครื่องบูชาสัตว์ ฐานะปูโรหิตของอาโรน และเส้นแบ่ง เรื่องอาหารกับความสะอาดทางพิธีกรรมสำเร็จแล้วในพระคริสต์ และคริสตจักรไม่ได้ดำเนินโทษทางกฎหมายของรัฐอิสราเอลตามตัวอักษร แต่ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความร้ายแรงของบาป ความจำเป็นของการไถ่แทน ความบริสุทธิ์ทางเพศ ความซื่อตรงและการชดใช้ ตลอดจน ความรักต่อคนยากจนและคนต่างด้าว ยังคงเป็นหลักศาสนศาสตร์และ ศีลธรรมสำหรับประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่

ไม่ควรยกเลิกระเบียบเรื่องเพศในเลวินิตีเพื่อให้เข้ากับความปรารถนา ของวัฒนธรรมปัจจุบัน และไม่ควรถูกใช้เป็นเครื่องมือเลือกประณามคน บาบบางกลุ่มเท่านั้น ต้องสอนความบริสุทธิ์ทางเพศตามระเบียบแห่ง การทรงสร้างในพระคัมภีร์ทั้งเล่มและการยืนยันอีกครั้งในพันธสัญญา ใหม่ พร้อมสารภาพว่ามนุษย์ทุกคนเป็นคนบาปที่ต้องการการอภัยและ การชำระให้บริสุทธิ์ในพระคริสต์ การตายของนาถับกับอาปีสุและการ พิพากษาผู้หมิ่นประมาทพระนามเตือนว่า มนุษย์ไม่อาจออกแบบการ นมัสการตามใจหรือถือพระนามของพระเจ้าเป็นเรื่องเบา แต่ข้อความ เหล่านี้ไม่ได้ให้อำนาจคริสตจักรปัจจุบันดำเนินโทษทางรัฐของพันธ สัญญาเดิม ปีเสียงแตรเขาสัตว์ก็ไม่ควรถูกเท่ากับระบบเศรษฐกิจสมัย ใหม่ระบบใดทันที แต่ควรมองหลักการก่อนว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของ และไม่ทรงทอดทิ้งความยากจนกับการตกเป็นทาสถาวร

หัวข้อพิเศษ: ความสะอาด ความเป็นมลทิน และความหมาย ของร่างกาย

คำว่า ‘เป็นมลทิน’ ในเลวีนิติไม่ได้หมายถึงบาปทางศีลธรรมส่วนบุคคลเสมอไป สภาพที่ไม่ใช่บาปในตัวเอง เช่น การคลอด สิ่งไหลออกตามธรรมชาติจากร่างกาย และการสัมผัสศพ ก็ทำให้บุคคลเป็นมลทินทางพิธีกรรมช่วงหนึ่งและจำกัดการเข้าใกล้สถานนมัสการ สิ่งสะอาดคือสภาพในขอบเขตชีวิตปกติที่สามารถเข้าใกล้สถานนมัสการได้ ส่วนสิ่งบริสุทธิ์คือขอบเขตที่ถูกแยกไว้เป็นพิเศษแด่พระเจ้า จึงไม่อาจเท่ากันได้ง่าย ๆ ว่า ‘สะอาด=ขอบธรรม’ ‘เป็นมลทิน=ชั่วทางศีลธรรม’ หรือ ‘บริสุทธิ์=สุขภาพดี’ (ลนต 10:10; จอห์น อี. ฮาร์ดลีย์, ‘เลวีนิติ’) ระเบียบเหล่านี้สอนอย่างมองเห็นได้ถึงความตาย การสูญเสียพลังชีวิต ความเสียหายของขอบเขต และความครบถ้วน พร้อมปกป้องการทรงสถิตของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ดังนั้นไม่ควรถือว่าโรคผิวหนังในเลวีนิติคือโรคเรื้อนสมัยใหม่ทุกกรณี หรือตีตราความเจ็บป่วย ความพิการ และการคลอดว่าเป็นโทษต่อบาปส่วนตัว บุโรหิตไม่ได้ทำหน้าที่เป็นแพทย์ผู้รักษา แต่เป็นผู้วินิจฉัยขอบเขตของชุมชนและสถานนมัสการ พระเยซูทรงแต่งตั้งผู้ถูกกีดกันว่าเป็นมลทินโดยที่พระองค์ไม่ทรงเป็นมลทิน แต่กลับทรงชำระพวกเขา และการสิ้นพระชนม์กับการคืนพระชนม์ของพระองค์นำความสะอาดแห่งการทรงสร้างใหม่ซึ่งชนะอำนาจบาปและความตาย (มก 1:40-45; 5:25-34) ในพันธสัญญาใหม่ เส้นแบ่งเรื่องอาหารและพิธีกรรมไม่ได้คงอยู่เป็นกฎหมายแยกประชากรแห่งพันธสัญญาอีกต่อไป แต่ความจริง

ที่ว่าต้องให้เกียรติร่างกายว่าเป็นของพระเจ้าและไม่ถือบาปกับความ
ตายเป็นเรื่องเบา ยังคงอยู่

กัณดารวิถี

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

กัณดารวิถีเป็นหนังสือเล่มที่สี่ของเบญจบรรณ บันทึกการเดินทางของอิสราเอลซึ่งได้รับการจัดระเบียบที่ภูเขาซีนาย ผ่านถิ่นทุรกันดารไปถึงที่ราบโมอับ ประชากรซึ่งได้รับการไถ่ในอพยพและเรียนรู้การนมัสการกับชีวิตบริสุทธิ์ในเลวีนิติ จัดค่ายโดยมีพลับพลาเป็นศูนย์กลางและออกเดินทางสู่แผ่นดินพระสัญญา แต่เพราะความไม่เชื่อและการกบฏซ้ำ ๆ คนรุ่นแรกจึงตายในถิ่นทุรกันดารและคนรุ่นใหม่เกิดขึ้น หนังสือนี้รวมการสำรวจประชากร บันทึกการเดินทาง ธรรมเนียมปฏิบัติ เครื่องบูชา คำอธิษฐาน บทเพลง เรื่องการกบฏ คำพยากรณ์ สงคราม และกฎหมายมรดกไว้ด้วยกัน แต่ทั้งหมดประกอบเป็นเรื่องพันธสัญญาเรื่องเดียว คือพระเจ้าประทับท่ามกลางประชากรของพระองค์ ทรงติสอนและรักษาคนบาปไว้เพื่อให้พระสัญญาสำเร็จ

2. ชื่อหนังสือ

พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเรียกหนังสือนี้ตามถ้อยคำสำคัญในข้อแรกว่า ‘เบมิตบาร์’ คือ ‘ในถิ่นทุรกันดาร’ ถิ่นทุรกันดารไม่ใช่เพียงพื้นที่เดินทาง แต่เป็นสถานที่ซึ่งประชากรประสบการทรงสถิตและการเลี้ยงดูของพระเจ้า และความเชื่อกับการเชื่อฟังได้รับการทดสอบ ชื่อกรีก ‘อาริธมอย’ ในพระคัมภีร์ฉบับเซปตัวจินต์หมายถึง ‘จำนวนทั้งหลาย’ มาจากการสำรวจประชากรสองครั้งในบทที่ 1 และ 26 และเป็นที่มาของ

ชื่อกันดารวิถีในธรรมประเพณีตะวันตก ชื่อทั้งสองเกี่ยวพันกัน กระแสใหญ่ของหนังสือคือคนสองรุ่นที่ถูกนับแตกต่างกันอย่างไรในถิ่นทุรกันดาร และพระสัญญาของพระเจ้าดำเนินต่อไปอย่างไรแม้มนุษย์ล้มเหลว

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

กันดารวินำเสนอตนว่าเป็นการเปิดเผยที่พระยาห์เวห์ตรัสกับ โมเสส ณ ภูเขาซีนาย ในถิ่นทุรกันดาร และที่ราบโมอับ และระบุว่าโมเสสบันทึกเส้นทางการเดินทาง (1:1; 33:2; 36:13) พระเยซูและเหล่าอัครทูตก็อ้างเหตุการณ์ในถิ่นทุรกันดารกับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสว่าเป็นพระวจนะที่มีอำนาจและเป็นประวัติศาสตร์จริง (ยอห์น 3:14; 1 คร 10:1-11) การที่หนังสือมีรายชื่อและกฎหมายหลากหลาย บทกวี เรื่องเล่า และการอ้างเอกสารโบราณ ไม่ได้ปฏิเสธสิทธิอำนาจในการเขียนโดยสาระของโมเสส โมเสสอาจใช้แหล่งข้อมูล และอาจมีคำอธิบายชื่อสถานที่เล็กน้อยหรือการรักษาข้อความในภายหลัง แต่ไม่ควรลดหนังสือให้เป็นเรื่องถิ่นทุรกันดารสมมุติซึ่งบรรณาธิการยุคหลังประกอบจากธรรมประเพณีที่ไม่เกี่ยวข้องกัน ภูมิหลังหลักเริ่มจากการเตรียมออกจากซีนายในปีที่สองนับจากการอพยพ จนถึงการเดินทางที่ราบโมอับในปีที่สี่สิบ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

อิสราเอลตั้งค่ายอย่างเป็นระเบียบโดยมีพลับพลาเป็นศูนย์กลาง และพร้อมเดินทางสู่แผ่นดินพระสัญญา แต่ที่ทาเบเอราห์ คิบโรทฮัทธาอาวาร์ คาคเตซบาร์เนีย การกบฏของโคราห์ และเหตุการณ์บาอัลเปโอรี ทั้งประชากรและผู้นำต่างแสดงความไม่เชื่อกับการไม่เชื่อฟัง โดยเฉพาะเมื่อคนรุ่นแรกได้ยื่นรายงานของผู้สอดแนมแล้วปฏิเสธไม่ยอมเข้าแผ่นดิน คนรุ่นที่ถูกล้างจึงรับการพิพากษาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ยกเว้นโยชูวากับคาเลบ (บทที่ 13-14) คนรุ่นใหม่ ณ ที่ราบโมอับซึ่งเป็นผู้่านกลุ่มแรกต้องจดจำความล้มเหลวของบิดามารดา วางใจพระวณะและการทรงสถิตของพระเจ้า และเตรียมเข้าแผ่นดิน กันดารวิถีเตือนว่า การอยู่ในชุมชนแห่งพันธสัญญาและการเคยประสบความรอดยิ่งใหญ่ไม่ได้รับประกันความเชื่อโดยอัตโนมัติ พร้อมทั้งสอนความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้ทรงรักษาพระสัญญาไว้ท่ามกลางการทดสอบ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับนี้เรียบเรียงตามโครงสร้างของอาร์. เดนิส โคล: 1:1-10:10 เตรียมออกเดินทางจากซีนายผ่านการสำรวจประชากร ครั้งแรก การจัดค่ายและคนเลวี ระเบียบความสะอาด ปัสกา และแตร; 10:11-25:18 บันทึกว่าคนรุ่นแรกซึ่งเดินในถิ่นทุรกันดารรับการพิพากษาผ่านการบ่น การทำลายผู้นำ ความไม่เชื่อที่ปฏิเสธแผ่นดิน การกบฏของโคราห์ และการละทิ้งความเชื่อที่บาอัลเปโอรี; 26:1-

30:16 เตรียมคนรุ่นใหม่ผ่านการสำรวจครั้งที่สอง มรดกของบุตรสาว
เศโลเฟห์ การแต่งตั้งโยชูวา เครื่องบูชา และคำปฏิญาณ; 31:1-
36:13 กล่าวถึงสงครามกับมีเดียน การตั้งถิ่นฐานของเผ่าทางตะวันออก
ของแม่น้ำจอร์แดน การทบทวนเส้นทาง เขตแดน เมืองลี้ภัย และ
มรดก ก่อนจบลงหน้าทางเข้าคานาอัน ตอนกฎหมายที่แพร่กระจาย
เรื่องเล่าไม่ใช่ภาคผนวกที่ขัดจังหวะ แต่แสดงว่าแม้หลังการกบฏและ
ความตาย พระเจ้ายังทรงเปิดอนาคตให้ชุมชนดำเนินชีวิตและนมัสการ
ต่อไป (ข้อสังเกตของแมรี ดักลาสเรื่องความสอดคล้องระหว่าง
กฎหมายกับเรื่องเล่าช่วยให้เห็นเอกภาพนี้; ชง บยองฮยอน, 『กัณดาร
วิถี』)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางประการแรกของกัณดารวิถีคือการทรงสถิตและระเบียบของ
พระเจ้า พลัปปลาอยู่กลางค่ายและเผ่าต่าง ๆ ตั้งอยู่รอบพลัปปลา เมื่อ
เมฆลอยขึ้นก็ออกเดินทาง และเมื่อเมฆหยุดก็ตั้งค่าย (2:17;
9:15-23) พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ และอิสราเอลเป็นทั้งกองทัพกับ
ชุมชนชนบริสุทธิ์ซึ่งเคลื่อนไปได้พระบัญชาของพระองค์ คนเลวกับ
บุโรหิตรักษาขอบเขตพลัปปลา อวยพรประชากร และปรนนิบัติเพื่อมิให้
พระพิโรธเกิดขึ้นเพราะบาปและมลทิน การกบฏของโคราห์ซึ่งพยายาม
ช่วงชิงภาวะผู้นำและระเบียบการนมัสการที่พระเจ้าประทานด้วยความ
ทะเยอทะยานของมนุษย์ เตือนว่าตำแหน่งบริสุทธิ์ไม่ใช่เครื่องมือยก
ตนเอง

ศูนย์กลางประการที่สองคือความไม่เชื่อกับการเป็นคนกลาง การพิพากษากับพระองค์ ประชากรบนเรื่องอาหาร น้ำ และเส้นทาง ยกย่องอียิปต์เกินจริง และมองยักษ์ตรงหน้าใหญ่กว่าพระสัญญา แม้โมเสสกับอาโรนก็ได้สำแดงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าอย่างครบถ้วนที่เมรีบาห์ จึงไม่ได้เข้าแผ่นดิน บาปนำความตายจริงและการสูญเสียคนทั้งรุ่นมา แต่พระเจ้าทรงรักษาชุมชนไว้ผ่านการเป็นคนกลางของโมเสสกับอาโรน และตรัสอีกครั้งเรื่องเครื่องบูชา มรดก และแผ่นดินทันทีหลังการพิพากษา ในเหตุการณ์บาลาอัม พระองค์ทรงเปลี่ยนคำสาปเป็นพระพร โดยที่อิสราเอลไม่รู้ แต่ไม่นานประชากรก็เข้าร่วมการนมัสการรูปเคารพของโมอับด้วยตนเอง ความไม่เชื่อและการละทิ้งความเชื่อจากภายใน อันตรายกว่าคำสาปภายนอก และความหวังไม่ได้อยู่ที่คนรุ่นที่ดีกว่า แต่อยู่ที่พระเจ้าผู้สัตย์ซื่อต่อพระสัญญา

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

การสำรวจประชากรสองครั้งแสดงว่าพระสัญญาที่จะทำให้เชื้อสายของอับราฮัมเป็นชนชาติใหญ่กำลังสำเร็จ และแม้คนรุ่นแรกสูญสิ้น พระเจ้าทรงนับคนรุ่นใหม่เพื่อได้รับมรดกในแผ่นดิน บาลาอัมประกาศว่าพระเจ้าไม่ทอดพระเนตรความชั่วในยาโคบและทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาในฐานะกษัตริย์ พร้อมพยากรณ์ว่าดาวดวงหนึ่งจะออกมาจากยาโคบ และคาทหนึ่งจะขึ้นจากอิสราเอลเพื่อปกครองศัตรู (23:21; 24:17) ในระยะใกล้คำนี้มองไปยังราชวงศ์ดาวิด แต่ในสารบบพระคัมภีร์ทั้งหมดขยายเป็นความหวังถึงกษัตริย์พระเมสสิยาห์ผู้ทรง

ปกครองประชาชาติ บุตรสาวของเศโลเฟห์ดี เมืองลิภัย เมืองของคน
เลวี และเขตแดนของแผ่นดิน แสดงว่าแผ่นดินพระสัญญาไม่ใช่ของยิ
ครองที่ไร้ระเบียบ แต่เป็นมรดกแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงแจกจ่าย
ภายใต้ความยุติธรรมและการคุ้มครองชีวิต

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

กัณดารวิถีแสดงความรอดที่ประชากรซึ่งกำลังตายในถิ่นทุรกันดาร
ต้องการผ่านเครื่องหมายเฉพาะ พระเยซูทรงเชื่อมโดยตรงเหตุการณ์ที่ผู้
ถูกพิพากษามองงูทองสัมฤทธิ์ซึ่งยกขึ้นบนเสาแล้วมีชีวิต กับการที่
พระองค์จะถูกยกขึ้นบนกางเขนและประทานชีวิตนิรันดร์แก่ผู้เชื่อ
(21:4-9; ยน 3:14-16) สืบรูปประกาศว่า หากเถาของวัวแดงชำระ
เนื้อกายได้ พระโลหิตของพระคริสต์ยังชำระจิตสำนึกจากการกระทำที่
ตายแล้ว เพื่อให้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ (บทที่ 19; ฮบ
9:13-14) โมเสสเสี่ยงชีวิตเป็นคนกลางเพื่อประชากรแต่ไม่อาจก้าว
ข้ามบาปและความตายของตนเอง ส่วนฐานะปุโรหิตของอาโรนก็ไม่อาจ
หยุดพระพิโรธที่เกิดซ้ำอย่างเด็ดขาด พระคริสต์ทรงเป็นคนกลาง
สมบูรณ์และมหาปุโรหิตนิรันดร์ ทรงทำให้พระสัญญาเรื่องดาวและคทา
ซึ่งบาลาอัมเห็นสำเร็จ ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นบาปกับการ
พิพากษาสุดท้าย และทรงปกครองด้วยความชอบธรรม

9. วิธอ่าน

ไม่ควรลดเรื่องของคนรุ่นถิ่นทุรกันดารให้เป็นเพียงบทเรียนห้ามบ่นหรือ
คำสั่งให้เชื่อฟังผู้นำอย่างไม่มีเงื่อนไข ต้องให้เกียรติภาวะผู้นำที่พระ

คัมภีร์สถาปนา พร้อมเห็นว่าแม้ความล้มเหลวของโมเสสกับอาโรนก็ถูกพิพากษาใต้พระวณะของพระเจ้า รับเหตุการณ์ถิ่นทุรกันดารเป็นคำเตือนต่อคริสตจักรเช่นเดียวกับ 1 โครินธ์และฮีบรู แต่ไม่ควรตัดสินผู้เชื่อทุกคนที่ประสบความยากลำบากชั่วคราวว่าไม่มีความเชื่อ ความเชื่อแท้ไม่ได้หมายถึงการไม่มีความทุกข์ แต่ปรากฏในการวางใจพระเจ้า ผู้ทรงสัญญา กลับใจ และติดตามจนถึงที่สุด คำสั่งสงครามต่อคานาอัน และมีเดียก็เป็นการศึกษาเฉพาะในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ ไม่ใช่คำสั่งทั่วไปที่อนุญาตความรุนแรงทางศาสนาหรือสงครามเชื้อชาติในปัจจุบัน

อย่าอ่านเรื่องบalaอัมเป็นเพียงนิทานปรัมปราเกี่ยวกับลาพูดได้ แต่จงเห็นอันตรายของผู้เผยพระวณะเท็จซึ่ง โลกเงินกับเกียรติ และใช้พระวณะของพระเจ้าในทางศาสนาเพื่อประโยชน์ตน (2ปต 2:15; ยด 11) ภูเขาสัมฤทธิ์เคยเป็นเครื่องหมายแห่งการรักษาที่พระเจ้าทรงกำหนด แต่เมื่อภายหลังกลายเป็นรูปเคารพ เฮเซคียาห์ก็ทำลายเสีย (2พงษ 18:4) นี่เป็นคำเตือนว่าเราไม่อาจนมัสการวิถีแห่งพระองค์เอง หรือทำให้เป็นเครื่องมือศาสนาที่มนุษย์ควบคุม รายงานสำรวจประชากร ระเบียบค่าย และรายชื่อข้า ๆ ไม่ใช่ตัวเลขไว้ประโยชน์ที่ควรข้าม แต่ต้องอ่านในเรื่องที่พระเจ้าทรงรู้จักผู้คน ทรงมอบบทบาทกับมรดก และทรงรักษาชุมชนไว้อย่างเป็นระเบียบ

หัวข้อพิเศษ: จำนวนมหาศาลในการสำรวจประชากรสอง ครั้ง

กัณดารวิถีบทที่ 1 และ 26 บันทึกว่าชายอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปซึ่งออกศึกได้มีประมาณหกแสนคน หากรวมครอบครัว ประชากรทั้งหมดอาจใกล้เคียงล้านคน จึงเกิดคำถามว่าจำนวนนี้ใหญ่มากเมื่อคำนึงถึงอาหาร น้ำ ขนาดค่ายในถิ่นทุรกันดาร และประชากรโลก โบราณ มีทั้งทัศนะที่รับตัวเลขตามความหมายตรง ทัศนะที่เข้าใจคำฮีบรู ‘เอเลฟ’ ว่าเป็นตระกูลหรือหน่วยทหารแทน ‘หนึ่งพัน’ และทัศนะที่เห็นเป็นสำนวนเชิงวาทศิลป์หรือสัญลักษณ์ของโลกโบราณ หรือเป็นปัญหาในกระบวนการสืบทอดตัวบท (ชง บยองฮยอน, 『กัณดารวิถี』; กอร์ดอน เจ. เวนแฮม, 『กัณดารวิถี』) อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนความหมายของ ‘เอเลฟ’ แบบเดียวกันทุกแห่งทำให้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างยอดแต่ละเผ่ากับยอดรวมและข้อความอื่นได้ยาก จึงไม่มีทางเลือกใดแก้ทุกปัญหา

ในการอภิปรายนี้ เราต้องไม่ปิดตัวเลขที่พระคัมภีร์ระบุอย่างตรงไปตรงมาว่าเป็นตำนานง่าย ๆ แต่ก็ต้องไม่ถือว่าความแม่นยำของสถิติสมัยใหม่กับวิธีใช้ตัวเลขในโลกโบราณเหมือนกันทุกประการ สิ่งที่ตัวบทเน้นอย่างแน่นอนคือการสำเร็จของพระสัญญาที่ทรงทำให้ครอบครัวเล็ก ๆ ของยาโคบเป็นประชากรใหญ่ การพิพากษาจริงที่เกิดแก่คนรุ่นแรกซึ่งถูกนับ และความสัตย์ซื่อที่ทรงรักษาคนรุ่นใหม่ไว้เพื่อประทานมรดก วิธีคำนวณประชากรที่แน่นอนอาจคงเป็นคำถามเปิดทางการตีความ แต่ไม่ควรใช้ความยากนี้ปฏิเสธความเป็นประวัติศาสตร์ของการอพยพและ

การเดินทางในถิ่นทุรกันดารทั้งหมด (บทนำกันดารวิถีใน 『พระคัมภีร์
ศึกษาสายปฏิบัติ』)

เฉลยธรรมบัญญัติ

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เฉลยธรรมบัญญัติเป็นบทสรุปของเบญจบรรณ ประกอบด้วยคำเทศนาแห่งพันธสัญญาที่โมเสสกล่าวแก่คนรุ่นใหม่ซึ่งยืนอยู่ ณ ที่ราบโมอับทางตะวันออกของแผ่นดินพระสัญญา พร้อมเหตุการณ์ช่วงสุดท้ายในชีวิตของเขา หนังสือตีความประวัติการอพยพและถิ่นทุรกันดาร และสอนพระวณะแห่งพันธสัญญาที่ขึ้นมาย่อครั้งแก่คนรุ่นที่จะดำเนินชีวิตในคานาอัน แต่ไม่ได้เพียงกล่าวกฎหมายเดิมซ้ำ หนังสือรื้อฟื้นพันธสัญญาเพื่อให้ประชากรที่ได้รับความรอดรักพระยาห์เวห์ ระลึกถึงพระองค์ และเชื่อฟังพระวณะ ทั้งยังวางมาตรฐานทางศาสนศาสตร์สำหรับเข้าใจประวัติศาสตร์อิสราเอลและสารของผู้เผยพระวณะหลังสมัยโมเสส

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูคือ ‘เดวาริม’ หมายถึง ‘ถ้อยคำทั้งหลาย’ ตามสำนวนในข้อแรก ส่วนชื่อในพระคัมภีร์กรีกฉบับเซปตัวจินต์และธรรมประเพณีละตินเกิดจากการแปลคำว่า ‘สำเนาธรรมบัญญัตินี้’ ใน 17:18 ว่า ‘ธรรมบัญญัติที่สอง’ และเป็นที่มาของชื่อเฉลยธรรมบัญญัติ แต่หนังสือนี้ไม่ใช่ประมวลกฎหมายใหม่ที่แข่งขันกับธรรมบัญญัติเดิม หากเป็นพระวณะแห่งพันธสัญญาที่อธิบายและประยุกต์โทราห์ซึ่งประทานที่ไซเนบแก่ชีวิตของคนรุ่นใหม่

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

เฉลยธรรมบัญญัตินำเสนอเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นคำปราศรัยของโมเสส และเป็นพยานว่าโมเสสเขียนธรรมบัญญัตินี้แล้วมอบแก่ปุโรหิตกับผู้อาวูโส (1:1-5; 31:9, 24) ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เชื่อมข้อความในเฉลยธรรมบัญญัติกับโมเสส (2พภษ 14:6; มธ 19:7-8; กจ 3:22) ส่วนท้ายเกี่ยวกับการตายของโมเสสและคำประณินหลังจากนั้นอาจเพิ่มเติมโดยผู้บันทึกที่ได้รับการดลใจในภายหลัง แต่เรื่องนี้ไม่ได้ปฏิเสธสิทธิอำนาจพื้นฐานในการประพันธ์ของโมเสสหรือภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของหนังสือ สมมุติฐานเชิงวิพากษ์ที่มองว่าเฉลยธรรมบัญญัติเป็นเอกสารซึ่งนักปฏิรูปยุคเฉลยสร้างขึ้นในนามโมเสส ไม่สามารถอธิบายคำพยานของหนังสือเองและพระคัมภีร์ทั้งเล่มได้อย่างเพียงพอ คำปราศรัยหลักตั้งอยู่ในสถานการณ์จริง ณ ที่ราบโมอับก่อนเข้าแผ่นดินคานาอัน ในศตวรรษที่ 15 หรือ 13 ก่อนคริสตกาล

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

คนรุ่นแรกที่ย่อจากอียิปต์ตายในถิ่นทุรกันดารเพราะความไม่เชื่อ ส่วนคนรุ่นใหม่กำลังเตรียมข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่คานาอัน โมเสสรู้ว่าตนจะไม่ได้เข้าไปด้วย จึงทบทวนการทรงนำของพระเจ้าและการกบฏของประชากรตั้งแต่ไฮเรบ ผ่านคาเดชบารเนียบกับถิ่นทุรกันดาร จนถึงโมอับ ผู้อ่านกลุ่มแรกเผชิญอันตรายที่จะล้มพระเจ้าแห่งการอพยพท่ามกลาง

ความอุดมสมบูรณ์ การนมัสการรูปเคารพ ศาสนาคานาอัน และชนชาติที่เข้มแข็ง เฉลยธรรมบัญญัติเตรียมพวกเขาให้รับแผ่นดินเป็นของประทานโดยพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่ทรัพย์สินที่ได้ด้วยกำลังตนเอง ให้สอนพระวาระในทุกชั่วอายุ และให้สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1–4:43 เป็นคำปราศรัยแรกซึ่งทบทวนการเดินทางจากโฮเรบถึงโมอับเพื่อให้เรียนรู้จากการไม่เชื่อฟังในอดีต; 4:44–11:32 อธิบายข้อเรียกร้องพื้นฐานแห่งพันธสัญญา โดยมีพระบัญญัติสิบประการและเซมาเป็นศูนย์กลาง เรียกให้รักและระลึกถึงพระยาห์เวห์แต่เพียงพระองค์เดียว; บทที่ 12–26 กล่าวถึงชีวิตจริงที่พระบัญญัติสิบประการนำมาประยุกต์ในแผ่นดินพระสัญญา รวมทั้งสถานที่นมัสการ การนมัสการรูปเคารพ ผู้นำ ความสะอาด เทศกาล ความยุติธรรมทางสังคม สงคราม และชีวิตครอบครัว; บทที่ 27–30 นำเสนอการรื้อฟื้นพันธสัญญา พระพรและคำสาป การฟื้นฟูหลังการเป็นเชลย และทางเลือกระหว่างชีวิตกับความตาย; บทที่ 31–34 ถ่ายทอดภาวะผู้นำแกโยชูวา มอบหมายธรรมบัญญัติ และบันทึกบทเพลง คำอวยพร และการตายของโมเสส

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

พระบัญชาศูนย์กลางของเฉลยธรรมบัญญัติคือ ‘โอ อิสราเอล จงฟัง’ พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว และประชากรต้องรักพระองค์ด้วยสุดจิต สุดใจ และสุดกำลัง (6:4-5) ความรักและการเชื่อฟังนี้ไม่ใช่

ราคาซื้อความรอด เพราะพระเจ้าทรงรักบรรพบุรุษก่อนและทรงไถ่
อิสราเอลจากการเป็นทาสในอียิปต์ ประชากรจึงตอบสนองโดยระลึกถึง
พระองค์ (7:6-8; 10:15-16) ต้องจารึกพระวจนะไว้ในใจ สอนบุตร
หลานอย่างขยันขันแข็ง และใคร่ครวญในทุกพื้นที่ของชีวิตประจำวัน
แผ่นดินเป็นของประทานแห่งพระองค์ แต่ไม่ใช่ทรัพย์สินที่รับประกันโดย
อัตโนมัติท่ามกลางการนมัสการรูปเคารพและความอยุติธรรม กษัตริย์
บูโรหิต ผู้พิพากษา และผู้เผยพระวจนะล้วนอยู่ใต้พระวจนะ ส่วนความ
ยุติธรรมต่อผู้อ่อนแอ คนต่างด้าว ลูกกำพร้า และหญิงม่าย เป็นผลของ
ชีวิตที่ระลึกถึงพระองค์แห่งการอภัยพ พระพรและคำสาปแสดงว่าความ
สัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับพระเจ้าครอบคลุมประวัติศาสตร์และชีวิตจริง
แต่ไม่ได้อนุญาตให้ตีความความมั่งคั่งหรือความทุกข์ของแต่ละคนด้วย
สูตรตอบแทนตามการกระทำอย่างง่าย ๆ

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

เฉลยธรรมบัญญัติผูกพระสัญญาเรื่องแผ่นดินและเชื้อสายซึ่งพระเจ้าทรง
ปฏิญาณแก่อับราฮัม ความรอดจากการอภัยพ และพันธสัญญาที่โฮเรบ
เข้าเป็นกระแสเดียวกัน อิสราเอลเป็นประชากรล้ำค่าของพระเจ้าและ
เป็นชุมชนบริสุทธิ์ซึ่งมีพันธกิจแบบบูโรหิต ต้องสำแดงการปกครองของ
พระองค์ในแผ่นดิน แต่โมเสสรู้ถึงใจแข็งกระด้างของพวกเขาและ
พยากรณ์การไม่เชื่อฟังกับการเป็นเชลย ในเวลาเดียวกัน เขาสัญญาว่า
เมื่อพวกเขากลับมาด้วยสุดใจ พระเจ้าจะทรงรวบรวมประชากรที่
กระจัดกระจาย และทรงเข้าสู่หน้จิตใจให้รักพระองค์ (30:1-10)

พระสัญญานี้ทำให้มองเห็นปัญหาหัวใจมนุษย์ซึ่งธรรมชาติภายนอกอย่างเดียวแก้ไม่ได้ และมองไปยังการเปลี่ยนแปลงภายในแห่งพันธสัญญาใหม่

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

เฉลยธรรมบัญญัติสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับ โมเสสขึ้นมาเพื่อกล่าวพระวจนะของพระองค์ (18:15-19) พันธสัญญาใหม่เป็นพยานว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะผู้ทำให้พระสัญญาสำเร็จ และในการทดลองในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ทรงเชื่อฟังถ้อยคำจากเฉลยธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์ จึงทรงดำเนินอย่างถูกต้องในเส้นทางซึ่งอิสราเอลล้มเหลว (มธ 4:1-11; กจ 3:22-26) พระคริสต์ยังทรงรับคำสาปแห่งพันธสัญญาที่ประกาศเหนือผู้ถูกแขวนบนต้นไม้ เพื่อให้พระพรของอับราฮัมมาถึงประชาชาติและพวกเขาได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญา (ฉธบ 21:22-23; กท 3:13-14) ข่าวประเสริฐไม่ได้ล้มเลิกพระวจนะ แต่ทรงนับคนบาปว่าเป็นคนชอบธรรมในพระบุตรผู้ทรงเชื่อฟังและพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรับคำสาป และประทานใจใหม่ซึ่งรักพระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

9. วิธอ่าน

ไม่ควรอ่านเฉลยธรรมบัญญัติว่าเป็นหนังสือลัทธิถือธรรมบัญญัติซึ่งตรงข้ามกับพระคุณ ก่อนพระบัญญัติมีการทรงเลือกของพระเจ้าและความรอดจากการอภัย การเชื่อฟังจึงเป็นการตอบสนองด้วยความรักและขอบพระคุณของประชากรซึ่งได้รับการไถ่แล้ว สงครามคานาอันและการ

พิพากษาการนมัสการรูปเคารพไม่ใช่ข้อความอนุญาตความรุนแรงส่วนบุคคลหรือสงครามศาสนา แต่ต้องอ่านในบริบทของการพิพากษาพิเศษของพระเจ้าต่อความบาปที่สะสมมายาวนานและการรักษาประชากรแห่งพันธสัญญา อย่าทำพระพรและคำสาปให้เป็นสูตรศาสนศาสตร์แห่งความมั่งคั่ง และอย่าย้ายกฎหมายเฉลยธรรมบัญญัติไปใช้กับรัฐสมัยใหม่ตามตัวอักษร แต่ต้องแยกแยะตำแหน่งในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ซึ่งสำเร็จในพระคริสต์ ระเบียบแห่งการทรงสร้างกับหลักศีลธรรม และลักษณะกฎหมายพลเมืองของอิสราเอล แล้วจึงประยุกต์ใช้

บทนำหนังสือประวัติศาสตร์พันธ สัญญาเดิม

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

หมวดประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์ภาษาเกาหลี ประกอบด้วยหนังสือสิบสองเล่ม ตั้งแต่โยชูวาถึงเอสเธอร์ เล่าประวัติของอิสราเอลตั้งแต่การเข้าสู่คานาอัน ผ่านสมัยผู้วินิจฉัย ความรุ่งเรืองและล่มสลายของราชอาณาจักร การเป็นเชลย การกลับคืน และการทรงรักษาประชากรในพลัดถิ่น ในสารบบภาษาฮีบรู โยชูวา ผู้วินิจฉัย ซามูเอล และพงศกษัตริย์อยู่ในหมวด ‘ผู้เผยพระวจนะชุดต้น’ ส่วนรูธ พงศาวดาร เอสรา-เนหะมีย์ และเอสเธอร์จัดอยู่ในหมวดข้อเขียน ความแตกต่างนี้เตือนว่า หนังสือประวัติศาสตร์ไม่ใช่เพียงลำดับเหตุการณ์ แต่ตีความประวัติศาสตร์จากมุมมองของผู้เผยพระวจนะและพันธสัญญา

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

หนังสือประวัติศาสตร์บันทึกบุคคล สถานที่ สงคราม ราชวงศ์ ราชกฤษฎีกา และรายชื่อผู้กลับคืนจริง แต่ไม่ได้เขียนเป็นรายการเหตุการณ์ที่วางตัวเป็นกลางแบบประวัติศาสตร์สมัยใหม่ ผู้เขียนเลือกและจัดเนื้อหาเพื่อแสดงว่า พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา การนมัสการรูปเคารพและความอยุติธรรมของประชากรนำการพิพากษามา และการกลับใจกับพระองค์เปิดทางสู่การฟื้นฟู โดยเฉพาะโยชูวาถึงพงศกษัตริย์

สัมพันธ์ใกล้ชิดกับมาตรฐานพันธสัญญาในเฉลยธรรมบัญญัติ จึงมักเรียกว่า ‘ประวัติศาสตร์เฉลยธรรมบัญญัติ’ แต่ไม่ควรเข้าใจว่า บรรณาธิการคนหนึ่งในสมัยเฮลยสร้างอดีตขึ้นใหม่ตามอำเภอใจ ควรใช้ชื่อนี้อย่างจำกัดในฐานะข้อสังเกตทางศาสนศาสตร์ว่า หนังสือเหล่านี้ ประเมินการกระทำของกษัตริย์และประชากรตามพระวจนะในเฉลยธรรมบัญญัติซึ่งประทานไว้แล้วในประวัติศาสตร์ (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, ‘ว่าด้วยประวัติศาสตร์เชิงศาสนศาสตร์’ ใน 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』)

3. กระแสเรื่องโดยรวม

โยชูวาแสดงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้ประทานแผ่นดินพระสัญญา และความรับผิดชอบที่จะสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาในแผ่นดินนั้น ผู้วินิจฉัยบันทึกการละทิ้งความเชื่อและการช่วยกู้ที่เกิดขึ้น ตลอดจนความเสื่อมทางศีลธรรมในยุคที่ไม่มีกษัตริย์ รูธเป็นพยานว่าแม้ในยุคมืด พระเจ้าทรงเตรียมเชื้อสายของดาวิดผ่านการทรงจัดเตรียมและความรักมั่นคง ซามูเอลกล่าวถึงจุดเริ่มต้นของราชาธิปไตย ความล้มเหลวของซาอูล การทรงเลือกดาวิด และพันธสัญญากับเขา พงศ์กษัตริย์เปิดเผยว่าหลังสมัยซาโลมอน ราชอาณาจักรที่แตกแยกปฏิเสธคำของผู้เผยพระวจนะ จนถึงการเป็นเชลย พงศาวดารนำเสนอเชื้อสายดาวิด การนมัสการในพระวิหาร และความหวังแห่งการกลับใจอีกครั้งแก่ชุมชนหลังการเป็นเชลย เอสรา-เนหะมีย์กล่าวถึงการฟื้นฟูพระวิหาร พระวจนะ กำแพง และชุมชน ส่วนเอสเธอร์แสดงการทรงจัดเตรียมที่ซ่อนอยู่ซึ่งรักษาประชากรที่กระจัดกระจายในจักรวรรดิต่างชาติ

4. ศาสนศาสตร์หลัก

ศูนย์กลางของหนังสือประวัติศาสตร์คือพระราชอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา แผ่นดิน กษัตริย์ และพระวิหารเป็นของประทานจากพระเจ้า แต่ไม่ใช่หลักประกันความปลอดภัยโดยอัตโนมัติ การนมัสการรูปเคารพ การกตขี้ผู้อ่อนแอ และการนมัสการตามพิธีภายนอก นำการพิพากษาแห่งพันธสัญญามา พระวาระของผู้เผยพระวจนะอยู่เหนืออำนาจกษัตริย์ และความสำเร็จหรือล้มเหลวของกษัตริย์ถูกประเมินจากท่าทีต่อพระวาระของพระยาห์เวห์ มากกว่ากำลังทหารหรือการขยายดินแดน แม้ผู้นำมนุษย์ล้มเหลวซ้ำ ๆ พระเจ้าไม่ทรงละทิ้งพระสัญญาที่ให้แก่อิชูรา พันธสัญญาเกี่ยวกับราชวงศ์ดาวิด หรือพระวาระเรื่องการกลับจากการเป็นเชลย การพิพากษากับการทรงรักษา ชนที่เหลืออยู่กับการฟื้นฟู ไม่อาจแยกออกจากกัน

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ความไม่สมบูรณ์ของผู้วินิจฉัย กษัตริย์ และพระวิหารในหนังสือประวัติศาสตร์ทำให้เราคอยพระบุตรของดาวิดผู้ชอบธรรมและทรงครองราชย์นิรันดร์ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้วินิจฉัยและกษัตริย์แท้ผู้ช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นศัตรูกับบาป และทรงเป็นพระวิหารแท้ซึ่งการทรงสถิตของพระเจ้าดำรงอยู่ พันธสัญญากับดาวิดสำเร็จในการคืนพระชนม์และพระราชอำนาจของพระองค์ ส่วนกระแสการเป็นเชลยและการกลับคืนมองไปยังความรอดยิ่งใหญ่กว่า คือการกลับจากอำนาจบาปและความตายในพระคริสต์เพื่อเป็นประชากรแห่งอาณาจักรพระเจ้า (2ซมอ 7:12-16; ลก 1:32-33; กจ 2:29-36; ยน 2:19-21)

อย่าทำให้ดาวิดหรือบุคคลอื่นเป็นสำเนาโดยตรงของพระคริสต์ผู้ไร้นิยาม แต่จงเชื่อมโยงตามตำแหน่งและพระสัญญาแห่งพันธสัญญาพร้อมความแตกต่างที่ความล้มเหลวของพวกเขาเผยให้เห็น
(『Reading Jesus』 เล่ม 1-2)

6. วิธีอ่าน

ไม่ควรลดหนังสือประวัติศาสตร์ให้เป็นชุดตัวอย่างศีลธรรมของวีรบุรุษกับคนชั่ว ต้องมองความเชื่อและบาปของบุคคลอย่างซื่อตรง แต่ก่อนอื่นให้สังเกตว่าพระเจ้าทรงนำประวัติศาสตร์ด้วยพระวอนะและการทรงจัดเตรียมอย่างไร การที่พระคัมภีร์บรรยายการกระทำหนึ่งไม่ได้หมายความว่าทรงรับรองการกระทำนั้นทุกครั้ง เราไม่ควรยกการมีภรรยาหลายคนซึ่งขัดกับระเบียบการทรงสร้างแบบสามภรรยาคู่เดียว การโกหก การแก้แค้น หรือการใช้อำนาจในทางที่ผิดเป็นแบบอย่างเพียงเพราะผลลัพธ์ดูดี สงครามคานาอันต้องอ่านในบริบทของการพิพากษาริสุทธิในช่วงเวลาหนึ่งและพระสัญญาเรื่องแผ่นดิน ไม่ใช่เข้าไปใช้โดยตรงกับสงครามของรัฐหรือคริสตจักรปัจจุบัน ความแตกต่างระหว่างพงศาวดารกับพงศกษัตริย์และซามูเอลควรพิจารณาว่าเป็นมุมมองที่เลือกสรรและเสริมกันตามผู้อ่านกับจุดประสงค์ต่างกัน มากกว่ารีบตัดสินว่าเป็นความขัดแย้ง

โยชูวา

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

โยชูวาเป็นหนังสือประวัติศาสตร์เล่มแรกต่อจากเบญจบรรณ กล่าวถึงประวัติหลัง โมเสสเสียชีวิต เมื่ออิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าคานาอัน แบ่งแผ่นดิน และรื้อฟื้นพันธสัญญา การอพยพและการเดินทางในถิ่นทุรกันดารมาถึงจุดเปลี่ยนสำคัญ ณ ที่นี้ และแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัมเริ่มได้รับการประทานจริงในประวัติศาสตร์ หนังสือนี้ไม่ใช่เรื่องวีรกรรมทางทหารของโยชูวา แต่เป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้ทรงทำให้พระสัญญาสำเร็จ ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ทรงพิพากษาบาป และความรับผิดชอบของประชากรแห่งพันธสัญญาที่ต้องเชื่อฟังพระวาทะ

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากโยชูวา ผู้สืบตำแหน่งของ โมเสสและบุคคลศูนย์กลางเดิมเขาชื่อโฮเซยา แต่โมเสสเรียกเขาว่าโยชูวา ซึ่งหมายถึง ‘พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด’ (กตว 13:16) ชื่อฮีบรู ‘โยชูวา’ เป็นชื่อเดียวกับ ‘เยชู’ ในรูปภาษากรีกของพันธสัญญาใหม่ แต่การที่ชื่อเหมือนกันไม่ได้หมายความว่าเราควรจับคู่การกระทำทุกอย่างของโยชูวากับพระราชกิจของพระเยซูแบบหนึ่งต่อหนึ่ง

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทไม่ได้ระบุผู้เขียนหนังสือทั้งเล่มโดยตรง แต่กล่าวว่าโยชูวาเขียนถ้อยคำแห่งพันธสัญญาไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้า และมีร่องรอยว่าผู้เขียนรู้ความทรงจำร่วมสมัยและภูมิศาสตร์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นอย่างดี (24:26) การเสียชีวิตของโยชูวาและเหตุการณ์หลังจากนั้นน่าจะเรียบเรียงโดยผู้บันทึกที่ได้รับการดลใจในภายหลัง ธรรมประเพณียิวเห็นว่าโยชูวาเขียนเนื้อหาส่วนใหญ่ และเอเลอาซาร์กับฟีเนหัสเพิ่มเติมตอนจบ แต่ไม่อาจกำหนดขอบเขตการเรียบเรียงได้แน่นอน วันที่พิชิตคานาอันถูกเสนอว่าอยู่ปลายศตวรรษที่ 15 หรือในศตวรรษที่ 13 ก่อนคริสตกาลตามวันที่ของการอพยพ ไม่จำเป็นต้องถือว่าประวัติแกนกลางของหนังสือเป็นงานสร้างในสมัยเชลยเพียงเพราะมีคำอธิบายชื่อสถานที่และร่องรอยการเรียบเรียงในภายหลัง

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

คนรุ่นใหม่ซึ่งรื้อฟื้นพันธสัญญาที่ราบโมอับต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนโดยไม่มีโมเสส และเผชิญเมืองป้อมกับชนชาติคานาอัน โยชูวาได้รับการทรงเรียกให้นำประชากร โดยใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่หันไปทางขวาหรือซ้าย (1:1-9) หนังสือสอนอิสราเอลว่าแผ่นดินไม่ใช่ของริบที่ได้ด้วยกำลังทหารหรือจำนวนคนเหนือกว่า แต่เป็นของประทานที่พระเจ้าทรงปฎิญาณแก่บรรพบุรุษ ทั้ง

ยังเป็นพยานแก่คนรุ่นหลังว่า แม้ได้รับแผ่นดินแล้วก็ต้องละทิ้งรูปเคารพ
รับใช้พระยาห์เวห์แต่เพียงพระองค์เดียว และสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

บทที่ 1–5 เตรียมการพิชิตผ่านการแต่งตั้งโยชูวา ผู้สอดแนมกับราหับ
การข้ามแม่น้ำจอร์แดน ศิลาที่ระลึก การเข้าสู่หนัด และปัสกา; บทที่ 6–
12 บันทึกเมืองเยรีโคและอัย พิธีพันธสัญญาที่ภูเขาเกรซิมกับเอบาล
เหตุการณ์กิเบโอน สงครามภาคใต้และภาคเหนือ และสรุปรายชื่อ
กษัตริย์ที่พิชิต; บทที่ 13–21 ยอมรับว่ายังมีแผ่นดินเหลืออยู่ พร้อม
แบ่งมรดกทางตะวันออกและตะวันตกของจอร์แดน ส่วนของคาเลบ
เมืองลัภัย และเมืองคนเลวีตามเผ่า; บทที่ 22 กล่าวถึงความเข้าใจผิด
และการคืนดีเรื่องแท่นบูชาของเผ่าทางตะวันออกของจอร์แดน; บทที่
23–24 จบด้วยคำกำชับสุดท้ายของโยชูวา การรื้อฟื้นพันธสัญญาที่
เชเคม และการเสียชีวิตของ โยชูวากับเอเลอาซาร์

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวข้อศูนย์กลางของโยชูวา คือความสำเร็จของพระสัญญา หนังสือ
ประกาศว่าไม่มีพระวณะบดีแม้แต่คำเดียวซึ่งพระยาห์เวห์ทรงสัญญาแก่
บรรพบุรุษของอิสราเอลที่ไม่สำเร็จ (21:43-45; 23:14) การแยก
แม่น้ำจอร์แดนและการพังลงของกำแพงเยรีโคแสดงว่าพระเจ้าแห่งการ
อพยพทรงอยู่กับคนรุ่นใหม่ คำสั่ง ‘จงเข้มแข็งและกล้าหาญ’ ไม่ใช่
คำขวัญเพื่อความมั่นใจในตนเองหรือความทะเยอทะยานเชิงรุกราน แต่

เป็นการทรงเรียกให้เชื่อการทรงสถิตของพระเจ้า ใคร่ครวญหนังสือ
ธรรมบัญญัติ และปฏิบัติตามพระวณะ

บาปของอาคานเผยความบริสุทธิ์ของชุมชนแห่งพันธสัญญาและความ
ร้ายแรงของบาป ส่วนเรื่องราวหับกับชาวกิเบโอนแสดงว่าทางแห่งพระ
เมตตาไม่ได้ปิดเพียงเพราะพวกเขาเป็นชาวคานาอัน ราห์บสารภาพว่า
พระเจ้าของอิสราเอลทรงเป็นพระเจ้าทั้งในสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดิน
เบื้องล่าง และร่วมกับประชากรด้วยความเชื่อ (2:9-11; ฮบ 11:31)
การแบ่งแผ่นดินและเขตแดน เมืองลี้ภัย และเมืองคนเลวแสดงว่าทุกเผ่า
ต้องดำเนินชีวิตภายในมรดกและระเบียบแห่งความยุติธรรมที่พระเจ้า
ประทาน

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

แผ่นดินคานาอันเป็นความสำเร็จจริงในประวัติศาสตร์ของพระสัญญา
แห่งพันธสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และเป็น
สถานที่ซึ่งอิสราเอลจะอยู่ใต้การปกครองของพระเจ้า แต่การครอบ
ครองแผ่นดินไม่อาจแยกจากการเชื่อฟังพันธสัญญา การอ่านธรรม
บัญญัติและรู้พันธสัญญาที่ภูเขาเอบาลกับเซเคมแสดงว่า เป้าหมาย
ของการพิชิตไม่ใช่การขยายดินแดน แต่เป็นชีวิตของประชากรที่
นมัสการพระยาห์เวห์ หนังสือกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงให้พวกเขาหยุด
พัก’ แต่ในเวลาเดียวกันก็บันทึกแผ่นดินที่ยังเหลือและอันตรายต่อ
เนื่องจากการนมัสการรูปเคารพ (11:23; 13:1; 23:4-13) ดังนั้น

การหยุดพักในสมัยโยชูวาเป็นของจริงแต่ไม่ใช่ขั้นสุดท้าย และทำให้รอคอยการหยุดพักของพระเจ้าที่สมบูรณ์กว่า

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ฮีบรูชี้ว่าการหยุดพักในคานาอันซึ่งโยชูวาให้แก่ประชากรไม่ใช่การหยุดพักขั้นสุดท้ายสำหรับประชากรของพระเจ้า (ฮบ 4:8-11) พระเยซูคริสต์ไม่ใช่เพียงผู้นำที่พาประชากรไปยังดินแดนใหม่ แต่ทรงเป็นผู้นำแห่งความรอดผู้ชนะบาปกับความตายและนำพวกเขาเข้าสู่การหยุดพักนิรันดร์ของพระเจ้า เหตุการณ์ที่ราหับได้รับความรอดโดยความเชื่อจากเมืองซึ่งจะถูกพิพากษา และเข้าสู่ประชากรแห่งพันธสัญญากับเชื้อสายของพระเมสสิยาห์ แสดงว่าความรอดไม่ใช่สิทธิพิเศษทางสายเลือด แต่เปิดแก่ผู้ที่เชื่อพระเมตตาของพระเจ้าและลี้ภัยมาหาพระองค์ (มธ 1:5; ฮบ 11:31) ในพระคริสต์ มรดกขยายจากการครอบครองดินแดนหนึ่งไปสู่มรดกที่ไม่เสื่อมสลาย ไม่ต่างพร้อย ไม่ร่วงโรย และความหวังแห่งการทรงสร้างใหม่ (1ปต 1:3-4)

9. วิธอ่าน

ไม่ควรอ่านโยชูวาเป็นคู่มือกลยุทธ์สำหรับผู้นำที่ต้องการความสำเร็จหรือเป็นเหตุผลให้ชาติสมัยใหม่ขยายดินแดน คำว่า ‘จงเข้มแข็งและกล้าหาญ’ กับเรื่องเยรีโคไม่ใช่สูตรความสำเร็จส่วนตัวและการเอาชนะอุปสรรค แต่เป็นคำสั่งให้วางใจพระวอนะกับการทรงสถิตในพันธกิจแห่งพันธสัญญาเฉพาะ ต้องอ่านข้อความสรุปเรื่องการพิชิตควบคู่กับข้อความเรื่อง ‘แผ่นดินที่ยังเหลือ’ แยกแยะสำนวนสรุปของหนังสือกับ

ความคืบหน้าจริง และไม่รีบตัดสินบันทึกต่างกันว่าเป็นความขัดแย้ง ส่วนคำสุดท้ายว่า ‘จงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด’ ก็ไม่ใช่ คำขวัญยกย่องเสรีภาพอิสระของเจตจำนงมนุษย์ แต่เป็นข้อเรียกร้องให้ ละทิ้งรูปเคารพและสัจย์ข้อต่อพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรง ช่วยให้อุดและประทานแผ่นดินก่อน

หัวข้อพิเศษ: การพิชิตคานาอันและเฮเรม

‘เฮเรม’ ในการพิชิตคานาอันไม่ใช่คำสั่งที่รับรองความเหนือกว่าทาง ชาติพันธุ์ของอิสราเอลหรือสงครามพิชิตทั่วไป พระเจ้าทรงอดทนนาน ตั้งแต่สมัยอับราฮัมจนความชั่วของชาวอาโมไรต์เต็มขนาด และการ พิชิตเป็นการพิพากษาเฉพาะในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ ซึ่งทรงบัญชา แก่คนรุ่นและสถานที่หนึ่งเพื่อตัดสินการนมัสการรูปเคารพกับความชั่วร้ายรุนแรง (ปฐมก 15:16; ฉธบ 9:4-6) เมื่ออิสราเอลทำบาปเช่น เดียวกันก็ถูกขับออกจากแผ่นดินเหมือนกัน มาตรฐานการพิพากษาจึง ไม่ใช่ความลำเอียงทางชาติพันธุ์ ความรอดที่ทรงประทานแก่ราหับเผย พระเมตตาซึ่งรับผู้ลี้ภัยมาหาพระยาห์เวห์ด้วยความเชื่อแม้ท่ามกลาง การพิพากษา คริสตจักรไม่ได้รับอำนาจให้ทำคำสั่งนี้ซ้ำด้วยกำลังอาวุธ และการต่อสู้ในพันธสัญญาใหม่ไม่ใช่สงครามฆ่ามนุษย์ แต่เป็นการ ต่อสู้ฝ่ายวิญญาณซึ่งต่อต้านความชั่วด้วยข่าวประเสริฐ คำอธิษฐาน และ ความบริสุทธิ์ (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับ กระชับ』; บทนำโยชูวาใน 『พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏิรูป』)

ผู้วินิจฉัย

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

หนังสือผู้วินิจฉัยบันทึกประวัติศาสตร์การละทิ้งความเชื่อและการช่วยกู้ข้า ๆ ของอิสราเอลในแผ่นดินพระสัญญา ตั้งแต่โยชูวาเสียชีวิตจนก่อนสถาปนาราชานิธิปไตย เผ่าต่าง ๆ ซึ่งพิชิตคานาอันไม่สำเร็จรับรูปเคารพและวิถีชีวิตของชนชาติรอบข้าง ชุมชนแห่งพันธสัญญาจึงเสื่อมลงเรื่อย ๆ ทั้งทางศาสนา ศีลธรรม และสังคม หนังสือนี้ไม่ใช่รวมเรื่องวีรบุรุษที่ไม่สมบูรณ์ แต่เป็นพยานถึงความเสื่อมลึกของประชากรซึ่งต่างทำสิ่งที่ตนเห็นว่าถูกต้อง และในเวลาเดียวกันถึงความอดทนนานของพระเจ้าผู้ทรงสงสารผู้ร้องทูลท่ามกลางการกดขี่

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจาก ‘ผู้วินิจฉัย’ ซึ่งพระเจ้าทรงตั้งขึ้นเพื่อช่วยอิสราเอลจากการกดขี่ คำฮีบรู ‘โซเฟทิม’ มีความหมายกว้างกว่าผู้พิพากษาในศาลปัจจุบัน หมายถึงผู้นำที่ตัดสินข้อพิพาท นำประชากร และนำการช่วยกู้ทางทหาร ผู้วินิจฉัยไม่ได้เป็นกษัตริย์ผู้ตั้งราชวงศ์หรือผู้นำส่วนกลางที่ปกครองทั่วประเทศเสมอไป แต่ในยุคและภูมิภาคต่าง ๆ พวกเขาได้รับกำลังจากพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อช่วยประชากรในวิกฤตเฉพาะ

3. ผู้เขียนและเวลาที่เขียน

ตัวบทไม่ได้ระบุผู้เขียน ธรรมประเพณียิวถือว่าซามูเอลเป็นผู้เขียน แต่ไม่มีหลักฐานตรงยืนยัน การกล่าวซ้ำว่า ‘ในสมัยนั้นอิสราเอลไม่มีกษัตริย์’ และข้อความว่าชาวเยบสยังอาศัยในเยรูซาเล็มเวลาที่เขียน สอดคล้องกับมุมมองหลังราชาธิปไตยเริ่มขึ้นและช่วงก่อนหรือใกล้การที่ดาวิดยึดเยรูซาเล็ม (1:21; 17:6; 18:1; 19:1; 21:25) อย่างไรก็ดี ไม่อาจกำหนดเวลาที่เขียนและกระบวนการเรียบเรียงได้แน่นอน การที่หนังสือมีโครงสร้างวรรณกรรมซับซ้อนและการประเมินแบบเฉยธรรมบัญญัติไม่เป็นเหตุให้ปฏิเสธความเป็นประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์ แต่ควรอ่านว่าเป็นประวัติศาสตร์ซึ่งผู้เขียนที่ได้รับการดลใจเรียบเรียงธรรมประเพณีจริงจากสมัยผู้วินิจฉัยตามมุมมองแห่งพันธสัญญา

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

เผ่าอิสราเอลตั้งถิ่นฐานในคานาอัน แต่ไม่ขับไล่ชนชาติที่เหลือ กลับแต่งงานกับพวกเขาและปรนนิบัติบาอัลกับอัชทาโรท ไม่มีรัฐบาลกลางหรือภาวะผู้นำที่ต่อเนื่อง และเผ่าต่าง ๆ แยกแยกด้วยการแข่งขันกับ ความรุนแรงภายในนอกเหนือจากการกดขี่จากศัตรู หนังสือสอนอิสราเอลรุ่นหลังว่าการกลายเป็นเหมือนคานาอันและการไม่เชื่อฟังพันธสัญญาทำลายทั้งชุมชนอย่างไร และชี้ว่าสาเหตุของการกดขี่ไม่ใช่ความไร้อำนาจของพระยาห์เวห์ แต่เป็นการละทิ้งความเชื่อของประชากร ใน

เวลาเดียวกัน แม้พระเจ้าทรงตั้งผู้วินิจฉัยช่วยกู้ข้า ๆ หนังสือก็แสดงว่า ผู้นำมนุษย์และการปลดปล่อยชั่วคราวไม้อาจทำให้ใจประชากรใหม่ได้

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-2:5 เป็นบทนำทางประวัติศาสตร์ซึ่งแสดงความสำเร็จและความล้มเหลวในการพิชิตของแต่ละเผ่า; 2:6-3:6 เป็นบทนำทางศาสนา ศาสตร์ อธิบายรูปแบบซ้ำของการละทิ้งความเชื่อ การพิพากษา การร้องทูล การช่วยกู้ผ่านผู้วินิจฉัย และการละทิ้งความเชื่ออีก; 3:7-16:31 กล่าวถึงผู้วินิจฉัยตั้งแต่โอทนีเอลถึงแซมสัน แต่วงจรไม่ได้เพียงเกิดซ้ำ เพราะสภาพของประชากรและผู้นำเลวร้ายลงเรื่อย ๆ; บทที่ 17-18 แสดงความสับสนทางศาสนาผ่านรูปเคารพของมีคาห์และการนมัสการรูปเคารพของเผ่าดาน; บทที่ 19-21 แสดงความล่มสลายทางศีลธรรมและสังคมผ่านเหตุการณ์รณยาน้อยของคนเลวกับสงครามเบนยามิน ภาคผนวกสองตอนสุดท้ายไม่ใช่บทสรุปตามลำดับเวลา แต่เปิดโปงแก่นของยุคที่ ‘ไม่มีกษัตริย์และทุกคนทำตามที่ตนเห็นว่าถูกต้อง’

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

โครงสร้างซ้ำในผู้วินิจฉัยแสดงว่าพระเมตตาของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าการกลับใจของมนุษย์เพียงใด เมื่อประชากรร้องทูลภายใต้การกดขี่เสียงร้องนั้นไม่ได้หมายถึงการกลับใจลึกซึ้งเสมอไป แต่พระเจ้าทรงสงสารความทุกข์และตั้งผู้วินิจฉัย (2:16-18) อย่างไรก็ตาม หลังการช่วยกู้กลับมีการละทิ้งความเชื่อที่ร้ายแรงกว่า และในตอนท้ายแม้แต่

เสียงร้องขอความช่วยเหลือก็แทบเลือนหาย โครงสร้างที่ตกต่ำลงนี้เผยว่า การพ้นจากศัตรูภายนอกเพียงอย่างเดียวไม่อาจรักษาจิตใจที่มีสสารรูปเคารพ

เหล่าผู้วินิจฉัยก็เสื่อมลงเรื่อย ๆ กิเดโอนประสพฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าท่ามกลางความอ่อนแอ แต่ในบั้นปลายทั้งอำนาจแบบกษัตริย์และเอโฟดไว้เป็นกับดัก คำปฏิญาณอันผลิผลลามของเยฟธาห์กับโศกนาฏกรรมของบุตรสาวแสดงความเชื่อในพระยาห์เวห์ผสมกับแนวคิดศาสนาคานาอันลึกเพียงใด และตัวบทไม่ได้รับรองการกระทำของเขาเป็นแบบอย่าง แซมสันต่อสู้ชาวฟีลิสเตียโดยพระวิญญาณของพระเจ้า แต่ถูกรอบงำด้วยตัณหาและการแก้แค้น การที่พระเจ้าทรงใช้คนมีข้อบกพร่องไม่ได้แก้ต่างบาปของพวกเขา แต่ยิ่งเผยว่าความรอดพึงพระคุณอธิปไตยของพระเจ้าทั้งหมด

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

อิสราเอลละทิ้งพันธสัญญากับพระยาห์เวห์และติดตามเทพของคานาอัน จึงประสบการกดขี่และความสับสนที่เฉลยธรรมบัญญัติเตือนไว้ พระเจ้าทรงปล่อยชนชาติต่าง ๆ ไว้เพื่อทดสอบว่าอิสราเอลจะเชื่อฟังพันธสัญญาหรือไม่ และทรงประทานครองการหยุดพักบางส่วนผ่านผู้วินิจฉัย แต่การแตกแยกของเผ่าและสงครามกลางเมืองซ้ำ ๆ แสดงว่าชุมชนซึ่งควรเป็นประชากรหนึ่งเดียวได้การปกครองของเจ้ากำลังทำลายตนเอง ข้อสรุปว่า ‘อิสราเอลไม่มีกษัตริย์’ ทำให้มองไปยังความจำเป็นของราชวงศ์ดาวิด แต่ไม่ได้หมายความว่าเพียงตั้งกษัตริย์มนุษย์ก็แก้ปัญหา

ได้ อิสราเอลต้องการกษัตริย์ผู้ปกครองอย่างชอบธรรมใต้พระวณะของ พระยาห์เวห์และหันใจประชากรกลับมาหาพระเจ้า

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ผู้วินิจฉัยช่วยประชากรจากศัตรูภายนอกในช่วงเวลาจำกัด แต่ไม่อาจ แก้บาปของตนและประชากร ผู้วินิจฉัยบางคนเป็นเครื่องมือของพระเจ้า ด้วยความเชื่อ (ฮบ 11:32) แต่เมื่อเรื่องดำเนินไปก็ยิ่งเห็นชัดว่าผู้ช่วย กู้เองต้องการความรอด พระเยซูคริสต์ทรงได้รับการเจิมด้วยพระ วิญญาณ ไม่ใช่ผู้วินิจฉัยที่เพียงยุติการกดขี่ชั่วคราว แต่ทรงช่วย ประชากรของพระองค์จากอำนาจบาปและความตาย และทรงเป็น กษัตริย์ผู้ปกครองด้วยความชอบธรรมโดยไม่หวั่นไหวตามตัณหาหรือ การแก้แค้น ตอนจบอันมีดমনของผู้วินิจฉัยพิพากษาสภาพมนุษย์ที่ตั้ง ความเห็นของตนเป็นกษัตริย์ และทำให้รอคอยกษัตริย์แท้ผู้จะทรงสร้าง ประชากรขึ้นใหม่ด้วยพระวณะ

9. วิธอ่าน

ไม่ควรอ่านผู้วินิจฉัยเป็นเรื่องวีรบุรุษสำหรับเด็กหรือตัวอย่างความสำเร็จด้านภาวะผู้นำ ต้องแยกแยะระหว่างการกระทำที่บรรยายกับการกระทำที่พระเจ้าทรงรับรอง และมองทั้งชัยชนะ ข้อบกพร่องทางอุปนิสัยของผู้วินิจฉัย และกระแสดกต่ำของเรื่องทั้งหมด อย่าลดพันธกิจของเดโบราห์ให้เป็นข้อพิสูจน์ว่าผู้หญิงทุกคนด้อยกว่า หรือเป็นการเยาะเย้ยภาวะ ผู้นำชาย แต่จงอ่านในบริบทที่ต้วบทแสดงทั้งความลึกลับของบารัคและ พันธกิจผู้เผยพระวณะอันลึกลับของเดโบราห์ คำปฏิญาณของ

เยฟธาร์ สงครามกลางเมือง และความรุนแรงต่อผู้หญิงไม่ใช่สิ่งให้
เลียนแบบหรือแก้ต่าง แต่เป็นคำกล่าวโทษสภาพน่าสยดสยองของ
ชุมชนที่ละทิ้งพระเจ้า การกล่าวซ้ำว่า ‘ไม่มีกษัตริย์’ ก็ไม่ใช่การรับรอง
การปกครองแบบบิบบังคับ แต่เผยความจำเป็นของการปกครองชอบ
ธรรมที่อยู่ใต้พระวอนะของพระเจ้า

นางรุธ

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

รุธเป็นเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ขนาดสั้นซึ่งมีฉากหลังอยู่ในสมัยผู้วินิจฉัย หากผู้วินิจฉัยแสดงความมิดของอิสราเอลในยุคที่ ‘ทุกคนทำตามที่ตนเห็นว่าถูกต้อง’ รุธก็แสดงว่าแม้ในยุคเดียวกันยังมีผู้ยำเกรง พระยาห์เวห์และปฏิบัติความรักแห่งพันธสัญญา เรื่องที่เริ่มด้วยการ กัณดารอาหาร การย้ายถิ่น ความตาย และมือเปล่าของหญิงม่าย ดำเนินไปสู่การฟื้นฟูอาหาร ครอบครัว มรดก และชีวิตภายใต้การทรง จัดเตรียมของพระเจ้า การฟื้นฟูครอบครัวเล็ก ๆ นี้เชื่อมต่อกับเชื้อสาย ของกษัตริย์ดาวิดในที่สุด และอยู่ในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ของ อิสราเอล

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากรุธ หญิงชาวโมอับผู้เป็นตัวละครศูนย์กลาง ความหมายแน่นอนของชื่อ ‘รุธ’ ยืนยันได้ยาก แต่หนังสือแสดงว่าหญิงต่าง ชาติผูกพันอย่างสัตย์ซื่อต่อนาโอมิและพระเจ้าของอิสราเอล และได้รับการต้อนรับเข้าสู่ประชากรแห่งพันธสัญญา ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู รุธ เป็นหนึ่งในม้วนหนังสือห้าเล่มของหมวดข้อเขียน และอ่านในเทศกาล สัปดาห์ ส่วนในการจัดลำดับสารบบคริสเตียน รุธอยู่ระหว่างผู้วินิจฉัย กับซามูเอล จึงทำหน้าที่เป็นสะพานจากสมัยผู้วินิจฉัยไปสู่การปกครอง ของดาวิด

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทฐไม่ได้รับชื่อผู้เขียน เนื่องจากลำดับวงศ์ตระกูลสุดท้ายกล่าวชื่อดาวิด จึงต้องเขียนอย่างน้อยหลังจากดาวิดเป็นที่รู้จักแล้ว แต่ไม่อาจกำหนดวันที่แน่นอนได้ นักวิชาการบางคนมองฐว่าเป็นข้อโต้แย้งหลังสมัยเชลยเรื่องการแต่งงานกับคนต่างชาติ แต่ฐไม่ได้เข้ามาในอิสราเอลโดยรักษาความเชื่อนอกรีตเดิมไว้ หากเป็นผู้กลับใจเข้าสู่พันธสัญญาซึ่งสารภาพพระยาห์เวห์ว่าเป็นพระเจ้าของตน ดังนั้นจึงไม่ขัดกับข้อห้ามการแต่งงานผสมกับผู้กราบรูปเคารพในเอสรา-เนหะมีย์ (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』) โครงสร้างวรรณกรรมที่ประณีตก็ไม่ใช้หลักฐานว่าเรื่องเป็นนิยาย การอ่านฐว่าเป็นเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ซึ่งถ่ายทอดเหตุการณ์จริงพร้อมตีความทางศาสนศาสตร์จึงเหมาะสม

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

สมัยผู้วินิจฉัยเป็นยุคที่ความเลื่อมทางศีลธรรม ความสับสนฝ่ายวิญญาณ และความแตกแยกทางสังคมรุนแรงขึ้น ท่ามกลางสิ่งเหล่านี้เมื่อเบธเลเฮมเกิดการกัณดารอาหาร ครอบครัวของเอลีเมเลคย้ายไปโมอับ และนาโอมิกลับมาพร้อมธูหลังสูญเสียสามีกับบุตรชายสองคน ฐดำเนินเรื่องภายในสภาพจริงของหญิงม่ายกับคนต่างชาติซึ่งเปราะบางอย่างยิ่งในสังคมโบราณ และภายในภูมิหลังทางธรรมบัญญัติเรื่องการเก็บรวงตก มรดกที่ดิน และหน้าที่ของญาติ หนังสือสอนว่าการทรงจัด

เตรียมที่ซ่อนอยู่ของพระเจ้าดูแลผู้ทนทุกข์ เต็มมือเปล่า และทรงใช้การ
เชื่อฟังของผู้สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาเพื่อเตรียมทางของดาวิด

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

รูธแบ่งเป็นสี่ฉากซึ่งดำเนินจากความว่างเปล่าสู่ความเต็มเปี่ยม บทที่ 1
กล่าวถึงนาโอมิผู้สูญเสียทุกสิ่งและรูธผู้เลือกพระยาห์เวห์และกลับไปกับ
เธอ; บทที่ 2 กล่าวว่ารูธ ‘บังเอิญ’ มาถึงนาของโบอาส แต่เผยการทรง
จัดเตรียมของพระเจ้าผู้ทรงทำงานอยู่เบื้องหลังการพบกัน; บทที่ 3 แส
ดงรูธขอให้โบอาสรับผิตชอบในฐานะญาติผู้มีสิทธิไถ่ และโบอาส
สัญญาจะดำเนินการตามขั้นตอนที่ถูกต้อง; บทที่ 4 จบด้วยการไถ่มรดก
อย่างเป็นทางการที่ประตูเมือง การแต่งงานของรูธกับโบอาส การเกิด
ของโอเบด และลำดับวงศ์ตระกูลถึงดาวิด ‘มือเปล่า’ ของนาโอมิเปลี่ยน
เป็นความเต็มเปี่ยมซึ่งอุมอนาคตของครอบครัวหนึ่งและของอิสราเอล
(กอร์ดอน ดี. พี และดักลาส สจวร์ต, 『อ่านพระคัมภีร์ทีละเล่มอย่างไร』)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวข้อศูนย์กลางของรูธคือการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าและ ‘เฮเซต’
คือความรักมั่นคงที่หยั่งรากในพันธสัญญา พระเจ้าทรงทำงานผ่านการ
เลือกและการพบกันในชีวิตประจำวัน ความเมตตาที่เชื่อฟังธรรมบัญญัติ
และความรับผิดชอบของชุมชน มากกว่าผ่านการอัศจรรย์อันน่าตื่นตา
รูธแสวงหาความผาสุกของนาโอมิมากกว่าประโยชน์ตน ส่วนโบอาสปก
ป้องรูธกับนาโอมิเกินข้อเรียกร้องขั้นต่ำของธรรมบัญญัติ เฮเซตของ
พวกเขาสะท้อนความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้ทรงดูแลประชากรก่อนและ

เต็มมือเปล่า ดังนั้นรูธไม่ใช่เรื่องรักโรแมนติก แต่เป็นเรื่องความรักแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าซึ่งไม่หยุดลงท่ามกลางความทุกข์ และเกิดผลผ่านความเชื่อกับการเชื่อฟังของผู้คน

รูธยังแสดงจุดประสงค์ของธรรมเนียมปฏิบัติในชีวิตจริง ระเบียบเก็บรวงตกลี้งคนยากจนและคนต่างชาติ ส่วนการไถ่มรดกปกป้องไม่ให้ชื่อผู้ตายและมรดกของครอบครัวสูญหาย (ลนต 19:9-10; 25:25; ฉบ 24:19-22; 25:5-10) โบอาสไม่ใช่ช่องว่างทางกฎหมายเพื่อประโยชน์ตน แต่รับผิดชอบภายใต้ขั้นตอนสาธารณะและคำพยานของชุมชน เช่นนี้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าไม่ใช่ระบบเย็นชา แต่เป็นระเบียบชีวิตแห่งพันธสัญญาซึ่งรวมความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม พระเมตตา และความรับผิดชอบไว้ด้วยกัน

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

รูธหญิงชาวโมอับสารภาพว่า ‘ชนชาติของแม่จะเป็นชนชาติของฉัน และพระเจ้าของแม่จะเป็นพระเจ้าของฉัน’ แล้วเข้าสืบทอดได้ปึกของพระยาห์เวห์ (1:16; 2:12) รูธซึ่งเข้าอยู่ในประชากรแห่งพันธสัญญาด้วยความเชื่อ ไม่ใช่สายเลือด แสดงว่าพระสัญญาที่จะอวยพรทุกคนรอบครีบบนแผ่นดินโลกผ่านอับราฮัมกำลังเกิดผลแล้วในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ในเวลาเดียวกัน ลำดับวงศ์ตระกูลสุดท้ายเผยว่าพระคุณซึ่งประทานแก่ครอบครัวหนึ่งในสมัยผู้วินิจฉัยดำเนินผ่าน โอบีดและเจสซีถึงกษัตริย์ดาวิด แม้ในยุคสับสนที่ไม่เห็นกษัตริย์ พระเจ้าก็กำลังทรงเตรียมกษัตริย์แห่งอาณาจักรของพระองค์

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

เราไม่ได้เรียกร้องให้จับคู่ทุกการกระทำของโบอาสกับพระราชกิจของพระคริสต์แบบหนึ่งต่อหนึ่ง โบอาสเป็นญาติผู้มีสิทธิไถ่ที่สัตย์ซื่อและรับผิดชอบตามธรรมเนียมปฏิบัติ โดยการเชื่อฟังของเขา พระเจ้าทรงฟื้นฟูครอบครัวที่เสี่ยงจะสิ้นสุดเพราะความตายและความยากจน และทรงรักษาเชื้อสายของดาวิด กระแสประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ดำเนินถึงพระเยซูคริสต์ พระบุตรของดาวิดผู้ยิ่งใหญ่กว่า การที่ลำดับวงศ์ตระกูลในมัทธิวรวมชื่อเรา แสดงว่าการเสด็จมาของพระคริสต์คือผลสำเร็จของการทรงจัดเตรียมและพันธสัญญาอันยาวนานของพระเจ้า และพระคุณแห่งข่าวประเสริฐโอบรับคนต่างชาติด้วย (มธ 1:5; 28:19)

9. วิธอ่าน

เมื่ออ่านเรา ไม่ควรเพิกเฉยการทำดีของตัวละครออกมาเป็นแบบอย่าง แต่ต้องติดตามว่าพระเจ้าทรงทำงานอย่างไรผ่านวิถีธรรมดาและการตัดสินใจที่รับผิดชอบในสถานการณ์ซึ่งดูเหมือนพระองค์ไม่ปรากฏ การที่เรารู้ ‘บังเอิญ’ มาถึงนาของโบอาส ธรรมเนียมปฏิบัติกับธรรมเนียมของชุมชน เฮเซตที่รู้จักกับโบอาสยอมเสี่ยงกระทำ คำอวยพรของเหล่าหญิงและลำดับวงศ์ตระกูลสุดท้าย ล้วนเป็นกระแสแห่งการทรงจัดเตรียมเดียวกัน และไม่ควรใช้อัตลักษณ์ชาวโมอับของเรารับรองความเหนือกว่าทางชาติพันธุ์เหนือคนต่างชาติทั่วไป ตัวบทแสดงว่าผู้ละทิ้งรูปเคารพและลี้ภัยมาหาพระยาห์เวห์ได้รับการต้อนรับเข้าสู่ชุมชนแห่งพันธสัญญาโดยพระคุณ

1-2 ซามูเอล

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

1 และ 2 ซามูเอลเดิมเป็นหนังสือเล่มเดียว กล่าวถึงช่วงปลายสมัยผู้วินิจฉัย การสถาปนาราชชาติปไตยของอิสราเอล และการตั้งมั่นของราชวงศ์ดาวิด 1 ซามูเอลเน้นความเสื่อมของครอบครัวเอลีและสมัยผู้วินิจฉัย การทรงเรียกซามูเอล เหตุการณ์หีบพันธสัญญา การขึ้นครองราชย์และล่มสลายของซาอูล การเจิมดาวิด และชีวิตหลบหนี จึงแสดงจุดเริ่มต้นของราชชาติปไตย หนังสือไม่ได้คัดค้านหรือสรรเสริญระบอบกษัตริย์โดยไม่มีเงื่อนไข แต่สอนว่ากษัตริย์มนุษย์ต้องอยู่ใต้พระวามะของพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์แท้ และความเชื่อกับการเชื่อฟังสำคัญกว่ารูปลักษณ์และอำนาจ

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากซามูเอล ผู้รับใช้เป็นผู้เผยพระวามะ ปุโรหิต และผู้วินิจฉัยในช่วงเปลี่ยนเข้าสู่ราชชาติปไตย และเจิมซาอูลกับดาวิด แต่ซามูเอลเสียชีวิตกลางเล่มแรกและไม่ได้ปรากฏในเหตุการณ์จำนวนมากหลังจากนั้น ชื่อจึงไม่ได้หมายความว่าเขาเขียนหนังสือทั้งเล่มหรือเป็นตัวละครศูนย์กลางเพียงผู้เดียว ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ซามูเอลเป็นหนังสือเล่มเดียว ส่วนการแบ่งเป็นเล่มหนึ่งและสอง ในปัจจุบันเกิดเมื่อธรรมประเพณีกรีกแบ่งม้วนหนังสือที่ยาว

3. ผู้เขียนและเวลาที่เขียน

ตัวบทไม่ได้รับผู้เขียนขั้นสุดท้าย ซามูเอลเขียนระเบียบของราชอาณาจักรไว้ในหนังสือ และพงศาวดารกล่าวถึงบันทึกของซามูเอล นาธัน และกาด จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าใช้แหล่งข้อมูลของผู้เผยพระวจนะร่วมสมัย (1 ซมอ 10:25; 1 พศด 29:29) แต่เนื่องจากหนังสือรวมเหตุการณ์หลังซามูเอลเสียชีวิตและกล่าวถึง ‘กษัตริย์แห่งยูดาห์’ รูปแบบสุดท้ายคงได้รับการเรียบเรียงหลังราชอาณาจักรแตกแยก (1 ซมอ 27:6) ไม่อาจกำหนดวันที่แน่นอน ความเป็นไปได้ของแหล่งข้อมูลหลากหลายและการเรียบเรียงภายหลังไม่ได้เปลี่ยนเหตุการณ์เป็นตำนานหรืองานประพันธ์ แต่เป็นประวัติศาสตร์จริงของจุดเริ่มต้นราชาธิปไตยซึ่งตีความจากมุมมองแห่งพันธสัญญาและพระวจนะของพระเจ้า

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ปลายสมัยผู้วินิจฉัย อิสราเอลอยู่ท่ามกลางความเสื่อมของผู้นำฝ่ายวิญญาณ แรงกดดันทางทหารจากฟิลิสเตีย และความไม่มั่นคงของเผ่าต่าง ๆ บุตรของเอลีดูหมิ่นเครื่องบูชา พระวจนะของพระยาห์เวห์มีน้อย และประชากรใช้หีบพันธสัญญาราวกับเครื่องรางสำหรับควบคุมการทรงสถิตของพระเจ้า ต่อมาประชากรเรียกร้องกษัตริย์เหมือนชนชาติอื่น พระเจ้าทรงเปิดเผยว่าความต้องการนั้นเป็นบาปที่ปฏิเสธพระองค์ในฐานะกษัตริย์ แต่ก็ทรงตั้งซาอูล และหลังจากซาอูลไม่เชื่อฟังทรงเลือกดาวิด หนังสือสอนผู้อ่านรุ่นหลังว่า ความชอบธรรมของราชอำนาจไม่ได้

อยู่ที่ความต้องการของประชาชน สายเลือด หรือรูปลักษณ์ แต่ขึ้นอยู่กับ
การทรงเลือกของพระเจ้าและการเชื่อฟังพระวาทะ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

บทที่ 1–7 กล่าวถึงคำอธิษฐานของฮันนาห์ การเกิดของซามูเอล การ
พิพากษาครอบครัวเอลี การทรงเรียกซามูเอล การถูกยึดและกลับคืน
ของหีบพันธสัญญา การกลับใจที่มิสปาห์ และความรอด; บทที่ 8–15
บันทึกการที่ประชากรขออภัยโทษ การทรงเลือกและแต่งตั้งซาอูล การ
ยืนยันสถาบันกษัตริย์อีกครั้ง และการไม่เชื่อฟังกับการถูกถอดจากราช
บัลลังก์ซึ่งเผยในสงครามกับฟิลิสเตียและอามาเลข; บทที่ 16–20 วาง
ความเสื่อมของซาอูลเคียงกับความก้าวหน้าของดาวิด ผ่านการเจิมดา
วิด ชัยชนะเหนือโกลิอัท ความริษยาของซาอูล และพันธสัญญากับโยนา
ธาน; บทที่ 21–30 กล่าวถึงดาวิดผู้หลบหนีซึ่งปฏิเสธโอกาสฆ่าซาอูล
และได้รับการคุ้มครองในถิ่นทุรกันดารกับแผ่นดินฟิลิสเตีย; บทที่ 31
บันทึกการตายของซาอูลกับบุตร เป็นจุดจบอันน่าเศร้าของราชวงศ์หนึ่ง

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

1 ซามูเอลแสดงซ้ำ ๆ ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ยกขึ้นและทำให้ต่ำลง
บทเพลงของฮันนาห์สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงหักผู้เข้มแข็งที่ยิ่งผยอง ยก
คนยากจน ประทานกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์ และยกเขาของผู้รับ
การเจิม (2:1–10) บทเพลงนี้เปิดประตูให้ตีความความล้มสลายของ
ครอบครัวเอลีกับซาอูล และการยกซามูเอลกับดาวิดขึ้น พระเจ้าไม่ได้

ทอดพระเนตรรูปลักษณะเหมือนมนุษย์ แต่ทอดพระเนตรจิตใจ และทรงเลือกดาวิดซึ่งอยู่นอกวงอำนาจ (16:7)

การเชื่อฟังดีกว่าเครื่องบูชา (15:22) ซาอูลใช้การกระทำทางศาสนา และแรงกดดันจากประชาชนเป็นข้ออ้างเพื่อเชื่อฟังพระวณะเพียงบางส่วน และพยายามรักษาหน้ามากกว่ากลับใจ ดาวิดก็ไม่ใช่คนไร้ตำหนิ แต่เขาไม่ฆ่าซาอูลเพื่อช่วงชิงราชอำนาจด้วยตนเอง และรอคอยเวลาของพระเจ้า เหตุการณ์หีบพันธสัญญาแสดงว่าการทรงสถิตอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่อาจถูกควบคุมด้วยเทคนิคทางศาสนาหรือสัญลักษณ์ของชาติ พระยาห์เวห์ทรงรักษาพระสิริของพระองค์เอง และทั้งผู้นำกับประชากรต้องยืนต่อหน้าพระวณะของพระองค์

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

เฉลยธรรมบัญญัติสอนว่ากษัตริย์ซึ่งพระเจ้าจะทรงเลือกต้องรับใช้พี่น้องภายใต้ธรรมบัญญัติ 1 ซามูเอลแสดงทั้งแรงจูงใจบาปในการขอ กษัตริย์และความเป็นไปได้ของราชาธิปไตยซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาต ซาอูลเป็นกษัตริย์ที่ดูน่าประทับใจในสายตาประชาชน แต่สูญเสียราชอำนาจเพราะละทิ้งพระวณะ ส่วนพระเจ้าทรงแสวงหากษัตริย์ตามพระทัยของพระองค์ (13:14) การเจิมดาวิดและการที่พระวิญญาณเสด็จมาเหนือเขาแสดงว่า กษัตริย์แห่งอาณาจักรพระเจ้าไม่ได้ตั้งขึ้นโดยการเลือกของมนุษย์หรือคุณสมบัติภายนอก แต่โดยการทรงเลือกอธิปไตยของพระเจ้า และเตรียมทางสู่พันธสัญญากับดาวิดใน 2 ซามูเอล 7

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

บทเพลงของฮันนาห์มองไปยังอนาคตที่พระยาห์เวห์จะทรงตั้งกษัตริย์ของพระองค์และยกผู้รับการเจิมขึ้น และสะท้อนในบทเพลงของมารีย์ซึ่งประกาศการพลิกกลับแห่งอาณาจักรพระเจ้า (1 ซมอ 2:10; ลก 1:46-55) เมื่อดาวิดเผชิญโกลิอัทซึ่งกองทัพอิสราเอลหวาดกลัวและมีชัยในฐานะตัวแทนของประชากร ประชากรก็ได้รับผลแห่งความรอดที่ตนทำไม่ได้ เราไม่ควรทำเหตุการณ์นี้เป็นสูตรชนอุปสรรคส่วนตัวทุกอย่าง แต่เหตุการณ์ชี้ทิศทางข่าวประเสริฐที่ผู้แทนซึ่งพระเจ้าทรงเจิมมีชัยเหนือศัตรูและแบ่งปันความรอดแก่ประชากร กระแสนี้เต็มเปี่ยมในพระเยซูคริสต์ พระบุตรของดาวิด ผู้ทรงชนะซาตาน บาป และความตาย และประทานชัยชนะแก่ประชากรของพระองค์

9. วิธีอ่าน

ไม่ควรอ่าน 1 ซามูเอลเป็นศาสตร์ความสำเร็จสำหรับผู้นำ หรือเป็นเพียงการเปรียบเทียบบุคลิกชาอูลกับดาวิด อย่าทำให้ชาอูลเป็นคนชั่วทุกด้านและดาวิดเป็นวีรบุรุษสมบูรณ์แบบ แต่จงพิจารณาเส้นทางของทั้งสอง โดยเน้นท่าทีต่อพระวามะของพระเจ้าและวิธีรอคอยราชอำนาจ ต้องระวังความคิดว่าการครอบครองหีบพันธสัญญาับประกันชัยชนะ ความคาดหวังว่า ‘กษัตริย์เข้มแข็ง’ จะแก้ทุกปัญหา และการประยุกต์โกลิอัทเป็นอุปสรรคสู่ความสำเร็จส่วนตัว เหตุการณ์ชาอูลไปหาหญิงคนทรงก็ไม่ได้รับรองการติดต่อกับคนตาย แต่แสดงการละทิ้งความเชื่อและการพิพากษาขั้นสุดท้ายของกษัตริย์ผู้พึงวิธีที่พระเจ้าทรงห้าม

1-2 พงศกษัตริย์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

1 และ 2 พงศกษัตริย์เดิมเป็นหนังสือเล่มเดียว กล่าวถึงประวัติราชาธิปไตยอิสราเอลอันยาวนานตั้งแต่ปลายชีวิตดาวิด จนเยรูซาเล็มล่มสลาย การเป็นเชลยในบาบิโลน และการปล่อยเยโฮยาคีน 1 พงศกษัตริย์เน้นการขึ้นครองราชย์ของซาโลมอน การสร้างพระวิหาร การแตกแยกของราชอาณาจักร ประวัติกษัตริย์ยุคแรกของอิสราเอลเหนือกับยูดาห์ใต้ และพันธกิจของเอลียาห์ หนังสือไม่ได้เรียงประวัติการเมืองของราชวงศ์อย่างเป็นกลาง แต่ประเมinalgษัตริย์กับประชากรตามพระวจนะและพันธสัญญาของพระเจ้า และเป็นประวัติศาสตร์เชิงศาสนศาสตร์ซึ่งอธิบายว่าเหตุใดการเป็นเชลยจึงเกิดขึ้นในที่สุด

2. ชื่อหนังสือ

ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู พงศกษัตริย์เป็นหนังสือเล่มเดียวชื่อว่า ‘กษัตริย์ทั้งหลาย’ พระคัมภีร์กรีกฉบับเซปตัวจินต์แบ่งม้วนหนังสือที่ยาวและจัดร่วมกับซามูเอลเป็น ‘หนังสือราชอาณาจักร’ สี่เล่ม เล่มที่สามกับสี่ตรงกับ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ในปัจจุบัน การแบ่งเล่มหนึ่งและสองไม่ได้หมายถึงงานเขียนอิสระสองเรื่อง และ 2 พงศกษัตริย์บทที่ 1 สืบเรื่องอาหัสยาห์ซึ่งแนะนำไว้ตอนท้าย 1 พงศกษัตริย์โดยตรง

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทไม่ได้ระบุผู้เขียน ธรรมเนียมประเพณียิวเชื่อมโยงเยเรมีย์กับผู้เขียน แต่ไม่มีหลักฐานตรงยืนยัน หนังสือเองกล่าวว่าใช้แหล่งข้อมูลเช่น ‘หนังสือพระราชกิจของซาโลมอน’ ‘หนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอล’ ‘หนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์’ และธรรมเนียมเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะ รูปแบบสุดท้ายคงเกิดขึ้นระหว่างการเป็นเชลยหลังเยโฮยาคินได้รับการปล่อยในบาบิโลนเมื่อ 561 ปีก่อนคริสตกาล การใช้แหล่งข้อมูลและภาษาแบบเฉลยธรรมบัญญัติพร้อมมุมมองทางศาสนศาสตร์ไม่ได้ลดความเป็นประวัติศาสตร์ แต่แสดงว่าผู้เขียนซึ่งได้รับการดลใจจากพระวิญญาณเลือกและตีความประวัติศาสตร์จริงตามพระวจนะแห่งพันธสัญญา

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

พงศ์กษัตริย์อาจมีชุมชนเชลยซึ่งมองย้อนประวัติศาสตร์ราวสี่ศตวรรษ ตั้งแต่จุดสูงสุดของราชอาณาจักรรวมจนสองอาณาจักรล่มสลาย เป็นผู้อ่านกลุ่มแรก ประชากรผู้สูญเสียพระวิหาร ราชวงศ์ และแผ่นดินคงถามว่าพระยาห์เวห์ทรงพ่ายแพ้หรือไม่ และพระสัญญาแก่ดาวิดถูกยกเลิกแล้วหรือไม่ หนังสือชี้ว่าความพินาศไม่ได้เกิดจากพระเจ้าไร้อำนาจหรือเปลี่ยนพระทัย แต่เป็นผลจากกษัตริย์และประชากรละเมิดพันธสัญญา ในเฉลยธรรมบัญญัติซ้ำ ๆ นมัสการรูปเคารพ และปฏิเสธคำของผู้เผยพระวจนะ ในเวลาเดียวกัน หนังสือเป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อของ

พระเจ้าผู้ทรงเหลือตะเกียงไว้แก่ดาวิดและทำให้พระวณะสำเร็จแม้ท่ามกลางการพิพากษา

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1 พงศกัศัตริย์บทที่ 1-11 กล่าวถึงปลายชีวิตดาวิด การขึ้นครองราชย์ของซาโลมอน พระปัญญาและความมั่งคั่ง การสร้างกับถวายเป็นวิหารและความล่มสลายของซาโลมอนเพราะภรรยาต่างชาติจำนวนมากกับการนมัสการรูปเคารพ; บทที่ 12-16 บันทึกว่าราชอาณาจักรแตกแยกเพราะความโง่เขลาของเรโโฮโบอัม เยโรโบอัมตั้งการนมัสการลูกวัวทองคำที่เบธเอลกับดาน และกษัตริย์เหนือได้ถูกประณามต่อพระพักตร์พระเจ้า; บทที่ 17-22 เน้นพันธกิจของเอลียาห์ผู้ต่อต้านการนมัสการบาอัลของอาหับกับเยเซเบล และกล่าวถึงภูเขาคารเมล โซเรบ สวนองุ่นของนาโบท คำพยากรณ์ของมีคา야ห์ และการตายของอาหับ หนังสือซึ่งเริ่มด้วยพระสิริของซาโลมอนจบลงด้วยความแตกแยก การนมัสการรูปเคารพ และหมายสำคัญแห่งการพิพากษาที่ทวีขึ้น

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

มาตรฐานประเมินกษัตริย์ในพงศกัศัตริย์ไม่ใช่กำลังทหาร ดินแดน สิ่งก่อสร้าง หรือความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ แต่เป็นท่าทีต่อพระวณะและพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ กษัตริย์ยูดาห์ได้ถูกประเมินว่าดำเนินตามทางของดาวิดหรือไม่ ส่วนกษัตริย์อิสราเอลเหนือถูกประเมินว่าละจากบาปแห่งการนมัสการลูกวัวทองคำที่เยโรโบอัมตั้งขึ้นหรือไม่ ซาโลมอนเริ่มอย่างรุ่งโรจน์ด้วยพระปัญญาและการสร้างพระวิหาร แต่ฝ่าฝืนธรรม

บัญญัติที่ห้ามกษัตริย์สะสมภรรยา ม้า และเงินจำนวนมาก และเมื่อใจ
หันไปหาเทพอื่น เขาจึงหวานเม리트แห่งการแตกแยกราชอาณาจักร
(จธบ 17:14-20; 1พกษ บทที่ 11) ของประทานและความสำเร็จยิ่ง
ใหญ่ไม่อาจแทนใจที่เชื่อฟังพระวณะจนถึงที่สุด

คำของผู้เผยพระวณะมีอำนาจเหนือพระบัญชาของกษัตริย์และ
สถานการณ์ระหว่างประเทศ แม้คำซึ่งคนของพระเจ้านิรนาม อาหิยาห์
เอลิยาห์ และมีคายาห์ประกาศดูเหมือนถูกปฏิเสธหรือล่าช้า แต่จะ
สำเร็จแน่นอน เหตุการณ์ภูเขาคารเมลเผยว่าไม่อาจประนีประนอมพระ
ยาห์เวห์กับบาอัล และพระยาห์เวห์แต่เพียงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
ผู้ทรงพระชนม์ซึ่งครอบครองไฟกับฝน (บทที่ 18) เสียงเบา ๆ ที่มาถึง
เอลิยาห์ ณ โฮเรบไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงทำงานผ่านหมาย
สำคัญเจียบสงบเท่านั้น แต่แสดงว่าพระองค์ทรงตั้งผู้เผยพระวณะที่
ท้อใจขึ้นใหม่ด้วยพระวณะ และดำเนินแผนเรื่องการพิพากษากับชนที่
เหลืออยู่ต่อไป

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

ในสมัยซาโลมอน พระสัญญาเรื่องราชวงศ์และการหยุดพักที่พระเจ้า
ประทานแก่ดาวิดปรากฏอย่างโดดเด่นในประวัติศาสตร์ พระวิหารเป็น
ศูนย์กลางแห่งการทรงสถิตตามพันธสัญญา เป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรง
ตั้งพระนามและประทับท่ามกลางประชากร แต่ซาโลมอนสารภาพในคำ
อธิษฐานว่า แม้สวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงสุดก็ไม่อาจบรรจุพระเจ้าได้
(8:27) ดังนั้นพระวิหารจึงไม่ใช่อาคารที่กักพระองค์ไว้ แต่เป็นนิเวศ

แห่งคำอธิษฐาน ซึ่งคนบาปยึดมั่นในพระสัญญา กลับใจ และเข้ามาหาพระเจ้า ต่อมาราชอาณาจักรแตกแยกและการนมัสการแท้ถูกบิดเบือน เพราะกษัตริย์กับประชากรไม่เชื่อฟัง ถึงกระนั้น เพราะพันธสัญญากับดาวิด พระเจ้าทรงเหลือตะเกียงไว้ในเยรูซาเล็ม และทรงรักษาความหวังเรื่องกษัตริย์แห่งพระสัญญาไว้ท่ามกลางความล้มเหลวของราชอาณาจักร (11:36; 15:4)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

แทนที่จะจับคู่กษัตริย์ในพงศ์กษัตริย์รวมทั้งซาโลมอนกับพระคริสต์แบบหนึ่งต่อหนึ่ง เราควรมองว่าพระสิริและความล้มเหลวของพวกเขาเรียกร่องกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าอย่างไร พระเยซูคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งพระปณิญาผู้ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอน และทรงเป็นกษัตริย์นิรันดร์ตามพระสัญญาแก่ดาวิด (มธ 12:42; ลก 1:32-33) พระองค์ทรงเชื่อฟังพระบิดาจนถึงที่สุด ไม่เหมือนประชากรซึ่งแตกแยกและล่มสลายเพราะบาป และโดยการสิ้นพระชนม์กับการคืนพระชนม์ ทรงเป็นพระวิหารแท้ซึ่งพระเจ้าประทับท่ามกลางคนบาป (ยน 2:19-22) ราชอาณาจักรที่ล้มเหลวและการนมัสการที่เสียหายใน 1 พงศ์กษัตริย์ทำให้รอคอยพระคริสต์ กษัตริย์ผู้ชอบธรรมและความรอดแห่งพันธสัญญาใหม่ซึ่งพระองค์ทรงทำให้สำเร็จ

9. วิธีอ่าน

เมื่ออ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ อย่าทำความเข้าใจและโครงการก่อสร้างของซาโลมอนเป็นสูตรความรู้เรื่อง หรืออ่านการอัศจรรย์ของเอลียาห์เพียง

เป็นฤทธิเดชของวีรบุรุษแห่งความเชื่อ จงติดตามการประเมินกษัตริย์ข้า
ๆ และถ้อยคำว่า ‘ตามพระวณะของพระยาหวั’ เพื่อมองความล้ม
เหลวฝ่ายวิญญาณซึ่งซ่อนหลังความสำเร็จทางการเมือง และพระ
อธิปไตยของพระเจ้าผู้ทรงทำให้พระวณะสำเร็จแม้ผ่านผู้เผยพระวณะที่
อ่อนแอ อีกทั้งยังมองความแตกต่างระหว่างพงศ์กษัตริย์กับพงสาวดาร
ว่าเป็นความขัดแย้ง แต่คำนึงว่าพงศ์กษัตริย์นั้นอธิบายสาเหตุของการ
เป็นเชลย ส่วนพงสาวดารเน้นฟื้นความหวังเรื่องพระวิหาร การนมัสการ
และพันธสัญญากับดาวิดแก่ชุมชนหลังการเป็นเชลย

1-2 พงศาวดาร

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

1 และ 2 พงศาวดารเดิมเป็นหนังสือเล่มเดียว เริ่มด้วยลำดับวงศ์ตระกูลจากอาดัมเพื่อเชื่อมประวัติอิสราเอลเข้ากับการทรงสร้างโลก แล้วทบทวนราชวงศ์ดาวิด พระวิหารในเยรูซาเล็ม การเป็นเชลย และการกลับคืนจากมูบองใหม่ 1 พงศาวดารเน้นลำดับวงศ์ตระกูลในบทที่ 1-9 การตายของซาอูล การครองราชย์ของดาวิด การนำหีบพันธสัญญาเข้ามา และการเตรียมพระวิหารกับการนมัสการ หนังสือไม่ได้เพียงกล่าวซ้ำชาโมเอลกับพงศ์ษัตริย์หรือเดิมข้อมูลที่ขาด แต่เป็นประวัติศาสตร์เชิงศาสนศาสตร์ซึ่งเลือกเล่าอดีตใหม่ เพื่อช่วยชุมชนเล็กๆ หลังการเป็นเชลยฟื้นฟูอัตลักษณ์ การนมัสการ และความหวัง ในฐานะประชากรของพระเจ้า

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อในธรรมประเพณีฮีบรูหมายถึง ‘ถ้อยคำหรือเหตุการณ์แห่งวันเวลาทั้งหลาย’ จึงมีความหมายเป็นบันทึกตามยุคสมัยหรือพงศาวดาร พระคัมภีร์กรีกฉบับเซปตัวจินต์เรียกหนังสือนี้ด้วยชื่อที่หมายถึง ‘สิ่งที่ตกหล่น’ แต่ไม่ควรเข้าใจพงศาวดารว่าเป็นเพียงภาคผนวกเดิมสิ่งที่ชาโมเอลกับพงศ์ษัตริย์ขาด ชื่อ ‘พงศาวดาร’ ในปัจจุบันสื่อถึงหนังสือที่บันทึกประวัติศาสตร์ตามกระแสของยุคสมัย การแบ่งเป็นเล่มหนึ่งกับ

สองเกิดจากการแบ่งม้วนหนังสือในภายหลัง เดิมทั้งสองเป็นงานชิ้นเดียว

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทไม่ได้รับผู้เขียน ธรรมเนียมเพณียิวเชื่อมโยงเอสรากับผู้เขียน แต่ไม่มีหลักฐานตรงยืนยัน จึงมักเรียกผู้เขียนชั้นสุดท้ายว่า ‘ผู้เขียนพงศาวดาร’ เขาระบุว่าใช้ทั้งซามูเอล พงศกษัตริย์ ลำดับวงศ์ตระกูลบันทึกราชสำนัก งานเขียนของผู้เผยพระวจนะ และแหล่งข้อมูลอื่น หนังสือรวมพระราชกฤษฎีกาของไซรัสและลำดับวงศ์ตระกูลหลายชั่วอายุหลังการเป็นเชลย รูปแบบสุดท้ายจึงอาจเกิดขึ้นปลายศตวรรษที่ 5 หรือราวศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสตกาล การเลือกข้อมูลและการเน้นทางศาสนศาสตร์ไม่ได้หมายถึงแต่งประวัติศาสตร์ขึ้นใหม่ แต่เป็นการตีความความหมายแห่งพันธสัญญาที่อดีตจริงมีต่อชุมชนหลังการเป็นเชลย

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

ชุมชนยูดาส์ซึ่งกลับจากการเป็นเชลยในบาบิโลนอาศัยได้จักรวรรดิเปอร์เซีย โดยไม่มีกษัตริย์เชื้อสายดาวิดและไม่มีเอกราชทางการเมือง พระวิหารที่สร้างใหม่ก็ไม่สง่างามเท่าสมัยซาโลมอน การเป็นเชลยและการกระจัดกระจายยาวนานทำให้พวกเขาถามว่า ตนยังเป็นประชากรของพระเจ้าผู้สืบจากอับราฮัม อิสราเอล และดาวิดหรือไม่ 1 พงศาวดารยืนยันผ่านลำดับวงศ์ตระกูลตั้งแต่อาดัมถึงชุมชนผู้กลับคืน และผ่าน

การเตรียมพระวิหารของดาวิดว่า พวกเขาไม่ใช่คนกลุ่มเล็กที่เหลื่ออยู่
โดยบังเอิญ แต่ยืนอยู่ในประวัติศาสตร์แห่งการทรงสร้าง การทรงเลือก
และพันธสัญญาของพระเจ้า หนังสือยังหนุนใจให้สัตย์ซื่อต่อการ
นมัสการในพระวิหารกับพระวณะ และยึดพระสัญญาที่พระเจ้าประทาน
แก่ดาวิด

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

บทที่ 1–9 นำเสนอลำดับวงศ์ตระกูลตั้งแต่อาดัม ผ่านโนอาห์ อับราฮัม
และลิบสองเผ่าของอิสราเอล โดยเน้นยูดาห์กับเชื้อสายดาวิด จนถึงชาว
เยรูซาเล็มซึ่งกลับจากการเป็นเชลย; บทที่ 10 ตีความการตายของซาอูล
ว่าเป็นผลจากความไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า; บทที่ 11–20 กล่าวถึงการ
ขึ้นครองราชย์ของดาวิด เหล่านักรบ การนำหีบพันธสัญญาเข้า
เยรูซาเล็ม พันธสัญญากับดาวิด สงคราม และชัยชนะ; บทที่ 21–29
บันทึกการสำรวจประชากร การกำหนดที่ตั้งพระวิหาร การจัดคนเลวี
ปุโรหิต คณะนักร้อง คนเฝ้าประตู และเจ้าหน้าที่ ตลอดจนการเตรียม
วัสดุกับแบบแปลนพระวิหาร คำกำชับของดาวิดแก่ซาโลมอน และการ
ถวายด้วยใจสมัครของประชากร การครองราชย์ของดาวิดถึงจุดสูงสุด
เมื่อเขาเตรียมการนมัสการในพระวิหารและส่งต่อพันธกิจแก่คนรุ่นต่อ
ไป

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ลำดับวงศ์ตระกูลใน 1 พงศาวดารไม่ใช่รายชื่อธรรมดา แต่เป็นคำ
ประกาศทางศาสนศาสตร์เรื่องอัตลักษณ์และความต่อเนื่อง เมื่อประวัติ

เริ่มจากอาดัม เรื่องของอิสราเอลจึงไม่ใช่ตำนานชนชาติที่แยกจาก
ประชาชาติอื่น แต่เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ความรอดที่พระเจ้า
พระผู้สร้างทรงกระทำท่ามกลางมนุษยชาติทั้งหมด ลำดับวงศ์ตระกูลซึ่ง
เน้นยูดาห์ ดาวิด คนเลวี ปุโรหิต และผู้กลับคืน แสดงว่าสายธารแห่ง
พระสัญญาและการนมัสการไม่ได้ขาดลงเพราะการเป็นเชลย อย่างมอง
รายชื่อเหล่านี้เป็นเพียงกลุ่มคนไร้ชื่อ แต่จงอ่านว่าเป็นพยานว่าพระเจ้า
ทรงระลึกถึงคนจริง ๆ ผ่านหลายชั่วอายุและการพิพากษา และทรง
รักษาประชากรของพระองค์

ใน 1 พงศาวดาร ดาวิดโดดเด่นในฐานะกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเลือกและ
ผู้เตรียมการนมัสการในพระวิหาร เขานำหีบพันธสัญญาเข้าเยรูซาเล็ม
จัดงานสรรเสริญและหน้าที่ของปุโรหิตกับคนเลวี และเตรียมแบบแปลน
กับวัสดุสำหรับพระวิหารที่ซาโลมอนจะสร้าง แต่ผู้เขียนยังบันทึกการ
ตายของอุสซาสห์และการพิพากษาจากการสำรวจประชากร จึงไม่ได้
ทำให้ดาวิดเป็นบุคคลในอุดมคติที่ปราศจากบาป ความกระตือรือร้นไม่
อาจแทนพระวอนของพระเจ้า กษัตริย์กับชุมชนต้องแสวงหาพระเจ้า
ตามวิธีที่ทรงกำหนด และขอพระคุณผ่านการกลับใจกับเครื่องบูชา
(13:7-14; 15:2, 13; บทที่ 21)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

ศูนย์กลางของ 1 พงศาวดารคือพันธสัญญาที่พระเจ้าจะทรงตั้งบุตรคน
หนึ่งให้ดาวิดและทำให้บัลลังก์ของเขามั่นคงตลอดไป (บทที่ 17) ดา
วิดไม่ได้สร้างพระวิหารด้วยตนเอง แต่เตรียมทางจากยุคสงครามไปสู่

การหยุดพักแห่งพระวิหาร และซาโลมอนได้รับการแต่งตั้งเป็นบุตรผู้จะสร้างพระวิหาร ราชอาณาจักร พระวิหาร การทรงสถิตของพระเจ้า และการนมัสการของประชากรจึงเชื่อมกันในพระสัญญา การเล้าพັນธัญญาอีกครั้งในยุคหลังการเป็นเชลยซึ่งไม่มีกษัตริย์เชื้อสายดาวิด ไม่ใช่เพียงความคิดถึงอดีต แต่เป็นเหตุผลแห่งความหวังว่า พระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งประชากรและจะทรงทำให้การปกครองที่สัญญาไว้สำเร็จในอนาคต

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ลำดับวงศ์ตระกูลใน 1 พงศาวดารซึ่งดำเนินจากอาดัม ผ่านอับราฮัม และยูดาห์ถึงดาวิด แสดงว่าเชื้อสายพระเมสสิยาห์ตั้งอยู่ในประวัติศาสตร์ของโลกและอิสราเอล พระกิตติคุณมีทิวกับลูกาเชื่อมลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูกับดาวิด อับราฮัม และย้อนถึงอาดัม เพื่อเปิดเผยว่าประวัติพระสัญญาอันยาวนานนี้ถึงเป้าหมายในพระเยซูคริสต์ (มธ 1:1-17; ลก 3:23-38) เช่นเดียวกับดาวิดเตรียมพระวิหารกับการนมัสการให้คนรุ่นต่อไป พระคริสต์ผู้เสด็จมาในฐานะพระบุตรของดาวิดทรงรวบรวมประชากรของพระองค์ให้เป็นชุมชนปุโรหิตบริสุทธิ์ซึ่งถวายแด่พระเจ้า ทิศทางข่าวประเสริฐของ 1 พงศาวดารไม่ได้อยู่ที่การหาแบบอย่างล่วงหน้าจากการกระทำของดาวิด แต่อยู่ที่เชื้อสายซึ่งได้รับการรักษาและพระสัญญาเรื่องราชวงศ์นิรันดร์ซึ่งดำเนินถึงพระเยซูพระบุตรของดาวิด

9. วิธีอ่าน

เมื่ออ่าน 1 พงศาวดาร อย่าข้ามลำดับวงศ์ตระกูลที่ยาว แต่ให้มองทิศทางใหญ่จากอาดัมถึงผู้กลับคืน และสังเกตการเน้นเชื้อสายยูดาห์ ดาวิด และเลวี อย่ารีบตัดสินรายละเอียดหรือการจัดลำดับที่ต่างจากชาโมเอลว่าเป็นความขัดแย้งหรือการบิดเบือนประวัติศาสตร์ แต่ให้คำนึงว่าผู้เขียนพงศาวดารเลือกและจัดข้อมูลเพื่อเน้นอัตลักษณ์ การนมัสการ และพันธสัญญากับดาวิดซึ่งชุมชนหลังการเป็นเชลยต้องการ อย่าอ่านภาพด้านบวกของดาวิดเป็นการยกย่องวีรบุรุษโดยไม่วิจารณ์ และอย่าเปลี่ยนการเตรียมกับการจัดระบบพระวิหารเป็นสูตรความสำเร็จด้านอาคารหรือการบริหารของคริสตจักรปัจจุบัน ประเด็นสำคัญคือการทรงเรียกประชากรแห่งพันธสัญญาให้แสวงหาพระเจ้าตามพระวอนะ ระลึกถึงพระคุณที่ได้รับ และเตรียมการนมัสการสำหรับคนรุ่นต่อไป

เอสรา-เนหะมีย์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เอสรากับเนหะมีย์เป็นประวัติศาสตร์ที่เชื่อมต่อกัน กล่าวถึงการฟื้นฟูเยรูซาเล็มและชุมชนยูดาห์หลังการเป็นเชลย ในธรรมประเพณีฮีบรู ทั้งสองเล่มถ่ายทอดเป็นหนังสือเล่มเดียวมานาน และใช้ทั้งรายชื่อผู้กลับคืน เหตุการณ์ และหัวข้อที่ต่อเนื่องกัน เอสราเน้นการกลับคืนตามพระราชกฤษฎีกาของไซรัส การสร้างพระวิหารใหม่ และการปฏิรูปพระวณะกับชุมชนผ่านเอสราผู้เป็นปุโรหิต การฟื้นฟูนี้ยังไม่ใช่เอกราชทางการเมืองหรือการฟื้นฟูราชวงศ์ดาวิดอย่างสมบูรณ์ พระสัญญาของพระเจ้าเริ่มสำเร็จแล้ว แต่การกลับคืนยังไม่ครบถ้วนและทำให้รอคอยการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่กว่า

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากเอสรา ปุโรหิตและธรรมอาจารย์ผู้เป็นบุคคลศูนย์กลางในครึ่งหลัง ชื่อของเขาเกี่ยวข้องกับความหมายว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงช่วย’ หนังสือเอสรา-เนหะมีย์ซึ่งเป็นเล่มเดียวในธรรมประเพณีฮีบรู ถูกแบ่งและเรียกต่างกันหลายแบบในธรรมประเพณีกรีกกับละติน และพระคัมภีร์ปัจจุบันแบ่งเป็นเอสรากับเนหะมีย์ อย่างไรก็ตาม ต้องอ่านสองเล่มร่วมกันจึงจะเห็นกระแสทั้งหมดของการฟื้นฟูพระวิหาร พระวณะ กำแพง และชุมชน

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทไม่ได้ระบุผู้เขียนหนังสือทั้งเล่มโดยตรง เอสราบทที่ 7-10 มีบันทึกความทรงจำแบบบุรุษที่หนึ่งของเอสรา และหนังสือใช้พระราชกฤษฎีกา รายชื่อ เอกสารภาษาอาราเมค และเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ร่วมกัน ธรรมชาติประเพณีเห็นว่าเอสรามีบทบาทสำคัญในการเรียบเรียงเอสรา-เนหะมีย์กับพงศาวดาร แต่ไม่อาจกำหนดขอบเขตงานเขียนของเขาได้แน่นอน รูปแบบสุดท้ายอาจเกิดขึ้นปลายศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาลหรือหลังจากนั้น หลังพันธกิจของเอสรากับเนหะมีย์ การใช้เอกสารและบันทึกส่วนตัวไม่ได้ลดเอกภาพหรือความเป็นประวัติศาสตร์ แต่เป็นหลักฐานที่ช่วยเป็นพยานทางศาสนศาสตร์ถึงการฟื้นฟูหลังการเป็นเชลย

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ไซรัสกษัตริย์เปอร์เซียผู้พิชิตบาบิโลนอนุญาตให้ชาวยิวกลับเยรูซาเล็มและสร้างพระวิหารใหม่ราว 538 ปีก่อนคริสตกาล การกลับคืนครั้งแรกนำโดยเศรุบบาเบลกับเยชูวามหาปุโรหิต หลังเผชิญการขัดขวางและหยุดชะงัก พระวิหารสร้างเสร็จใน 516 ปีก่อนคริสตกาล ราวแปดสิบปีต่อมา เอสราเดินทางมาเยรูซาเล็ม โดยได้รับอนุญาตจากกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสราว 458 ปีก่อนคริสตกาล หนังสือสอนว่า พระเจ้าผู้ทรงทำให้พระสัญญาเรื่องการกลับคืนซึ่งตรัสผ่านเยเรมีย์สำเร็จ ทรงใช้ทั้งการ

ตัดสินใจของกษัตริย์ต่างชาติ คำของผู้เผยพระวจนะ และการเชื่อฟังของปุโรหิตกับประชากร เพื่อฟื้นฟูการนมัสการและชุมชนแห่งพันธสัญญา

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

เอสราแบ่งเป็นสองส่วนซึ่งห่างกันราวหกสิบปี บทที่ 1-6 บันทึกพระราชกฤษฎีกาของไซรัส รายชื่อผู้กลับคืนกลุ่มแรก การฟื้นฟูบูชาที่รากฐานพระวิหาร การขัดขวางจากศัตรู คำหนุนใจของฮักกัยกับเศคาริยาห์ การสร้างพระวิหารเสร็จ และเทศกาลปัสกา; บทที่ 7-10 กล่าวถึงเชื้อสายกับพันธกิจของเอสรา การกลับคืนครั้งที่สอง คำอธิษฐานของเขาเรื่องบาปของชุมชน และการปฏิรูปปัญหาการแต่งงานกับคนต่างชาติ ในครั้งแรกพระเจ้าทรงฟื้นฟูสถานที่นมัสการ ส่วนครึ่งหลังทรงฟื้นฟูชีวิตของประชากรผ่านพันธกิจที่ศึกษา ปฏิบัติ และสอนพระวจนะ (7:10)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวข้อศูนย์กลางของเอสราคือพระอธิปไตยและการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า รวมทั้งการฟื้นฟูการนมัสการตามพระวจนะ พระเจ้าทรงใช้ทั้งพระทัยและพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ต่างชาติ เช่น ไซรัส ดาริอัส และอาร์ทาเซอร์เซส และทรงใช้คำพยากรณ์ของฮักกัยกับเศคาริยาห์เพื่อยกประชากรที่ท้อใจขึ้น การที่ผู้กลับคืนตั้งแท่นบูชาก่อนแล้วจึงสร้างพระวิหาร แสดงว่าศูนย์กลางชุมชนไม่ใช่อำนาจการเมืองหรือความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ แต่เป็นการนมัสการซึ่งถวายแด่พระเจ้า แม้พระวิหารใหม่

ดูเล็กน้อยเมื่อเทียบกับของชาโลมอน แต่เป็นหมายสำคัญว่าพระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งคนที่เหลืออยู่

เอสราตั้งใจศึกษาธรรมเนียมบัญญัติของพระยาห์เวห์ ปฏิบัติตาม และสอนแก่ประชากร (7:10) ผู้สอนพระวจนะต้องเชื่อฟังพระวจนะก่อนถ่ายทอดความรู้ และการสร้างชุมชนภายนอกต้องนำไปสู่การฟื้นฟูชีวิตบริสุทธิ์ ปัญหาการแต่งงานกับคนต่างชาติไม่ใช่เรื่องความบริสุทธิ์ทางเชื้อชาติ หรือความเหนือกว่าของชนชาติ แต่เป็นอันตรายที่จะกลับสู่มนัสการรูปเคารพและละเมิดพันธสัญญา รุธซึ่งเป็นคนต่างชาติแต่หันมาหาพระยาห์เวห์ได้รับการต้อนรับเข้าสู่ชุมชนแห่งพันธสัญญา ดังนั้นเราไม่ควรนำมาตรการของเอสราไปใช้กับการแต่งงานข้ามวัฒนธรรมทุกกรณี

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

การกลับคืนเป็นเหตุการณ์คล้ายการอพยพครั้งที่สอง ซึ่งทำให้คำพยากรณ์ของเยเรมีย์และพระสัญญาเรื่องการฟื้นฟูในเฉลยธรรมบัญญัติสำเร็จ (ฉธบ 30:1-5; ยรม 25:11-12; 29:10; อสร 1:1) การนำพาชนะพระวิหารกลับ การฟื้นฟูชนากับเทศกาลปัสกา และการถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นตัวแทนสิบสองเผ่า แสดงว่าผู้กลับคืนไม่ใช่กลุ่มศาสนาใหม่ แต่สืบต่อชุมชนแห่งพันธสัญญาของอิสราเอล อย่างไรก็ตาม พวกเขายังอยู่ใต้การปกครองเปอร์เซีย ไม่มีกษัตริย์ดาวิด และบาบยังดำเนินอยู่ การกลับคืนครั้งนี้จึงไม่ใช่ความสำเร็จสมบูรณ์ของอาณาจักรพระเจ้า แต่เป็นการฟื้นฟูบางส่วนซึ่งทำให้อร่อยพระวิหารแท้ กษัตริย์แท้ และการเปลี่ยนแปลงจิตใจอย่างครบถ้วน

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

เราไม่ควรจับคู่การสร้างพระวิหารและการปฏิรูปพระวณะในเอสรากับการกระทำเฉพาะของพระคริสต์แบบหนึ่งต่อหนึ่ง แต่ประวัติที่พระเจ้าทรงนำชนที่เหลืออยู่กลับมา ฟ้นการนมัสการ และรักษาประชากรแห่งพระสัญญา ได้ปกป้องเส้นทางพันธสัญญาซึ่งพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระวิหารแท้ซึ่งการทรงสถิตของพระเจ้าเต็มเปี่ยม และโดยการสิ้นพระชนม์กับการคืนพระชนม์ พระองค์ทรงเปิดทางให้มนุษย์เข้าใกล้พระเจ้า (ยอห์น 2:19-22) ประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่ไม่ได้บริสุทธิ์เพราะอาคารหรือสายเลือด แต่เพราะเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์ จึงเป็นพระวิหารของพระวิญญาณ และได้รับการทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตเชื่อฟังพระวณะหลังได้รับความรอดโดยพระองค์

9. วิธอ่าน

เมื่ออ่านเอสรา อย่าเปลี่ยนการกลับคืนกับการสร้างพระวิหารเป็นสูตรสำเร็จสำหรับการสร้างชาติสมัยใหม่หรือโครงการก่อสร้าง รายชื่อและพระราชกฤษฎีกาที่ปรากฏซ้ำแสดงว่า พระเจ้าทรงรักษาประชากรที่มีชื่อจริงไว้ในประวัติศาสตร์ และเป็นพยานว่าพระวณะสำเร็จท่ามกลางการขัดขวางกับความล่าช้า ข้อความยากเรื่องการยุติการแต่งงานกับคนต่างชาติต้องอ่านอย่างระมัดระวัง โดยคำนึงถึงระเบียบการทรงสร้าง เรื่องการสมรส ความบริสุทธิ์ของชุมชนแห่งพันธสัญญา อันตรายจากการนมัสการรูปเคารพ และความทุกข์ของครอบครัวที่เกี่ยวข้องร่วมกัน เราไม่อาจใช้เหตุการณ์นี้รับรองการเหยียดเชื้อชาติ หรือเป็นคำสั่งให้ผู้เชื่อในปัจจุบันทิ้งคู่สมรสที่ยังไม่เชื่อโดยอัตโนมัติ

เอสเธอร์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เอสเธอร์เป็นเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชาวยิวซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทั่วจักรวรรดิเปอร์เซียหลังการเป็นเชลย และได้รับการรักษาไว้จากวิกฤตที่จะถูกทำลายล้าง จากของเรื่องไม่ใช่พระวิหารในเยรูซาเล็ม แต่เป็นพระราชวังสุสา ตัวละครหลักคือชาวยิวในพลัดถิ่นซึ่งอาศัยนอกแผ่นดินพระสัญญาภายใต้ระเบียบของจักรวรรดิ แม้พระนามของพระเจ้าไม่ปรากฏโดยตรง หนังสือก็เป็นพยานถึงการทรงจัดเตรียมที่ซ่อนอยู่ ซึ่งทรงรักษาประชากรแห่งพันธสัญญาผ่านเหตุการณ์ที่ดูเหมือนความบังเอิญและการพลิกผันอันน่าประหลาด

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากเอสเธอร์ บุคคลศูนย์กลาง ชื่อฮีบรูของเธอคือฮาตัสสาห์ หมายถึง ‘ต้นเมอร์เทิล’ (2:7) ส่วน ‘เอสเธอร์’ ดูเหมือนเป็นชื่อเปอร์เซีย แต่ไม่อาจยืนยันรากศัพท์ได้แน่นอน ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู เอสเธอร์เป็นหนึ่งในม้วนหนังสือห้าเล่มของหมวดข้อเขียน และอ่านในเทศกาลปัสกา

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

เอสเธอร์ไม่ได้ระบุผู้เขียน ดูเหมือนผู้เขียนรู้จักราชสำนักและระบบบริหารเปอร์เซีย ธรรมเนียมยิว และที่มาของเทศกาลปัสกาเป็นอย่างดี

โดยทั่วไปเหตุการณ์อยู่ในรัชสมัยอาหสุเอรัสหรือเซอร์ซีสที่ 1 ราว 486–465 ปีก่อนคริสตกาล และหนังสือน่าจะเขียนหลังเหตุการณ์ เมื่อเทศกาลปูริมได้ตั้งมั่นแล้ว แม้ไม่อาจกำหนดผู้เขียนและปีที่แน่นอน แต่ไม่ควรลดลักษณะทางประวัติศาสตร์ของหนังสือ ซึ่งระบุบุคคล สถานที่ และพระราชกฤษฎีกาอย่างเป็นรูปธรรม ให้เหลือเพียงเรื่องแต่งหรือนิยายสอนใจ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

แม้ไซรัสออกพระราชกฤษฎีกาให้กลับคืน ชาวยิวจำนวนมากยังอาศัยอยู่ทั่วเปอร์เซีย ชีวิตของพวกเขาขึ้นอยู่กับกฎหมายของจักรวรรดิและพระอารมณ์ที่แปรเปลี่ยนของกษัตริย์ ฮามานใช้อำนาจกษัตริย์เพื่อวางแผนทำลายชาวยิวทั้งหมด หนังสือสอนประชากรแห่งพันธสัญญาที่กระจัดกระจายว่า แมดูเหมือนพระเจ้าไม่ทรงปรากฏ พระองค์ก็ไม่ทอดทิ้งพวกเขา และภายใต้การทรงจัดเตรียม พระองค์ทรงพลิกแม้แต่พระราชกฤษฎีกาของจักรวรรดิซึ่งเปลี่ยนไม่ได้ให้กลายเป็นทางแห่งความรอด หนังสือยังสั่งให้ระลึกถึงความรอดนั้นในเทศกาลปูริมและถ่ายทอดแก่นคนรุ่นต่อไป

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

เอสเธอร์เป็นเรื่องราวที่วางโครงอย่างประณีต โดยงานเลี้ยง พระราชกฤษฎีกา และการพลิกผันเกิดซ้ำ บทที่ 1–2 บันทึกการปลดวัชที การขึ้นเป็นราชินีของเอสเธอร์ และความดีความชอบของโมรเดคัย; บทที่

3-4 กล่าวถึงพระราชกฤษฎีกาทำลายล้างของฮามาน การไว้ทุกข์ของ โมรเดคัย และการตัดสินใจของเอสเธอร์; บทที่ 5-7 ระหว่างงานเลี้ยง สองครั้งของเอสเธอร์ กษัตริย์บรมมไม่หลับ ความดีความชอบของ โมรเดคัยถูกเปิดเผย และฮามานตายบนตะแลงแกงที่ตนสร้าง; บทที่ 8-9 บันทึกพระราชกฤษฎีกาใหม่ การป้องกันตนเองของชาวยิว และเทศกาล ปุริมซึ่งความโศกเศร้ากลายเป็นความยินดี; บทที่ 10 จบด้วยโมรเดคัย ได้รับการยกขึ้น ชะตาของฮามานกับ โมรเดคัยพลิกกลับอย่างสิ้นเชิง รอบจุดศูนย์กลางของเรื่อง

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวข้อสำคัญที่สุดคือการทรงจัดเตรียมที่ซ่อนอยู่ของพระเจ้า การที่เอสเธอร์เป็นราชินี บันทึกความซื่อสัตย์ของโมรเดคัย การบรมมไม่หลับของกษัตริย์ การมาถึงก่อนเวลาของฮามาน และงานเลี้ยงที่ต่อเนื่องต่างดูเหมือนความบังเอิญเมื่อมองแยกกัน แต่เมื่อนำมารวมกันกลับทำให้ประชากรแห่งพันธสัญญารอด พระเจ้าทรงใช้ทั้งคนที่อ่อนแอและมีความซบซ้อนทางศีลธรรม รวมถึงระบบของจักรวรรดิฝ่ายโลก เพื่อรักษาพระสัญญาของพระองค์ ดังนั้นแทนที่จะทำให้เอสเธอร์กับโมรเดคัยเป็นวีรบุรุษไร้ตำหนิ เราควรมองความสัตย์ซื่อของพระเจ้าซึ่งยิ่งใหญ่กว่าความคลุมเครือของมนุษย์

การอดอาหารและการตัดสินใจของเอสเธอร์ว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าพินาศ ก็ให้พินาศ’ ไม่ใช่การยอมจำนนต่อชะตากรรม แต่เป็นการลงมืออย่างรับผิดชอบ โดยยอมเสี่ยงร่วมกับชุมชน (4:16) เทศกาลปุริมระลึกถึงความรอดซึ่งเปลี่ยนความเศร้าเป็นความยินดีและวันที่ควรตายเป็นวันแห่ง

ชีวิต พร้อมแบ่งของขวัญแก่คนยากจน แม้ไม่ใช่เทศกาลแสงบุญที่บัญญัติไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส บูริมก็ช่วยให้ชุมชนระลึกถึงพระคุณที่ทรงรักษาพวกเขาไว้ในประวัติศาสตร์

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

แผนการของฮามานไม่ใช่เพียงการข่มเหงกลุ่มชนทางการเมือง แต่เป็นวิกฤตที่จะกำจัดประชากรแห่งพันธสัญญาทั้งหมด ซึ่งรวมเชื้อสายของอับราฮัมและดาวิด การเรียกฮามานว่า ‘คนอากั’ อาจทำให้นึกถึงความขัดแย้งยาวนานระหว่างอามาเลห์กับอิสราเอล แต่ไม่ควรขยายสิ่งนี้ให้เป็นกุญแจอธิบายทุกรายละเอียด (1ชมอ บทที่ 15; เดบราห์ ริด, 『Tyndale Esther』) แม้พระนามไม่ปรากฏในเรื่อง พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาและรักษาประชากรของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา แต่ทรงอยู่เหนือกษัตริย์แห่งจักรวรรดิ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ไม่ควรมองเอสเธอร์ว่าเป็นคนกลางซึ่งเหมือนพระคริสต์โดยตรง เธอเป็นราชินีผู้กล้าหาญซึ่งเสี่ยงชีวิตเพื่อประชากรของตน แต่ไม่ใช่พระผู้ไถ่ที่ปราศจากบาป ทิศทางข่าวประเสริฐที่กว้างกว่าของเอสเธอร์คือพระเจ้าทรงรักษาประชากรแห่งพันธสัญญาซึ่งอยู่ใต้คำสั่งทำลายล้างและทรงปกป้องเชื้อสายแห่งพระสัญญาเพื่อพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ที่กางเขนและการคืนพระชนม์ สิ่งที่ดีเหมือนความพ่ายแพ้และความตาย กลับกลายเป็นการพลิกผันแห่งความรอดครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งนำชีวิตแก่

คนบาป และพระคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์กับคนกลางแท้ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อประชากรของพระองค์จริงและทรงคืนพระชนม์

9. วิธีอ่าน

เมื่ออ่านเอสเธอร์ อย่าถือว่าเป็นเรื่องฝ่ายโลกเพียงเพราะพระนามของพระเจ้าไม่ปรากฏ และในทางกลับกันก็อย่าขยายทุกความบังเอิญให้เป็นการอัศจรรย์เกินกว่าที่ตัวบทกล่าว เมื่อเราติดตามงานเลี้ยงกับพระราชกฤษฎีกาที่เกิดขึ้น จังหวะเวลาที่สอดคล้องกัน ความย้อนแย้ง และการพลิกผัน เราจะเห็นการทรงจัดเตรียมที่มองไม่เห็น การต่อสู้ครั้งสุดท้ายของชาวยิวก็ต้องอ่านในบริบทของการป้องกันตนเองอย่างจำกัดต่อคำสั่งทำลายล้างที่ประกาศไว้แล้ว มากกว่าจะมองเป็นการแก้แค้นทางชาติพันธุ์โดยไม่ยั้งคิด คำอธิบายต้นฉบับนี้อาศัยข้อสังเกตสำคัญของเดบราห์ ริดเรื่องการจัดเตรียมและการพลิกผันทางวรรณกรรม แต่ไม่ได้รับรองทุกการเลือกของตัวละครหรือเสนอความเห็นของเธอเป็นคำอธิบายเพียงแบบเดียว (เดบราห์ ริด, 『Tyndale Esther』)

บทนำบทกวีและปัญญานิพนธ์

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

ในพระคัมภีร์ภาษาเกาหลี โยบ สดุดี สุภาษิต ปัญญาจารย์ และเพลงซาโลมอนมักจัดรวมกันเป็นหมวดบทกวี หรือบทกวีกับปัญญานิพนธ์ หนังสือห้าเล่มนี้สำรวจความทุกข์ การนมัสการ ปัญญา ข้อจำกัดของชีวิต และความรักต่อพระพักตร์พระเจ้า พร้อมนำความจริงที่ประวัติศาสตร์ ธรรมเนียมปฏิบัติ และคำพยากรณ์สอน มาจารึกในใจและชีวิตผ่านคำอธิษฐาน บทเพลง สุภาษิต การใคร่ครวญ และบทกวีรัก ในสารบบฮีบรู หมวด ‘ข้อเขียน’ ยังรวมรวม เพลงคร่ำครวญ เอสเธอร์ ดาเนียล เอสรา-เนหะมีย์ และพงศาวดารด้วย ดังนั้นกลุ่มหนังสือในแอปนี้จึงเรียกอย่างเจาะจงว่า ‘บทกวีและปัญญานิพนธ์’

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

บทกวีฮีบรูสื่อความหมายด้วยวลีคู่ขนาน ภาพพจน์ การกล่าวซ้ำ การละคำ การกล่าวเกินจริง และการเคลื่อนไหวของอารมณ์ มากกว่าฉันทลักษณ์แบบบทกวีไทย ปัญญานิพนธ์สำรวจทางดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงและการรู้จักแยกแยะในโลกที่พระเจ้าทรงสร้าง โดยใช้รูปแบบต่างกัน เช่น สุภาษิตสั้นกระชับในสุภาษิต บทสนทนาโต้แย้งกับพระดาร์สของพระเจ้าในโยบ การใคร่ครวญในปัญญาจารย์ และบทเพลงรักในเพลงซาโลมอน สุภาษิตเสนอหลักชีวิตที่เป็นจริงโดยทั่วไป แต่ไม่ใช่พระสัญญาไว้เงื่อนไขว่าการกระทำอย่างหนึ่งจะให้ผล

เหมือนเดิมทุกครั้ง โยบกับปัญญาจารย์แก้ความเข้าใจเรื่องผลตอบแทนตามการกระทำแบบง่าย ๆ และการมองโลกในแง่ดีอย่างผิวเผิน แต่ไม่ได้จบด้วยความสิ้นหวัง หากนำไปให้ยำเกรงพระเจ้าผู้สร้าง (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, ตอน โยบ-เพลงซาโลมอนใน 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』; เกรแฮม โกลด์สเวิร์ธ, 『ข่าวประเสริฐและพระปัญญาของพระเจ้า』)

3. กระแสเรื่องโดยรวม

โยบเผยข้อจำกัดของปัญญามนุษย์เมื่อเผชิญความทุกข์ของคนชอบธรรมซึ่งอธิบายไม่ได้ และนำไปหวังใจพระปัญญากับพระอธิปไตยของพระเจ้า สดุดีนำบทรำครวญกับคำสรรเสริญ การขอบพระคุณกับการกลับใจ กษัตริย์กับพระวิหาร การทรงสร้างกับโทราห์ มาร้อยเรียงเป็นคำอธิษฐานซึ่งหล่อหลอมภาษาการนมัสการของประชากรแห่งพันธสัญญาสุภาษิตเริ่มจากความยำเกรงพระยาห์เวห์ว่าเป็นต้นกำเนิดความรู้ แล้วฝึกชีวิตประจำวันเรื่องคำพูด ทรัพย์สิน เพศ ครอบครัว งาน มิตรภาพ และอำนาจ ปัญญาจารย์เปิดโปงว่าความเหน็ดเหนื่อยกับความสำเร็จ ‘ภายใต้ดวงอาทิตย์’ เป็นเหมือนไอซึ่งจับไว้ไม่ได้ และเรียกให้รับของประทานของพระเจ้าด้วยความขอบพระคุณ พร้อมยำเกรงพระเจ้าผู้สร้างผู้จะทรงพิพากษา เพลงซาโลมอนขับร้องเป็นบทกวีถึงความรัก ความปรารถนา ความยินดี และการรอคอยซึ่งมีต่อกันระหว่างชายหญิงภายในการทรงสร้างและพันธสัญญา

4. ศาสนศาสตร์หลัก

ศูนย์กลางร่วมของหนังสือเหล่านี้คือความยำเกรงพระยาห์เวห์ ปัญญาแท้ไม่ใช่เทคนิคควบคุมชีวิตทุกด้าน แต่เป็นท่าทีแห่งพันธสัญญาซึ่งยอมรับข้อจำกัดของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้สร้าง วางใจพระวาทะ และรู้จักแยกแยะดีชั่ว (สภษ 1:7; 9:10; ปญจ 12:13) พระคัมภีร์ไม่แยกความเชื่อออกจากอารมณ์ สดุดีกับโยบสอนความเชื่อที่นำความเศร้า ความโกรธ ความกลัว และคำถามมาทูลพระเจ้าโดยไม่ตัดความสัมพันธ์กับพระองค์ การนมัสการไม่ใช่การคิดบวกซึ่งปฏิเสธความจริง แต่เป็นการระลึกถึงพระอธิปไตยในการทรงสร้าง ความรอด และการพิพากษา แล้วนำคำคร่ำครวญเข้าสู่คำสรรเสริญ ปัญญาไม่ได้มุ่งความสำเร็จส่วนตัวเท่านั้น แต่รวมความชอบธรรม ความยุติธรรม ความรับผิดชอบต่อคนยากจน คำพูดที่รู้จักยับยั้ง และความสัมพันธ์อันสัตย์ซื่อ

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พันธสัญญาใหม่เป็นพยานว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระปัญญาของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด ผู้ทนทุกข์ชอบธรรม และกษัตริย์นิรันดร์ (สดด บทที่ 2, 22, 110; 1 คร 1:24, 30) ความหวังเรื่องกษัตริย์ ความทุกข์ และการคืนพระชนม์ในสดุดีถึงจุดสูงสุดในกางเขน การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ส่วนคำเชิญของปัญญาเปิดทางสู่ชีวิตในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระปัญญาเอง คนกลาง และการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายที่โยบปรารถนา ข้อจำกัดของความเหน็ดเหนื่อยได้ความตายที่ปัญญาจารย์เผย และความรักแห่งพันธสัญญาที่เพลงซาโลมอนขับร้อง ไม่ควรถูกลดให้เป็นคำพยากรณ์

โดยตรงถึงพระคริสต์ทุกจุด แต่ทั้งหมดมองไปยังความสมบูรณ์ใน
สารบบพระคัมภีร์ผ่านการคืนพระชนม์ การทรงสร้างใหม่ และความรัก
ของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าว โดยเฉพาะอย่าทำทุกฉากในเพลงซา
โลมอนเป็นรหัสลับเรื่องพระคริสต์กับคริสตจักร แต่ต้องให้เกิดความ
ดีของชีวิตสมรสที่พระเจ้าทรงสร้างก่อน (อฟ 5:25-32; 『Reading
Jesus』 เล่ม 3)

6. วิธีอ่าน

อย่าทำอุปมา การกล่าวเกินจริง และวลีคู่ขนานในบทกวีให้แบนราบ
เหมือนข้อความร้อยแก้ว แต่จงติดตามผู้พูด อารมณ์ และการ
เคลื่อนไหวของบทกวีทั้งบท บทสวดดีแข่งไม่ใช่ไบเบิลอนุญาตแก้แค้นส่วน
ตัว แต่เป็นคำอธิษฐานแห่งพันธสัญญาที่ทูลขอให้พระเจ้าทรงพิพากษา
ความชั่วอย่างยุติธรรม จึงต้องใช้ภายใต้คำสอนพันธสัญญาใหม่เรื่อง
รักศัตรูและความหวังในการพิพากษาครั้งสุดท้าย อย่าลดสภาวะเป็น
สูตรรับประกันความมั่งคั่งกับความสำเร็จ ลดโยบเป็นคู่มืออธิบาย
สาเหตุความทุกข์ทุกอย่าง ลดปัญญาจารย์เป็นลัทธิแสวงหาความสุข
หรือความสิ้นหวัง และลดเพลงซาโลมอนเป็นคำบรรยายเรื่องเพศอย่าง
โจ่งแจ้งหรืออุปมาล้วน ๆ ต้องอ่านหนังสือเหล่านี้ร่วมกันเพื่อให้แต่ละ
เล่มแก้ไขและเติมเต็มกัน พร้อมยึดว่าปัญญาสูงสุดคือชีวิตที่ยำเกรง
พระเจ้าและรับของประทานของพระองค์ด้วยความขอบพระคุณ

โยบ

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

โยบเป็นหนังสือปัญญานิพนธ์ในพันธสัญญาเดิม กล่าวถึงความทุกข์ของคนชอบธรรมและปัญญาแท้ โยบไม่ใช่คนปราศจากบาปอย่างสมบูรณ์ แต่พระเจ้าทรงรับรองว่าเขาเป็นคน ‘ดีพร้อมและเที่ยงธรรม ผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย’ (1:1, 8; 2:3) ดังนั้นจึงอธิบายภัยพิบัติของเขาว่าเป็นโทษโดยตรงจากบาปลับบางอย่างไม่ได้ โยบไม่ใช่คู่มือซึ่งให้คำตอบถึงสาเหตุของความทุกข์ทุกกรณี แต่เป็นหนังสือที่ถามว่า การยำเกรงพระเจ้าโดยวางใจพระปัญญากับพระอธิปไตยของพระองค์ท่ามกลางความทุกข์ที่มนุษย์ไม่เข้าใจนั้นหมายความว่าอย่างไร

2. ชื่อหนังสือ

ทั้งพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูและพระคัมภีร์กรีกฉบับเซปตัวจินต์เรียกหนังสือนี้ตามชื่อบุคคลศูนย์กลางว่า ‘โยบ’ ไม่อาจยืนยันรากศัพท์และความหมายของชื่อได้แน่นอน หนังสือไม่ได้บอกลำดับวงศ์ตระกูลหรือเผ่าอิสราเอลของเขา และแนะนำว่าเป็นคนที่ไม่ใช่อิสราเอลซึ่งอาศัยในแผ่นดินอุส การวางฉากเช่นนี้ทำให้หนังสือกล่าวถึงความทุกข์และความยำเกรงพระเจ้าในฐานะปัญหาของมนุษย์ทั่วไป ไม่จำกัดเพียงภายในอิสราเอล

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทโยบไม่ได้ระบุชื่อผู้เขียนหรือช่วงเวลาเขียน มีข้อเสนอหลายแบบตามธรรมเนียมประเพณี รวมทั้งว่าโมเสสเป็นผู้เขียน แต่ไม่มีหลักฐานในตัวบทเพียงพอให้ยืนยัน อายุยืนของโยบ บทบาทหัวหน้าครอบครัวในการถวายเป็นเครื่องบูชา และการวัดทรัพย์สินด้วยฝูงสัตว์ ทำให้นึกถึงฉาสมัยบรรพบุรุษ แต่ต้องแยกระหว่างยุคที่เหตุการณ์เกิดกับยุคที่หนังสือได้รับการเขียน แทนที่จะใช้เพียงสื่อกับคำศัพท์เพื่อยืนยันวันที่ปลาย หรือแยกหนังสือเป็นแหล่งข้อมูลจากหลายสมัย ควรอ่านโดยเน้นสารของรูปแบบสารบบพระคัมภีร์ที่เป็นเอกภาพในปัจจุบัน (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

โยบเป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าซึ่งอาศัยนอกอิสราเอลในแผ่นดินอุสและเคย ได้รับพระพรมาก ผู้อ่านเห็นจากฉากในสวรรค์บทที่ 1-2 ว่าโยบไม่ได้ถูกลงโทษเพราะบาป และความยำเกรงของเขากำลังถูกทดสอบว่าจะขึ้นอยู่กับผลตอบแทนหรือไม่ แต่โยบกับเพื่อนไม่รู้สิ่งที่เกิดเบื้องหลัง และพยายามตีความพระประสงค์ของพระเจ้าจากความทุกข์ที่เห็นเท่านั้น หนังสือไม่ได้ปฏิเสธความยุติธรรมของพระเจ้า แต่ทำลายสูตรง่าย ๆ ที่เชื่อมความทุกข์ทุกอย่างเข้ากับบาปเฉพาะของบุคคลโดยตรง และสอนความเชื่อที่ยำเกรงพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แม้อยู่ท่ามกลางความทุกข์

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

โยบผสมร้อยแก้วกับบทกวี บทนำร้อยแก้วแสดงความยำเกรงของโยบ การทดสอบสองครั้ง และการมาของเพื่อนสามคน (บทที่ 1-2) หลังคำคร่ำครวญของโยบ ในบทที่ 3 มีการโต้แย้งสามรอบกับเอลิฟัส บิลดัด และโซฟาร์ (บทที่ 4-27) บทที่ 28 ขับริ่องถึงปัญญาซึ่งมนุษย์ค้นหาเองไม่ได้ และถึงความยำเกรงพระยาห์เวห์ โยบทบทวนอดีตกับปัจจุบัน และยืนยันความบริสุทธิ์ของตน (บทที่ 29-31) จากนั้นเอลิฟูดจากอีกมุมหนึ่ง (บทที่ 32-37) ในที่สุดพระเจ้าตรัสจากพายุและโยบตอบ (38:1-42:6) ตอนจบร้อยแก้วบันทึกคำดำหนิของพระเจ้าต่อเพื่อน การอธิษฐานวิงวอนของโยบ และการฟื้นฟูชีวิตของเขา (42:7-17)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางของ โยบคือพระปัญญาของพระเจ้ากับขีดจำกัดของปัญญา มนุษย์ เพื่อน ๆ ถือหลักจริงว่าพระเจ้าทรงอวยพรคนชอบธรรมและพิพากษาคนชั่ว แต่เปลี่ยนหลักนั้นเป็นสูตรเด็ดขาดสำหรับตัดสินสภาพปัจจุบันของทุกคน พวกเขาจึงสรุปว่าความทุกข์ของโยบเป็นหลักฐานว่าเขาทำบาป และกล่าวโทษผู้กำลังทุกข์ แม้คำสอนบางส่วนจะถูกตั้ง แต่ถ้ามุขยอ้างว่าสามารถอธิบายการทรงจัดเตรียมทั้งหมดของพระเจ้า แล้วนำหลักนั้นไปใช้กับคนจริงแบบกลไก คำพูดนั้นก็อาจกลายเป็นเท็จและโหดร้าย

โยบคร่ำครวญอย่างรุนแรงและบางครั้งพูดเกินควร แต่ไม่ได้หันหลังให้พระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เขาไม่ได้พูดคนเดียวต่อหน้าชะตากรรม แต่พูดกับ

พระเจ้าและแสวงหาผู้ที่ฟังและตัดสินใจคดีของเขา ในตอนท้าย พระเจ้าไม่ได้อธิบายความลับของสภาในสวรรค์หรือเหตุผลทั้งหมดของความทุกข์แก่โยบ แต่ทรงแสดงความกว้างใหญ่และระเบียบของโลกที่ทรงสร้าง รวมทั้งพระปัญญากับฤทธิ์อำนาจซึ่งครอบครองเบเฮโมทและเลวีอาธานด้วย การที่โยบไม่รู้หลายสิ่งไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงอยุติธรรม แต่หมายความว่าความรู้ของสิ่งทรงสร้างไม่เพียงพอจะตั้งตนเป็นผู้พิพากษาการปกครองของพระเจ้าผู้สร้าง (เกรแฮม โกลด์สเวิร์ธ, 『ชาวประเสริฐและพระปัญญาของพระเจ้า』)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

โยบไม่ได้เล่าประวัติพันธสัญญาของอิสราเอลโดยตรง แต่เป็นพยานถึงพระราชอำนาจและพระปัญญาของพระเจ้าผู้ทรงครอบครองโลกทั้งสิ้น แม้ชาดาก็ไม่อาจทำเกินการอนุญาตและขอบเขตของพระเจ้า และโลกที่ดูร่นวาก็ไม่ได้อยู่นอกการปกครองของพระองค์ เรื่องของโยบเผยว่าความเชื่อของประชากรแห่งอาณาจักรพระเจ้าไม่ใช่การแลกเปลี่ยนเพื่อรับผลตอบแทนในชีวิตนี้เท่านั้น ขณะที่โยบปรารถนาผู้พิพากษา พยานคนกลาง และพระผู้ไถ่ หนังสือทำให้รอคอยคนกลางที่พระเจ้าจะทรงจัดเตรียม เพื่อมนุษย์ได้บาปและความตายจะยื่นต่อพระพักตร์พระองค์ได้

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

โยบไม่ใช่พระผู้ไถ่ที่ปราศจากบาป และความทุกข์ของเขาไม่ได้ชดเชยบาปของผู้อื่น จึงไม่ควรจับคู่ทุกประสบการณ์ของโยบกับชีวิตพระเยซู

แบบหนึ่งต่อหนึ่ง อย่างไรก็ตาม กระแสที่คนชอบธรรมซึ่งพระเจ้าทรง
รับรองต้องทนทุกข์โดยไม่รู้สาเหตุ ถูกกล่าวหาเท็จและเพื่อน ๆ ตัดสิน
แต่ยังร้องทูลพระเจ้าและปรารณาคนกลางระหว่างตนกับพระองค์
ทำให้มองไปยังพระคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมอย่างแท้จริงและยิ่งใหญ่กว่า
พระเยซูคริสต์ทรงทนทุกข์ทั้งที่ปราศจากบาป ทรงแบกบาปของ
ประชากรบนกางเขน และโดยการคืนพระชนม์ได้รับการประกาศว่าทรง
ชอบธรรมในฐานะคนกลางแท้ ในพระคริสต์ ผู้เชื่อได้รับความมั่นใจ
แห่งข่าวประเสริฐว่า แม้ไม่รู้เหตุผลทั้งหมดของความทุกข์ เขาก็ไม่ถูก
ลงโทษและไม่มีสิ่งใดแยกเขาจากความรักของพระเจ้าได้ (รม 8:1,
31-39; 1ทธ 2:5)

9. วิธีอ่าน

เมื่ออ่านโยบ อย่ารับคำของผู้พูดทุกคนเป็นคำสอนสุดท้ายของพระ
คัมภีร์ทันที แต่ต้องดูว่าใครพูดกับใคร ในสถานการณ์ใด และพระเจ้า
ประเมิณอย่างไรในตอนท้าย คำของเพื่อนและคำของโยบมีทั้งข้อความ
จริงกับการประยুক্তิผิด ความเชื่อกับความสับสนผสมกัน และอย่าอ่าน
การกลับใจสุดท้ายของโยบตามคำกล่าวหาของเพื่อน รวากับว่าเขา
ยอมรับบาปร้ายแรงที่ซ่อนไว้ โยบถอนคำซึ่งพูดโดยไม่รู้และกลับสู่ฐานะ
สิ่งทรงสร้างต่อหน้าการทรงสถิตจริงของพระเจ้า การฟื้นคืนสองเท่าใน
ตอนจบก็ไม่ใช่สูตรรับประกันสุขภาพกับทรัพย์สินในชีวิตนี้แก่ผู้เชื่อทุก
คน แต่เป็นหมายสำคัญว่าพระเจ้าทรงรับรองโยบและทรงจบเรื่องของ
เขาด้วยพระคุณ

คำอธิบายต้นฉบับใช้ผลงานอธิบายโยบของคริสโตเฟอร์ แอชเป็นแนวทางสำคัญอย่างหนึ่ง แอชอ่านโยบไม่ใช่เพียงหนังสือวิธีเอาชนะความทุกข์ แต่เป็นเรื่องความเชื่อซึ่งนมัสการพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แม้ผลตอบแทนหายไป และเขาแยกระหว่าง ‘ความเข้าใจที่มีข้อบกพร่องของโยบ’ กับ ‘หัวใจของผู้เชื่อที่หันหาพระเจ้า’ (คริสโตเฟอร์ แอช, 『โยบ』) มุมมองนี้ช่วยไม่ให้เราแก้ต่างคำพูดผิดของโยบ แต่ก็ไม่ได้ตัดสินคำคร่ำครวญของเขาว่าเป็นความไม่เชื่อทั้งหมด อย่างไรก็ตาม การอ่านแนวนี้ไม่ได้เสนอการตีความแต่ละจุดของแอชเป็นความเห็นเดียว แต่เปรียบเทียบกับตัวบท งานอธิบายสายปฏิกิริยาอื่น และข้อถกเถียงแบบปัญญาานิพนธ์ของโยบทั้งเล่ม

สรุป

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

สดุดีเป็นหนังสือศูนย์กลางในหมวดบทกวีของพันธสัญญาเดิม เป็นพระวจนะในสารบบที่รวบรวมคำอธิษฐานและบทเพลงสรรเสริญซึ่งประชากรของพระเจ้าทูลถวายแด่พระองค์ ชื่อภาษาฮีบรู ‘เทฮิลลิม’ หมายถึง ‘บทสรรเสริญ’ ส่วนชื่อที่สืบมาจากธรรมเนียมกรีกและละตินเกี่ยวข้องกับบทเพลงที่ขับร้องพร้อมเครื่องสาย แต่ในสดุดีไม่ได้มีเพียงคำสรรเสริญ ยังมีคำคร่ำครวญ การกลับใจ การขอบพระคุณ ปัญญา พระราชอำนาจ และบทเพลงของผู้เดินทางไปในมัสการ หนังสือนี้จึงเป็นทั้งหนังสือแห่งการนมัสการและศาสนศาสตร์ ซึ่งสอนให้นำประสบการณ์ทุกด้านของชีวิตมาทูลต่อพระเจ้าแห่งพันธสัญญาด้วยคำอธิษฐานและบทเพลง

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อภาษาฮีบรู ‘เทฮิลลิม’ หมายถึง ‘บทสรรเสริญ’ ส่วนคำว่า ‘พซัลมอย’ ในพระคัมภีร์กรีกฉบับเซปตัวจินต์หมายถึงบทเพลงที่ร้องประกอบเครื่องสาย และเป็นที่มาของชื่อ ‘สดุดี’ แม้เนื้อหาทั้งเล่มจะมีทั้งคำคร่ำครวญและคำถาม แต่การเรียกว่า ‘บทสรรเสริญ’ แสดงว่า ในที่สุดคำอธิษฐานทุกแบบในสดุดีมุ่งไปสู่การวางใจและสรรเสริญพระเจ้า

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

สดุดีไม่ใช่ผลงานของคนคนเดียวหรือยุคสมัยเดียว บทนำของเพลงกล่าวถึงดาวิดบ่อยที่สุด และยังเชื่อมโยงบางบทกับ โมเสส ซาโลมอน อาสาฟ บุตรโครห์ และเอธานชาวเอสร่าห์ บทสดุดีแต่ละบทถูกเขียนและใช้ในการนมัสการตลอดระยะเวลายาวนาน ตั้งแต่ยุคโมเสสซึ่งสดุดี 90 ระลึกถึง ผ่านอาณาจักรของดาวิดและการนมัสการในพระวิหาร จนถึงการเป็นเชลยที่บาบิโลนและช่วงหลังกลับมา ก่อนจะถูกรวบรวมเป็นหนังสือในสารบบหนึ่งเล่ม แม้สำนวนภาษาฮีบรูในบทนำของเพลงอาจไม่ได้หมายถึงผู้ประพันธ์ตามความหมายสมัยใหม่ทุกครั้ง แต่ควรให้ความเคารพอย่างชัดเจนต่อคำพยานของพระคัมภีร์และธรรมประเพณีอันยาวนานที่เชื่อมโยงดาวิดกับการประพันธ์สดุดี («พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏิกูป», บทนำสดุดี)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

บทเพลงแต่ละบทเกิดจากสถานการณ์จริง เช่น การขึ้นครองราชย์ สงครามและการข่มเหง การกลับใจจากบาป การเดินทางไปพระวิหาร ตลอดจนภัยพิบัติและการช่วยกู้ของชุมชน แต่บทเพลงเหล่านี้ไม่ได้หยุดอยู่ที่ประสบการณ์ส่วนตัว หากถูกรวบรวมเพื่อการนมัสการร่วมกันและการอบรมความเชื่อของอิสราเอล และกลายเป็นพระวจนะสำหรับประชากรแห่งพันธสัญญาทุกยุคสมัยในการอธิษฐานและสรรเสริญพระเจ้า สดุดีหล่อหลอมให้ประชากรของพระองค์ดีความทุกช่วงชีวิต—

ทั้งความยินดีและความเจ็บปวด บาปและการอภัย การรอคอยและการ
ขอบพระคุณ—อย่างถูกต้องเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

สดุดีทั้ง 150 บทจัดเป็นห้าเล่ม โดยแต่ละเล่มจบด้วยคำถวายพระ
เกียรติ (บทที่ 1-41; 42-72; 73-89; 90-106; 107-150) สดุดี
1 และ 2 เปิดประตูหนังสือทั้งเล่ม โดยวางหนทางของคนชอบธรรมผู้
ชื่นชมในโทราห์ไว้คู่กับกษัตริย์ผู้รับการเจิมซึ่งพระยาห์เวห์ทรงสถาปนา
เล่มที่ 1-2 เน้นพระราชอำนาจของดาวิดและความหวังแห่งพันธสัญญา
ส่วนเล่มที่ 3 คร่ำครวญต่อการล่มสลายของอาณาจักรและวิกฤตที่ดู
ราวกับพันธสัญญากับดาวิดล้มเหลว เล่มที่ 4-5 ให้คำตอบว่า แม้ไม่
เห็นกษัตริย์มนุษย์ พระยาห์เวห์ยังทรงเป็นกษัตริย์ ประชากรจึงต้องเชื่อ
ฟังพระวอนะ รอคอยการฟื้นฟู และร่วมกับสิ่งทรงสร้างทั้งปวงสรรเสริญ
พระองค์ (『พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏิบัติ』, บทนำสดุดี)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

สดุดีสื่อความจริงผ่านกลวิธีคู่ขนานของบทกวีฮีบรู ภาพพจน์อันหลากหลาย การกล่าวซ้ำ และการเปรียบเทียบ บทเพลงอาจจัดเป็นบท
สรรเสริญ บทคร่ำครวญ บทขอบพระคุณ บทวางใจ บทปัญญา หรือบท
ว่าด้วยพระราชอำนาจ แต่บทหนึ่งอาจมีหลายลักษณะร่วมกัน จึงไม่ควร
อ่านสดุดีอย่างราบเรียบเหมือนชุดข้อความหลักคำสอน หรือถือทุก
ถ้อยคำตามตัวอักษร แต่ควรติดตามสถานการณ์ของผู้พูด ความ
เคลื่อนไหวของอารมณ์ ภาพที่กล่าวซ้ำ และจุดเปลี่ยนของความคิดซึ่ง

มุ่งไปหาพระเจ้า โดยเฉพาะคำวิงวอนในบทสวดดีแห่งสภา ไม่ใช่การ
อนุญาตให้แก่คนส่วนตัว แต่เป็นคำอธิษฐานแห่งพันธสัญญาที่มอบ
การพิพากษาความชั่วอย่างยุติธรรมไว้กับพระเจ้า

หัวใจของสวดดีคือพระราชอำนาจของพระยาห์เวห์และความสัตย์ซื่อต่อ
พันธสัญญา พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างและกษัตริย์ ผู้เลี้ยงและที่ลี้ภัย ผู้
พิพากษาขอบธรรมผู้ทรงสถาปนาอธิษฐานของประชากร สวดดีขับร้องถึง
พันธสัญญากับดาวิด คิโยน พระวิหารและการทรงสถิตของพระเจ้า
หนทางของคนชอบธรรมกับคนอธรรม การสารภาพบาปและการอภัย
คำคร่ำครวญท่ามกลางความทุกข์ การขอบพระคุณสำหรับความรอด
และการปกครองของพระเจ้าเหนือประชาชาติ ดังนั้นสวดดีจึงไม่ใช่เพียง
การรวบรวมอารมณ์ทางศาสนา แต่เป็น ‘ศาสนศาสตร์ในรูปคำ
อธิษฐาน’ ที่หล่อหลอมให้รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด และประชากรควร
ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อและการนมัสการแบบใด

สวดดียังมีบทปณิธานซึ่งกล่าวถึงสองหนทางของชีวิต ความยำเกรงพระ
ยาห์เวห์ ความทุกข์ของคนชอบธรรม และความรุ่งเรืองของคนอธรรม
แต่ปณิธานในสวดดีไม่ใช่เพียงเคล็ดลับชีวิตจากประสบการณ์มนุษย์ หาก
ตีความความเป็นจริงด้วยพระวจนะ การนมัสการในพระวิหาร และ
ประวัติศาสตร์แห่งการช่วยกู้ เช่นเดียวกับผู้เขียนสวดดี 73 ที่เข้าใจ
ปริศนาเรื่องความรุ่งเรืองของคนอธรรมใหม่เมื่อเข้าไปในสถาน
นมัสการ ปณิธานแห่งความเชื่อจึงมองปัจจุบันไม่เพียงจากสิ่งที่ตาเห็น
แต่ในแสงแห่งการทรงสถิตของพระเจ้าและการพิพากษาครั้งสุดท้าย
(เกรแฮม โกลด์สเวิร์ธี, ‘ข่าวประเสริฐและพระปณิธานของพระเจ้า’)

คำคร่ำครวญในสดุดีไม่ใช่ความล้มเหลวของความเชื่อ แต่เป็นภาษาของความเชื่อ ผู้เขียนไม่ปิดบังความกลัว ความรู้สึกว่าถูกทอดทิ้ง ความผิด ความโกรธ หรือภัยแห่งความตาย แต่ก็ไม่ปล่อยสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเพียงการพูดกับตนเองโดยตัดขาดจากพระเจ้า เขานำคำร้องทุกข์และคำถามมาทูลพระองค์โดยตรง ระลึกถึงการช่วยกู้ในอดีต ขอความช่วยเหลือ และบางครั้งก้าวไปสู่ความวางใจกับคำสรรเสริญทั้งที่สถานการณ์ยังไม่เปลี่ยน สดุดีฝึกผู้เชื่อไม่ให้กดอารมณ์หรือถูกอารมณ์ครอบงำ แต่ให้ทูลทุกความรู้สึกต่อพระเจ้าภายในความจริงแห่งพันธสัญญา

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

สดุดีขับร้องว่าพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นพระผู้สร้างและกษัตริย์ จะทรงสถาปนาอาณาจักรผ่านพันธสัญญาที่ทรงทำกับดาวิด และทรงปกครองประชากรชาติ พระวิหารและศิโยนสำแดงการทรงสถิตของพระเจ้า การอพยพและการช่วยกู้ในอดีตสำแดงความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา ส่วนคำคร่ำครวญในยุคเป็นเชลยกับบทเพลงแห่งการฟื้นฟูเป็นพยานถึงพระคุณที่ไม่ทรงละทิ้งพระสัญญาแม้หลังการพิพากษา โดยเฉพาะสดุดี 78 เล่าประวัติจากการอพยพถึงการครองราชย์ของดาวิดเป็นบทเรียนแห่งปัญญา พร้อมเปรียบเทียบการกบฏอันโง่เขลาของอิสราเอลกับดาวิดผู้เลี้ยงประชากรด้วยใจซื่อตรงและมีอำนานู แม้อาณาจักรล่มสลาย สดุดียังชี้ให้มองเลยราชวงศ์มนุษย์ไปสู่การครอบครองนิรันดร์ของพระยาห์เวห์ และกษัตริย์เชื้อสายดาวิดผู้จะทรงปกครองประชากรด้วยพระปัญญา (เกรแฮม โกลด์สเวิร์ธี, "ชาวประเสริฐและพระปัญญาของพระเจ้า")

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

สดุดีเตรียมหนทางของพระเมสสิยาห์ผ่านพระราชอำนาจและความทุกข์ของดาวิด การปกครองของกษัตริย์ผู้ชอบธรรม และเสียงร้องกับชัยชนะของผู้ถูกทอดทิ้ง พันธสัญญาใหม่อ่านสดุดีว่าเป็นพระวจนะซึ่งเป็นพยานถึงพระบุคคลและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ความทุกข์ การคืนพระชนม์ และพระราชอำนาจของพระองค์ ทั้งพระเยซูเองก็ทรงอธิษฐานด้วยถ้อยคำจากสดุดี (ลก. 24:44; มธ. 27:46; กจ. 2:25-36) ความหวังถึงกษัตริย์ผู้จะแก้การกบฏอันโง่เขลาของอิสราเอลและเลี้ยงประชากรด้วยปัญญาสำเร็จในพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระปัญญาแท้และผู้เลี้ยงที่ดี อย่างไรก็ตาม ไม่ควรดึงทุกข้อออกจากบริบททางประวัติศาสตร์แล้วจับคู่กับพระเยซูโดยตรง ต้องฟังเสียงของผู้พูดเดิมและสถานการณ์แห่งพันธสัญญาก่อน แล้วจึงพิจารณาว่าคำอธิษฐานและความหวังนั้นสำเร็จอย่างไรในพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นเชื้อสายดาวิด เป็นผู้ชอบธรรมแท้ และเป็นกษัตริย์ (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』; เกรแฮม โกลด์สเวิร์ธ, 『ข่าวประเสริฐและพระปัญญาของพระเจ้า』; สรุปแนวทางอ่านสดุดีแบบคริสต์ศตวรรษที่ 21 ของบรูซ วอลต์คี)

9. วิธีอ่าน

ตลอดประวัติศาสตร์ คริสตจักรใช้สดุดีเป็นภาษาสำหรับการนมัสการร่วมกันและการอธิษฐานส่วนตัว ผู้อ่านไม่ควรเลือกใช้เฉพาะข้อที่เข้ากับอารมณ์ของตน แต่ควรเรียนรู้ภาษาของคำสรรเสริญ คำคร่ำครวญ

การกลับใจ การรอคอย ความยุติธรรม และความหวังที่หนังสือทั้งเล่ม
สอน อีกทั้งไม่ควรจำกัดคำว่า ‘ข้าพเจ้า’ ให้หมายถึงบุคคลเท่านั้น แต่
ควรฟังทั้งเสียงของกษัตริย์ ชุมชนแห่งพันธสัญญา พระคริสต์ และคริสต
จักรซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ เมื่ออ่านเช่นนี้ สดุดีจะนำผู้อ่านให้
วางใจการปกครองของพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์ ชื่นชมในพระ
วณะ และไปถึงบทสรุปว่า ‘ให้ทุกสิ่งที่หายใจสรรเสริญพระยาห์เวห์’

สุภาชิต

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

สุภาชิตเป็นหนังสือตัวแทนวรรณกรรมปัญญาในพันธสัญญาเดิม สอนว่าปัญญาซึ่งยำเกรงพระยาห์เวห์ปรากฏในชีวิตประจำวันของประชากรแห่งพันธสัญญาอย่างไร ปัญญาไม่ใช่เพียงความรู้หรือชั้นเชิงเอาตัวรอดทางโลก แต่เป็นความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างยำเกรงพระเจ้า โดยปฏิบัติต่อพระองค์ เพื่อนมนุษย์ และโลกที่ทรงสร้างให้สอดคล้องกับระเบียบที่พระองค์ทรงวางไว้ สุภาชิตกล่าวถึงชีวิตอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งพ่อแม่กับลูก การพูดกับการนิ่งเงียบ งานกับทรัพย์สิน เพศสัมพันธ์กับการสมรส มิตรภาพกับความขัดแย้ง การปกครองกับความยุติธรรม จึงไม่แยกความเชื่อออกจากชีวิตประจำวัน

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อภาษาฮีบรูมาจากคำแรกว่า ‘มิชเล’ ซึ่งหมายถึง ‘สุภาชิต’ หรือ ‘คำคม’ คำว่า ‘มาซาล’ ไม่ได้หมายถึงเพียงคำสอนสั้น ๆ แต่รวมถึงถ้อยคำแห่งปัญญาหลายรูปแบบ เช่น อุปมา การเปรียบเทียบ และการเสียดสี ซึ่งย่อความจริงของชีวิตให้ผู้อ่านครุ่นคิด ชื่อที่ใช้ในพระคัมภีร์ไทยสืบผ่านธรรมเนียมประเพณีกรีกและละติน คำว่า ‘สุภาชิต’ จึงบอกทั้งรูปแบบที่รวมข้อความสั้น ๆ และลักษณะของการศึกษาปัญญาซึ่งผู้อ่านต้องรู้จักวินิจฉัยและนำไปใช้

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

สุภาษิต 1:1 แนะนำหนังสือว่าเป็น ‘สุภาษิตของชาโลมอน โอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล’ พระเจ้าประทานปัญญาแก่ชาโลมอนและเขากล่าวสุภาษิตเป็นจำนวนมาก ธรรมประเพณีหลักและหมวดใหญ่สองหมวดของหนังสือจึงเชื่อมโยงกับเขา (1พกษ. 4:29-34; สภษ. 10:1; 25:1) อย่างไรก็ตาม หนังสือยังรวมถ้อยคำของอาคุร์ เลมุเอล และนักปราชญ์ที่ไม่ได้ระบุชื่อ ทั้งบอกด้วยว่าข้าราชการของเฮเซเคียห์รวบรวมสุภาษิตของชาโลมอน (22:17; 24:23; 25:1; 30:1; 31:1) จึงเป็นธรรมชาติที่จะเข้าใจว่า งานเขียนจริงของชาโลมอนและธรรมประเพณีปัญญาเป็นแกนกลาง โดยเนื้อหาจากหลายยุคถูกรวบรวมและเรียบเรียงภายใต้การดลใจจนเป็นรูปแบบสารบบปัจจุบัน การที่ระบุช่วงเรียบเรียงสุดท้ายไม่ได้แน่นอน มิได้ลบล้างธรรมประเพณีของชาโลมอนหรือสิทธิอำนาจของหนังสือ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

สุภาษิตก่อตั้งขึ้นในบริบทการศึกษาของราชสำนัก ครอบครัว และเหล่านักปราชญ์ เพื่อสอนทั้งคนหนุ่มสาวผู้ยังขาดประสบการณ์และผู้มีปัญญาอยู่แล้ว (1:2-6) แม้มีสำนวนบางอย่างคล้ายธรรมประเพณีปัญญาอื่นในตะวันออกใกล้โบราณ สุภาษิตยังความรู้และการดำเนินชีวิตทั้งหมดลงในการยำเกรงพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นพระผู้สร้างและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพันธสัญญา จุดประสงค์คือให้ผู้อ่านรู้จักปัญญาและคำสั่ง

สอน เข้าใจถ้อยคำแห่งความหยั่งรู้ และพัฒนาวิจารณ์ญาณเพื่อดำเนิน
ในความชอบธรรม ความยุติธรรม และความเที่ยงตรง (1:2-7) การ
ศึกษานี้ไม่ได้มุ่งสร้างเพียงคนฉลาด แต่สร้างคนที่ดำเนินอย่างถูกต้อง
ต่อพระพักตร์พระเจ้าและเป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

สุภาษิต 1:1-7 ให้ชื่อ จุดประสงค์ และถ้อยคำหลักทางศาสนศาสตร์
คือ ‘ความยำเกรงพระยาห์เวห์’ ส่วน 1:8-9:18 ส่วนใหญ่เป็นคำสอน
ยาวจากพ่อถึงลูก โดยเปรียบเทียบคำเชิญของสตรีผู้เป็นปัญญา กับสตรีผู้โง่
เขลา 10:1-22:16 เป็นหมวดใหญ่หมวดแรกของสุภาษิตชาโลมอน
และ 22:17-24:34 บรรจุถ้อยคำของเหล่านักปราชญ์กับคำสอนเพิ่ม
เติม บทที่ 25-29 คือสุภาษิตของชาโลมอนซึ่งข้าราชการของเฮเซคีย
ยาห์รวบรวม บทที่ 30 เป็นถ้อยคำของอาгур์ และ 31:1-9 เป็นคำสอน
ที่มอบแก่ษัตริย์เลมูเอล บทกวีเรื่องภรรยาผู้ประเสริฐใน 31:10-31
ปิดหนังสือด้วยภาพของปัญญาที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นจริงผ่าน
ความขยัน ครอบครอง เศรษฐกิจ ความเมตตา คำพูด และเกียรติ

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางของสุภาษิตคือคำประกาศว่า ‘ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็น
จุดเริ่มต้นของความรู้’ (1:7; 9:10) ความยำเกรงนี้ไม่ใช่ความกลัวที่
คลุมเครือ แต่เป็นท่าทีในความสัมพันธ์ที่ถวายเกียรติ วางใจ และเชื่อ
ฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพันธสัญญาผู้ทรงบริสุทธิ์ ปัญญา
ในสุภาษิตจึงไม่ใช่เหตุผลอิสระหรือทักษะชีวิตที่แยกจากพระเจ้า คนมี

ปัญญารักคำสั่งสอนและยอมรับขีดจำกัดของตน ส่วนคนโง่ดูหมิ่น
ปัญญากับคำสั่งสอนและคิดว่าตนเองถูกเสมอ

สุภาษิตสอนว่าพระเจ้าทรงวางระเบียบด้านศีลธรรมไว้ในโลกที่ทรง
สร้าง และการเลือกของมนุษย์มีผลจริง ความชอบธรรม ความซื่อตรง
ความขยัน การรู้จักบังคับตน คำพูดสัตย์จริง และความเมตตาต่อคน
ยากจนมุ่งสู่ชีวิต ส่วนความเย่อหยิ่ง ความเกียจคร้าน ความโลภ คำ
โกหก การผิดศีลธรรมทางเพศ และความรุนแรงนำไปสู่ความพินาศ แต่
ระเบียบนี้ไม่ใช่กฎอัตโนมัติที่มนุษย์ใช้ควบคุมพระเจ้า สุภาษิตสอนหลัก
ชีวิตที่เป็นจริงโดยทั่วไป จึงไม่ควรอ่านคำคมแต่ละข้อเป็นพระสัญญา
เฉพาะซึ่งต้องสำเร็จทันทีโดยไม่มีข้อยกเว้น (เทรมเปอร์ ลองแมนที่
สาม, 『สุภาษิต』) โยบและปัญญาจารย์ซึ่งอยู่ในสารบบปัญญาเดียวกัน
ช่วยแสดงทั้งความทุกข์ของคนชอบธรรมและความไม่แน่นอนของชีวิต

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

แทนที่จะกล่าวข้ามทบัญญัติของพันธสัญญาซีนายโดยตรง สุภาษิต
แสดงว่าชีวิตแห่งพันธสัญญาซึ่งรักพระยาห์เวห์และปฏิบัติความยุติธรรม
ต่อเพื่อนมนุษย์มีรูปร่างอย่างไรในการเลือกแต่ละวัน กษัตริย์และผู้นำ
ต้องปกป้องสิทธิของคนยากจนและทำให้แผ่นดินมั่นคงด้วยความ
ยุติธรรม ทั้งทรัพย์สินสมบัติและอำนาจอยู่ใต้การพิพากษาของพระยาห์เวห์
ปัญญาถูกพรรณนาเชิงบทกวีว่าเป็นระเบียบซึ่งอยู่กับพระเจ้าคร่าวทรง
สร้าง และกษัตริย์ ครอบครัว กับชุมชนถูกเรียกให้สำแดงหนทางแห่ง
ชีวิตตามระเบียบนั้น (8:22-31) สุภาษิตจึงเชื่อมการทรงสร้าง พันธ

สัญญา และความชอบธรรมแห่งอาณาจักรของพระเจ้าเข้ากับการชำระ
ให้บริสุทธิ์ในชีวิตประจำวัน

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พันธสัญญาใหม่ประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระปัญญาของ
พระเจ้า และชุมทรัพย์แห่งปัญญากับความรู้ทั้งสิ้นซ่อนอยู่ในพระองค์
(1คร. 1:24, 30; คส. 2:3) พระองค์ไม่ใช่เพียงบุคคลสมมติซึ่งรวม
สุภาษิตทุกข้อ แต่ทรงเป็นพระบุตรผู้ชอบธรรม ผู้ทรงยำเกรงพระบิดา
อย่างสมบูรณ์และสำแดงปัญญาครบถ้วนในคำพูด การกระทำ และ
ความสัมพันธ์ มนุษย์ดูเหมือนคำสั่งสอน เลือกลงทางที่ตนคิดว่าถูก และเก็บ
เกี่ยวผลของความโง่ แต่พระคริสต์ทรงช่วยคนบาปให้รอดด้วยวิถีแห่ง
กางเขนซึ่งโลกมองว่าโง่ และประทอนใจใหม่โดยพระวิญญาณเพื่อให้
เดินในทางปัญญา ไม่ควรอ่านภาพปัญญาที่เป็นบุคคลในสุภาษิต 8 ว่า
เป็นคำกล่าวโดยตรงถึงจุดเริ่มต้นการดำรงอยู่ของพระบุตร แต่เมื่ออ่าน
ในสารบบทั้งหมด ภาพนี้ชี้ให้มองพระคริสต์ ผู้ทรงสำแดงพระปัญญา
แห่งการทรงสร้างและความรอดอย่างบริบูรณ์

9. วิธีอ่าน

ไม่ควรแยกสุภาษิตทีละข้อไปใช้เป็นพระสัญญาเด็ดขาดหรือสูตรความ
สำเร็จ แต่ต้องพิจารณาบริบท ข้อความคู่ขนานตามหัวข้อ หนังสือ
ปัญญาเล่มอื่น และพระคัมภีร์ทั้งเล่ม สุภาษิต 26:4-5 ซึ่งดูเหมือนขัด
กัน แสดงว่าการวินิจฉัยว่าถ้อยคำใดเหมาะสมกับสถานการณ์ใดนั้นเองคือ
ปัญญา การจะใช้คำว่า ‘อย่าตอบ’ หรือ ‘จงตอบ’ ต้องอาศัยการตัดสินใจ

อย่างเป็นผู้ใหญ่ โดยพิจารณาคุณค่า จุดประสงค์ และผลที่จะตามมา และต้องไม่เปลี่ยนคำสอนเรื่องความขยันกับทรัพย์สินให้เป็นศาสน ศาสตร์แห่งความมั่งคั่ง หรือโทษความยากจนและความทุกข์ทั้งหมดว่า เกิดจากความเกียจคร้านกับบาปส่วนตัว

นอกจากนี้ ควรใช้สตรีผู้เป็นปัญญากับสตรีผู้โง่เขลา สองหนทาง และ คำเชิญสองแบบ ในบทที่ 1-9 เป็นประตูดิความสุภาสิตสั้น ๆ ในส่วน ต่อมา คำคมแต่ละข้อถูกย่อให้จดจำง่าย จึงไม่ได้ระบุเงื่อนไขกับข้อ ยกเว้นทุกอย่างไว้ในประโยคเดียว ผู้อ่านควรใคร่ครวญซ้ำ ๆ และ ประยุกต์ใช้กับความสัมพันธ์และนิสัยจริง โดยติดตามจุดประสงค์ ทางการศึกษาของหนังสือ ซึ่งต้องการให้คนรู้น้อยได้ความเฉลียวฉลาด และคนมีปัญญาเรียนรู้ยิ่งขึ้น

ปัญญาจารย์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ปัญญาจารย์เป็นหนังสือปัญญาที่สำรวจอย่างซื่อตรงถึงงานหนัก ปัญญา ความรื่นรมย์ ทรัพย์สมบัติ ความอยู่ดีธรรม และความตายของมนุษย์ผู้มีชีวิตอยู่ ‘ภายใต้ดวงอาทิตย์’ หนังสือนี้ไม่ใช่งานเขียนแบบสุญนิยมที่ประกาศว่าชีวิตไร้ความหมาย แต่เปิดเผยว่า ความพยายามของมนุษย์ที่จะยึดและควบคุมชีวิตในโลกที่ล้มลงในบาปนั้นไม่จีรังและมีขอบเขตเพียงใด ปัญญาจารย์ปฏิเสธทั้งการมองโลกในแง่ดีแบบง่าย ๆ และความสิ้นหวังแบบสุญนิยม แล้วนำผู้อ่านให้รับและชื่นชมชีวิตที่เข้าใจไม่หมดในฐานะของประทานจากพระเจ้า พร้อมทั้งยำเกรงพระผู้สร้าง

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อภาษาฮีบรูคือ ‘โคเฮเลท’ อาจหมายถึงผู้รวบรวมประชาคมเพื่อสั่งสอน หรือผู้รวบรวมและถ่ายทอดถ้อยคำแห่งปัญญา คำแปลว่า ‘ปัญญาจารย์’ มาจากชื่อนี้ พระคัมภีร์กรีกฉบับเซปตัวจินต์แปลว่า ‘เอ็กเคลเซียสเทส’ ซึ่งเป็นที่มาของชื่อ Ecclesiastes ในภาษาอังกฤษ ชื่อนี้ไม่ได้หมายถึงงานประกาศข่าวประเสริฐในความหมายสมัยใหม่เป็นหลัก แต่บ่งบอกบทบาทของผู้พูดซึ่งสำรวจชีวิตและสอนปัญญาแก่ประชาคม

3. ผู้เขียนและเวลาที่เขียน

โคเฮเลทแนะนำตนเองว่าเป็น ‘โอรสของดาวิด กษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม’ และทบทวนปัญญา ทรัพย์สมบัติ และโครงการต่าง ๆ ของกษัตริย์ (1:1, 12; 2:4-9) ธรรมประเพณียิวและคริสเตียนจึงเชื่อมโยงเขากับชาโลมอน นักวิชาการอนุรักษ์นิยมบางคนเห็นว่าชาโลมอนเขียนหนังสือโดยตรง ส่วนอีกกลุ่มเห็นว่าครุปัญญาในยุคหลังใช้บุคลิกกับประสบการณ์ของชาโลมอนเป็นกรอบวรรณกรรมและทำให้หนังสือมีรูปแบบสุดท้าย เนื่องจากตัวบทไม่เพียงพอให้กำหนดผู้เขียนและช่วงเวลาอย่างแน่นอน เราจึงเคารพความเชื่อมโยงอันชัดเจนกับชาโลมอนแต่ไม่ด่วนสรุปว่าเป็นเพียงเรื่องแต่งหรือผลงานหลังยุคเป็นเชลย ผู้พูดคนสุดท้ายรับรองโคเฮเลทว่าเป็น ‘นักปราชญ์’ และเสนอถ้อยคำของเขาเป็นคำสอนในสารบบพระคัมภีร์ (12:9-14)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ปัญญาจารย์กล่าวถึงความจริงทุกยุคสมัย ได้แก่ งานและการสะสมอำนาจและการกดขี่ ความอยุติธรรมในศาล ความมั่งคั่งและความยากจน ความชราและความตาย โคเฮเลทสำรวจประสบการณ์กับข้อสังเกตของมนุษย์จนถึงที่สุด เพื่อแสดงว่าสิ่งทรงสร้างไม่อาจหยั่งรู้พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ และควบคุมผลจากงานหนักของตนไม่ได้ (3:11; 8:17) จุดประสงค์ไม่ใช่ทำให้ผู้อ่านตกอยู่ในความถากถาง แต่เพื่อทำลายปัญญาที่เป็นอิสระจากพระเจ้าและความ

สำเร็จซึ่งมนุษย์ยกเป็นรูปเคารพ พร้อมเรียกให้ระลึกถึงพระผู้สร้าง รับส่วนที่พระเจ้าประทานด้วยความขอบพระคุณ และเตรียมพร้อมสำหรับการพิพากษาครั้งสุดท้าย

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

ปัญญาจารย์เริ่มด้วยชื่อและคำประกาศใจความ (1:1-11) ตามด้วยการสำรวจอันยาวนานของโคเฮเลท (1:12-12:7) และจบด้วยการประเมินกับบทสรุปของผู้พูดคนสุดท้าย (12:8-14) ในส่วนกลาง โคเฮเลททดลองปัญญา ความเพลิดเพลิน และความสำเร็จ (1:12-2:26) ใคร่ครวญเรื่องเวลากับพระอธิปไตยของพระเจ้า (บทที่ 3) และสำรวจการกดขี่ การแข่งขัน ทรัพย์สินสมบัติ กับการนมัสการ (บทที่ 4-6) จากนั้นกล่าวถึงคุณค่าและขอบเขตของปัญญา รวมทั้งโลกที่คนชอบธรรมกับคนอธรรมปะปนกัน (บทที่ 7-8) และแนะนำให้ดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญาและชื่นชมยินดีต่อหน้าความตายซึ่งมาถึงทุกคน (บทที่ 9-11) ท้ายที่สุด หนังสือเตือนให้ระลึกถึงพระผู้สร้างในวัยหนุ่ม และสรุปด้วยความยำเกรงพระเจ้ากับการพิพากษา (บทที่ 12)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

คำสำคัญ ‘เฮเบล’ เดิมหมายถึงลมหายใจหรือไอระเหย และสื่อว่าชีวิตไม่จีรัง จับไว้ไม่ได้ และคาดเดายาก ตามบริบท คำนี้อาจมีนัยของ ‘อนิจจัง’ ‘ชั่วคราว’ ‘ไร้เหตุผล’ และ ‘ปริศนา’ ซ้อนกัน เครก บาร์โธโลมิวเน้นเป็นพิเศษว่า ชีวิตเป็น ‘ปริศนา’ ซึ่งมีมนุษย์ไม่อาจยึดไว้ได้ทั้งหมด (เครก บาร์โธโลมิว, 『คำอธิบายปัญญาจารย์』) ดังนั้นคำว่า ‘อนิจจังทั้ง

สิ้น' ไม่ได้หมายความว่าสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าไร้คุณค่า แต่ประกาศว่า ความพยายามของมนุษย์ได้บาปและความตายที่จะได้กำไรนิรันดร์จากโลกนี้ต้องล้มเหลว

โคเฮเลทกล่าวซ้ำว่า การกิน ดื่ม และชื่นชมผลจากงานหนักเป็นของประทานจากพระเจ้า (2:24; 3:12-13; 5:18-20; 9:7-10) นี่ไม่ใช่สุขนิยมที่บอกให้หาความสนุกก่อนตาย แต่เป็นปัญญาของสิ่งทรงสร้างที่รับอาหาร งาน และความสัมพันธ์ซึ่งพระเจ้าประทานวันนี้ด้วยความขอบพระคุณ แม้ควบคุมอนาคตหรืออธิบายชีวิตทั้งหมดไม่ได้ ปัญญาจารย์ยอมรับว่าปัญญาดีกว่าความโง่ แต่ผู้มีปัญญาก็ตายและไม่อาจอธิบายการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าได้ทั้งหมด ปัญญาแท้คือการยอมรับขอบเขตของปัญญามนุษย์และยำเกรงพระเจ้า

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ปัญญาจารย์เป็นพยานด้วยภาษาปัญญาถึงโลกที่ทรงสร้างซึ่งตกอยู่ใต้อนิจจังหลังการล้มลงในบาป มนุษย์ถูกสร้างให้ครอบครองแผ่นดิน แต่งานหนักถูกขัดขวางด้วยหามาและพืชมีหนาม คนรุ่นหนึ่งผ่านไป และความตายกลืนทั้งคนมีปัญญากับคนโง่ (ปฐมก. 3:17-19; ปฐมก. 1:3-4; 2:14-16) ถึงกระนั้น พระเจ้าประทานเวลาและส่วนในชีวิตและทรงทำพระราชกิจทั้งสิ้นสำเร็จตามพระอภิปไตย พระสัญญาถึงการพิพากษาครั้งสุดท้ายทำให้เห็นว่า ความอยู่ดีธรรมกับปรีศนาไม่ใช่บทสรุปสุดท้ายของประวัติศาสตร์ แต่การตัดสินอันชอบธรรมแห่ง

อาณาจักรพระเจ้าจะเปิดเผยแม้การกระทำที่มนุษย์ซ่อนไว้
(12:13-14)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์เสด็จเข้าสู่อนิจจังและความตาย ‘ภายใต้ดวงอาทิตย์’ ทรงรับภาระงานหนักกับความเศร้าของมนุษย์ และทรงรับคำสาปบนกางเขน แต่โดยการคืนพระชนม์ พระองค์ทรงเปิดเผยว่าความตายไม่ใช่ถ้อยคำสุดท้าย และทำให้งานของผู้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ไร้ผล (รม. 8:20-23; 1 คร. 15:54-58) หากปัญญาจารย์ถามถึงกำไรนิรันดร์ที่ปัญญากับความสำเร็จของมนุษย์ทำให้ไม่ได้ ข่าวประเสริฐตอบว่า กำไรนั้นไม่มาจากผลงานมนุษย์ แต่เป็นของประทานแห่งการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์กับการทรงสร้างใหม่ คริสเตียนจึงชื่นชมของประทานในปัจจุบันด้วยความขอบพระคุณ แต่ไม่ถือสิ่งเหล่านั้นเป็นความอึดใจสูงสุด และเฝ้าหวังการคืนพระชนม์กับการทรงสร้างใหม่

9. วิจารณ์

เมื่ออ่านปัญญาจารย์ ต้องพิจารณาขอบเขตการสังเกต ‘ภายใต้ดวงอาทิตย์’ ควบคู่กับบทสรุปของหนังสือทั้งเล่ม หากแยกถ้อยคำแต่ละตอนของโคเฮเลทไปอ่านเสมือนเป็นข้อสรุปหลักคำสอนสุดท้าย อาจเข้าใจผิดว่าเป็นสุญนิยมหรือสุขนิยม และไม่ควรบังคับลบความขัดแย้งทุกอย่าง แต่ควรรู้สึกอย่างซื่อตรงถึงความจริงที่คนชอบธรรมทนทุกข์คนอธรรมรุ่งเรือง และแม้ปัญญาจะช่วยให้หนีความตายไม่ได้ เมื่อได้ยิน

ทั้งถ้อยคำเรื่อง ‘ของประทานจากพระเจ้า’ ที่กล่าวซ้ำ และพระบัญชา
สุดท้ายว่า ‘จงยำเกรงพระเจ้า’ ท่ามกลางความตึงเครียดนี้ ปัญญาจารย์
จะนำเราไม่ใช่สู่ความสิ้นหวัง แต่สู่ความยินดีที่ถ่อมใจและความเชื่อที่
รับผิดชอบ

คำอธิบายต้นฉบับใช้การตีความ ‘ปริศนา’ ของบาร์โธโลมิวและ
แนวทางอ่านแบบคริสต์ศูนย์กลางของดักลาส ฌอน โอดอนเนลล์เป็น
เครื่องนำทางสำคัญ อย่างไรก็ตาม ไม่ได้บังคับแปล ‘เฮเบล’ ด้วยคำ
เดียวในทุกบริบท แต่พิจารณาความตึงเครียดของวรรณกรรมปัญญาใน
ตัวหนังสือและบริบทเฉพาะก่อน แล้วจึงเชื่อมโยงกับชาวประเสริฐ
(เกรก บาร์โธโลมิว, 『คำอธิบายปัญญาจารย์』; ดักลาส ฌอน โอดอน
เนลล์, 『ปัญญาจารย์』)

เพลงชาโลมอน

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เพลงชาโลมอนเป็นบทเพลงรักเชิงปัญญาในหมวดงานเขียนของพันธสัญญาเดิม หากโยบกับปัญญาจารย์ถามถึงขอบเขตของปัญญาท่ามกลางความทุกข์และอนิจจัง และสอดคล้องกับสุภาษิตสอนการน้อมสการกับปัญญาในชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า เพลงชาโลมอนก็ขับร้องด้วยภาษาบทกวีถึงความรักระหว่างชายหญิงและความงามของร่างกายที่พระเจ้าทรงสร้าง แม้แทบไม่มีถ้อยคำเรียกหาพระเจ้าโดยตรง หนังสือยังเป็นพยานถึงระเบียบอันดีของพระองค์ผ่านการทรงสร้าง การสมรส ความปรารถนา การรอคอย ความสัมพันธ์ที่ตอบสนองกัน และความรักที่ซื่อสัตย์ นี่คือปัญญาในสารบบซึ่งสอนให้ไม่ยกเพศสัมพันธ์เป็นรูปเคารพหรือรังเกียจมัน แต่ชื่นชมภายในความรับผิดชอบแห่งพันธสัญญาและเวลาที่เหมาะสม

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อภาษาฮีบรู ‘บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลาย’ เป็นสำนวนชั้นสูงสุด หมายถึงบทเพลงยอดเยี่ยมที่สุด (1:1) พระคัมภีร์ไทยเรียกว่า ‘เพลงชาโลมอน’ ตามข้อความ ‘บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายของชาโลมอน’ ส่วนชื่ออังกฤษ Song of Songs และ Canticles มีความหมายเดียวกัน ชื่อนี้แสดงว่างานชิ้นนี้ไม่ใช่คู่มือเทคนิคความรัก แต่เป็นบทกวีรักอันโดดเด่นซึ่งได้รับการรักษาไว้ในสารบบพระคัมภีร์

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

คำว่า ‘ของชาโลมอน’ ใน 1:1 อาจหมายถึงชาโลมอนเขียนเอง เป็นบทเพลงที่เป็นของหรืออุทิศแก่ชาโลมอน หรือเป็นบทเพลงที่เกี่ยวข้องกับเขา ชาโลมอนแต่งบทเพลงมากมาย และหนังสือกล่าวถึงราชสำนักเยรูซาเล็ม เลบานอน กับภาพธรรมชาติอันอุดม จึงไม่ควรละทิ้งธรรมเนียมประเพณีที่ถือว่าชาโลมอนเป็นผู้เขียนอย่างง่ายดาย (1 พกษ.

4:32-33; ‘พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏีรูป’, บทนำเพลงชาโลมอน)

อย่างไรก็ตาม ไวยากรณ์ของคำว่า ‘ของชาโลมอน’ เพียงอย่างเดียวไม่อาจยืนยันผู้เขียนโดยตรงของบทกวีทุกบท และยังเปิดความเป็นไปได้แบบอนุรักษ์นิยมว่า บทเพลงรักหลายบทถูกรวบรวมและเรียบเรียงภายใต้ธรรมเนียมประเพณีของชาโลมอน (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, ‘เพลงชาโลมอน’, บทนำ; ริชาร์ด เอส. เฮสส์, ‘เพลงชาโลมอน’, บทนำ) หากชาโลมอนเขียนโดยตรงก็อยู่ราวศตวรรษที่ 10 ก่อนคริสตกาล แต่หากมีการเรียบเรียงภายหลัง ก็ไม่อาจกำหนดช่วงสุดท้ายได้แน่นอน

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

เพลงชาโลมอนรวบรวมบทกวีรักที่สลบจากระหว่างราชสำนัก ทุ่งเลี้ยงสัตว์ สวนองุ่น สวน เยรูซาเล็ม และเลบานอน โดยคู่รัก บรรดาธิดาแห่งเยรูซาเล็ม และพี่น้องในบทสุดท้ายเป็นผู้พูด บางแนวคิดพยายามสร้างเหตุการณ์งานสมรสครั้งเดียว หรือเชื่อมทุกฉากเป็นรักสามเส้าระหว่าง

ชาโลมอน หญิงชาวชูลेम และคนเลี้ยงแกะ แต่ตัวบทไม่ได้ให้รายละเอียดหรือลำดับเหตุการณ์ที่สม่าเสมอ (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『เพลงชาโลมอน』, บทนำ; เอียน โพรเวน, 『ปัญญาจารย์และเพลงชาโลมอน』, บทนำ) ผู้อ่านกลุ่มแรกคือชุมชนแห่งพันธสัญญาของอิสราเอล จุดประสงค์คือสอนให้รับร่างกายและเพศสัมพันธ์เป็นของประทานจากพระเจ้าผู้สร้าง แต่ไม่ปลุกความปรารถนาก่อนเวลาและไม่ทำให้ผู้อื่นเป็นทรัพย์สิน พร้อมเรียนรู้พลังกับขอบเขตของความรักอย่างมีปัญญาผ่านความยินดีร่วมกัน ความซื่อสัตย์ และการรอคอย (2:7; 8:4, 6-7)

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับอ่านเพลงชาโลมอนเป็นชุดบทกวีรักที่มีเอกภาพมากกว่าจะเป็นละครเรื่องเดียวหรือบันทึกเหตุการณ์ต่อเนื่อง และตามการแบ่งของเทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม จึงอธิบายโดยแบ่งเป็นชื่อเรื่อง (1:1) กับบทกวี 23 บท โดยภาพรวม 1:1-2:7 กล่าวถึงความรักที่โหยหาและชื่นชมกัน 2:8-3:5 กล่าวถึงการรอคอย การค้นหา และการพบคนรัก 3:6-5:1 เป็นจุดสูงสุดของการเป็นหนึ่งผ่านภาพกษัตริย์ การสมรส และสวน 5:2-6:3 กล่าวถึงการสูญเสีย การค้นหา และการยืนยันความรักอีกครั้ง 6:4-8:4 ขบถ้องถึงความงามและการเป็นของกันอย่างเติบโต และ 8:5-14 สรุปด้วยความรักที่แข็งแกร่งดูจะความตายและประเมินค่าไม่ได้ ผู้พูดแบ่งเป็นหญิง ชาย บรรดาธิดาแห่งเยรูซาเล็ม และพี่น้องในบทที่ 8 โดยไม่ยืนยันผู้พูดของทุกประโยคเกินกว่าหลักฐาน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

เพลงซาโลมอนไม่ถือว่าร่างกายและเพศสัมพันธ์ชั่วหรือต่ำต้อย ภายในศาสนศาสตร์แห่งการทรงสร้างซึ่งประกาศว่า พระเจ้าทรงสร้างชายและหญิงตามพระฉายาและเห็นว่า ‘ดียิ่งนัก’ ความรักกับความใกล้ชิดในพันธสัญญาสมรสคือของประทานที่ควรชื่นชมด้วยความขอบพระคุณ (ปฐมก. 1:27-31; 2:18-25) ทั้งหญิงและชายเป็นผู้ที่มอง พุด ค้นหา และยินดีในกันและกัน ความรักจึงไม่ใช่การครอบงำหรือบริโภคนิยม แต่เป็นการเป็นของกันและความยินดีซึ่งตอบสนองกัน (2:16; 6:3; 7:10) ภาพสวน น้ำพุ ผลไม้ และเครื่องหอมทำให้นึกถึงทั้งความอุดมของเอเดนและความใกล้ชิดเฉพาะกันของสวนที่ปิดไว้ (4:12-16; ริชาร์ด เอส. เฮสส์, 『เพลงซาโลมอน』)

ความรักงดงาม แต่เป็นพลังเข้มแข็งที่มนุษย์ควบคุมตามใจไม่ได้ คำซ้ำว่า ‘อย่าปลุกความรักจนกว่าจะถึงเวลาของมัน’ เป็นปัญญาที่เตือนไม่ให้เร่งความใกล้ชิดก่อนเวลา ส่วนคำว่า ‘ความรักแข็งแกร่งดุจความตาย’ และเป็นเปลวไฟที่น้ำมากมายดับไม่ได้ ชับร้องถึงพลังมหาศาลของความรักที่ซื่อสัตย์ (2:7; 3:5; 8:4, 6-7) ข้อสรุปที่ว่าเงินซื้อความรักไม่ได้ปฏิเสธการทำให้ร่างกายและความสัมพันธ์เป็นสินค้า และไม่ควรเปลี่ยนคำชื่นชมเชิงบทกวีนี้เป็นพระสัญญารับรองชีวิตสมรสทุกคู่ แต่ควรรับเป็นความดีตามการทรงสร้างที่ความสัมพันธ์ซึ่งบาดเจ็บจากบาปพึงมุ่งไปหา

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

การเป็นหนึ่งในของชายหญิงซึ่งเริ่มจากการสมรสในปฐมกาลและสวนเอเดนต้องพบความอับอาย การครอบงำ และความขัดแย้งเพราะบาป แต่เพลงซาโลมอนขับร้องถึงความเป็นไปได้ของความรักซึ่งความยินดีและความวางใจต่อกันได้รับการฟื้นฟู (ปฐมก. 2:23-25; 3:7, 16; พขม. 4:12-5:1) ในพระคัมภีร์ การสมรสกลายเป็นภาพสำคัญที่อธิบายความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระเจ้ากับความสัมพันธ์ที่ทรงมีกับประชากร และผู้เผยพระวจนะใช้ภาษาสมรสกล่าวถึงการทรงสถิตกับการฟื้นฟู (อิสย. 54:5-8; ฮชย. 2:14-23) เมื่อเคารพความรักมนุษย์ในเพลงซาโลมอนก่อน แล้วอ่านภายในสารบบทั้งหมด ความดีของการสมรสจะเป็นหมายสำคัญในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ที่มุ่งสู่การเลี้ยงฉลองสมรสของพระเมษโปดกและสามัคคีธรรมอันบริบูรณ์ในการทรงสร้างใหม่ (อฟ. 5:31-32; วว. 19:7-9)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

การเปลี่ยนตัวละครชายในทุกข้อให้เป็นพระคริสต์และหญิงให้เป็นคริสตจักรด้วยรายละเอียดเชิงอุปมา อาจทำลายความรักมนุษย์กับบริบทบทกวีของตัวบท อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ทั้งเล่มอ่านการสมรสจากการทรงสร้างว่าเป็นข้อล้าลึกซึ่งชี้ถึงการรวมเป็นหนึ่งในของพระคริสต์กับคริสตจักร และประกาศว่าพระคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวประทานพระองค์เองเพื่อเจ้าสาว ให้เธอบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ (อฟ. 5:25-32) ความดี

ของร่างกาย ความซื่อสัตย์ต่อกันแต่เพียงผู้เดียว และความรักซึ่งซื้อด้วยเงินไม่ได้ที่หนังสือนี้ขบถ ล้วนได้รับรากฐานสำหรับการเยียวยาความรักมนุษย์ที่บาปทำลาย ภายในความรักแห่งพันธสัญญาของพระคริสต์ ชาวประเสริฐไม่ปฏิเสธหรือยกเพศสัมพันธ์เป็นพระเจ้า แต่ไถ่ร่างกายและความสัมพันธ์ เพื่อให้ความรักมีลักษณะเสียสละตนและซื่อสัตย์

9. วิธีอ่าน

ก่อนอื่น ต้องติดตามผู้พูด ภาพพจน์ คำซ้ำ และความเคลื่อนไหวของอารมณ์ในแต่ละบท เพื่ออ่านความหมายตามตัวอักษรและบทกวีเรื่องความรักมนุษย์ อย่าเปลี่ยนคำกล่าวเกินจริงกับอุปมาในตะวันออกไกล โบราณเป็นมาตรฐานประเมินรูปลักษณะสมัยใหม่หรือรหัสกายวิภาค และอย่าลดทุกอย่างละเอียดให้เป็นกิจกรรมทางเพศหรือความลับฝ่ายวิญญาณ คำชื่นชมความงามไม่ได้ทำให้รูปร่าง สีสัน หรือสถานภาพสมรสแบบใดเป็นอุดมคติ และไม่ทำให้คนโสดเป็นคนไม่สมบูรณ์ การที่หนังสือชื่นชมเพศสัมพันธ์ในสมรสก็ใช้รับรองการบังคับความปรารถนา การถือคู่สมรสเป็นทรัพย์สิน ความรุนแรง หรือความสัมพันธ์ที่ปราศจากความยินยอมไม่ได้

ธรรมเนียมที่อ่านเพลงชาโลมอนว่าเป็นความรักระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล หรือพระคริสต์กับคริสตจักร มีความเข้าใจอันมีคุณค่าเพราะยึดภาพสมรสในพระคัมภีร์ทั้งหมดไว้ แต่ควรหลีกเลี่ยงการจับคู่รายละเอียดซึ่งไม่มีหลักฐานในตัวบท อ่านความรักมนุษย์ตามการทรงสร้างให้เต็มทีก่อน แล้วจึงขยายขอบฟ้าตามสารบบไปสู่พันธสัญญาและความรักของพระคริสต์ (ริชาร์ด เอส. เฮลส์, 『เพลงชาโลมอน』, บทนำ;

เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『เพลงชาโลมอน』, บทนำ; 『พระคัมภีร์ศึกษา
สายปฏิรูป』, บทนำเพลงชาโลมอน) ควรเคารพความเปิดกว้างของบท
กวี โดยไม่เสียศูนย์กลางอันชัดเจนคือความดี เวลาอันเหมาะสม และ
ความซื่อสัตย์ของความรัก

หัวข้อพิเศษ: เพลงชาโลมอนเป็นอุปมาหรือบทเพลงรัก

ธรรมประเพณียิวและคริสเตียนอ่านเพลงชาโลมอนอย่างกว้างขวางว่า
เป็นอุปมาเรื่องความรักระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล และพระคริสต์กับ
คริสตจักร การอ่านเช่นนี้ช่วยให้คริสตจักรอ่านหนังสืออย่างยำเกรงและ
รักษาไว้ในสารบบ แต่หากจับคู่ภาพทุกอย่าง เช่น ผม ฟัน และเครื่อง
หอม กับสิ่งฝ่ายวิญญาณคนละอย่าง ความรักระหว่างชายหญิงกับความ
ดีของร่างกายซึ่งผู้เขียนขบร้องจะหายไป (เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม,
『เพลงชาโลมอน』, บทนำ; ริชาร์ด เอส. เฮสส์, 『เพลงชาโลมอน』,
บทนำ) ในทางกลับกัน หากแยกหนังสือเป็นเพียงบทกวีรักทางโลก ก็
จะพลาดพระผู้สร้าง พันธสัญญาสมรส และภาพเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวตลอด
พระคัมภีร์

ดังนั้น แนวทางที่สมดุลคือ ให้ความรักระหว่างชายหญิงซึ่งมุ่งสู่การ
สมรสเป็นความหมายด้านไวยากรณ์และประวัติศาสตร์ก่อน แล้วในด้าน
สารบบและประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ จึงพิจารณาว่าความรักอันดีนี้เป็น
หมายสำคัญของการฟื้นฟูจุดประสงค์แห่งการทรงสร้าง ภายในความรัก
แห่งพันธสัญญาของพระเจ้าและการรวมเป็นหนึ่งของพระคริสต์กับคริสต
จักรอย่างไร (อฟ. 5:31-32; วว. 19:7-9; 『พระคัมภีร์ศึกษาสาย
ปฏิรูป』, บทนำเพลงชาโลมอน) นี่ไม่ใช่อุปมาที่ถือทุกการกระทำของ

ชายว่าเป็นคำพยากรณ์โดยตรงถึงพระคริสต์ แต่เป็นการประยุกต์ตาม
สารบบ โดยติดตามวิธีที่พระคัมภีร์ทั้งเล่มใช้ภาพการสมรส

บทนำผู้เผยพระวจนะใหญ่

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

หมวดผู้เผยพระวจนะใหญ่ในพระคัมภีร์ไทยหมายถึง อิสยาห์ เเยเรมีย์ เพลงคร่ำครวญ เอเสเคียล และดาเนียล คำว่า ‘ใหญ่’ ไม่ได้หมายถึงระดับสิทธิอำนาจหรือการดลใจ แต่หมายถึงหนังสือที่มีเนื้อหาค่อนข้างยาว ในสารบบฮีบรู อิสยาห์ เเยเรมีย์ และเอเสเคียลอยู่ในหมวดผู้เผยพระวจนะยุคหลัง ส่วนเพลงคร่ำครวญกับดาเนียลอยู่ในหมวดงานเขียนหนังสือทั้งห้าเป็นพยานถึงการพิพากษาอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า การฟื้นฟูแห่งพันธสัญญา และความหวังในอาณาจักรพระเจ้าที่ครอบครองประชาชาติ ท่ามกลางความผันผวนตั้งแต่วิกฤตอัสซีเรียและบาบิโลน การล่มสลายของเยรูซาเล็ม การเป็นเชลย จนถึงยุคหลังการกลับมา

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

ผู้เผยพระวจนะไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญศาสนาที่ทำนายอนาคต แต่เป็นผู้สื่อสารซึ่งรับพระวจนะของพระเจ้า มากล่าวโทษประชากรแห่งพันธสัญญาในเวลานั้น และเรียกให้กลับใจพร้อมวางใจ หนังสือเหล่านี้มีทั้งคำประกาศพิพากษา พระสัญญาแห่งความรอด นิมิต การกระทำเชิงสัญลักษณ์ บทคร่ำครวญ คำอธิษฐาน เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ และวรรณกรรมวิวรรณ์ คำพยากรณ์ถูกมอบแก่ผู้ฟังจริงในประวัติศาสตร์ ขณะเดียวกันการสำเร็จใกล้ตัว การฟื้นฟูหลังเป็นเชลย การเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ ยุคคริสตจักร การพิพากษาสุดท้าย และการทรง

สร้างใหม่ อาจปรากฏซ้อนกันในมุมมองเชิงพยากรณ์ เราไม่ใช้ สมมติฐานทางวิพากษ์เป็นกรอบหลัก โดยแยกอิสยาห์เป็นผู้เขียน นิรนามหลายคน หรือถือว่าดาเนียลเขียนคำพยากรณ์หลังเหตุการณ์เกิด แล้ว จนทำให้ความเป็นไปได้ของคำพยากรณ์แท้และคำพยานของ หนังสืออ๋อนลง (ลองแมน-ดิลลาร์ด, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับล่าสุด』, บทนำอิสยาห์และดาเนียล; 『พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏีรูป』, พันธสัญญาเดิม 2)

3. กระแสเรื่องโดยรวม

อิสยาห์เปิดโปงบาปของยูดาห์กับประชาชาติต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ บริสุทธิ และประกาศความรอดผ่านอิมมานูเอล กษัตริย์เชื้อสายดาวิด ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ การอพยพครั้งใหม่ และการทรงสร้างใหม่ เยเรมีย์ปฏิเสธคำประกาศสันติสุขจอมปลอมก่อนและหลังเยรูซาเล็มล่ม สลาย แจ้งการพิพากษาด้วยการเป็นเชลย และสัญญาถึงพันธสัญญา ใหม่ซึ่งจะเขียนไว้ในใจ เพลงคร่ำครวญนำความหายนะของเมืองและ พระวิหารมาทูลพระเจ้าด้วยคำคร่ำครวญและการกลับใจของชุมชน เอ เสเคียลแสดงพระสิริของพระเจ้าที่จากพระวิหารซึ่งเป็นมลทิน แต่ยัง เสด็จมาด้วยพระอธิปไตยในดินแดนเชลย และจะฟื้นฟูด้วยใจใหม่ วิญญาณใหม่ ผู้เลี้ยงใหม่ และพระวิหารใหม่ ดาเนียลประกาศผ่าน พยานชีวิตอันซื่อสัตย์กับนิมิตในจักรวรรดิแห่งการเป็นเชลยว่า อาณาจักรเหมือนสัตว์ร้ายจะผ่านไป และบุตรมนุษย์จะได้รับอาณาจักรนิ รันตร์

4. ศาสนศาสตร์สำคัญ

ความบริสุทธิ์และพระสิริของพระเจ้า ความแน่นอนของพระวาทะ การพิพากษาบาปอย่างยุติธรรม และพระคุณอันทรงอธิปไตยดำเนินตลอดผู้เผยพระวาทะใหญ่ การให้รูปร่างเคารพ การนมัสการเพียงพิธี ความไม่เชื่อซึ่งพึงพัวพันมิตรการเมือง และความยุติธรรมที่กดขี่คนยากจน ล้วนเป็นรูปธรรมของการละเมิดพันธสัญญา การเป็นเชลยไม่ใช่ความพ่ายแพ้ของพระเจ้า แต่เป็นการสำเร็จของพระวาทะที่ทรงเตือนมานาน พระเจ้าทรงใช้แม้บาปโหล่นกับจักรวรรดิอื่นเป็นเครื่องมือพิพากษา แล้วทรงตัดสินความเยอหยิ่งของพวกเขาด้วย การฟื้นฟูลึกกว่าการกลับสู่แผ่นดิน โดยสัญญาถึงการอภัยบาป ธรรมเนียมปฏิบัติที่เขียนในใจ วิญญาณใหม่กับพระวิญญาณ ชีวิตแก่กระดูกแห้ง ผู้เลี้ยงและกษัตริย์ผู้ชอบธรรม การทรงสถิตของพระเจ้า และการทรงสร้างใหม่ (ยรม. 31:31-34; อสค. 36:24-28; บทที่ 37; อสย. 65-66)

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอิมมานูเอลผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี กษัตริย์แห่งสันติภาพผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด และผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ผู้ทรงรับบาปของประชากร (อสย. 7:14; 9:6-7; 52:13-53:12; มธ. 1:22-23; กจ. 8:32-35) พระองค์ทรงสถาปนาพันธสัญญาใหม่ด้วยพระโลหิต รวบรวมแกะในฐานของผู้เลี้ยงที่ดี และทรงเริ่มทำให้พระสัญญาเรื่องใจใหม่กับชีวิตสำเร็จผ่านการคืนพระชนม์และการเทพระวิญญาณ (ยรม. 31:31-34; อสค. 34; ลก. 22:20; ฮบ. 8) บุตรมนุษย์ที่ดาเนียลเห็น ผู้ผ่านความทุกข์แล้วเข้าเฝ้าพระเจ้าและรับอำนาจ

นิรันดร์ เป็นภูมิหลังสำคัญสำหรับเข้าใจพระนามที่พระเยซูทรงใช้เรียกพระองค์เอง การเสด็จขึ้นสวรรค์ และการเสด็จกลับมา (ดนล. 7:13-14; มก. 14:62) ชาวประเสริฐไม่ปฏิเสธการพิพากษา แต่โดยการลบมลทินแทนคนบาปและพระคุณแห่งพันธสัญญาใหม่ ทรงรวบรวมคนที่เหลืออยู่กับประชาชาติเป็นอาณาจักรเดียวและนำสู่การทรงสร้างใหม่

6. วิจารณ์

ต้องพิจารณาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้ฟังกลุ่มแรก คำกล่าวโทษแห่งพันธสัญญา และการสำเร็จไกล่ตัวของแต่ละคำพยากรณ์ก่อน แล้วจึงติดตามว่าพันธสัญญาใหม่นำไปใช้กับพระคริสต์ คริสตจักร และวันสุดท้ายอย่างไร อย่าจับคู่ทุกข้อสถานที่กับตัวเลขเข้ากับประเทศ นักการเมือง หรือตารางสงครามสมัยใหม่ทันที และอย่าเปลี่ยนอนาคตกับการพิพากษาจริงทั้งหมดให้เป็นเพียงสัญลักษณ์ภายในใจมนุษย์ พระสัญญาแห่งการฟื้นฟูไม่ใช่หลักประกันสุขภาพและความมั่งคั่งส่วนบุคคลหรือเหตุผลให้รับรองนโยบายทั้งหมดของประเทศสมัยใหม่ประเทศใดประเทศหนึ่งว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า อย่าลบคำคร่ำครวญในเพลงคร่ำครวญด้วยคำพูดเชิงบวกอย่างรีบร้อน และควรอ่านนิมิตของเอเสเคียลกับดาเนียลโดยเน้นสิ่งที่ตัวบทประกาศชัด—พระอธิปไตย ความบริสุทธิ์ การทรงรักษา และชัยชนะสุดท้ายของพระเจ้า—มากกว่ารายละเอียดที่ไม่แน่นอน

อิสยาห์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

อิสยาห์เป็นหนังสือเล่มแรกในหมวดผู้เผยพระวจนะใหญ่ เปิดมุมมองกว้างไกลตั้งแต่การพิพากษาบาปของยูดาห์กับเยรูซาเล็ม จนถึงความรอดในวาระสุดท้ายซึ่งรวมประชาชาติและการทรงสร้างใหม่ หนังสือผลงานคำเทศนาในประวัติศาสตร์ คำประกาศพิพากษา พระสัญญาแห่งความรอด บทเพลง นิमित และคำพยากรณ์เรื่องกษัตริย์กับผู้รับใช้ พร้อมเป็นพยานว่า ‘องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล’ ทรงพิพากษาความเย่อหยิ่ง การไหว้รูปเคารพ และความอยุติธรรม แต่ยังทรงรักษาคนที่เหลืออยู่และฟื้นฟูโยน อิสยาห์เป็นหนึ่งในแกนสำคัญของสารบบที่เชื่อมพันธสัญญากับความหวังพระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาเดิมเข้ากับข่าวประเสริฐในพันธสัญญาใหม่อย่างอุดม

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อฮีบรู ‘เยชายาฮู’ เป็นชื่อของผู้เผยพระวจนะ หมายถึง ‘พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรอด’ หรือ ‘พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด’ ชื่อนี้สอดคล้องกับสารหลักซึ่งถามว่า ในวิกฤตสมัยอาหัสกับเฮเซคียาห์ ยูดาห์จะพึ่งมหาอำนาจหรือวางใจพระยาห์เวห์ ชื่อ ‘อิสยาห์’ สืบผ่านธรรมเนียมประเพณีกรีกและละติน ดัชนีแนะนำหนังสือว่าเป็นนิमितซึ่งอิสยาห์บุตรามอสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม (1:1)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

อิสยาห์เห็นกษัตริย์ผู้บริสุทธิ์ในพระวิหารและได้รับเรียกเป็นผู้เผยพระวจนะในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ เขาได้รับใช้ในรัชสมัยอุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์ (1:1; 6:1) พันธกิจสาธารณะของเขาคครอบคลุมประมาณ 740 ถึงราว 700 ปีก่อนคริสตกาล และธรรมประเพณียิวกล่าวว่าเขาถูกฆ่าเป็นมรณสักขีสมัยมนัสเสห์ อิสยาห์ผูกมัดคำพยาณและประทับตราคำสอนไว้กับเหล่าสาวก คำพยากรณ์จึงอาจได้รับการรักษาและจัดระเบียบภายหลัง (8:16) แต่หนังสือนำเสนอทั้งเล่มภายใต้สิทธิอำนาจเชิงพยากรณ์ของอิสยาห์ และพันธสัญญาใหม่มักยกข้อความทั้งครั้งแรกกับครั้งหลังว่าเป็นของอิสยาห์ (ยน.

12:38-41; รม. 9:27-29; 10:16, 20) การยืนยันว่า 40-66 ต้องมาจากผู้เขียนนิรนามในยุคเป็นเชลย เพราะมีคำพยากรณ์เฉพาะเรื่องบาบิโลนและไซรัส ไม่ได้ยอมรับศาสนศาสตร์ของตัวบทอย่างเพียงพอว่าพระเจ้าทรงประกาศอนาคตล่วงหน้า (41:21-29; 44:24-45:7)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ในสมัยอิสยาห์ อิสราเอลหนีภัยกับอาร์มกุดตันยูดาห์ อัสซีเรียกวาดทั่วเอเชียตะวันตก และในที่สุดอิสราเอลเหนือล่มสลายในปี 722 ก่อนคริสตกาล อาหัสขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรียแทนการวางใจพระยาห์เวห์ ส่วนในสมัยเฮเซคียาห์ กองทัพเซเนนาเคอรีบคุกคามเยรูซาเล็ม ยูดาห์ยังนมัสการที่พระวิหารแต่กลับตกในรูปเคารพ ความอยุติธรรม

ทางสังคม ความฟุ่มเฟือย และความเย่อหยิ่ง อิสยาห์เรียกให้ไม่ฟัง พันธมิตรมนุษย์หรือรูปเคารพ แต่ไว้วางใจพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พร้อมมองล่วงหน้าถึงการเป็นเชลยที่บาบิโลน ปลอดภัยที่ท้อใจ และประกาศว่าพระยาห์เวห์จะทรงทำการอพยพครั้งใหม่ ฟืนฟู่ประชากร และสำแดงความรอดแก่ประชาชาติ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างใหญ่ของจอห์น ออสวอลด์ บทที่ 1-5 แนะนำบาปกับการพิพากษาประชากรพระเจ้า และอนาคตของศิโยนที่ได้รับการชำระและฟืนฟู่ บทที่ 6 บันทึกการที่อิสยาห์เห็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และได้รับเรียกให้รับใช้ บทที่ 7-39 ซึ่งมีอาหัสกับเสเซเคียห์เป็นศูนย์กลาง ถามว่าจะวางใจพระเจ้าหรือประชาชาติ ในส่วนนี้บทที่ 13-35 แสดงความเย่อหยิ่งและการพิพากษาประชาชาติ การครอบครองสากลกับการฟืนฟู่ของพระยาห์เวห์ ส่วนบทที่ 36-39 เป็นจุดเปลี่ยนทางประวัติศาสตร์ เชื่อมการช่วยกู้จากวิกฤตอัสซีเรียกับคำเตือนเรื่องการเป็นเชลยที่บาบิโลน บทที่ 40-55 กล่าวถึงการอพยพครั้งใหม่ซึ่งสำเร็จด้วยพระคุณและการลบมลทิน รวมทั้งพันธกิจของผู้รับใช้พระยาห์เวห์ บทที่ 56-66 กล่าวถึงความบริสุทธิ์กับความยุติธรรมของชุมชนที่ฟืนฟู่ พระสิริของศิโยน การพิพากษาสุดท้าย และฟ้าสวรรค์ใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่ (จอห์น ออสวอลด์, 『อิสยาห์』 I-II)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางศาสนศาสตร์อิสยาห์คือ ‘องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล’ ผู้ประทับบนพระที่นั่งสูงส่ง ความบริสุทธิ์ของพระองค์หมายถึงทั้งความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมที่ไม่ประนีประนอมกับบาป และพระบารมีกับพระอธิปไตยเหนือสิ่งทรงสร้างและประชาชาติ อิสยาห์สารภาพความเป็นมลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ได้รับการชำระด้วยถ่านจากแท่นบูชา แล้วจึงรับพันธกิจ (6:1-8) ลำดับที่ผู้ได้รับการชำระโดยพระคุณถูกส่งไปเป็นผู้รับใช้พระวาระนี้ สรุปโครงสร้างการพิพากษากับความรอดของหนังสือทั้งเล่ม

ความเชื่อแท้ไม่ใช่ความไม่รับผิดชอบที่ปฏิเสธสถานการณ์ระหว่างประเทศกับอำนาจมนุษย์ แต่ถือพระสัญญาของพระยาห์เวห์ผู้ทรงครอบครองสิ่งเหล่านั้นเป็นความมั่นคงสูงสุด อาหัสปปฏิเสธหมายสำคัญอิมมานูเอลและฟังอัสซีเรีย เฮเซคียาห์อธิษฐานในวิกฤต แต่โอ้อวดทรัพย์สมบัติต่อทูตบาบิโลน พระเจ้าทรงใช้อัสซีเรีย บาบิโลน และไซรัสเพื่อพระประสงค์ แต่ทรงพิพากษาความเย่อหยิ่งกับความรุนแรงของพวกเขาด้วย พระองค์ไม่ทรงรับการนมัสการกับการอดอาหารที่แยกจากความยุติธรรม ความเมตตา และการกลับใจ (1:10-17; 58:1-12) คนที่เหลื่ออยู่รอดท่ามกลางการพิพากษา ไม่ใช่เพราะเหนือกว่าทางศีลธรรม แต่เพราะพระคุณและพระสัญญาของพระเจ้า

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

อิสยาห์ร่วมพระพรแก่ประชาชนผ่านอับราฮัม ความบริสุทธิ์กับการพิพากษาแห่งพันธสัญญาซีนาย และพระสัญญาแก่ราชวงศ์ดาวิดไว้ในภาพความรอดเดี่ยว ศิโยนถูกพิพากษาเพราะบาป แต่จะฟื้นเป็นศูนย์กลางที่พระวอนะกับความยุติธรรมไหลสู่ประชาชน กษัตริย์จากตอของเจสซีจะทรงปกครองด้วยพระวิญญาณและตัดสินเพื่อคนยากจนอย่างยุติธรรม (2:1-4; 11:1-10) ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ไม่เพียงฟื้นฟุอิสราเอล แต่เป็นความสว่างแก่ประชาชน นำความรอดถึงสุดปลายแผ่นดิน (49:5-6) การอพยพครั้งใหม่รวมการกลับจากบาบิโลน แต่ขยายไปถึงการอภัยบาป การเทพระวิญญาณ สันติสุขแห่งพันธสัญญาใหม่ และฟ้าสวรรค์ใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่ อาณาจักรพระเจ้าคือการครอบครองสากลที่กษัตริย์ผู้บริสุทธิ์ทรงไถ่ประชากรให้ร่วมนมัสการกับประชาชน

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

อิสยาห์เป็นพยานถึงพระบุคคลและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์หลายด้าน พระองค์ทรงเป็นอิมมานูเอลผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี พระบุตรผู้ครองบัลลังก์ดาวิดด้วยความยุติธรรมและสันติ และหน่อจากตอเจสซีผู้มีพระวิญญาณสถิต (7:14; 9:6-7; 11:1-5) พร้อมกันนั้น พระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้พระยาห์เวห์ ผู้ไม่หักไม้อ้อซ้ำ ทรงนำความยุติธรรมแก่ประชาชน ถูกแทงเพราะการละเมิดของเรา แบกบาปของคนมากมาย

แล้วได้รับการยกขึ้น (42:1-4; 52:13-53:12) พระเยซูทรงประกาศ พระวาทะบทที่ 61 ในเมืองนาซาเร็ธว่าเป็นพันธกิจของพระองค์ และ พันธสัญญาใหม่อธิบายการรักษา ความทุกข์ การสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และพันธกิจแก่คนต่างชาตว่าเป็นความสำเร็จของอิสยาห์ (ลก. 4:16-21; มธ. 8:17; กจ. 8:32-35; 13:47) ข้าพระเสริฐ ไม่ใช่ทางที่คนบาปชำระตนเอง แต่เป็นความรอดซึ่งพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ทรงรับบาปผ่านการลบมลทินแทนของผู้รับใช้ และทรงสร้างประชากร ใหม่โดยพระวิญญาณ

9. วิธีอ่าน

อย่าอ่านอิสยาห์เป็นชิ้นคำพยากรณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกันหรือรหัสเหตุการณ์อนาคต แต่ติดตามขอบฟ้าเชิงพยากรณ์ซึ่งเริ่มจากวิกฤตประวัติศาสตร์สมัยอิสยาห์ ขยายผ่านการเป็นเชลยกับการกลับมา ไปถึงพระเมสสิยาห์ คริสตจักร และการทรงสร้างใหม่ครั้งสุดท้าย พิจารณาคำพยากรณ์หนึ่งอาจสำเร็จบางส่วนในประวัติศาสตร์ใกล้ตัวและสำเร็จเต็มยิ่งขึ้นในพระคริสต์กับวาระสุดท้าย โดยไม่จับคู่ทุกข้อกับเหตุการณ์เข้ากับการเมืองปัจจุบันตามใจ ควรติดตามว่าการพิพากษากับการปลอบโยน กษัตริย์กับผู้รับใช้ ศิโยนกับประชาชาติ และการอพยพครั้งแรกกับครั้งใหม่พัฒนาอย่างไรตลอดหนังสือ

ต้องแยกชั้นความหมายของ ‘ผู้รับใช้’ ซึ่งตามบริบทอาจหมายถึงชุมชนอิสราเอล อิสยาห์ ไชรัส และในที่สุดผู้รับใช้ตัวแทนผู้ปราศจากบาป อย่าตั้งอิสราเอลกับคริสตจักรให้ตรงข้ามกันอย่างง่าย หรือย่อพระสัญญาเรื่องศิโยนทั้งหมดเป็นความรุ่งเรืองทางวัตถุ แต่ให้เห็นความ

สำเร็จตามสารบบว่า ในพระคริสต์ชาวยิวกับคนต่างชาติรวมเป็น
ประชากรพระเจ้าและรอคอยฟ้าสวรรค์ใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่

หัวข้อพิเศษ: เอกภาพของหนังสืออิสยาห์

การวิพากษ์สมัยใหม่มักเสนอผู้เขียนหลายคน เรียกว่าอิสยาห์ที่หนึ่ง ที่
สอง และที่สาม โดยอาศัยความต่างของภูมิหลังกับลีลาในบทที่ 1-39,
40-55 และ 56-66 แต่ความต่างด้านหัวข้อกับคำศัพท์อธิบายได้จาก
จุดประสงค์และขอบฟ้าของผู้ฟังที่เปลี่ยนจากการพิพากษาสู่การ
ปลอบโยนกับการฟื้นฟู ขณะที่หัวข้อ ‘องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล’ คิโยน
คนที่เหลืออยู่ หนทาง การทรงสร้าง และการไถ่ เชื่อมทั้งเล่มเข้าด้วยกัน
บทที่ 1-39 ก็มีการฟื้นฟูในอนาคตไกล และ 40-66 ก็มีบาปกับการ
พิพากษา จึงแบ่งหนังสือด้วยช่วงเวลาอย่างง่ายไม่ได้ โดยเฉพาะยอห์น
12:38-41 อ้างทั้ง 53:1 กับ 6:10 และเป็นพยานว่าอิสยาห์กล่าวทั้ง
สองข้อความเมื่อเห็นพระสิริของพระเยซู เรายอมรับความเป็นไปได้ของ
การรักษาเอกสารและการเรียบเรียงโดยชุมชนสาวกได้ แต่ไม่รับข้อสรุป
ที่ตั้งต้นว่าคำพยากรณ์เป็นไปไม่ได้ แล้วสร้างผู้เขียนนิรนามหลังคำ
พยากรณ์เรื่องไซรัส หรือทำลายเอกภาพภายใต้สิทธิอำนาจของอิสยาห์
(อเล็ก โมทเยอร์, ‘อิสยาห์’; จอห์น ออสวอลด์, ‘อิสยาห์’ I-II)

เยเรมีย์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เยเรมีย์เป็นหนังสือผู้เผยพระวจนะซึ่งมีฉากหลังเป็นช่วงหลายสิบปีสุดท้ายของยูดาห์ได้ รวมทั้งเวลาก่อนและหลังเยรูซาเล็มล่มสลาย คำเทศนาและคำคร่ำครวญ การกระทำเชิงสัญลักษณ์ เรื่องชีวประวัติ และคำประกาศแก่กษัตริย์กับประชาชนตีสอดประสานกัน โดยไม่ได้เรียงตามลำดับเวลาเสมอ พระเจ้าทรงตั้งเยเรมีย์เหนือประชาชาติให้ ‘ถอนและรื้อ ทำลายและคว่ำ’ พร้อมกับ ‘สร้างและปลูก’ (1:10) สองทิศทางนี้แสดงทั้งการพิพากษาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ต่อประชากรผู้ทรยศ พันธสัญญา และพระคุณอันทรงอธิปไตยที่พระเจ้าจะทรงตั้งประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่ขึ้นเหนือการพิพากษานั้น

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะคนสำคัญ รากศัพท์ที่แน่นอนของชื่อฮีบรู ‘ยิรมียาฮู’ ไม่อาจยืนยันได้ แต่มักอธิบายว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงสถาปนา’ หรือ ‘พระยาห์เวห์ทรงยกขึ้น’ พระคัมภีร์ฮีบรูเริ่มว่า ‘ถ้อยคำของเยเรมีย์’ แต่ทันทีที่เน้น ‘พระวจนะของพระยาห์เวห์’ ที่มาถึงเขา (1:1-2) หนังสือจึงไม่ใช่เพียงความคิดใคร่ครวญทางศาสนาของมนุษย์ แต่บันทึกพระวจนะทรงสิทธิอำนาจของพระเจ้าซึ่งเข้ามาในประวัติศาสตร์ผ่านชีวิตและปากของผู้เผยพระวจนะผู้ทนทุกข์

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

เยเรมีย์มาจากครอบครัวปุโรหิตในอานาโธท แผ่นดินเบนยามิน เขาได้รับเรียกประมาณ 627/626 ปีก่อนคริสตกาล ในปีที่ 13 ของกษัตริย์โยสิยาห์ และรับใช้ต่อไปหลังเยรูซาเล็มล่มสลายในปี 587/586 ก่อนคริสตกาล (1:1-3) หลังเยโฮยาคิมเผาไม้หนังสือแรก เขาให้บารุคอาลักษณ์เขียนพระวจนะตามคำบอกอีกครั้งและเพิ่มเติมถ้อยคำอีกมาก (บทที่ 36) เหตุการณ์นี้ทำให้พิจารณาาร่วมกันถึงคำเทศนาปากเปล่าและงานเขียนของเยเรมีย์ การมีส่วนร่วมของบารุคในฐานะอาลักษณ์ และการรักษากับจัดเรียงภายใต้การดลใจในภายหลัง การมีบทกวีบุรุษที่หนึ่ง เรื่องเล่าบุรุษที่สาม และเหตุการณ์ที่ไม่เรียงเวลา ไม่จำเป็นต้องทำลายพันธกิจจริงในประวัติศาสตร์หรือสิทธิอำนาจด้านผู้เขียนของเยเรมีย์ รูปแบบสุดท้ายน่าจะจัดขึ้นเมื่อทราบถึงการล่มสลายของเยรูซาเล็มและการปล่อยเยโฮยาคิน (52:31-34)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

เยเรมีย์รับใช้ในยุคม้วนเมื่ออัสซีเรียเสื่อม อียิปต์กับบาบิโลนใหม่แย่งอำนาจ หลังการปฏิรูปของโยสิยาห์ เยโฮอาหาส เยโฮยาคิม เยโฮยาคิน และเศเดคียาห์ครองราชย์ตามลำดับ แต่กษัตริย์ ผู้นำ และประชาชนยังอยู่ในรูปเคารพ การนองเลือด การเอารัดเอาเปรียบ และความเท็จ บาบิโลนแผ่อำนาจหลังยุทธการคาร์เคมีซปี 605 ก่อนคริสตกาล เยรูซาเล็มเสียเมืองครั้งแรกในปี 597 และในปี 587/586

พระวิหารกับกำแพงถูกทำลาย เยเรมีย์ประกาศว่าอย่าถืออียิปต์หรือ พันธมิตรต่อต้านบาบิโลนเป็นทางรอด แต่ให้รับแอกบาบิโลนเป็นการดี สอนของพระเจ้า หนังสือชี้ว่าความพินาศไม่ใช่เพราะพระยาห์เวห์ไร้อำนาจ แต่เป็นการพิพากษาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพันธสัญญาผู้ทรงอดกลั้นมานานกระทำตามพระวาทะ และสอนผู้เป็นเชลยกับคนที่เหลืออยู่ว่า รากฐานการฟื้นฟูอยู่ในความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเท่านั้น

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

บทที่ 1 แนะนำการทรงเรียกเยเรมีย์กับพันธกิจของหนังสือ บทที่ 2-24 รวมคำเทศนา บทกวี และการกระทำเชิงสัญลักษณ์ซึ่งกล่าวโทษยูดาห์ที่ทรยศพันธสัญญาและประกาศการพิพากษาใกล้เข้ามาจากทิศเหนือ บทที่ 25 สรุปส่วนแรกด้วยคำประกาศถึงการครอบครองเจ็ดสิบปีของบาบิโลนและด้วยพระพิโรธที่ประชาชาติต้องดื่ม แล้วหันมามองสู่ประชาชาติ บทที่ 26-29 เปรียบคำพยากรณ์เกี่ยวกับสันติสุขที่ผ่านความขัดแย้งเรื่องคำเทศนาที่พระวิหาร ฮานันยาห์ผู้เผยพระวาทะเท็จ และจดหมายถึงผู้เป็นเชลย ‘หนังสือแห่งการปลอบโยน’ ในบทที่ 30-33 สัญญาถึงการกลับมา พันธสัญญาใหม่ การฟื้นฟูราชวงศ์ดาวิดกับเยรูซาเล็ม บทที่ 34-45 บันทึกการกระทำของกษัตริย์ ประชาชน เยเรมีย์ และบารุค ก่อนและหลังความพินาศ บทที่ 46-51 ประกาศพิพากษาประชาชาติตั้งแต่อียิปต์ถึงบาบิโลน บทที่ 52 จบด้วยเยรูซาเล็มล่มสลายและเยโฮยาซินได้รับการปล่อย แสดงทั้งความสำเร็จของการพิพากษาและความหวังเล็ก ๆ ที่ยังเหลือในเชื้อสายดาวิด

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

เยเรมีย์วินิจฉัยบาปยูดาห์ว่าเป็นการกบฏในใจซึ่งรักษายาก ประชากรทั้งพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นบ่อน้ำพุแห่งชีวิต แล้วชุดบ่อแตกที่เก็บน้ำไม่ได้ พร้อมฟุ้งรูปเคารพกับมหาอำนาจ (2:13) การมีพระวิหาร เครื่องบูชา และพิธีเข้าสู่หนตักก็ปกปิดการไม่เชื่อฟังไม่ได้ คำเทศนาที่พระวิหารเปิดโปงความพลอดภัยเท็จของคนที่ร้องว่า ‘พระวิหารของพระยาห์เวห์’ แต่กดขี่เพื่อนบ้าน หลังเล็ดผู้บริสุทธิ์ และติดตามพระอื่น (7:1-15) การเข้าสู่หนตักอยู่ที่ใจ และการโอ้อวดแท้คือการรู้จักพระยาห์เวห์ ผู้ทรงกระทำความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรม (4:4; 9:23-24)

พระวณะของพระเจ้าไม่อยู่ใต้ความหวังส่วนตัวของผู้เผยพระวณะหรือการมองชาติในแง่ดี ผู้เผยพระวณะที่จรรักษาบดแผลอย่างผิวเผินโดยกล่าวว่า ‘สันติสุข’ แต่เยเรมีย์ปฏิเสธสันติภาพที่ปราศจากการกลับใจ เขาไม่ได้ชื่นชมความพินาศของประชากรอย่างเย็นชา แต่ร้องไห้ด้วยพระทัยเศร้ากับพระพิโรธของพระเจ้า และเพราะพระวณะจึงถูกโดดเดี่ยว เยาะเย้ย ทบตี จำคุก และขู่ฆ่า คำคร่ำครวญของเขาไม่ใช่เพียงคำบ่นไร้ความเชื่อ แต่แสดงการต่อสู้ภายในพันธสัญญาของผู้รับใช้พระวณะ ผู้ไม่ซ่อนความเจ็บปวดและคำถามต่อพระפקตร์พระเจ้า แต่ก็ละทิ้งพันธกิจที่ได้รับไม่ได้

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ยูดาห์ลืมนพระคุณแห่งการอภัยพอกับพันธสัญญาซีนายและละเมิดพันธสัญญา การเป็นเชลยที่บาบิโลนจึงเป็นความสำเร็จในประวัติศาสตร์ของคำสาปซึ่งเจลายธรรมบัญญัติเตือนไว้ แต่หลังการพิพากษาที่ถอนและรื้อพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะปลูกและสร้างอีกครั้ง พระองค์จะทรงให้กิ่งขอบธรรมจากดาวิดขึ้นมากกระทำความยุติธรรม รวบรวมฝูงแกะที่กระจัดกระจาย และนำผู้เป็นเชลยกลับมาในการอภัยพวครั้งใหม่ (16:14-15; 23:1-8; บทที่ 30-33) ในพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าไม่ทรงวางธรรมบัญญัติไว้เพียงภายนอกบนแผ่นศิลา แต่ทรงใส่ไว้ในประชากร เขียนบนใจ อภัยบาป และทำให้ทุกคนตั้งแต่ผู้น้อยถึงผู้ใหญ่รู้จักพระองค์ (31:31-34) พระสัญญานี้ไม่ได้หมายความว่าพันธสัญญาเดิมผิด แต่เผยว่า พระเจ้าเองต้องทรงเปลี่ยนใจแข็งของคนบาป จึงจะเชื่อฟังพันธสัญญาได้

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ศูนย์กลางข่าวประเสริฐในเยเรมีย์คือพระสัญญาว่า พระเจ้าเองจะทรงฟื้นฟูราชอาณาจักรที่ล่มสลายและพันธสัญญาที่ถูกทำลาย พระเยซูคริสต์ทรงเป็นกิ่งขอบธรรมจากดาวิด เป็นกษัตริย์ผู้ครองอย่างยุติธรรมและได้รับพระนามว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา’ (23:5-6; 33:14-16) ในอาหารมื้อสุดท้าย พระองค์ทรงประกาศพระโลหิตของพระองค์ว่าเป็น ‘โลหิตแห่งพันธสัญญา’ เชื่อมการอภัยแห่งพันธสัญญา

ใหม่กับการสิ้นพระชนม์บนกางเขน และฮีบรูอ้างเยเรมีย์ 31 เพื่ออธิบายการถวายนบูชาครั้งเดียวของพระคริสต์กับธรรมเนียมปฏิบัติที่เขียนบนใจ (ลก. 22:20; ฮบ. 8:8-12; 10:14-18) น้ำตากับความทุกข์ของผู้เผยพระวจนะที่เยรูซาเล็มปฏิเสธไม่ใช่แบบแผนที่พยากรณ์ทุกด้านของพระเยซูโดยตรง แต่ทำให้มองไปยังหนทางของผู้เผยพระวจนะแท้ ผู้ทรงร้องไห้เหนือเมืองที่ปฏิเสธ ทรงประกาศพระวจนะจนถึงที่สุด และสถาปนาพันธสัญญาใหม่ด้วยการเสียสละพระองค์เอง

9. วิธีย่าน

เยเรมีย์ไม่ใช่ชีวิตประวัติเรียงตามเวลา จึงต้องตรวจช่วงรัชสมัยกับเหตุการณ์ที่กล่าวซ้ำ พร้อมดูว่าการจัดเรียงปัจจุบันวางการพิพากษากับความหวังเป็นกระแสนศาสนาสดรอย่างใด อย่าเปลี่ยนการกระทำเชิงสัญลักษณ์หรือคำคร่ำครวญส่วนตัวของผู้เผยพระวจนะเป็นคำสั่งให้ผู้รับใช้ยุคปัจจุบันทำตามตรง ๆ แต่ต้องเข้าใจก่อนภายในพันธกิจเชิงพยากรณ์ซึ่งประกาศการพิพากษาแห่งพันธสัญญาเฉพาะครั้ง เยเรมีย์ 29:11 เรื่อง ‘แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า’ ก็ไม่ใช่คำขวัญรับรองความสำเร็จทันทีของแต่ละคน แต่เป็นพระสัญญาข้อสัตย์ที่จะฟื้นฟูชนหลังผ่านการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี

อย่านำคำสั่งให้ยอมบาบิโลนไปใช้เป็นหลักทั่วไปว่าต้องยอมอำนาจการเมืองทุกครั้ง นั่นคือการเชื่อฟังการพิพากษาเฉพาะในประวัติศาสตร์ซึ่งพระเจ้าประกาศชัดผ่านเยเรมีย์ เมื่อตัดสินคำพยากรณ์แท้กับเท็จ อย่าดูเพียงผลที่พึงสบายหรือความสำเร็จระยะสั้น แต่พิจารณาพระวจนะแห่งพันธสัญญาที่ประทานแล้ว ชีวิตบริสุทธิ์ของผู้เผยพระวจนะ และผล

ซึ่งนำคนกลับมาหาพระเจ้า อย่าลดพันธสัญญาใหม่ให้เหลือเพียง
ประสบการณ์ภายในของคริสตจักร แต่ให้เห็นร่วมกันทั้งการอภัยบาป
ความรู้จักพระเจ้า การฟื้นฟูชุมชน และการครองราชย์ของกษัตริย์ชอบ
ธรรมเชื้อสายดาวิด

เพลงคร่ำครวญ

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เพลงคร่ำครวญเป็นหนังสือคำคร่ำครวญของชุมชน ประกอบด้วยบทกวีห้าบทที่ไว้ทุกข์ให้ความหายนะเมื่อเยรูซาเล็มกับพระวิหารถูกทำลายในปี 587/586 ก่อนคริสตกาล ในพระคัมภีร์ฮีบรู หนังสือนี้เป็นหนึ่งในม้วนหนังสือห้าเล่มในหมวดงานเขียน และอ่านในวันที่ 9 เดือนอับเพื่อระลึกถึงการทำลายพระวิหาร ส่วนพระคัมภีร์คริสเตียนวางไว้หลังเยเรมีย์ จึงเชื่อมกับคำพยากรณ์เรื่องความพินาศของเขาในประวัติศาสตร์ หนังสือไม่รีบอธิบายความทุกข์หรือปกปิดด้วยถ้อยคำศาสนา แต่ช่วยให้ระลึกและกล่าวต่อพระพักตร์พระเจ้าถึงบาปกับการพิพากษา ความอดอยากกับความตาย น้ำตาของผู้เสียหาย และความเจ็บของพระเจ้า

2. ชื่อหนังสือ

ธรรมประเพณีฮีบรูใช้คำแรก ‘เอคาห์’ ซึ่งหมายถึง ‘เป็นไปได้อย่างไร’ หรือ ‘อนิจจา’ เป็นชื่อหนังสือ เสียงร้องนี้แสดงความตกตะลึงที่เยรูซาเล็มซึ่งเคยรุ่งโรจน์กลับโดดเดี่ยวดูหมิ่นมาย ธรรมประเพณีรับบีภายหลังเรียกว่า ‘คิโนห์’ หมายถึง ‘บทคร่ำครวญ’ และชื่อกรีกกับละตินก็มีความหมายเช่นเดียวกัน ชื่อภาษาไทย ‘เพลงคร่ำครวญ’ สะท้อนประเพณีวรรณกรรม ส่วนธรรมประเพณีที่เรียก ‘เพลงคร่ำครวญของเยเรมีย์’ สะท้อนความเข้าใจเรื่องผู้เขียน แม้ชื่อในฉบับฮีบรูไม่มีชื่อเยเรมีย์

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทไม่ระบุชื่อผู้เขียน ธรรมเนียมประเพณียิวและคริสเตียนเชื่อมหนังสือกับเยเรมีย์ผู้ร้องให้ให้เยรูซาเล็มและแต่งบทคร่ำครวญ พระคัมภีร์กรีกฉบับเซปตัวจินต์ก็เพิ่มคำนำว่าเยเรมีย์นั่งลงและแต่งบทนี้ ยุคสมัย อารมณ์ และจุดร่วมด้านภาษากับเยเรมีย์ทำให้ธรรมเนียมนี้เป็นไปได้ แต่บทคร่ำครวญให้โยสียาห์ใน 2 พงศาวดาร 35:25 มีหัวข้อต่างจากหนังสือปัจจุบัน และเสียงหลากหลายในบทกวีทั้งห้าก็ไม่อาจยืนยันผู้เขียน ดังนั้นไม่มีเหตุผลต้องปฏิเสธความเป็นไปได้ที่เยเรมีย์เขียน แต่ปลอดภัยกว่าที่จะไม่ยืนยันสิ่งซึ่งพระคัมภีร์ไม่เปิดเผย เมื่อพิจารณาความทรงจำอันสดชัดถึงซากปรักและการล้อมเมือง หนังสือน่าจะเขียนไม่นานหลังเยรูซาเล็มล่มในศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาล

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

หลังบาบิโลนล้อมเป็นเวลานาน กำแพงเยรูซาเล็มถูกเจาะ พระวิหารราชวัง และบ้านเรือนถูกเผา กษัตริย์กับผู้นำถูกฆ่าหรือกวาดไป เหลือเพียงคนยากจนที่สุดในแผ่นดิน ความอดอยาก การเข่นฆ่า การบังคับ ข้ายถิน และความพังทลายของระเบียบสังคมทั้งบาดแผลลึกแก่ชุมชน เพลงคร่ำครวญไม่อธิบายภัยนี้ว่าเป็นเพียงความเหนือกว่าทางทหารของบาบิโลน แต่สารภาพว่าการพิพากษาที่เตือนมานานมาถึงยูดาห์ผู้ฝ่าฝืนพันธสัญญา พร้อมกันนั้น หนังสือมอบภาษาคำอธิษฐานให้ผู้รอด

ชีวิตไม่เกิดความเศร้า แต่ระลึกร่วมกัน ตรวจสอบบาป และร้องขอพระเมตตากับการฟื้นฟูจากพระเจ้าองค์เดียวกันผู้ทรงพิพากษา

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

บทที่ 1 ขั้วร้องถึงความโดดเดี่ยว บาป และคำคร่ำครวญไร้ผู้ปลอบโยนของเยเรมีย์ซึ่งถูกทำให้เป็นหญิงม่าย บทที่ 2 มองพระพิโรธเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีศิโยนดุจศัตรู ทำลายพระวิหารกับกำแพง และเรียกให้ร้องทูลทั้งกลางวันกลางคืน บทที่ 3 ซึ่งเป็นศูนย์กลาง เริ่มจากความสิ้นหวังของ ‘ชายผู้เห็นความทุกข์’ แล้วระลึกถึงความรักมั่นคงกับพระเมตตาของพระยาห์เวห์ ก้าวไปสู่การรอคอยและการกลับใจของชุมชน ก่อนกลับสู่คำวิงวอนท่ามกลางการข่มเหง บทที่ 4 เปรียบพระสิริเต็มของศิโยนกับความสยดสยองใต้การล้อม และกล่าวโทษบาปของผู้นำกับประชาชน บทที่ 5 เป็นคำอธิษฐานชุมชนซึ่งไม่เรียงตามอักษร ระบุความอับอายกับการสูญเสียและร้องว่า ‘ขอทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมาหาพระองค์’ แต่จบด้วยคำถามราวกับถูกทอดทิ้ง บทที่ 1-4 ใช้รูปกลอนเรียงอักษรฮีบรู และบทที่ 3 เป็นบทกวีศูนย์กลาง 66 ข้อซึ่งอักษรแต่ละตัวซ้ำสามข้อ

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

เพลงคร่ำครวญสารภาพว่า พระเจ้าทรงพิพากษาศิโยนผู้ละเมิดพันธสัญญาย่างยุติธรรม พระวิหาร เทศกาล และราชอาณาจักรไม่อาจปกป้องประชากรที่ไม่กลับใจโดยอัตโนมัติ พระเจ้าทรงทำให้คำสาปแห่งพันธสัญญาที่ตรัสไว้นานแล้วสำเร็จ (2:17; ฉบบ. 28) แต่คำอธิษฐานทาง

ศาสนศาสตร์นี้ไม่ทำให้ความทุกข์ของเด็กที่อดตาย หญิงที่ถูกทำร้าย คนชราที่ล้มลง และผู้เป็นเชลยกลายเป็นเรื่องนามธรรม ผู้แต่งจึงดู ความหายนะจนน้ำตาไม่แห้ง และนำเสียงของผู้เสียหายเข้าสู่คำอธิษฐานของชุมชน

คำสารภาพศูนัย์กลางไม่ได้เกิดหลังชากปรักหักพังไป แต่เกิดท่ามกลาง ความสิ้นหวัง ความรักมั่นคงกับพระเมตตาของพระยาห์เวห์ไม่สิ้นสุด ใหม่ทุกเช้า และความสัตย์ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่ง (3:21-24) พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งตลอดไปหรือยินดีทำให้มนุษย์ทุกข์ (3:31-33) ความหวังนี้ไม่ปฏิเสธการพิพากษา แต่ทำให้ถือพระเจ้าเองเป็นมรดก และรอคอยความรอดอย่างสงบ คำคร่ำครวญกับความหวังใจไม่ได้ตัดกัน และความเชื่อยังทูลประท้วง สารภาพบาป และขอพระเมตตาได้ ก่อนรับคำตอบทั้งหมด

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

การล่มสลายของเยรูซาเล็มคือเหตุการณ์ที่คำสาปแห่งพันธสัญญาชี้นำ กับคำเตือนของผู้เผยพระวจนะสำเร็จในประวัติศาสตร์ การที่กษัตริย์ บูโรหิต ผู้เผยพระวจนะ พระวิหาร และกำแพงพังลง แสดงว่าสถาบันกับ สัญลักษณ์มนุษย์ไม่อาจรับรองอาณาจักรพระเจ้า แต่ชุมชนยังสารภาพว่า ‘พระองค์ทรงดำรงเป็นนิรันดร์ พระที่นั่งของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ’ และอธิษฐานว่า ‘ขอทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมาหาพระองค์’ (5:19-21) การฟื้นฟูไม่ได้เริ่มจากความสามารถของคนบาปที่จะกลับเอง แต่จากพระคุณที่พระเจ้าแห่งพันธสัญญาทรงนำกลับ บทจบที่เปิดเผย

ค้างทำให้รอคอยการฟื้นฟูที่ยิ่งกว่าการกลับจากเชลย ซึ่งจะชนะบาป ความตาย และการถูกขับออกอย่างถึงราก

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

แทนที่จะระบุข้อใดข้อหนึ่งหรือ ‘ชายผู้เห็นความทุกข์’ ว่าเป็นพระเยซูโดยตรง เพลงคร่ำครวญทำให้เห็นว่าเสียงคร่ำครวญของประชากรได้ คำสาปแห่งพันธสัญญาได้รับการรับไว้ในพระคริสต์อย่างไร พระเยซูผู้ปราศจากบาปทรงร้องไห้เหนือเยรูซาเล็มที่ปฏิเสธพระองค์ และทรงรับความอับอายกับความทุกข์จากการถูกทอดทิ้งนอกเมือง โดยแบกคำสาปซึ่งประชากรสมควรรับ (ลก. 19:41-44; กท. 3:13; ฮบ.

13:12-13) ทางเขนเปิดทางพระเมตตาโดยไม่ทำให้บาปกับการพิพากษาเบาลง และการคืนพระชนม์ยืนยันว่าหากปรักกับความตายไม่ใช่ถ้อยคำสุดท้ายของพระเจ้า คริสตจักรร้องให้กับผู้ทุกข์ในพระคริสต์และรอคอยเยรูซาเล็มใหม่ที่พระองค์จะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยด (วว. 21:1-4)

9. วิจารณ์

เมื่ออ่านเพลงคร่ำครวญ อย่าแยก 3:22-23 ไปใช้เป็นคำขวัญปลอบใจแล้วข้ามความหายนะกับเสียงประท้วงรอบข้าง หนังสือไม่เรียกร้องคำตอบเร่งด่วนหรือการฟื้นฟูอารมณ์อย่างรวดเร็วจากผู้ทุกข์ แต่ให้พื้นที่พูดและระลึกความเศร้าอย่างเต็มที่ ขณะเดียวกัน อย่านำการพิพากษาแห่งพันธสัญญาเฉพาะครั้งที่เยรูซาเล็มล้มไปใช้ตรง ๆ กับภัยพิบัติและความทุกข์ส่วนตัวทุกกรณีเพื่อคาดเดาบาปของผู้เสียหาย ต้องสำรวจ

บาปชุมชนกับความรับผิดชอบของผู้นำ แต่ไม่ใช้ความทุกข์ของผู้เสียหายรายบุคคลเป็นเหตุประณามเขา

รูปกลอนเรียงอักษรช่วยบรรจุความสับสนไว้ในถ้อยคำเพื่อชุมชนจะอธิษฐานร่วมกัน แต่ไม่ได้แก้ความทุกข์อย่างเรียบง่าย โดยเฉพาะอย่ารีบลงคำถามสุดท้ายในบทที่ 5 แต่เรียนรู้ว่าความเชื่อยึดพระอธิปไตยกับความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไว้ และยังร้องทูลต่อหน้าความเจ็บซึ่งไม่เข้าใจได้ เพลงคร่ำครวญควรถูกอ่านไม่เพียงเพื่อความขำเกรงส่วนตัว แต่เป็นคำอธิษฐานของคริสตจักรในการนมัสการ ซึ่งระลึกถึงสงครามภัยพิบัติ การข่มเหง บาปกับการสูญเสียของชุมชน และยืนเคียงข้างผู้เสียหาย

เอเสเคียล

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เอเสเคียลเป็นหนังสือคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะเชื้อสายบูโรหิต ผู้รับใช้ในดินแดนเชลยบาบิโลน ผ่านนิมิต การกระทำเชิงสัญลักษณ์ อุปมา บทคร่ำครวญ และคำประกาศพิพากษากับความรอด หนังสือตีความความหมายของการล่มสลายเยรูซาเล็มและอนาคตของชุมชนเชลย กระแสเรื่องเริ่มจากพระลิริของพระยาห์เวห์ที่ทำให้เอเสเคียลตะลึง ผ่านพระลิริที่จากพระวิหารเพราะรูปเคารพกับการพิพากษาไปสู่ประชากรผู้ได้รับใจใหม่และวิญญานใหม่ พระลิริที่กลับสู่พระวิหาร และนครใหม่ชื่อ ‘พระยาห์เวห์สถิตที่นั่น’ คำประกาศซ้ำว่า ‘แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์’ แสดงว่าเป้าหมายสูงสุดของทั้งการพิพากษาและความรอดคือพระนามบริสุทธิ์กับการสำแดงพระองค์ของพระเจ้า

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากเอเสเคียลผู้เผยพระวจนะ ชื่อฮีบรู ‘เยเฮซเคล’ หมายถึง ‘พระเจ้าทรงทำให้เข้มแข็ง’ หรือ ‘พระเจ้าทรงคำจูน’ พระเจ้าทรงทำให้หน้าผากเอเสเคียลแข็งกว่าหินเหล็กไฟ เพื่อยืนต่อหน้าประชากรกบฏและประกาศพระวจนะ ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ (2:3-7; 3:8-11) พระคัมภีร์ฮีบรูและธรรมประเพณีกรีกกับละตินต่างเรียกหนังสือตามชื่อผู้เผยพระวจนะ และตัวบทกล่าวว่าพระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเอเสเคียลบูโรหิตบุตรบุชี (1:3)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

เอเสเคียลบันทึกนิมิต พระวจนะ และการกระทำเชิงสัญลักษณ์ส่วนใหญ่ในบรูชที่หนึ่ง และให้เครื่องหมายวันเวลาสิบสามครั้งเพื่อระบุช่วงพันธกิจอย่างเจาะจง เขามาจากครอบครัวปุโรหิต ถูกกวาดไปพร้อมกษัตริย์เยโฮยาคินในปี 597 ก่อนคริสตกาล ได้รับเรียกราวปี 593 ซึ่งเป็นปีที่ห้าของการเป็นเชลย และรับพระวจนะอย่างน้อยถึงปี 571 ซึ่งเป็นปีที่ 27 (1:1-3; 29:17) การจัดหนังสืออย่างประณีตกับคำอธิบายบางตอนเปิดความเป็นไปได้ว่า เอเสเคียลหรือสาวกของเขารักษาและเรียบเรียงเนื้อหาคำพยากรณ์ แต่ไม่จำเป็นต้องใช้เรื่องนี้ปฏิเสธรบคคลจริงในประวัติศาสตร์หรือผลงานหลักของผู้เผยพระวจนะ วันที่เฉพาะก่อนและหลังเยรูซาเล็มล่มกับสภาพชุมชนเชลยสนับสนุนรากฐานทางประวัติศาสตร์ของหนังสืออย่างหนักแน่น

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

บาบิโลนยึดเยรูซาเล็มในปี 597 ก่อนคริสตกาล และกวาดเยโฮยาคิน ผู้นำ กับช่างฝีมือไป เอเสเคียลอาศัยท่ามกลางชุมชนเชลยริมแม่น้ำเคบาร์ ส่วนเศเดคียาห์กับพระวิหารยังอยู่ในเยรูซาเล็ม หลายคนคาดว่าการเป็นเชลยจะจบเร็วและพระวิหารจะปกป้องพวกเขา แต่รูปเคารพกับความรุนแรงในเยรูซาเล็มยังดำเนินต่อ เอเสเคียลประกาศด้วยนิมิตและการกระทำเชิงสัญลักษณ์ว่า เมืองต้องล่มและพระวิหารจะถูกพิพากษา หลังชาวเยรูซาเล็มล่มในปี 587/586 มาถึง น้ำหนักของ

สารเปลี่ยนไปสู่การฟื้นฟู หนังสือเรียกผู้เป็นเชลยให้ละทิ้งทั้งความหวัง
ลงและความสิ้นหวัง ยอมรับการพิพากษาอันยุติธรรม และเฝ้ามองการ
เปลี่ยนแปลงภายในกับการฟื้นฟูการทรงสถิตซึ่งพระเจ้าเองจะทรงทำ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

บทที่ 1–3 กล่าวถึงนิมิตพระที่นั่งเคลื่อนที่กับพระสิริของพระยาห์เวห์
การทรงเรียกให้กินม้วนหนังสือ และหน้าที่ของยามเฝ้าระวัง บทที่ 4–
24 ประกาศการล้อมกับความพินาศของเยรูซาเล็มผ่านการกระทำเชิง
สัญลักษณ์ รูปเคารพนำสะอิดสะเอียนในพระวิหาร การจากไปของพระ
สิริ ผู้เผยพระวจนะกับผู้นำเท็จ ความรับผิดชอบส่วนบุคคล และการกบฏ
ข้าของอิสราเอล บทที่ 25–32 เปิดเผยว่าพระยาห์เวห์ทรงครอบครอง
ประชาชาติด้วยการพิพากษาอัมโมน โมอับ เอโดม ฟิลิสเตีย ไทระ ไช
ดอน และอียิปต์ บทที่ 33 เป็นจุดเปลี่ยนเมื่อชาวเมืองล่มมาถึงและพันธ
กิจยามเฝ้าระวังได้รับการยืนยันใหม่ บทที่ 34–37 สัญญาถึงผู้เลี้ยง
หนึ่งเดียวเชื้อสายดาวิดแทนผู้เลี้ยงเท็จ ใจใหม่กับวิญญานใหม่ กระตุก
แห่งกลับมีชีวิต และไม่สองอันรวมเป็นหนึ่ง บทที่ 38–39 กล่าวถึงการ
โจมตีสุดท้ายและความพ่ายแพ้ของโกก ส่วนบทที่ 40–48 แสดงพระ
วิหารกับการนมัสการใหม่ พระสิริที่กลับมา แม่น้ำแห่งชีวิต แผ่นดินใหม่
และนครชื่อ ‘พระยาห์เวห์สถิตที่นั่น’

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวใจของเอเสเคียลคือพระสิริกับพระนามบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระที่นั่ง
ของพระยาห์เวห์ไม่ได้ถูกกักไว้ในเยรูซาเล็ม แต่ปรากฏแม้ในดินแดน

เซลยและเคลื่อนไปได้ทุกทิศ พระเจ้าทอดพระเนตรรูปเคารพกับความรุนแรงที่ซ่อนในพระวิหารและทรงให้พระสิริจากไป (บทที่ 8-11) การล่มสลายเยรูซาเล็มจึงไม่ใช่พระบาบิโลนชนะพระยาห์เวห์ แต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพิพากษาประชากรที่ทำให้พระนามเป็นมลทินอย่างยุติธรรม อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงชำระและฟื้นฟูประชากร ไม่ใช่เพราะคุณความดีของอิสราเอล แต่เพื่อทำพระนามซึ่งถูกลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติให้บริสุทธิ์ (36:16-32)

ผู้เผยพระวจนะในฐานะยามเผ่าละวีต้องเตือนคนอธรรมและประกาศให้แต่ละคนหันจากทางของตน ความรับผิดชอบส่วนบุคคลในบทที่ 18 ไม่ปฏิเสธอิทธิพลของบรรพบุรุษกับสังคม แต่ชี้ว่าคนรุ่นปัจจุบันใช้อำนาจของบรรพบุรุษเพื่อปฏิเสธการกลับใจไม่ได้ พร้อมกันนั้น ชีวิตใหม่ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจมนุษย์เพียงอย่างเดียว พระเจ้าทรงเอาใจหिनออกประทานใจเนื้อ และใส่พระวิญญาณไว้ภายในเพื่อให้ดำเนินตามพระวจนะ (36:26-27) การทรงเปลี่ยนแปลงอย่างทรงอธิปไตยของพระเจ้ากับความรับผิดชอบให้มนุษย์กลับใจไม่ขัดแย้งกัน

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

เอเสเคียลย้อนดูประวัติอิสราเอลว่าเต็มด้วยพระคุณของพระเจ้าและการทรยศพันธสัญญาซ้ำของประชากร แมกษัตริย์ บุโรหิต และผู้เลี้ยงเจี๊ยล้มเหลว พระเจ้าจะทรงค้นหาแกะที่กระจัดกระจายด้วยพระองค์เอง ตั้ง ‘ดาวิดผู้รับใช้ของเรา’ เป็นผู้เลี้ยงหนึ่งเดียว และทำพันธสัญญาสันติภาพนิรันดร์ (34:11-31; 37:24-28) การอพยพกับการชำระ

ใหม่ ใจใหม่กับพระวิญญาณ การฟื้นฟูกระดูกแห้ง และการรวม
อาณาจักรเหนือได้ มองเลยการกลับจากเขลยไปสู่การสร้างชุมชนแห่ง
พันธสัญญาใหม่ แม่น้ำจากพระวิหารสุดท้ายทำให้แผ่นดินตายกลับมี
ชีวิตและเกิดผลอุดม แสดงว่าการทรงสถิตของพระเจ้าคือหัวใจของการ
ฟื้นฟู ความสำเร็จของอาณาจักรไม่ใช่เพียงการได้ดินแดนคืน แต่คือ
การทรงสร้างใหม่ที่กษัตริย์ผู้บริสุทธิ์ประทับท่ามกลางประชากรที่ชำระ
แล้วตลอดไป

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระคริสต์กับข่าวประเสริฐในเอเสเคียลปรากฏผ่านกระแสเฉพาะของผู้
เลี้ยงที่ตามหาแกะกระจัดกระจาย พระวิญญาณแห่งพันธสัญญาใหม่
และการทรงสถิตของพระเจ้าที่ฟื้นคืน พระเยซูทรงต่างจากผู้เลี้ยงที่เอา
เปรียบแกะ เพราะทรงรู้จักและค้นหาแกะ พร้อมสละพระชนม์ในฐานะผู้
เลี้ยงที่ดี และทรงทำให้เป็นฝูงเดียว ในฐานะผู้เลี้ยงหนึ่งเดียวเชื้อสายดา
วิด (อสค. 34:23; ยน. 10:11-16) พระองค์เปิดทางการชำระด้วย
กางเขนกับการคืนพระชนม์ และหลังได้รับการยกขึ้นทรงเทพพระวิญญาณ
เพื่อเปลี่ยนใจหิน ลมหายใจกับพระวจนะที่ทำให้กระดูกแห้งมีชีวิตแสดง
พันธกิจให้ชีวิตของพระวิญญาณ ผู้ทรงสร้างประชากรที่สิ้นหวังขึ้นใหม่
(37:1-14) อีกทั้งพระเยซูทรงเป็นพระวิหารแท้ที่พระเจ้าประทับ
ท่ามกลางมนุษย์ และชีวิตที่ไหลจากพระองค์จะบริบูรณ์ในพระวิญญาณ
กับการทรงสร้างใหม่ (ยน. 2:19-21; 7:37-39; รว. 22:1-5)

9. วิธีอ่าน

อย่าฝืนจับคู่นิมิตอันประหลาดและรุนแรงของเอสเคียลเข้ากับเทคโนโลยีสมัยใหม่หรือประเทศใดประเทศหนึ่ง แต่ต้องอ่านในบริบทที่เลื่อมกับสัญลักษณ์พระวิหาร ราชอาณาจักร ปุโรหิต และพันธสัญญาในโลกโบราณ แทนที่จะเติมรายละเอียดพระที่นั่งด้วยจินตนาการ ให้มุ่งที่พระสิริของพระเจ้าผู้เสด็จมาอย่างเสรีทุกแห่งและทรงเห็นทุกสิ่ง และอย่าใช้โกกกับมาโกกเป็นรหัสเพื่อระบุชนชาติปัจจุบัน แต่ให้อ่านเป็นภาพเชิงพยากรณ์ของการรวมกำลังสุดท้ายแห่งความชั่วร้ายต่อประชากรที่ฟื้นฟู และชัยชนะเด็ดขาดของพระเจ้า

อย่าลดนิมิตพระวิหารบทที่ 40–48 ให้เป็นเพียงแบบก่อสร้างตามตัวอักษรสำหรับยุคกลับจากเชลย หรือถอยหลังจากเครื่องบูชาสมบูรณ์ของพระคริสต์โดยตีความว่าต้องกลับใช้สัตว์บูชาเป็นทางรอดอีก ต้องเห็นความบริสุทธิ์กับระเบียบสมบูรณ์ พระสิริที่กลับมา น้ำแห่งชีวิต และแผ่นดินใหม่ซึ่งนิมิตเน้นก่อน แล้วพิจารณาความสำเร็จตามสารบบที่คลี่ออกในพระคริสต์ คริสตจักร และการทรงสร้างใหม่สุดท้าย ส่วนอุปมาเกี่ยวกับเพศซึ่งรุนแรงนั้นเป็นวาทศิลป์เชิงพยากรณ์ที่กล่าวโทษการทรยศด้วยรูปเคารพ แต่ต้องไม่ใช่ในทางโยนความอับอายและความผิดให้ผู้ถูกกระทำรุนแรง

ดาเนียล

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ดาเนียลประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์อธิปัตย์แท้เหนือประวัติศาสตร์ โดยมีฉากหลังเป็นยุคเขลยเมื่ออาณาจักรยูดาห์ล่มและประชากรพระเจ้าอยู่ใต้จักรวรรดิต่างชาติ ในพระคัมภีร์ฮีบรูอยู่ในหมวดงานเขียน ส่วนพระคัมภีร์คริสเตียนอยู่ในหมวดผู้เผยพระวจนะใหญ่ เรื่องในราชสำนัก บทที่ 1-6 กับนิมิตเชิงวิรณบทที่ 7-12 ต่างประเภทกัน แต่รวมด้วยสารเดียวกันว่า แม้อาณาจักรเหมือนสัตว์ร้ายมีอำนาจชั่วคราว องค์ผู้สูงสุดจะทรงพิพากษาและประทานอาณาจักรนิรันดร์แก่ธรรมิกชน หนังสือสอนปัญญาเกี่ยวกับความอดทนเพื่อรักษาความบริสุทธิ์ในจักรวรรดิและรอคอยอาณาจักรพระเจ้า มากกว่าตอบความอยากรู้อยากเห็น

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากดาเนียลบุคคลศูนย์กลาง ชื่อฮีบรู ‘ดานิเอล’ หมายถึง ‘พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาของข้าพเจ้า’ บาบิโลนเปลี่ยนชื่อเขาเป็นเบลเทซซาร์เพื่อผนวกเข้ากับพระและวัฒนธรรมจักรวรรดิ แต่หนังสือยังใช้ชื่อแห่งพันธสัญญาว่าดาเนียล เรื่องนี้เชื่อมกับหัวข้อที่ว่า ผู้เชื่อในต่างแดนอาจเรียนภาษาและวิชาของสังคมต่างชาติและรับราชการสาธารณะ แต่ต้องวางอัตลักษณ์กับคำตัดสินสุดท้ายไว้กับพระเจ้า

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

หนังสือนำเสนอดาเนียลเป็นชายหนุ่มยูดาห์ที่ถูกกวาดจากเยรูซาเล็มไปบาบิโลน และเป็นนักปราชญ์กับผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ตั้งแต่สมัยเนบูคัดเนสซาร์ถึงไซรัส ในบทที่ 7-12 ดาเนียลกล่าวซ้ำว่าตนเห็นและบันทึกนิมิต ทั้งพระเยซูทรงอ้างถ้อยคำของ ‘ดาเนียลผู้เผยพระวจนะ’ (7:1-2; 8:1; 9:2; 12:4; มธ. 24:15) ความเห็นดั้งเดิมถือว่าเนื้อหาหลักมาจากดาเนียลในศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาล และหนังสือถูกรวบรวมช่วงปลายพันธกิจอันยาวนานของเขาหรือไม่นานหลังจากนั้น ปัญหาประวัติศาสตร์กับภาษาบางข้อควรศึกษาอย่างระมัดระวัง แต่การตั้งต้นว่าคำพยากรณ์ละเอียดเกินไปไม่ได้ แล้วสรุปว่าผู้เขียนนิรนามยุคมัดคาบีใช้นามดาเนียลเขียนหลังเหตุการณ์ ไม่ได้เคารพคำพยานของหนังสือกับพระเยซูอย่างเพียงพอ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ตั้งแต่ราวปี 605 ก่อนคริสตกาล บาบิโลนนำเชื้อพระวงศ์กับชนชั้นสูงของยูดาห์ไปเป็นเชลย และทำลายเยรูซาเล็มกับพระวิหารในปี 587/586 ดาเนียลกับเพื่อนสามคนถูกฝึกใหม่ให้เป็นข้าราชการ ชื่อสัตย์ของบาบิโลนผ่านภาษา วิชา ชื่อ และอาหารของจักรวรรดิ แต่ไม่ละทิ้งความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ภายหลังมีเดีย-เปอร์เซียยึดบาบิโลนและไซรัสอนุญาตชาวยิวกลับ หนังสือสอนผู้เป็นเชลยและกระจัดกระจายว่า ความพ่ายแพ้เยรูซาเล็มไม่ใช่ความล้มเหลวของพระเจ้า แต่เป็นการ

พิพากษาแห่งพันธสัญญา และบาบิโลน เปอร์เซีย กับจักรวรรดิภายหลัง
ก็อยู่ได้เวลาที่พระองค์กำหนด หนังสือหนุนใจให้ไม่กราบรูปเคารพ
รักษาการอธิฐาน และข้อสัถย์ต่อพระเจ้าไม่ว่าจะได้รับการช่วยกู้หรือไม่

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของชินแคลร์ เฟอร์กูสัน บทที่ 1
แนะนำอัตลักษณ์กับปัญญาของคนหนุ่มเขลย บทที่ 2 แสดงอาณาจักร
พระเจ้าที่ทำลายสี่จักรวรรดิและเต็มทั้งแผ่นดิน บทที่ 3 กับ 6 เป็นเรื่อง
คู่ขนานที่พระเจ้าทรงรักษารักรักรมิกชนในไฟกับถ้ำสิงโตเมื่อพวกเขา
ข้อสัถย์ต่อหน้ารูปเคารพและคำสั่งห้ามอธิฐาน บทที่ 4 กับ 5 เปรียบ
เนบูคัดเนสซาร์ผู้เย่อหยิ่งซึ่งถูกลดและฟื้น กับเบลซัสซาร์ผู้ไม่เรียนรู้และ
ล่มสลาย บทที่ 7 เป็นศูนย์กลางซึ่งนำภาพจักรวรรดิในบทที่ 2 มา
แสดงใหม่ด้วยนิมิตสัตว์ร้ายกับบุตรมนุษย์ บทที่ 8 กล่าวถึงมีเดีย-
เปอร์เซีย กรีก และการข่มเหงของเขาเล็ก บทที่ 9 กล่าวถึงคำอธิฐาน
กลับใจหลังดาเนียลอ่านเจดิลิปีของเยเรมีย์กับเจดิลิปีสดาห์ ส่วนบท
ที่ 10-12 กล่าวถึงสงครามฝ่ายวิญญาณหลังจักรวรรดิที่มองเห็น การ
ข่มเหงสุดท้าย การเป็นขึ้นจากตาย และมรดกของธรรมิกชน

ตั้งแต่ครึ่งหลังของ 2:4 ถึงบทที่ 7 เขียนเป็นภาษาอาราเมคซึ่งเป็น
ภาษาสากลยุคนั้น เน้นราชอาณาจักรของบาบิโลนกับประชาชาติและการ
ครอบครองโลกของพระเจ้า ส่วนบทที่ 1 กับ 8-12 เขียนเป็นฮีบรู เน้น
ความทุกข์กับการฟื้นฟูประชากรแห่งพันธสัญญา ส่วนอาราเมคมี

โครงสร้างศูนย์รวม: สี่อาณาจักรในบทที่ 2 คู่กับบทที่ 7 การช่วยกู้ในบทที่ 3 คู่กับบทที่ 6 และการพิพากษากษัตริย์ในบทที่ 4 คู่กับบทที่ 5

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ดาเนียลสรรเสริญพระเจ้าผู้ประทานและทรงถอดอาณาจักรกับราชอาณาจักร และทรงเปลี่ยนวาระกับฤดูกาล (2:20-23) กำลังทหารของเนบูคัดเนสซาร์ งานเลี้ยงเบลชัสซาร์ กฎฎีกากษัตริย์ และความรุนแรงของสัตว์ร้ายไม่อาจสั่นพระที่นั่ง พระเจ้าทรงลดกษัตริย์เยอห์ยาคิมให้ยอมรับพระอธิปไตย และทรงรักษามิชกนัคห์ที่ไม่รับใช้พระอื่น แต่ความเชื่อไม่ใช่สูตรรับรองการช่วยกู้อย่างอัศจรรย์เสมอ เพื่อนสามคนเชื่อว่าพระเจ้าทรงช่วยได้ แต่สารภาพว่า ‘แม้พระองค์ไม่ทรงช่วย’ ก็จะไม่กราบรูปเคารพ (3:16-18)

ปัญญาของธรรมิกชนไม่ได้อยู่ที่ตัดขาดจากจักรวรรดิทั้งหมดหรือกลืนตามอย่างไววิจรรย์ญาณ ดาเนียลกับเพื่อนเรียนวิชาบาบิโลนและรับใช้กษัตริย์อย่างซื่อสัตย์ แต่ไม่ประนีประนอมเรื่องการนมัสการ ความบริสุทธิ์ และการอธิษฐาน แม้ได้รับนิมิต ดาเนียลไม่โยนบาปของชนชาติให้เป็นปัญหาคนอื่น แต่สารภาพว่า ‘พวกข้าพระองค์ได้ทำบาป’ และอธิษฐานบนพื้นฐานพระวาทะ (บทที่ 9) วรรณกรรมวิวรณ์ไม่ใช่การหนีความจริง แต่เป็นการเปิดเผยที่ทำให้เชื่อการครอบครองซึ่งมองไม่เห็นของพระเจ้าและรับผิดชอบในปัจจุบัน

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

การเป็นเชลยเป็นการพิพากษาการละเมิดพันธสัญญาของอิสราเอล แต่ไม่ยกเลิกพระสัญญาแก่อับราฮัมกับดาวิด ศิลาซึ่งไม่ใช่มีมนุษย์ตัดทำลายรูปปั้นจักรวรรดิและกลายเป็นภูเขาหินรันดร์ ส่วนองค์ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิประทานอำนาจนิรันดร์แก่ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ให้ชนชาติทั้งปวงรับใช้ (2:34-35, 44-45; 7:9-14) ธรรมิกชนถูกอาณาจักรเหมือนสัตว์ร้ายข่มเหง แต่ท้ายที่สุดรับอาณาจักรเป็นมรดก การเป็นขึ้นจากตายกับชีวิตนิรันดร์ในบทที่ 12 เปิดเผยเป้าหมายประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ซึ่งไม่จบเพียงการกลับจากเชลย และแสดงว่าอาณาจักรพระเจ้าจะชนะไม่เพียงบาปกับจักรวรรดิ แต่ความตายด้วย

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูทรงเรียกพระองค์ว่า ‘บุตรมนุษย์’ จากดาเนียล 7 และประกาศว่าจะผ่านความทุกข์กับความตาย เสด็จมากับเมฆเข้าเฝ้าองค์ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ และรับราชอำนาจนิรันดร์ (มก. 14:61-62) จักรวรรดิสัตว์ร้ายปกครองด้วยการบีบคั้นกับความรุนแรง แต่บุตรมนุษย์ทรงเป็นตัวแทนธรรมิกชนและรับอาณาจักรร่วมกับพวกเขา พระคริสต์ทรงรับการพิพากษาอำนาจโลกบนกางเขน คืนพระชนม์และเสด็จขึ้นครองเหนืออำนาจทั้งปวง และจะทำการครอบครองให้ปรากฏสมบูรณ์เมื่อเสด็จกลับมา ข่าวประเสริฐของดาเนียลไม่ใช่ว่าธรรมิกชนได้อาณาจักรด้วยความกล้าหาญของตน แต่ในชัยชนะกับการทรงวิงวอนของบุตร

มนุษย์ พวกเขาได้รับการอภัย การเป็นขึ้นจากตาย และมรดกนิรันดร์
พร้อมได้รับการรักษาให้ชื้อสัตย์จนถึงที่สุด

9. วิธีอ่าน

อย่าลดดาเนียลเป็นเรื่องวีรบุรุษศีลธรรมหรือตารางคำนวณวันสิ้นโลก
อย่าเปลี่ยนเรื่องอาหาร ไฟ และถ้ำสิงโตเป็นกฏสุขภาพหรือสูตรสำเร็จ
แต่ดูบริบทการรักษาความซื่อสัตย์ในการนมัสการท่ามกลางแรงกดดัน
ให้กลืนกับจักรวรรดิ สัตว์ร้าย เขา ตัวเลข และช่วงเวลาในนิมิตเชื่อมกับ
ประวัติศาสตร์จริง แต่เป็นภาษาเชิงสัญลักษณ์และวิวรรณ์ จึงไม่ควรจับ
ทุกรายละเอียดเข้ากับคนหรือประเทศปัจจุบันทันที ยอมรับว่าความสำเร็จ
ใกล้เคียง เช่น การข่มเหงของแอนติโอคัสที่ 4 อาจเป็นแบบของ
อำนาจสุดท้ายที่ต่อต้านพระเจ้า แต่ไม่กำหนดวันกับตารางเวลาที่พระ
คัมภีร์ไม่เปิดเผย

เรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์ 1,290 วัน และ 1,335 วันมีความเห็นต่างแม้
ภายในการตีความออร์ทอดอกซ์ จึงอย่าทำระบบคำนวณหนึ่งเป็น
มาตรฐานของชาวประเสริฐ จุดประสงค์ของคำพยากรณ์คือให้มั่นใจว่า
พระเจ้าทรงจำกัดช่วงความทุกข์ จะพิพากษาความชั่ว และทำให้ธรรมิก
ชนที่ตายเป็นขึ้นมา เมื่อพิจารณาว่าวิวรรณ์สืบภาพสัตว์ร้าย ช่วงเวลา บา
บิโลน และบุตรมนุษย์จากดาเนียล ต้องยึดศูนย์กลางว่าทั้งสองเล่มสอน
ชัยชนะของพระเยซูคริสต์กับความอดทนของธรรมิกชน ไม่ใช่ความกลัว
กับการคาดเดา

หัวข้อพิเศษ: ช่วงเวลาและความเป็นประวัติศาสตร์ของดาเนียล

ความเห็นวิพากษ์ที่แพร่หลายใช้คำพยากรณ์จักรวรรดิอันละเอียดของดาเนียลเป็นเหตุให้ถือหนังสือเป็นงานใช้นามแฝงในศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตกาล สมัยแอนติโอคัสที่ 4 ช่มเหง แต่ข้อสรุปนี้พึ่งสมมติฐานอย่างมากที่ตัดความเป็นไปได้ของคำพยากรณ์เหนือธรรมชาติตั้งแต่ต้นหนังสือสะท้อนสถาบันกับภาษาราชสำนักบาบิโลน-เปอร์เซียและมุมมองยุคเฮลเลน นำเสนอตนเป็นคำพยานของดาเนียล และพระเยซูทรงอ้างดาเนียลว่าเป็นผู้เผยพระวจนะในประวัติศาสตร์ ปัญหาเช่นฐานะของเบลชัสซาร์หรือ ‘ดาวิดัสชาวมีเดีย’ ต้องศึกษาอย่างถ่อมใจ แต่ไม่ควรใช้การระบุตัวทางประวัติศาสตร์ที่ยังไม่สมบูรณ์เป็นหลักฐานทันทีว่าหนังสือผิดหรือแต่งภายหลัง คำยืมอาราเมคกับกรีกก็อธิบายได้จากข้อมูลภาษาที่ก่อดัวในสภาพนานาชาติอันยาวนาน และไม่ได้บังคับวันที่ศตวรรษที่ 2 (เอ็ดเวิร์ด เจ. ยัง, ‘คำอธิบายดาเนียล’; เออร์เนสต์ ซี. ลูคัส, ‘ดาเนียล’)

บทนำผู้เผยพระวจนะเล็ก

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

ผู้เผยพระวจนะเล็กหมายถึงหนังสือคำพยากรณ์สิบสองเล่มตั้งแต่โฮเซยาถึงมาลาคี คำว่า ‘เล็ก’ ไม่ได้หมายถึงการตลใจหรือความสำคัญทางศาสนาหรือน้อยกว่า แต่หมายถึงแต่ละเล่มสั้นกว่าผู้เผยพระวจนะใหญ่ ธรรมประเพณียิวรักษาทั้งสิบสองไว้ในม้วนเดียวและเรียกว่า ‘ผู้เผยพระวจนะสิบสองคน’ แต่ละเล่มมีประวัติศาสตร์กับสารเฉพาะ ขณะเดียวกันร่วมเป็นพยานในกระแสตั้งแต่ก่อนอิสราเอลหนีออกจากอียิปต์จนถึงชุมชนหลังเป็นเชลย ถึงบาปกับการพิพากษา การกลับใจกับคนที่เหลืออยู่ วันแห่งพระยาห์เวห์ และการฟื้นฟูซึ่งรวมประชาชาติ

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

หนังสือสิบสองเล่มใช้รูปแบบหลากหลาย ได้แก่ การสมรสกับครอบครัวเป็นการกระทำเชิงสัญลักษณ์ การฟ้องคดีพันธสัญญา บทคร่ำครวญกับคำประกาศวิบัติ นิมิต การโต้แย้ง คำอธิษฐาน บทสรรเสริญ และเรื่องสั้น ผู้เผยพระวจนะกล่าวโทษด้วยพระวจนะไม่เพียงรูปเคารพ แต่การนมัสการที่ไร้ความยุติธรรม การเอาเปรียบทางเศรษฐกิจ ผู้นำเท็จ และความรุนแรงของประชาชาติ การพิจารณาความเชื่อมโยงด้านหัวข้อกับการเรียงในสารบบมีประโยชน์ แต่ต้องไม่ลบสภาพประวัติศาสตร์กับเสียงเฉพาะของแต่ละเล่มจนถือว่าเป็นเพียงงานเรียบเรียงยุคหลัง ต้องเคารพทั้งพระวจนะที่มอบจริงแก่ผู้ฟังกลุ่มแรก

และคำพยานที่ได้ยินร่วมกันในสารบบสุดท้าย (‘บทนำพันธสัญญาเดิม ฉบับกระชับ’, โฮเซยา-มาลาคิ; ‘พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏิรูป’, พันธสัญญาเดิม 2)

3. กระแสเรื่องโดยรวม

โฮเซยา โยเอล และอาโมสประกาศความรัก การกลับใจ วันแห่งพระยาห์เวห์ และความยุติธรรมแก่อิสราเอลเหนือกับยูดาห์ผู้ทรยศพันธสัญญา โอบาดีห์ โยนาห์ มีคาห์ และนาฮูมแสดงพระอธิปไตยของพระเจ้าเหนือประชาชาติรวมทั้งเอโดมกับนินะเวห์ พระเมตดาที่ไปถึง ศัตรู การพิพากษาจักรวรรดิรุนแรง และความหวังในผู้ครองจากเบธเลเฮมกับคนที่เหลืออยู่ ฮาบากูกกับเศฟันยาห์เรียกให้ดำเนินด้วยความเชื่อและรอคอยพระเจ้าต่อหน้าภัยบาบิโลนกับวันแห่งพระยาห์เวห์ ส่วนฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคิหลังยุคเชลยเร่งให้ฟื้นฟูพระวิหารกับการนมัสการ แต่ยังชี้ถึงบาปที่การสร้างภายนอกแก้ไม่ได้ และมองไปยังกษัตริย์ ผู้เลี้ยง ผู้สื่อสาร และวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะมา

4. ศาสนศาสตร์สำคัญ

ผู้เผยพระวจนะสิบสองคนเป็นพยานว่า พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อความรักแห่งพันธสัญญาและทรงพิพากษาบาปอย่างยุติธรรม การนมัสการแยกจากจริยธรรมไม่ได้ หากประชากรถวายเครื่องบูชากับรักษาเทศกาล แต่กตัญญูคนยากจนและทำความเท็จกับความรุนแรง พระเจ้าทรงเกลียดการนมัสการนั้น (อมส. 5:21-24; มคา. 6:6-8) ‘วันแห่งพระยาห์เวห์’ ไม่ใช่วันชัยชนะชาตินิยมที่ทำลายศัตรูของอิสราเอลเท่านั้น แต่พิพากษา

แม้ประชากรพระเจ้าผู้ไม่กลับใจ และในที่สุดเป็นวันแห่งความรอดที่
กำจัดความชั่วและชำระคนที่เหลืออยู่กับประชาชาติ พระอธิปไตยของ
พระเจ้าครอบคลุมอัสซีเรีย บาบิโลน เอโดม นินะเวห์ และชุมชนยุค
เปอร์เซีย ส่วนพระเมตตาข้ามพรมแดนชาติพันธุ์

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พันธสัญญาใหม่เป็นพยานว่าพระสัญญาของผู้เผยพระวจนะสิบสองเริ่ม
สำเร็จในพระเยซูคริสต์ พันธกิจของพระวิญญาณ และการประกาศแก่
ประชาชาติ ผู้ครองจากเบธเลเฮมทรงเลี้ยงประชากร กษัตริย์ถ่อมเสด็จ
บนลา ผู้เลี้ยงที่ถูกปฏิเสธได้รับค่าเงินสามสิบเหรียญ และน้ำพุชำระบาป
เปิดแก่ผู้มองดูผู้ที่ถูกแทง (มคา. 5:2; ศคย. 9:9; 11:12-13;
12:10; 13:1; มธ. 2:5-6; 21:5; ยน. 19:37) พระสัญญาของโย
เอลเรื่องพระวิญญาณถูกเทในวันเพ็นเทคอสต์ และพลับพลาของดาวิดที่
ล้มลง ในอาโมสเชื่อมกับพันธกิจข่าวประเสริฐที่ชาวยิวกับคนต่างชาติ
เป็นประชากรเดียวกันโดยพระคุณ (ยอล. 2:28-32; อมส. 9:11-12;
กจ. 2:16-21; 15:13-18) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้สื่อสารที่มา
ลาคีสัญญาเพื่อเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า

6. วิธอ่าน

ควรตรวจสอบภาพประวัติศาสตร์แรกของแต่ละเล่มก่อน พร้อมติดตาม
หัวข้อที่กล่าวซ้ำตลอดสิบสองเล่ม ได้แก่ การอพยพ พันธสัญญา วัน
แห่งพระยาห์เวห์ คนที่เหลืออยู่ ราชอาณาจักรดาวิด ศิโยน และประชาชาติ
อย่าเปลี่ยนการกระทำเชิงสัญลักษณ์กับนิมิตเป็นรหัสข่าวสมัยใหม่ตาม

ตัวอักษร หรือแยกความยุติธรรมทางสังคมของผู้เผยแพร่พระวจนะออกจาก
ข่าวประเสริฐกับการนมัสการจนเหลือเพียงคำขวัญการเมือง และอย่าใช้
คำประกาศพิพากษาไปประกาศตรงต่อคนหรือชาติปัจจุบันด้วยสิทธิ
อำนาจผู้เผยแพร่พระวจนะ อย่าอ่านโยนาห์เป็นเพียงเรื่องความสำเร็จพันธ
กิจหรือข้อถกเถียงปลาตัวใหญ่ ฮักกัยเป็นเพียงการรณรงค์ถวายเงิน
ก่อสร้าง หรือลบลดในมาลาคีเป็นหลักประกันพระพรทางวัตถุ แต่ต้อง
ติดตามบริบทพันธสัญญาของแต่ละเล่มและความสำเร็จในพระคริสต์

โฮเซยา

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

โฮเซยาเป็นเล่มแรกของผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม ประกาศการพิพากษากับการฟื้นฟูของพระเจ้าต่อประชากรผู้ทรยศพันธสัญญาในช่วงสุดท้ายของอิสราเอลเหนือ หนังสือผสมการสมรสของผู้เผยพระวจนะกับชื่อลูกซึ่งเป็นการกระทำเชิงสัญลักษณ์ อุปมาสามิภรรยา กับพ่อแม่ลูก การฟ้องคดีพันธสัญญา การทบทวนประวัติศาสตร์ คำคร่ำครวญ และคำเรียกร้องแห่งความรัก โฮเซยาเปิดโปงรูปเคารพว่าไม่ใช่เพียงทางเลือกศาสนา แต่เป็นการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณที่ทรยศความรักกับพันธสัญญา พร้อมแสดงพระคุณนำอัครররที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงตีสอนประชากรผู้ทรยศ แล้วทรงรักและฟื้นฟูให้เป็นประชากรของพระองค์อีก

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากโฮเซยาผู้เผยพระวจนะ ชื่อฮีบรู ‘โฮเซอา’ หมายถึง ‘ความรอด’ หรือ ‘เขาได้ช่วยให้รอด’ และเป็นชื่อเดิมของโยชูวาด้วย (กตว. 13:8, 16) กษัตริย์องค์สุดท้ายของอิสราเอลเหนือมีชื่อเดียวกัน แต่เป็นคนละคนกับผู้เผยพระวจนะ ชื่อนี้สอดคล้องกับสารของหนังสือที่เป็นพยานแก่อิสราเอลผู้ฟังอัลซีเรีย อียิปต์ พระบาอัล และกษัตริย์มนุษย์ว่า ความรอดแท้อยู่ในพระยาห์เวห์เท่านั้น (13:4; 14:3)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทกล่าวว่าพระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงโฮเซยาบุตรเบเอรี (1:1) เขารับใช้ในรัชสมัยอุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ กับเยโรโบอัมที่ 2 แห่งอิสราเอล จึงน่าจะมีพันธกิจยาวตั้งแต่กลาง ศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสตกาลจนถึงช่วงอาณาจักรเหนือล่ม ความคุ้นเคย กับสถานที่ สภาพการเมืองกับศาสนาในอิสราเอลเหนือ และคำกล่าวสด ซัดถึงความวุ่นวายราชวงศ์กับภัยอัลซีเรีย ชี้ว่าเขาน่าจะมาจาก อาณาจักรเหนือ ชุมชนยูดาห์ภายหลังอาชญากรรมและเรียบเรียงคำ พยากรณ์ แต่ไม่จำเป็นต้องใช้ข้อความยากหรือการเปลี่ยนรูปแบบเพื่อ ปฏิเสธพันธกิจจริงในประวัติศาสตร์หรือเอกภาพสำคัญของหนังสือ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

สมัยเยโรโบอัมที่ 2 อิสราเอลเหนือรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและทหาร แต่ เบื้องหลังมีการนมัสการเสื่อม ความรุนแรงทางสังคม ความเสื่อมทาง เพศ และการแย่งอำนาจ การนมัสการลูกวัวที่เบธเอลกับดานผสมความ เชื่อพระยาห์เวห์เข้ากับพระบาอัล และปุโรหิตละทิ้งความรู้เรื่องพระเจ้า หลังเยโรโบอัม กษัตริย์ผลักดันเพราะมาตรการกับกบฏ ขณะที่ อิสราเอลเปลี่ยนพันธมิตรระหว่างอัลซีเรียกับอียิปต์เพื่อเอาตัวรอด ใน ที่สุดสะมาเรียล่มต่ออัลซีเรียปี 722 ก่อนคริสตกาล โฮเซยาชี้ว่าโรค ของชาติไม่ได้อยู่ที่ความล้มเหลวทางการทูตเป็นหลัก แต่อยู่ที่การทรยศ

พันธสัญญาโดยละทิ้งพระยาห์เวห์ และเรียกให้กลับจากพิธีบูชา
ภายนอกสู่ความรักมั่นคงกับการรู้จักพระเจ้า

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

บทที่ 1–3 ประกาศพิพากษาผ่านการสมรสของโฮเซยากับชือลุก ยิสเร
เอล โลรุหะมาห์ และโลอัมมี พร้อมสัญญาการฟื้นฟูที่พลิกชื่อเหล่านั้น
เป็น ‘ทรงปลูก’ ‘ได้รับพระเมตตา’ และ ‘ประชากรของเรา’ 4:1–6:3
กล่าวถึงการฟ้องคดีพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ บาปของบูโรหิต ผู้นำ
กับประชาชน การพิพากษา และคำเชิญให้กลับมา 6:4–11:11 กล่าว
โทษความรักของอิสราเอลซึ่งเหมือนน้ำค้างยามเช้า พิธีบูชาภายนอก
การทรยศทางการเมือง และรูปเคารพ พร้อมประกาศความรักของ
พระเจ้าพระบิดาผู้เรียกบุตรจากอียิปต์และการอพยพครั้งใหม่ 11:12–
13:16 เชื่อมประวัติยาโคบกับความเท็จปัจจุบันและกล่าวถึงการ
พิพากษาแห่งความตายกับแดนคนตาย บทที่ 14 จบด้วยคำเรียกให้
‘นำถ้อยคำมาด้วย’ และกลับสู่พระยาห์เวห์ พระสัญญารักษา รัก และ
ให้เกิดผล กับคำสรุปให้ผู้อ่านมีปัญญาวินิจฉัยทางของพระยาห์เวห์

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวใจของโฮเซยาคือความรักแห่งพันธสัญญากับการรู้จักพระเจ้า ความ
รู้ไม่ใช่การมีข้อมูล แต่เป็นความรู้ในความสัมพันธ์ซึ่งรักและวางใจ
พระยาห์เวห์พร้อมเชื่อฟังทางของพระองค์ อิสราเอลไม่มีความสัตย์จริง
ความรักมั่นคง หรือความรู้เรื่องพระเจ้า และเมื่อบูโรหิตละทิ้งความรู้
ประชากรก็พินาศ (4:1–6) พระเจ้าทรงประสงค์ความรักมั่นคงกับการ

รู้จักพระองค์มากกว่าปริมาณเครื่องบูชา นี่ไม่ใช่การยกเล็กเครื่องบูชา แต่เป็นการปฏิเสธการนมัสการซึ่งไร้ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและการเชื่อฟัง (6:6)

ความรักของพระเจ้าไม่ใช่อารมณ์อ่อนไหวที่มองข้ามบาป พระองค์ทรงพิพากษาการล่วงประเวณี ความรุนแรง ความโลภ และการทุตเท็จ พร้อมเอาของขวัญ รูปเคารพ และราชอำนาจที่อิสราเอลพึงออก แต่คำว่า ‘เราจะละทิ้งเจ้าได้อย่างไร’ แสดงว่าพระเมตตาของพระองค์รื้อฟื้นแรงท่ามกลางการพิพากษา (11:8-9) พระเจ้าไม่ทรงแปรปรวนและถูกพระพิโรธครอบงำเหมือนมนุษย์ แต่ในฐานะองค์บริสุทธิ์ทรงทำพระประสงค์แห่งพันธสัญญาสำเร็จ การกลับใจก็ไม่ใช่คำพูดราคาถูกหรืออารมณ์ศาสนาชั่วคราว แต่เป็นการกลับทั้งชีวิตโดยทั้งรูปเคารพ ขอการอภัยความผิดทั้งหมด และพึงพระยาห์เวห์เท่านั้น (14:1-3)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ชื่อโลอัมมีแสดงการพิพากษาที่กลับสูตรพันธสัญญา ‘เราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา’ แต่พระเจ้าทรงสัญญาจะเรียกคนที่เคยไม่ใช่ประชากรว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และรวมยูดาห์กับอิสราเอลได้ผู้นำเดียว (1:9-2:1) พระองค์จะนำอิสราเอลกลับสู่ถิ่นทุรกันดาร ตรัสกับใจ หมายความว่าไถ่เป็นนิรันดร์ด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความรักมั่นคง พระเมตตา และความสัตย์จริง พร้อมทำสันติภาพแห่งพันธสัญญาที่ภัยจากสัตว์กับสงครามหายไป (2:14-23) พระเจ้าผู้เรียกบุตรจากอียิปต์จะทรงทำการอพยพครั้งใหม่ และในวาระ

สุดท้ายประชากรจะกลับมาหาพระยาห์เวห์กับดาวิดกษัตริย์ของตน (3:4-5; 11:1-11) การฟื้นฟูมาจากความรักบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงรักษาพันธสัญญา ไม่ใช่ความซื่อสัตย์ของอิสราเอล

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พันธสัญญาใหม่เปิดพระสัญญาฟื้นฟูของโฮเซยาใหม่ในพระเยซูคริสต์ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรแท้ที่ถูกเรียกจากอียิปต์ ทรงเป็นตัวแทนประวัตินิอิสราเอลและดำเนินทางเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ (ฮชย. 11:1; มธ. 2:15) เปาโลกับเปโตรประยุกต์คำที่เรียกผู้เคย ‘ไม่ใช่ประชากรของเรา’ ว่า ‘ประชากรของเรา’ กับข่าวประเสริฐซึ่งเรียกทั้งชาวยิวและคนต่างชาติโดยพระคุณ (ฮชย. 1:10; 2:23; รม. 9:24-26; 1ปต. 2:10) พระคริสต์เชื่อสาวยดาวิดทรงเป็นกษัตริย์ผู้รวมประชากรกระจัดกระจายได้ประมุขเดียว และเป็นเจ้าบ่าวผู้ประทานพระองค์เพื่อชำระคริสตจักร อีกทั้งโดยการสิ้นพระชนม์กับการคืนพระชนม์ พระเจ้าทรงทำลายอำนาจความตายกับแดนคนตาย และทรงรักประชากรโดยไม่คิดราคา (ฮชย. 13:14; 1คร. 15:54-57)

9. วิธีอ่าน

เมื่ออ่านโฮเซยา ต้องติดตามจากหลังการนบถการพระบาอัล ความวุ่นวายราชวงศ์ และการฟุ้งซ่านซึ่งเรียกกับอียิปต์ของอิสราเอลเนื่อก่อน ยอห์นนำอุปมาการสมรสกับการล่องประเวณีไปใช้ตรงกับความรักส่วนตัวหรือความขัดแย้งสามภรรยา แต่ให้อ่านเป็นภาษาเชิงพยากรณ์ที่กล่าวโทษการทรยศต่อความซื่อสัตย์แต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระยาห์เวห์กับ

ประชากรแห่งพันธสัญญา อย่าใช้คำว่า ‘เราประสงค์ความรักมั่นคง
ไม่ใช่เครื่องบูชา’ เป็นเหตุละเลยการนมัสการร่วมกันกับศีลศักดิ์สิทธิ์
หรือกลับกันให้พิธีศาสนาปิดชีวิตที่ไร้ความยุติธรรมกับความรัก

คำว่า ‘ให้เรากลับไป’ ใน 6:1-3 ต้องพิจารณาตามบริบทว่าเป็นการกลับใจจริงหรือการมองตัวอย่างผิวเผิน อย่าถือว่าพระเจ้าทรงปรากฏอัตโนมัติเหมือนฝนตามฤดู แต่ให้อ่านตรงข้ามกับความรักไม่ยั่งยืนซึ่ง 6:4 เป็นต้นไปกล่าวโทษ ตามบทสรุป 14:9 คนชอบธรรมเดินในทางตรงของพระยาห์เวห์ แต่ผู้กบฏสุดในทางนั้น จึงต้องแสวงปัญญาที่รู้จักพระเจ้าท่ามกลางการพิพากษาด้วยความรัก

หัวข้อพิเศษ: การสมรสของโฮเซยากับอุปมาการล่อง

ប្រះវេណី

บางความเห็นมองโฮเซยา 1-3 เป็นเพียงนิมิตหรืออุปมา แต่ด้วบทนำ
เสนอการสมรสจริงกับโกเมอร์และการเกิดของลูกเป็นการกระทำเชิง
สัญลักษณ์ของผู้เผยพระวจนะ คำว่า ‘หญิงแห่งการล่องประเวณี’ ไม่
จำเป็นต้องหมายความว่า โกเมอร์เป็นหญิงอาซีฟก่อนสมรสหรือลูกทุกคนเกิด
จากการคบชู้ แต่อาจเป็นถ้อยคำที่เปิดเผยความไม่ซื่อสัตย์ต่อพันธ
สัญญาอย่างต่อเนื่องของอิสราเอลในครอบครัวโฮเซยา (ดักลาส
สจวร์ต, 『โฮเซยา-โยนาห์』) มีความเห็นต่างว่าหญิงในบทที่ 3 คือโกเม
อร์หรือไม่ จึงไม่ควรยืนยันเกินหลักฐาน สำคัญที่สุดคือ ด้วบทนี้ไม่ใช่คำ
สั่งทั่วไปให้ทนการคบชู้ การทารุณ หรือความรุนแรงของคู่สมรสและ
รักษาความสัมพันธ์ไว้โดยไม่มีเงื่อนไข ต้องไม่โยนความผิดให้ผู้เสีย
หายหรือนำเสนอความรักพระเจ้าเป็นแบบของการควบคุมกับทำให้

อับอาย นี่เป็นหมายสำคัญอันเจ็บปวดที่มอบแก่ผู้เผยพระวจนะเฉพาะ
คน เป็นพยานถึงความรักแห่งพันธสัญญาอันทรงอธิปไตยของพระเจ้าผู้
พิพากษาบาบ แต่ทรงไถ่กลับด้วยราคา

โยเอล

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

โยเอลเป็นเล่มที่สองในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม ขยายภัยคุกคามกับความแห้งแล้งที่ปกคลุมยูดาห์ไปสู่ภาพใหญ่ของการพิพากษาและความรอดใน ‘วันแห่งพระยาห์เวห์’ หนังสือผลงานคำพยากรณ์เชิงบทกวี คำเรียกถึงชุมชนนมัสการ และภาพจักรวาลเชิงวิวิธธรรม พร้อมเรียกให้ระลึกถึงวิกฤตปัจจุบันและกลับหาพระเจ้าด้วยสุดใจ วันพิพากษาน่ากลัวสำหรับคนบาป แต่ผู้กลับใจและร้องเรียกพระนามพระยาห์เวห์จะได้รับความรอด ของประทานแห่งพระวิญญาณ และการฟื้นฟูซึ่งพระเจ้าประทับในศิโยน

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากโยเอลผู้เผยพระวจนะบุตรเปธูเอล (1:1) ชื่อฮีบรู ‘โยเอล’ หมายถึง ‘พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า’ โดยรวมคำว่า ‘พระยาห์เวห์’ กับ ‘เอล’ ชื่อนี้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ประกาศว่า ผู้ทรงครอบครองคุกคาม กองทัพ ประชาชาติ และธรรมชาติ และเทพวิญญาณเหนือประชากร คือพระยาห์เวห์เท่านั้น ในพระคัมภีร์มีหลายคนชื่อเดียวกัน แต่แทบไม่มีข้อมูลแน่นอนเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะคนนี้ นอกจากชื่อบิดา

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทกล่าวว่าเป็นพระวณะของพระยาห์เวห์ซึ่งมาถึงโยเอลบุตรเปธูเอล และแสดงว่าเขาคุ้นเคยกับพระวิหารเยรูซาเล็ม ปุโรหิต ผู้อาวุโส และชุมชนศิโยน ช่วงเวลาที่เขียนเป็นประเด็นถกเถียงมากเป็นพิเศษ การไม่กล่าวถึงกษัตริย์และการเน้นปุโรหิตกับพระวิหารถูกใช้สนับสนุนวันที่หลังเป็นเชลย แต่ความสัมพันธ์กับไธระ ไซดอน ฟิลิสเตีย และจุดรวมทางวรรณกรรมกับอาโมสก็เข้ากับยุคก่อนเป็นเชลย มีข้อเสนอตั้งแต่ศตวรรษที่ 9 ถึงหลังศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล จึงปลอดภัยที่จะไม่ยืนยัน ความไม่แน่นอนของวันที่ไม่ได้ทำให้ภัยจริงในประวัติศาสตร์หรือลัทธิอำนาจคำพยากรณ์อ่อนลง และต้องอ่านเป็นพระวณะที่มอบแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็มในวิกฤตจริง

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

แผ่นดินยูดาห์สูญเสียธัญพืช เหล้าองุ่น น้ำมัน และทุ่งหญ้าเพราะฝูงตั๊กแตนกับความแห้งแล้งที่ไม่เคยมี จนเครื่องธัญบูชากับเครื่องดื่มบูชาที่พระวิหารเกือบขาด ชาวนา คนทำสวนองุ่น ปุโรหิต ผู้อาวุโส เด็ก และคู่แต่งงานใหม่ต่างได้รับผลกระทบ โยเอลไม่มองภัยนี้เป็นเพียงธรรมชาติ แต่ตีความเป็นคำเตือนให้ตระหนักถึงคำสาปแห่งพันธสัญญาในเฉลยธรรมบัญญัติและวันแห่งพระยาห์เวห์ที่กำลังมา (ฉธบ. 28:38-42) จุดประสงค์ไม่ใช่ชี้คนใดเป็นสาเหตุของภัย แต่ให้ทุกชั่ว

อายุระลึกเหตุการณ์ ร้องทูลพระเจ้าด้วยการอดอาหารกับประชุม
ศักดิ์สิทธิ์ และกลับมาด้วยสุดใจ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-20 พรรณนาความหายนะจากตึกแตกกับความแห้งแล้ง และสั่งผู้
อาวุโส ประชาชน ชาวนา กับปุโรหิตให้ไว้ทุกข์และเรียกประชุม
ศักดิ์สิทธิ์ 2:1-11 ใช้ภาษากองทัพตึกแตกประกาศว่าวันใหญ่และนำ
กล้วของพระยาห์เวห์ใกล้มา 2:12-17 เรียกทั้งชุมชนว่า ‘แม่เตี้ยนี้’
ให้ฉีกใจ ไม่ใช่เพียงเสื้อ และกลับมา 2:18-27 สัญญาว่าพระเจ้าจะ
ทรงหวงแหนแผ่นดิน สงสารประชากร และฟื้นฟูพืช ฝน กับเกียรติ
2:28-32 เป็นพระสัญญาว่าจะเสด็จมาเพื่อจะเทพระวิญญูณเหมือนมนุษย์
ทุกคนและช่วยผู้ร้องเรียกพระนามพระยาห์เวห์ ส่วนบทที่ 3 ตามพระ
คัมภีร์ไทยรวบรวมประชากรชาติในหุบเขาพิพากษา ให้ศิโยนเป็นที่ลี้ภัย
และแสดงการฟื้นฟูสุดท้ายเมื่อธารชีวิตไหลจากพระวิหารและพระ
ยาห์เวห์ประทับในศิโยน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

‘วันแห่งพระยาห์เวห์’ ซึ่งเป็นหัวใจของโยเอลไม่ได้หมายถึงเหตุการณ์
เดียวง่าย ๆ แต่มีหลายขอบฟ้า เริ่มจากภัยตึกแตกตรงหน้าและการ
พิพากษาใกล้ในประวัติศาสตร์ ไปถึงการพิพากษาสุดท้ายของ
ประชาชาติกับความรอดของศิโยน ประชากรไม่อาจยินดีในวันนั้นโดย
อัตโนมัติเพราะสิทธิพิเศษของชาติ แม้ประชากรแห่งพันธสัญญาก็ยืนต่อ
หน้ากองทัพพระเจ้าไม่ได้ถ้าไม่กลับใจ แต่พระยาห์เวห์ทรงพระคุณและ

เมตตา กริ้วซ้ำ และเปี่ยมความรักมั่นคง คนบาปจึงกลับมาโดยพึ่งพระ
ลักษณะของพระองค์ได้ (2:12-14)

การกลับใจแท้ไม่ละเลยการไว้ทุกข์ภายนอก แต่ไม่หยุดเพียงเท่านั้น ใจ
ต้องกลับหาพระเจ้าพร้อมกับเครื่องหมายฉีกเสื้อ การกลับใจไม่ใช่
เทคนิคควบคุมพระเจ้าให้ยกเลิกร้าย ผู้เผยพระวจนะกล่าวอย่างถ่อมว่า
‘ใครจะรู้’ ว่าพระองค์อาจทรงเหลือพระพรไว้ (2:14) การฟื้นฟูไม่จบที่
ความอุดมเกษร แต่ไปถึงการทรงสถิตของพระเจ้า การรู้จักพระนาม
พระวิญญาณซึ่งเทเหนือทุกคนชั้น และการลบความอับอาย

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

ตึกแตกกับความแห้งแล้งแสดงว่าความอุดมของแผ่นดินและการ
นมัสการขึ้นอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพันธสัญญา ส่วนฝนกับธัญพืชที่
ฟื้นกลับพระพรในเฉลยธรรมบัญญัติ แต่ภาพของโยเอลใหญ่กว่าการ
คืนระเบียบเดิม พระเจ้าจะเทพระวิญญาณโดยไม่แบ่งแยกเหนือบุตรชาย
บุตรหญิง คนชรา คนหนุ่ม ทาสชาย และทาสหญิง เพื่อให้รู้และประกาศ
พระวจนะ (2:28-29) ความรอดออกจากศิโยน พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่
ลี้ภัย และทรงพิพากษาความรุนแรงกับการค้าทาสของประชาชาติ ใน
ที่สุดธารน้ำไหลจากพระวิหารสู่หุบเขาแห่งและพระเจ้าประทับในศิโยนนิ
รันดร์ นี่เตรียมชุมชนแห่งพันธสัญญาใหม่โดยพระวิญญาณและการทรง
สถิตในการทรงสร้างใหม่

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ในวันเพ็นเทคอสต์ เปโตรอ้างพระสัญญาเรื่องพระวิญญาณของโยเอล และประกาศว่าพระเยซูผู้ถูกตรึง คืนพระชนม์ และเสด็จขึ้นสวรรค์ ทรงเทพระวิญญาณที่ได้รับจากพระบิดา (กจ. 2:16-36) พระวิญญาณไม่ได้สถิตเพียงผู้เผยพระวจนะหรือผู้นำบางคน แต่ประทานแก่ประชากรทุกกลุ่มที่เป็นของพระคริสต์เพื่อเป็นพยานถึงพระราชกิจใหญ่ของพระเจ้า เปาโลนำคำว่า ‘ทุกคนที่ร้องเรียกพระนามพระยาห์เวห์จะรอด’ มาใช้กับข่าวประเสริฐซึ่งเชื่อและสารภาพพระเยซูคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (ยอล. 2:32; รม. 10:9-13) เพ็นเทคอสต์เป็นความสำเร็จเด็ดขาดของพระสัญญา แต่วันแห่งพระยาห์เวห์ครั้งสุดท้ายกับการทรงสร้างใหม่ยังต้องรอ บัดนี้พระคริสต์ประทับท่ามกลางประชากรโดยพระวิญญาณ และเมื่อเสด็จกลับมาจะพิพากษาความชั่วพร้อมทำที่ลี้ภัยกับชีวิตให้สมบูรณ์

9. วิธอ่าน

อย่าอ่านผู้ตั้งแต่นั้นเป็นเพียงรหัสกองทัพรุกรานที่ไม่เกี่ยวกับภัยจริง หรือกลับกันจำกัดเป็นบันทึกภัยธรรมชาติเท่านั้น ต้องเห็นหน้าที่เชิงพยากรณ์ที่ภัยจริงถูกขยายด้วยภาษากองทัพกับการพิพากษาจักรวาลให้ซิมลงวันแห่งพระยาห์เวห์ อย่าสรุปว่าภัยทุกอย่างวันนี้เป็นการพิพากษาตรงต่อบาปของกลุ่มใดหรือประณามผู้เสียหาย ภัยอาจเรียกทุกคนให้ทบทวนความจำกัด บาป และการครอบครองของพระเจ้า แต่หากไม่มีการเปิดเผย เราไม่อาจยืนยันสาเหตุเฉพาะตามใจ

อย่าใช้การเทพระวิญญาณเป็นฐานสร้างลำดับสูงต่ำของการเปิดเผย
ส่วนตัวใหม่หรือประสบการณ์พิเศษ แต่ให้อ่านในบริบทที่ประชากรแห่ง
พันธสัญญาทุกคนได้รับพระวิญญาณเพื่อรู้จักพระคริสต์และเป็นพยานถึง
พระราชกิจใหญ่ ความฝันกับนิมิตเป็นภาษาเชิงพยากรณ์ที่บรรยายของ
ประธานสภาของพระวิญญาณ และไม่ได้แทนสิทธิอำนาจสูงสุดของ
พระคัมภีร์ อย่าทำวันแห่งพระยาห์เวห์เป็นโลกาวินาศที่กระตุ้นแต่ความ
กลัว แต่รับเป็นคำเรียกให้กลับใจ เชื่อข่าวประเสริฐ เป็นพยานในพระ
วิญญาณ และรอการพิพากษากับการฟื้นฟูสุดท้าย

อาโมส

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

อาโมสเป็นเล่มที่สามในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม เปิดโปงรูปเคารพกับความอยุติธรรมทางสังคมที่ซ่อนหลังความรุ่งเรืองภายนอกของอิสราเอลเหนือ หนังสือรวมคำประกาศพิพากษาประชาชาติ คำเทศนาที่บทร่ำครวญถึงอิสราเอล นิमितห้าครั้ง การเผชิญหน้ากับอามาซียาห์ และพระสัญญาฟื้นฟูท้ายเล่ม พระยาห์เวห์ทรงคำรามจากศิโยน พิพากษาความโหดร้ายของทุกชาติ และไต่สวนอย่างเข้มงวดเป็นพิเศษถึงการนมัสการที่บิดเบือนกับการเอาเปรียบผู้อ่อนแอของประชากรแห่งพันธสัญญา แต่หลังการพิพากษายังมีพระคุณที่จะตั้งพลับพลาของดาวิดซึ่งล้มลงและปลูกประชากรอีกครั้ง

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากอาโมสผู้เผยพระวจนะ (1:1) ความหมายแน่นอนของชื่อฮีบรูยังยืนยันไม่ได้ แต่มักอธิบายว่าเกี่ยวข้องกับ ‘ผู้แบกภาระ’ ชื่อนี้สอดคล้องกับพันธกิจที่นำพระวจนะพิพากษาอันหนักไปยังอาณาจักรเหนือ แต่ไม่ควรกำหนดความหมายหนังสือจากรากศัพท์ชื่อเพียงอย่างเดียว อาโมสเป็นคนละคนกับอามอสบิดาของอิสยาห์

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทกล่าวว่าอาโมส หนึ่งในคนเลี้ยงสัตว์แห่งเทโคอา ได้รับพระวจนะเรื่องอิสราเอลในรัชสมัยอุสซียาห์แห่งยูดาห์กับเยโรโบอัมที่ 2 แห่งอิสราเอล สองปีก่อนแผ่นดินไหวใหญ่ (1:1) เขาไม่ได้อยู่ในกลุ่มผู้เผยพระวจนะอาชีพ แต่ทำงานเลี้ยงสัตว์กับดูแลมะเดื่อ อย่างไรก็ตาม พระยาห์เวห์ทรงนำเขาจากฝูงแกะไปพยากรณ์ต่ออาณาจักรเหนือ (7:14-15) โดยทั่วไปถือว่าพันธกิจเกิดราว 760-750 ปีก่อนคริสตกาล เมื่อรัชสมัยสองกษัตริย์ซ้อนกันและความรุ่งเรืองสมัยเยโรโบอัมที่ 2 ถึงจุดสูงสุด สารหนังสือไม่ใช่คำวิจารณ์สังคมที่ชุมชนนิรนามภายหลังสร้างขึ้น แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่มาถึงผู้เผยพระวจนะผู้ได้รับเรียกในประวัติศาสตร์

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

สมัยเยโรโบอัมที่ 2 อาณาจักรเหนือได้ดินแดนคืนและมั่งคั่งจากการค้ากับเกษตร แต่ทรัพยากรกระจุกในคนส่วนน้อย ผู้มีอำนาจกับพ่อค้าขายคนยากจนเพราะเงินเล็กน้อยกับรองเท้าคู่เดียว ใช้ตาชั่งโกง และบิดความยุติธรรมด้วยสินบนในศาล ชนชั้นนำที่อยู่พระราชวังข้างและบ้านฤดูหนาวกับฤดูร้อนไม่ทุกชั่วรุ่นต่อความพินาศของโยเซฟ ขณะเดียวกันเทศกาลกับเครื่องบูชาที่เบธเอลและกิลกาลคึกคัก แต่เป็นการนมัสการผสมลูกวัวทองและปกปิดความอยุติธรรมในชีวิต อาโมสทำลายความหลงผิดของผู้อ่านกลุ่มแรกที่ถือความมั่งคั่งกับกิจกรรมศาสนาเป็นการ

รับรองอัตโนมติจากพระเจ้า และเตือนว่าหากไม่กลับใจ การเป็นเชลยกับความพินาศโดยอัสซีเรียจะมาถึง

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-2 เปิดตัวชื่อและเสียงคำรามของพระยาห์เวห์ 1:3-2:16 ค่อย ๆ บิบบงพิพากษาจากตามัสกัส ผ่านชาติโดยรอบกับยูดาห์ จนถึงอิสราเอลเหนือ และวางผู้ฟังเองบนที่นั่งจำเลย 3:1-6:14 กล่าวโทษความรับผิดชอบยิ่งใหญ่ของประชากรที่เลือก การติสอนซึ่งยังไม่ทำให้กลับใจ บทคร่ำครวญเหนืออิสราเอล การนมัสการเท็จ วันแห่งพระยาห์เวห์ที่พลิกความคาดหวัง และความสบายใจของผู้นำ 7:1-9:10 ยืนยันการพิพากษาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ผ่านนิมิตตักแตน ไฟ ลูกตั้ง ผลไม้ฤดูร้อน และแท่นบูชา รวมทั้งอามาซิยาห์บุโรหิตแห่งเบธเอลผู้ปฏิเสธ พระวณะ 9:11-15 เปลี่ยนบรรยากาศ สัญญาถึงพลับพลาดาวิดที่ล้มลง แผ่นดินอุดม การกลับมา และการปลูกที่ไม่มีวันถอนอีก

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

อาโมสสอนว่าแยกความยุติธรรมจากการนมัสการไม่ได้ พระเจ้าไม่ได้ถือว่าเทศกาล การประชุมศักดิ์สิทธิ์ เครื่องบูชาเผาทั้งตัว หรือบทเพลงชั่วคราวในตัวเอง แต่ทรงเกลียดความหน้าซื่อใจคดที่เหยียบคนยากจนแล้วพยายามใช้กิจกรรมศาสนาซื้อความปลอดภัย คำว่า ‘ให้ความยุติธรรมไหลลงเหมือนน้ำ และความชอบธรรมเหมือนลำธารไม่ขาดสาย’ เรียกเรื่องชีวิตต่อเนื่องที่แสวงพระเจ้าและรักความดี (5:14-15, 21-24) บาปสังคมคือการกบฏแห่งพันธสัญญาที่ผสมความโลภส่วนตัว รูป

เคารพ ศาลทุจริต และระบบเศรษฐกิจ พระเจ้าไม่ทรงรับการนมัสการที่
ไร้ความรักเพื่อนบ้าน

วันแห่งพระยาห์เวห์ที่อิสราเอลคาดหวังไม่ใช่ชัยชนะอัตโนมัติ แต่กลายเป็นวันมิดกับพิพากษา (5:18-20) พระเจ้าทรงพิพากษาไม่เพียง
อิสราเอล แต่ความผิดสงคราม การค้าทาส และความไร้เมตตาต่อพื
น้องของประชาชาติ จึงไม่ถูกจำกัดเป็นพระของชาติหนึ่ง พระองค์ทรง
สร้างหมู่ดาว ทะเล กับแผ่นดิน และทรงเคลื่อนย้ายชนชาติในฐานะองค์
พระผู้เป็นเจ้าของจอมทัพ พร้อมกันนั้น ทรงสดับคำวิงวอนของผู้เผยพระ
วจนะในนิมิตสองครั้งแรก ไม่ทำลายวงศ์วานยาโคบหมดสิ้น และ
สัญญาฟื้นฟูท้ายเล่ม โดยไม่ได้กล่าวคุณความดีของประชากร พระองค์
จึงทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระเมตตาด้วย

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

คำว่า ‘ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลก เรารู้จักเจ้าเท่านั้น เพราะ
ฉะนั้นเราจะลงโทษความผิดทั้งหมดของเจ้า’ แสดงว่าการทรงเลือก
ไม่ใช่เอกสิทธิ์ยกเว้นบาป แต่มีความรับผิดชอบแห่งพันธสัญญาที่สมกับ
พระคุณ (3:1-2) ประชากรซึ่งปฏิเสธพระคุณแห่งการอภัย ของขวัญ
คานาอัน นาซีร์ และผู้เผยพระวจนะ ต้องพบคำสาปแห่งความอดอยาก
ภัยแล้ง สงคราม และการเป็นเชลยตามเฉลยธรรมบัญญัติ แต่คนที่
เหลืออยู่จะถูกรักษาท่ามกลางการร่อน ราชวงศ์ดาวิดจะฟื้น ประชาชาติ
จะถูกรวมใต้พระนามพระยาห์เวห์ และคำสาปแผ่นดินจะเปลี่ยนเป็น

ความอุดม (9:8-15) บทตอนนี้แสดงความก้าวหน้าของอาณาจักรที่ผ่านการพิพากษาพันธสัญญาไปสู่ราชอำนาจดาวิดกับพระพรแก่ประชาชาติ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ในสภาเยรูซาเล็ม ยากอบอ้างอาโมส 9:11-12 อธิบายว่า การที่พระเจ้าทรงรับประชากรเพื่อพระนามจากคนต่างชาติสอดคล้องกับพระสัญญาตั้งพลับพลาดาวิดที่ล้มลง (กจ. 15:13-18) ในพระเยซูคริสต์ผู้คืนพระชนม์และประทับบนบัลลังก์ดาวิด ชาวยิวกับคนต่างชาติเป็นประชากรเดียวกันโดยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยการเข้าสู่หนัดหรือสิทธิชาติ พระสัญญาสุดท้ายของอาโมสไม่ใช่รางวัลเพราะมนุษย์สร้างคุณธรรมสำเร็จก่อน แต่เป็นพระคุณอันทรงอธิปไตยที่ตั้งประชากรสมควรถูกพิพากษาขึ้นใหม่ พระคุณนี้ไม่มองข้ามความอยุติธรรม แต่โดยพระวิญญาณของพระคริสต์กษัตริย์ ทำให้ชุมชนที่รอดเกิดผลความยุติธรรมกับพระเมตตาในการนมัสการและชีวิต

9. วิธอ่าน

อย่าทำอาโมสเป็นชุดคำขวัญรับรองอุดมการณ์การเมืองสมัยใหม่ เฉพาะอย่าง หรือกลับกันลดความอยุติธรรมทางสังคมเป็นเรื่องรองที่ไม่เกี่ยวกับความยำเกรงส่วนตัว หนังสือไม่ได้ประณามทรัพย์ทุกชนิด แต่พิพากษาความฟุ้งเฟ้อบนการเสียสละของผู้อ่อนแอ การค้าที่ทุจริต ศาลเสื่อม และความไม่แยแสต่อความทุกข์อย่างชัดเจน อย่าแยก 5:24 จากบริบท แต่ให้อ่านกับคำเรียกให้แสวงพระเจ้า การปฏิเสธการนมัสการเท็จ และความยุติธรรมแห่งพันธสัญญา ส่วน ‘จงเตรียมพบพระ

เจ้าของเจ้า' ไม่ใช่เพียงคำเชิญงานประกาศ แต่เป็นคำเตือนหนักว่า
ประชากรผู้ไม่กลับใจจะพบพระผู้พิพากษา (4:12)

อาโมส 3:6 กล่าวว่าเหตุร้ายไม่ได้เกิดโดยบังเอิญนอกพระอธิปไตย แต่
ไม่ได้ให้อำนาจเราประกาศความเชื่อมโยงแน่นอระหว่างบาปเฉพาะ
กับภัยทุกอย่างวันนี้โดยไม่มีการเปิดเผย ต้องแยกพระวณะซึ่งผู้เผยพระ
วณะได้รับจริงจากการตีความจำกัดของเรา อย่าถือนั่นแห่งพระยาห์เวห์
เป็นชัยชนะอัตโนมิติของคริสตจักรหรือกลุ่มศาสนา แต่ตรวจความ
มั่นใจในตนกับความหน้าซื่อใจคดก่อน และอ่านคำพิพากษากับนิมิต
ร่วมกับพระสัญญาฟื้นฟูสุดท้าย โดยไม่เปลี่ยนการฟื้นฟูเป็นการมอง
โลกติราคาถูก

โอบาติย์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

โอบาติห์เป็นเล่มที่สี่ในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม และด้วย 21 ข้อ จึงเป็นหนังสือสั้นที่สุดในพันธสัญญาเดิม แม้สั้น แต่ไม่ใช่งานบันทึกอารมณ์แก้แค้นชาติหนึ่ง หากเป็นคำพยากรณ์ที่กล่าวโทษความเย่อหยิ่งกับความรุนแรงของเอโดมซึ่งฉวยประโยชน์จากภัยของพี่น้อง และประกาศวันแห่งพระยาห์เวห์ที่จะมาถึงทุกชาติ ป้อมสูงกับปัญญามนุษย์ของเอโดมจะพัง ส่วนศิโยนผู้ทุกข์จะมีผู้รอดพ้น ความบริสุทธิ์ และมรดกที่ฟื้นคืน จนจบด้วยคำประกาศพระราชอำนาจสากลว่า ‘อาณาจักรจะเป็นของพระยาห์เวห์’

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากโอบาติห์ผู้เผยพระวจนะในข้อ 1 ชื่อฮีบรู ‘โอบัดยาห์’ หมายถึง ‘ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์’ หรือ ‘ผู้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์’ พันธสัญญาเดิมมีหลายคนชื่อเดียวกัน แต่ไม่มีหลักฐานแน่นอนว่าผู้เผยพระวจนะในหนังสือนี้คือคนใด การที่ตัวบทแทบไม่ให้ข้อมูลชีวประวัติยกสิทธิอำนาจของนิมิตกับพระวจนะจากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์เหนือชื่อเสียงของผู้เผยพระวจนะ

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทเรียกคำพยากรณ์นี้ว่า ‘นิมิตของโอบาดีห์’ จึงไม่มีเหตุให้ถือเป็นงานสร้างของกลุ่มนิรนามยุคหลัง แต่เพราะไม่ระบุภุคษัตริย์หรือวันที่ ช่วงเวลาเขียนจึงถกเถียงกัน ความเห็นหลักมีทั้งศตวรรษที่ 9 ก่อนคริสตกาล โดยถือการล่มของเยรูซาเล็มในข้อ 11-14 เป็นการรุกรานสมัยเยโฮรัม และปี 587/586 เมื่อบาบิโลนทำลายเมือง การที่เอโดมยินดีในความพินาศเยรูซาเล็มและส่งผู้หลบหนีให้ศัตรูสอดคล้องกับบริบทเฉลยในสดุดี 137:7 และเพลงคร่ำครวญ 4:21-22 จึงทำให้วันที่ไม่นานหลังความพินาศศตวรรษที่ 6 มีน้ำหนัก (เดวิด ดับเบิลยู. เบเกอร์, 『โยเอล โอบาดีห์ มาลาคี』) แต่ยืนยันไม่ได้ ไม่ว่าเลือกความเห็นใด ความหมายเรื่องบาปของเอโดมจริงในประวัติศาสตร์กับการพิพากษาของพระเจ้าก็ไม่เปลี่ยน

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

เอโดมสืบจากเอชาวพี่ชายยาโคบ ตั้งถิ่นฐานในภูเขาเสอีร์ตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลตาย พวกเขาภูมิใจว่าปลอดภัยเพราะป้อมหินสูง เส้นทางค้า และธรรมประเพณีปัญญา แต่เมื่อยูดาห์ชาติพี่น้องถูกรุกรานกลับยินดีและยินดีในความพินาศ ยิ่งกว่านั้นยังยึดทรัพย์เยรูซาเล็ม ขวางทางหนี และส่งผู้รอดชีวิตให้ศัตรู (ข้อ 10-14) ผู้อ่านกลุ่มแรกน่าจะเป็นชุมชนยูดาห์ที่เสียพระวิหารกับแผ่นดินและยังถูกเอโดมเยาะเย้ยกับทรยศ โอบาดีห์ปลอบว่า พระเจ้าทอดพระเนตรความทุกข์ ทรง

พิพากษาบาปของเครื่องมือแห่งความชั่วที่ล้ำขอบเขต และจะทรงฟื้นคิโยนกับมรดก

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

ข้อ 1 เสนอนิमितของโอบาดีห์กับข่าวจากพระยาห์เวห์ที่เรียกประชาชาติมาต่อสู่เอโดม ข้อ 2-9 เปิดโปงความเยอหยิ่งของเอโดมซึ่งวางใจที่อยูบนผาสูง และประกาศการทรยศของพันธมิตรกับความพินาศของนักปราชญ์และนักรบ ข้อ 10-14 แจกแจงความรุนแรงต่อยาโคบพี่น้อง แสดงความก้าวหน้าของบาปจากการยินดู ไปสู่ความยินดี การปล้น การขวางและส่งผู้หลบหนี ข้อ 15-16 ขยายการพิพากษา ‘สิ่งที่เจ้าทำ จะกลับมาถึงเจ้า’ จากเอโดมสู่วันแห่งพระยาห์เวห์เหนือทุกชาติ ข้อ 17-21 กล่าวถึงการรอดพ้นกับความบริสุทธิ์ของคิโยน การได้มรดกคืนของยาโคบกับโยเซฟ และการปกครองของผู้ช่วยกู้ ก่อนจบด้วยอาณาจักรของพระยาห์เวห์

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวข้อแรกคือการหลอกลวงของความเยอหยิ่งที่ยกตน เอโดมพึ่งป้อมธรรมชาติ ทรัพย์ พันธมิตร ปัญญา และกำลังทหาร พร้อมคิดว่า ‘ใครจะจุดเราลงสู่พื้นดิน’ แต่พระเจ้าจะทรงจุดลงแม้ทำรังท่ามกลางดวงดาว (ข้อ 3-4) ความมั่นคงมนุษย์กับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศขวางการพิพากษาไม่ได้ หัวข้อที่สองคือการยินดูเฉย ๆ อาจเป็นบาป เอโดมไม่ได้เพียงไม่ช่วย แต่ยินดีในความทุกข์ของพี่น้อง แสงผลประโยชน์ และ

ร่วมความรุนแรง พระเจ้าทรงตอบแทนอย่างยุติธรรมถึงทำที่ซ่อนเร้นกับการกระทำของชุมชน

ในวันแห่งพระยาห์เวห์ หลักว่า ‘สิ่งที่เจ้าทำจะกลับมาถึงเจ้า’ ใช้กับเอโดมและทุกชาติ (ข้อ 15) นี่ไม่ใช่ใบอนุญาตให้แก้แค้นชาติแบบมีขอบเขต แต่เป็นคำประกาศให้มอบการตอบแทนไว้กับศาลของพระเจ้า ยูดาห์เองก็ถูกพิพากษาเพราะบาป จึงไม่ได้รับยกเว้นเพียงด้วยเชื้อสายถึงกระนั้น พระเจ้าไม่ทรงยกเลิกพันธสัญญา แต่ทรงวางผู้รอดไว้ในศิโยนและพื้นมรดกที่ถูกชิง เป้าหมายสุดท้ายของการพิพากษากับความรอดไม่ใช่ชัยชนะชาตินิยมมนุษย์ แต่เปิดเผยว่าอาณาจักรเป็นของพระยาห์เวห์

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ความเป็นพี่น้องของยาโคบกับเอซาวมีความขัดแย้งยาวจากปฐมกาลเป็นฉากหลัง แต่โอบาดีห์ไม่ได้รับรองความเกลียดชังชาติพันธุ์ว่าเป็นชะตากรรม เอโดมทรยศหน้าที่แห่งพันธสัญญาต่อพี่น้อง และการแข่งขันเชื้อสายอับราฮัมกลับมาบนศิรัษะตน (ปฐก. 12:3) ในทางกลับกันวงศ์วานยาโคบกับโยเซฟซึ่งถูกพิพากษาและกระจัดกระจายจะได้มรดกอีก และผู้เป็นเชลยจะกลับ ความบริสุทธิ์ของศิโยนกับแผ่นดินที่ฟื้นฟูรวมการกลับจากเชลย แต่ยังมองสู่ราชอาณาจักรวาระสุดท้ายที่ยิ่งกว่า ซึ่งพิพากษาทุกชาติและการปกครองทั้งหมดเป็นของพระยาห์เวห์

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

โอบาดีห์ไม่ได้กล่าวถึงพระเมสสิยาห์โดยตรง แต่ความรอดแห่งศิโยนกับข้อสรุปว่า ‘อาณาจักรจะเป็นของพระยาห์เวห์’ สำเร็จในสารบบทั้งหมดภายในราชอาณาจักรของพระเยซูคริสต์เชื้อสายดาวิด พระเยซูไม่ทรงตอบความรุนแรงของศัตรูด้วยความรุนแรง แต่ทรงรับการพิพากษาอันยุติธรรมของพระเจ้าบนกางเขน และโดยการคืนพระชนม์กับเสด็จขึ้นทรงครองเป็นกษัตริย์เหนืออาณาจักรทั้งหมด ผู้ลี้ภัยในพระคริสต์ไม่ว่าเชื้อสายหรือชาติใดเป็นของอาณาจักรที่ไม่สั่นคลอนกับศิโยนสวรรค์ ได้รับการชำระโดยพระคุณและกลับจากชีวิตที่ฉวยประโยชน์ความทุกข์พินอง (ฮบ. 12:22-29) ในวันสุดท้าย อาณาจอ่หยิ่งจะถูกปลดและอาณาจักรชอบธรรมของพระคริสต์จะสำเร็จอย่างเปิดเผย

9. วิธีอ่าน

อย่าใช้โอบาดีห์ติดป้ายชื่อเอโดมแก่ชาติหรือประเทศปัจจุบันเพื่อรับรองความเกลียดชังกับการแก้แค้น ดั๊วบทไม่ได้สั่งประชากรพระเจ้าให้ลงโทษศัตรูส่วนตัว แต่ให้วางใจว่าพระเจ้าพิพากษาทุกชาติจะตอบแทนตามการกระทำ ต้องส่องดูตนเองก่อนถึงทำที่ที่ดูและยินดีในภัยคนอื่น แสงประโยชน์ และยกความมั่นคง ทรัพย์ พันธมิตร กับปัญญาของตนเป็นสิ่งสูงสุด แทนการรีบอธิบายความทุกข์ของผู้เสียหายว่าเป็นผลบาป ควรมอบคำปลอบว่าพระเจ้าทรงเห็น ทรงจำ และจะพิพากษาอย่างยุติธรรม

เยเรมีย์ 49:7-22 กับโอบาดีห์ 1-9 มีสำนวนร่วมมาก แต่ยืนยันยากว่าใครใช้ใครโดยตรงหรือใช้ธรรมประเพณีคำพยากรณ์ร่วม อย่าใช้ความสัมพันธ์ทางวรรณกรรมนี้ทำลายสิทธิอำนาจหรือความจริงของหนังสือ แต่ให้เห็นความเชื่อมโยงในสารบบที่พระวิญญาณทรงประกาศการพิพากษาเอโดมอย่างสอดคล้องผ่านผู้เผยพระวจนะหลายคน ตำแหน่งสถานที่บางแห่งในข้อ 19-20 ไม่น่านอน จึงไม่ควรยืนยันแผนที่ละเอียด แต่ยึดสารหลักว่าผู้เป็นเชลยจะได้มรดกทั่วทุกทิศคืน

โยนาห์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

โยนาห์เป็นเล่มที่ห้าในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม ต่างจากหนังสือคำพยากรณ์อื่นตรงที่ดำเนินเรื่องด้วยเหตุการณ์ซึ่งเกิดแก่ผู้เผยพระวจนะมากกว่าคำประกาศของเขา จึงเป็นเรื่องเล่าคำพยากรณ์เชิงประวัติศาสตร์และคำสอน ผู้เผยพระวจนะอิสราเอลซึ่งหนีพระวจนะถูกเปรียบอย่างย่นแย่งกับลูกเรือต่างชาติและชาวNinevehที่ได้ยินแล้วหันกลับ พระเจ้าผู้ทรงครอบครองทะเล ปลา ต้นละหุ่ง หนอน และลม ทรงตามและช่วยผู้รับใช้ไม่เชื่อฟัง และส่งคำเตือนให้เมืองต่างชาติตื่นแรง หนังสือทั้งคำถามสุดท้ายเปิดไว้ถามผู้อ่านว่า เขายินดีในพระเมตตาของพระเจ้าหรือไม่

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากโยนาห์ผู้เผยพระวจนะบุตรอามิทัย บุคคลศูนย์กลาง (1:1) ชื่อฮีบรู ‘โยนาห์’ หมายถึง ‘นกพิราบ’ บุคคลเดียวกันปรากฏใน 2 พงศ์กษัตริย์ 14:25 เป็นผู้เผยพระวจนะจากกัทเฮเฟอร์ ผู้พยากรณ์การฟื้นดินแดนอิสราเอลสมัยเยโรโบอัมที่ 2 เราอาจให้ความหมายเชิงสัญลักษณ์หลายแบบแก่นกพิราบ แต่หนังสือไม่ได้ตีความรากศัพท์ จึงปลอดภัยที่จะไม่ตัดสินลักษณะโยนาห์หรืออิสราเอลจากชื่อเพียงอย่างเดียว

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทไม่ระบุผู้เขียนโดยตรงและเล่าเรื่องโยนาห์ส่วนใหญ่ด้วยบุรุษที่สาม ธรรมชาติประเพณีถือว่าโยนาห์เขียนเองได้ แต่ควรเปิดรับความเป็นไปได้ที่ผู้เขียนนิรนามซึ่งได้รับการดลใจบันทึกพันธกิจจริงของเขา โยนาห์รับใช้ช่วงต้นศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสตกาล ในรัชสมัยเยโรโบอัมที่ 2 (2พงษ. 14:23-25) วันที่เขียนสุดท้ายถูกเสนอตั้งแต่ศตวรรษที่ 8 ถึงหลังเป็นเชลยตามการประเมินภาษาและลีลา แต่ไม่มีหลักฐานพอยืนยันการยอมรับว่าอาจเขียนภายหลังกับการถือเรื่องเป็นนิยายที่ไม่เกี่ยวประวัติศาสตร์เป็นคนละประเด็น

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

สมัยเยโรโบอัมที่ 2 อาณาจักรเหนือได้ดินแดนคืนและมีความมั่นใจชาติมากขึ้น แต่ยังอยู่ใต้การพิพากษาเพราะรูปเคารพกับความอยุติธรรม อัสซีเรียยังไม่ทำลายอิสราเอล แต่เป็นจักรวรรดิที่ผู้คนกลัว เพราะความโหดร้าย และนินะเวห์เป็นเมืองศูนย์กลางแห่งหนึ่ง การที่โยนาห์ไม่ต้องการให้นินะเวห์กลับใจและได้รับอภัย ไม่ใช่เพียงไม่สบายใจกับวัฒนธรรมแปลก แต่เป็นการต่อต้านพระคุณที่มาถึงศัตรู (4:2) หนังสือเปิดโปงความเยอหยิ่งทางชาติและศาสนาของผู้อ่านอิสราเอลผู้พยายามผูกขาดพระเมตตาที่ตนได้รับ และสอนว่าพระเจ้าสร้างทรงห่วงใยประชาชาติกับสัตว์ด้วย พร้อมใช้คำเตือนให้คนบาปกลับใจ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-3 แสดงพระบัญชาครั้งแรกให้ไปนินะเวห์กับโยนาห์ที่หนีไปทาร์ซิช
1:4-16 กล่าวถึงพระเจ้าส่งพายุและลูกเรือต่างชาติมาฆ่าเกรงพระ
ยาห์เวห์ 1:17-2:10 บันทึกปลาใหญ่ที่ทรงจัดเตรียม คำอธิษฐาน
ขอบพระคุณ และการช่วยโยนาห์ขึ้นฝั่ง 3:1-3ก ให้โอกาสที่สองด้วย
พระบัญชาเดิม และ 3:3ข-10 แสดงการกลับใจอย่างกว้างขวางของนิ
นะเวห์หลังได้ยินคำพิพากษาสั้น ๆ กับการที่พระเจ้ามิได้ส่งภัย 4:1-11
กล่าวถึงโยนาห์ที่โกรธเพราะการอภัย และบทเรียนจากต้นละหุ่ง หนอน
กับลมตะวันออก ก่อนจบด้วยคำถามว่า พระองค์ไม่ควรสงสารนินะเวห์
หรือ บทที่ 1-2 กับ 3-4 สอดคล้องกันด้วยพระบัญชา การตอบสนอง
การเปลี่ยนของคนต่างชาติ และคำอธิษฐานหรือบทสนทนาของโยนาห์

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

คำสารภาพศูนัย์กลางคือ ‘ความรอดเป็นของพระยาห์เวห์’ (2:9)
พระเจ้าทรงทำพระประสงค์สำเร็จแม้ผู้เผยพระวจนะไม่เชื่อฟัง และทรง
บัญชาทะเลกับแผ่นดิน พายุ ปลา พืช หนอน และลม แต่พระอธิปไตย
ไม่ได้ปรากฏเป็นอำนาจตามอำเภอใจที่กดคนบาป หากเป็นพระเมตตา
เสรีซึ่งช่วยผู้รับใช้กบฏจากความตายและให้โอกาสศัตรูกลับใจ
พระองค์ทรงสำแดงพระลักษณะแห่งพันธสัญญาว่า ทรงพระคุณ เมตตา
กริ้วซ้ำ และเปี่ยมความรักมั่นคง ทั้งแก่อิสราเอลกับนินะเวห์ (4:2;
อพย. 34:6) พร้อมกันนั้น ความชั่วกับความรุนแรงของนินะเวห์สมควร
ถูกพิพากษาจริง พระเมตตาไม่ใช่การปล่อยผ่านบาป แต่พร้อมกับพระ
วจนะให้หันจากทางชั่ว

ความย้อนแย้งคมที่สุดคือ ใจผู้เผยพระวจนะซึ่งรู้ศาสนศาสตร์ถูกต้อง อาจไกลจากพระทัยพระเจ้า โยนาห์ชอบพระคุณความรอดที่ตนได้รับ ในทะเล แต่ไม่ต้องการให้นะเวห์รับพระเมตตาเดียวกัน ลูกเรือพยายาม รักษาชีวิต ขาวนินะเวห์ตอบคำเตือน แต่ผู้เผยพระวจนะต่อต้านพระ บัญชากับพระคุณ พระเจ้าไม่ทรงละทิ้ง โยนาห์ แต่ใช้คำถามเปิดความ โกรธกับความเห็นแก่ตัว และเรียกให้ร่วมพระเมตตาของพระผู้สร้าง ผู้ทรงสงสารคนกับสัตว์มากมายยิ่งกว่าต้นละหุ่งที่โยนาห์ไม่ได้ลงแรง

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

เชื้อสายอับราฮัมได้รับเรียกเป็นช่องทางพระพรแก่ประชาชาติ แต่โยนาห์ปฏิเสธการนำพระวจนะไปยังคัทรูอิสราเอล ถึงกระนั้น พระเจ้าไม่ ทรงขังแผนการไถ่ไว้ในใจคับแคบของผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง แต่ สำแดงพระนามกับคำเตือนแก่ลูกเรือต่างชาติและขาวนินะเวห์ การกลับ ใจของนินะเวห์ไม่ได้หมายความว่าอัสซีเรียเปลี่ยนถาวรหรือได้รับความรอด สุดท้าย เพราะภายหลังนาฮูมพิพากษาความรุนแรงที่เมืองสะสมซันใหม่ แต่เหตุการณ์นี้แสดงล่วงหน้าว่า พระยาห์เวห์ไม่ใช่พระท้องถิ่นของ อิสราเอล แต่ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งประชาชาติ ผู้ทรงเมตตาคน ต่างชาติที่กลับใจและทำพระประสงค์แห่งพันธสัญญาที่จะอวยพรทุก ชาติสำเร็จ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูทรงเสนอการที่โยนาห์อยู่ในท้องปลาใหญ่สามวันสามคืนเป็น ‘หมายสำคัญของโยนาห์’ ซึ่งชี้ถึงการสิ้นพระชนม์ การฝัง และการคืนพระชนม์ของพระองค์ (มธ. 12:39-41) โยนาห์ลงสู่ที่ลึกเพราะไม่เชื่อฟัง ได้ชีวิตคืนด้วยพระคุณ แล้วประกาศแก่นีนะเวห์ แต่พระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะผู้เชื่อฟัง ซึ่งสมควรพระทัยรับการพิพากษาของคนบาป ลงสู่ความตาย และคืนพระชนม์ ชาวนีนะเวห์กลับใจเมื่อได้ยินคำประกาศสั้นของโยนาห์ แต่คนรุ่นที่ปฏิเสธพระคริสต์ผู้ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีความรับผิดชอบยิ่งกว่า ข่าวประเสริฐเปิดโปงใจที่ต้องการเพียงให้ศัตรูถูกทำลาย และโดยพระคุณของพระคริสต์ผู้ทรงอภัยเราซึ่งเคยเป็นศัตรู ก่อน ส่งเราไปประกาศการกลับใจกับการอภัยบาปแก่ทุกชาติ

9. วิธีย่าน

อย่าลดโยนาห์เป็นเรื่องอัศจรรย์ปลาเพื่อเด็กหรือวีรบุรุษผู้ทำพันธกิจสำเร็จ ปลาใหญ่เป็นหมายแห่งพระอธิปไตย แต่จุดเน้นไม่ใช่คาดเดาชนิดปลาหรือโอกาสรอด หากอยู่ที่ใจของผู้เผยพระวจนะซึ่งได้รับความรอดจากความตายแต่เกลียดความรอดของคนบาปอื่น บทขอพระคุณของโยนาห์บรรจุประสบการณ์พระคุณแท้ แต่ความโกรธภายหลังแสดงความไม่สอดคล้องระหว่างคำสารภาพกับลักษณะชีวิต การตอบสนองของนีนะเวห์ก็ไม่ใช่เพียงรูปอดอาหารภายนอก แต่รวมการทิ้งความรุนแรงและหันจากทางชั่ว

คำว่าพระเจ้า ‘ทรงเปลี่ยนพระทัย’ ไม่ได้หมายความว่าทรงค้นพบความผิดหรือแก้แผนนิรันดร์ คำเตือนพิพากษามีเงื่อนไขว่าคนบาปยังอยู่ในทางชั่ว และพระเจ้าทรงตอบการกลับใจโดยยกภัยตามพระลักษณะบริสุทธิ์และเมตตาที่ไม่เปลี่ยน (ยรม. 18:7-10) อย่าเติมคำตอบของโยนาห์ที่ไม่ได้บันทึกด้วยตอนจบดีตามใจ แต่รักษาหน้าที่ทางวรรณกรรมของคำถามสุดท้ายซึ่งให้ผู้อ่านตอบว่า ตนนินดีในพระเมตตาของพระเจ้าหรือไม่

หัวข้อพิเศษ: ความเป็นประวัติศาสตร์และลักษณะ

วรรณกรรมของโยนาห์

การตีความวิพากษ์บางแนวถือโยนาห์เป็นอุปมาหรือนิยายสอนใจที่ไม่เกี่ยวประวัติศาสตร์ เพราะมีการกล่าวเกินจริง เสียดีลี ซ้ำ และพลิกผันเด่น แต่ความประณีตทางวรรณกรรมไม่ตัดความเป็นประวัติศาสตร์ 2 พงศ์กษัตริย์เชื่อมโยนาห์กับบุตรอามิทัยกับกษัตริย์และยุคจริง ส่วนโยนาห์เล่าเหตุการณ์โดยมีสถานที่ การเดินเรือ และเมืองจักรวรรดิจริงเป็นฉาก พระเยซูทรงเชื่อมสามวันของโยนาห์กับการกลับใจของชาวนินะเวห์เข้ากับการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการพิพากษาสุดท้ายของพระองค์ (2พกษ. 14:25; มธ. 12:40-41) ความเจ็บในจารึกราชสำนักอัสซีเรียเรื่องการกลับใจใหญ่ไม่พอปฏิเสธเหตุการณ์ และไม่อาจยืนยันสุริยุปราคาปี 763 ก่อนคริสตกาลหรือภัยใดเป็นสาเหตุตรงของการกลับใจ (ดักลาส สจวร์ต, 『โฮเซยา-โยนาห์』) จึงควรอ่านโยนาห์เป็นเรื่องเล่าคำพยากรณ์ที่ยังรากในประวัติศาสตร์จริงและเรียบเรียงอย่างประณีต

มีคาห์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

มีคาห์เป็นเล่มที่หกในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม เป็นคำพยากรณ์ที่นำสะมาเรียแห่งอาณาจักรเหนือกับเยรูซาเล็มแห่งอาณาจักรใต้ขึ้นศาลเพื่อกล่าวโทษรูปเคารพกับความอยุติธรรมทางสังคม คำประกาศพิพากษา บทคร่ำครวญ การโต้แย้ง พระสัญญาความรอด คำอธิษฐานและบทสรรเสริญสลับกัน โดยคำเรียก ‘จงฟัง’ สามครั้งนำส่วนใหญ่ของหนังสือ (1:2; 3:1; 6:1) ผู้มีอำนาจที่ซึ่งที่ดินกับบ้าน ผู้นำที่รับสินบนตัดสิน และผู้เผยพระวจนะกับปุโรหิตที่พูดสันติภาพตามคำจ้างถูกตำหนิ แต่พระวจนะจะออกจากศิโยนสู่ประชาชาติ กษัตริย์ผู้เลี้ยงแท้งจะมาจากเบธเลเฮม และพระเจ้าจะอภัยบาปคนที่เหลืออยู่พร้อมทำความรักแห่งพันธสัญญาสำเร็จ

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากมีคาห์ชาวโมเรเซทผู้เผยพระวจนะ (1:1) ชื่อฮีบรู ‘มีคาห์’ เป็นรูปย่อของชื่อที่หมายถึง ‘ใครเล่าเหมือนพระยาห์เวห์’ บทสรรเสริญท้ายเล่มว่า ‘ใครเป็นพระเจ้าเหมือนพระองค์’ สอดรับชื่อเขาอย่างงดงาม (7:18) มีคาห์เป็นคนละคนกับมีคาห์ชาวเอฟราอิมในผู้วินิจฉัย 17-18 และมีคายาห์บุตรอิมลาห์ใน 1 พงศกษัตริย์ 22

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทกล่าวว่าเป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงมีคาห์ชาว โมเรเซท ในรัชสมัยโยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ (1:1) เขามาจาก ชนบทตะวันตกเฉียงใต้ของเยรูซาเล็ม รัชใช้ในศตวรรษที่ 8 ก่อน คริสตกาลพร้อมอิสยาห์ และเห็นวิกฤตรอบปี 722 เมื่อสะมาเรียล่มต่อ อัสซีเรียกับปี 701 เมื่อเซนนาเคอริบรุกรานยูดาห์ เยเรมีย์ 26:17-19 จดจำคำพยากรณ์มีคาห์ 3:12 เรื่องคิโยนถูกพิพากษาว่าเป็นคำ ประกาศจริงสมัยเฮเซคียาห์ และเป็นพยานว่าภัยถูกชะลอเพราะกษัตริย์ กับประชาชนตอบสนอง ไม่จำเป็นต้องแยกการสลับพิพากษากับความ หวังเป็นข้อมูลขัดกันจากหลายยุค แต่สามารถอ่านเป็นพระวจนะเป็น เอกภาพของพระเจ้าแห่งพันธสัญญาองค์เดียว ผู้ทรงพิพากษาบาปและ ช่วยคนที่เหลืออยู่

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด ประสงค์ในการเขียน

ในยุคที่อัสซีเรียครองเอเชียตะวันตก อาณาจักรเหนือมุ่งสู่ความพินาศ และยูดาห์ได้ถูกกดด้วยการรุกรานกับส่วย ภายในประเทศ ผู้มีอำนาจ ยึดนาและบ้านที่โลก ขับหญิงกับเด็กจากที่อยู่ และผู้นำปฏิบัติต่อ ประชากรเหมือนเหยื่อ ผู้พิพากษารับสินบน บุโรหิตกับผู้เผยพระวจนะ สอนตามคำจ้าง แต่ยังรับรองว่าจะไม่มีภัยเพราะมีพระวิหาร (2:1-2, 8-9; 3:1-3, 9-12) มีคาห์ชี้แก่ผู้อ่านในเมืองหลวงกับชนบทว่า ราก วิกฤตชาติไม่ใช่เพียงการทุตล้มเหลว แต่เป็นการละเมิดพันธสัญญา

และเรียกให้ละทิ้งความพลอดภัยเท็จ ดำเนินกับพระเจ้าด้วยความ
ยุติธรรม ความรักมั่นคง และความถ่อม พร้อมรอการฟื้นฟูที่ทรงสัญญา

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของเลสลี ซี. อัลเลนกับรالف แอล.
สมิธ 1:1 เป็นชื่อเรื่อง 1:2–2:13 คือ ‘โทษและพระสัญญา’ กล่าวถึง
พระยาห์เวห์เสด็จมาพิพากษา บทคร่ำครวญของผู้เผยพระวจนะ การชิง
ที่ดินกับคำพยากรณ์เท็จ แล้วสัญญาถึงกษัตริย์ผู้เลี้ยงที่จะรวมคนที่เหลือ
อยู่ 3:1–5:15 คือ ‘ความหวังเหนือความเจ็บปวด’ กล่าวโทษผู้นำ
ทุจริตและประกาศทำลายศิโยน จากนั้นแสดงว่าในวันสุดท้าย
ประชาชาติจะเรียนพระวจนะจากศิโยน และผู้ครองจากเบธเลเฮมจะ
เลี้ยงคนที่เหลืออยู่ 6:1–7:20 คือ ‘พระคุณชนะบาป’ เริ่มจากการฟ้อง
คดีพันธสัญญาและข้อเรียกร้องความยุติธรรม ความรักมั่นคง กับความ
ถ่อม ผ่านบทคร่ำครวญต่อสังคมเสื่อม ไปจบที่คำอธิษฐานรอพระเจ้า
และบทสรรเสริญพระเมตตาแห่งพันธสัญญาที่โยนบาปลงทะเลลึก

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

มีคำปฏิเสธความเชื่อที่แยกการนมัสการจากความยุติธรรม พระเจ้า
ทรงช่วยประชากรในการอพยพและพลิกคำสาปบาปาลอัม โดยประทาน
ความรอดชอบธรรมก่อน (6:3-5) ดังนั้น ‘กระทำความยุติธรรม รัก
ความเมตตา และดำเนินอย่างถ่อมใจกับพระเจ้า’ ไม่ใช่ผลงานซื้อความ
รอด แต่เป็นชีวิตที่เรียกร้องจากประชากรแห่งพันธสัญญาผู้ได้รับ
พระคุณแล้ว (6:8) ความกระตือรือร้นศาสนาที่เสนอเครื่องบูชา

มากมายหรือแม้บุตรหัวปี ไม่อาจแทนชีวิตที่ซึ่งมรดกเพื่อนบ้านและรับสินบน ผู้เผยพระวจนะแท้ไม่ขายสันติภาพที่ผู้ฟังต้องการ แต่เปิดบาปด้วยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ ความยุติธรรม และฤทธิ์เดช (3:5-8)

การพิพากษากับความหวังสวดประสานซ้ำในมีคาห์ สมาเรียกับเยรูซาเล็มลุ่มจริง แต่พระเจ้าทรงรวบรวมคนซาฟิการ คนถูกขับไล่ และคนที่พระองค์ทำให้ทุกข์เป็นคนที่ไม่เหลืออยู่ และทรงครองเหนือพวกเขาเอง (4:6-8) บทสรรเสริญทำยวางรากความรอดไม่ใช่ความเหนือกว่าทางศีลธรรมของคนที่ไม่เหลือ แต่พระลักษณะของพระเจ้าผู้ทรงอภัยความผิดและยินดีในความรักมั่นคง พระองค์ไม่มองบาปเบา แต่ไม่ทรงพระพิโรธนิรันดร์ ทรงเหยียบบาปและโยนลงทะเลลึก พร้อมรักษาความสัตย์จริงกับความรักที่บัญญัติแก่ยาโคบและอับราฮัม (7:18-20)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

การฟ้องคดีพันธสัญญาของมีคาห์เสนอประวัติความรอดเป็นพยาน ได้แก่ การอพยพ การนำของโมเสส อาโรน และมิเรียม บาลาคกับบาลาม และจากซีทิมถึงกิลกาล แผ่นดินไม่ใช่ทรัพย์ส่วนบุคคลไร้ขอบเขต แต่เป็นมรดกที่พระเจ้ามอบแก่เผ่ากับครอบครัว การชิงบ้านกับนาของผู้อ่อนแอจึงทำลายระเบียบพันธสัญญา แม้ศิโยนกับพระวิหารเป็นซากเพราะพิพากษา ในวันสุดท้ายภูเขาพระยาห์เวห์จะสูง ธรรมบัญญัติกับพระวจนะออกสู่ประชาชาติ ดาบเปลี่ยนเป็นเครื่องมือเกษตร และประชากรมีสันติ (3:12-4:5) พระเจ้ารวบรวมคนที่เหลืออยู่และตั้ง

กษัตริย์จากเบธเลเฮมบ้านดาวิดให้ครองถึงสุดแผ่นดิน ทำพระพรแก่
ประชาชาติที่ปฏิญาณแก่อับราฮัมสำเร็จ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

มีคำ 5:2 สัญญาว่าผู้ครองอิสราเอลจะมาจากเบธเลเฮมเอฟราธาห์ซึ่ง
เล็กและไม่สำคัญ และมัทธิวประยุกต์แก่พระเยซูคริสต์ผู้ประสูติที่เบธเล
เฮม (มธ. 2:5-6) ต่างจากผู้พิพากษาไร้กำลังและทุจริต พระองค์ทรง
เป็นกษัตริย์ดาวิดผู้ยืนด้วยฤทธิ์พระยาห์เวห์ เลี้ยงฝูงแกะ มีความยิ่งใหญ่
ถึงสุดแผ่นดิน และทรงเป็นสันติเอง (มคา. 5:4-5) พระคริสต์ทรง
แบกบาปประชากรบนกางเขน คืนพระชนม์และรวมผู้กระจัดกระจายเป็น
ฝูงเดียว พร้อมเรียกประชาชาติสู่ทางพระวอนผ่านข่าวประเสริฐที่ออก
จากศิโยน ข่าวประเสริฐไม่ใช่การไถ่ภัยด้วยผลงานยุติธรรม แต่เป็น
ข่าวว่าพระเจ้าผู้สถิตย์ชื้อต่อพันธสัญญาทรงจัดบาปในพระคริสต์ และ
โดยพระวิญญาณทำให้เกิดผลความยุติธรรม ความรักมั่นคง และความ
ถ่อม

9. 5วิธีอ่าน

อย่าใช้มีคำ 6:8 เป็นเพียงคำขวัญศีลธรรมที่ไม่เกี่ยวข่าวประเสริฐหรือ
คำขวัญขบวนการสังคมใด แต่ให้อ่านในบริบทพระคุณแห่งการอพยพที่
พระเจ้าทรงทำก่อนกับการฟ้องคดีพันธสัญญา พร้อมกันนั้น อย่าเน้น
เพียง ‘ความเชื่อในใจ’ จนทำให้คำกล่าวโทษเฉพาะเรื่องซึ่งที่ดิน โกง
เศรษฐกิจ ศาลรับสินบน และความรับผิดชอบผู้นำกลายเป็นอุปมาฝ่าย
วิญญาณ ความยุติธรรมคือการตัดสินกับกระทำถูกต้องตามมาตรฐานพระ

วณะ ความรักมั่นคงคือยินดีและปฏิบัติความรักแห่งพันธสัญญา และการดำเนินถ่อมคือทั้งผลงานกับกำลังตนแล้วเชื่อฟังต่อพระพักตร์พระเจ้า

คำว่า ‘ต้นกำเนิดของผู้ครองเบธเลเฮมมาจากโบราณกาล’ สามารถอ่านว่ารวมความเป็นนิรันดร์ของพระเมสสิยาห์ แต่ถ้อยคำเองอาจชี้ถึงต้นกำเนิดเก่าแก่ของราชวงศ์ดาวิดด้วย จึงไม่ควรพิสูจน์คริสตวิทยาทั้งหมดจากศัพท์ข้อเดียว ต้องดูความสำเร็จในพันธสัญญาใหม่กับกระแสนักขัตริย์ผู้เลี้ยงและการครองของพระยาห์เวห์ตลอดมีคาห์ และอย่าเปลี่ยนสันติภาพบทที่ 4 เป็นการมองดีว่าการเมืองมนุษย์จะทำให้สำเร็จก่อนวาระสุดท้าย หรือกลับกันลบความรับผิดชอบเรื่องการคืนดีและยุติธรรมปัจจุบัน สันติภาพสุดท้ายสำเร็จโดยพระคริสต์กษัตริย์ ส่วนคริสตจักรเป็นพยานถึงลักษณะอาณาจักรนั้นในเวลานี้

นาฮูม

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

นาฮูมเป็นเล่มที่เจ็ดในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม เป็นคำประกาศและนิมิตเกี่ยวกับนิเนเวห์เมืองหลวงจักรวรรดิอัสซีเรีย หนังสือผลงานบทกวีสรรเสริญพระเจ้า คำประกาศความรอดแก่ยูดาห์ บทกวีที่พรรณนาการล่มของนิเนเวห์ราวสงครามอยู่ต่อหน้า และบทเยาะเย้ย หากโยนาห์แสดงความอดกลั้นกับโอกาสกลับใจที่พระเจ้าประทานแก่นิเนเวห์ นาฮูมแสดงการพิพากษาอันยุติธรรมที่มาถึงเมืองซึ่งกลับเต็มด้วยความรุนแรง ความเท็จ และการปล้น การล่มของจักรวรรดิทรงอำนาจที่สุดจึงเป็นข่าวดีแห่งการปลอบโยนและปลดปล่อยแก่ยูดาห์ผู้ถูกกดขี่

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากนาฮูมชาวเอลโคซผู้เผยพระวจนะ (1:1) ชื่อฮีบรู ‘นาฮูม’ เกี่ยวข้องกับ ‘การปลอบโยน’ หรือ ‘ผู้ได้รับการปลอบ’ แม้เนื้อหาส่วนใหญ่กล่าวถึงความพินาศนิเนเวห์ แต่การพิพากษานั้นเป็นการปลอบประชากรพระเจ้าได้แอกอัสซีเรีย ชื่อกับสารจึงสัมพันธ์กัน ตำแหน่งเอลโคซไม่ทราบแน่ มีความเห็นทั้งกาลิลี ยูดาห์ และที่อื่น จึงไม่ควรยืนยันพื้นที่ใด

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทกล่าวว่าเป็นหนังสือนิมิตซึ่งนาฮูมชาวเอลโคซได้รับ จึงระบุทั้งผู้เขียนกับลักษณะการเปิดเผย นาฮูมยกเหตุการณ์ธีบส์แห่งอียิปต์หรือโนอามอนถูกอัสซีเรียทำลายเป็นตัวอย่างอดีต และประกาศการล่มนินะเวห์เป็นอนาคต (3:8-10) จึงเป็นธรรมชาติที่สุดที่จะถือว่าเขียนหลังอัสซุร์บานิपालยึดธีบส์ปี 663 และก่อนกองทัพมีเดียกับบาบิโลนยึดนินะเวห์ปี 612 ก่อนคริสตกาล ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนการล่มนินะเวห์เป็นคำพยากรณ์หลังเหตุการณ์ และประวัติศาสตร์เฉพาะกับภาพบทกวีสดชัดไม่ได้ทำลายความเป็นประวัติศาสตร์ของคำพยากรณ์

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

อัสซีเรียพิชิตหลายชาติอย่างโหดร้ายและกวาดคนเป็นเชลย ทำลายสะพานเรืออาณาจักรเหนือปี 722 ก่อนคริสตกาล และกดดันยูดาห์ได้ด้วยส่วยกับทหารเป็นเวลานาน เซนนาเคอริบขยายนินะเวห์เป็นเมืองหลวงงดงาม และจักรวรรดิรุ่งสุดสมัยเอสาร์ฮัดโดนกับอัสซุร์บานิपाल นินะเวห์ดูเหมือนมีวันแตก แต่เป็นเมืองเต็มเลือด ความเท็จ และการปล้น (3:1) นาฮูมประกาศเพื่อให้ยูดาห์รู้สึกไร้อำนาจต่อมหาอำนาจมั่นใจว่า พระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่กว่าอัสซีเรียและจะทรงหักแอกกับไซ และปลอบว่าความรุนแรงจักรวรรดิจะไม่พ้น โทษตลอดไป

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของโอ. พาล์มเมอร์ โรเบิร์ตสันกับ
ราล์ฟ แอล. สมิธ 1:1 เป็นชื่อคำประกาศเรื่องนี้จะเกี่ยวกับหนังสือนิมิต
ของนาฮูม 1:2-14 สรรเสริญความหวังแทน พระพิโรธ ความอดกลั้น
และฤทธิ์เดชของพระยาห์เวห์ ประกาศว่าพระองค์ทรงทำลายศัตรู แต่
ทรงดีและรู้จักผู้ลี้ภัยในพระองค์ พร้อมสัญญาว่าแอกยูดาห์จะถูกหัก
1:15-2:13 แสดงผู้สื่อข่าวสันติกับการฟื้นฟูการนมัสการของยูดาห์ แล้ว
พรรณนาการโจมตี การล่ม การปล้นนี้ะเวห์ และจุดจบถ้าสิ่งใดอย่าง
นำดินตา 3:1-19 เปิดบาปเมืองเล็ด ใช้วิธีที่ลุ่มเป็นตัวอย่าง
ประวัติศาสตร์กับคำสั่งป้องกันเชิงเสียดสี เพื่อสรุปว่าความพินาศนี้ะ
เวห์แน่นอนและประชาชาติจะปรบมือเมื่อได้ข่าว

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

นาฮูมประกาศพระยาห์เวห์ว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวังแทนและทรงแก้แค้น
(1:2) ความหวังแทนของพระเจ้าไม่ใช่ความอิจฉามนุษย์จากความขาด
หรือการแข่งขัน แต่เป็นความรักบริสุทธิ์ซึ่งไม่ยอมรับรูปเคารพกับความ
รุนแรงที่ละเมิดพระนามบริสุทธิ์และความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา การ
แก้แค้นของพระองค์ก็ไม่ใช่แรงกระตุ้นจากอหังการที่บาดเจ็บ แต่เป็นการ
กระทำทางตุลาการของพระเจ้าพิพากษาโลกผู้ตอบแทนความชั่วอย่าง
ยุติธรรม พระองค์ทรงกริ้วช้า แต่ไม่ถือคนผิดว่าไร้ผิด ความอดกลั้นไม่
ได้หมายความว่าไม่มีการพิพากษา (1:3)

พระเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นน้ำท่วมทำลายแก่ศัตรู แต่ทรงดี เป็นป้อมในวันทุกข์แก่ผู้ลี้ภัยในพระองค์ (1:7-8) ความต่างนี้ไม่ใช่ลัทธิชาตที่ทำให้ชาวยูดาห์ปลอดภัยอัตโนมัติ แต่เรียกความเชื่อที่ลี้ภัยในพระยาห์เวห์ กำลังทหาร ทรัพย์ กำแพง พันธมิตร พ่อค้า และเจ้าหน้าที่นั้นะเวห์ไม่อาจป้องกันต่อคำประกาศของพระเจ้า การพิพากษาจักรวรรดิในประวัติศาสตร์เป็นกลางถึงวันที่พระองค์จะพิพากษาอำนาจเยอหอยิ่งทั้งหมด และเป็นพยานว่าทรงอธิปไตยเหนือประวัติศาสตร์โลก

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

อัลซีเรียเป็นจักรวรรดิที่พระเจ้าทรงใช้ตีสอนอิสราเอลเกี่ยวกับยูดาห์ แต่เพราะยกอำนาจตนเป็นสิ่งสูงสุดและโอ้อวดความโหดร้ายเกินขอบเขตการพิชิต จึงถูกพิพากษาด้วย พระเจ้าทรงยอมให้ยูดาห์ทุกข์ชั่วคราว แต่จะหักแอก ฟ้นศักดิ์ศรียาโคบ และให้รักษาเทศกาลกับคำปฏิญาณอีก (1:12-15; 2:2) นี่เป็นความรอดอันทรงอธิปไตยเพราะพระองค์รักษาพระสัญญากับพระนาม ไม่ใช่คุณค่าความดีของประชากร การล่มนินะเวห์มองเลยการเปลี่ยนจักรวรรดิหนึ่งในประวัติศาสตร์ไปสู่อาณาจักรสุดท้าย ที่ชาติสัตว์ร้ายหายไปและการครองชอบธรรมของพระยาห์เวห์ปรากฏ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

นาฮูม 1:15 ร้องไห้ให้ผู้วิ่งบนภูเขาประกาศสันติภาพ และประกาศความพินาศผู้กดขี่กับการฟ้นนมัสการยูดาห์เป็นชาวดี เปาโลรับพระ

สัญญาคล้ายกันในอิสยาห์มาใช้กับผู้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ (อสย. 52:7; รม. 10:15) บนกางเขน พระพิโรธบริสุทธิ์กับความรักช่วยให้รอดของพระเจ้าปรากฏร่วมกัน พระคริสต์ทรงรับการพิพากษาบาปแทนประชากร และโดยการคืนพระชนม์ทรงชนะบาป ความตาย กับอำนาจชั่ว ผู้ลี้ภัยในพระองค์มีสันติภาพกับความมั่นคง แต่ผู้ยึดความชั่วจนสุดยังมีการพิพากษายุติธรรม เมื่อเสด็จกลับมา อำนาจรุนแรงทั้งหมดจะล่มและสันติภาพแห่งข่าวประเสริฐจะสมบูรณ์

9. วิธีอ่าน

อย่าอ่านนาฮูมเป็นข้อความแก้แค้นที่รับรองความโกรธต่อศัตรูส่วนตัวหรือประเทศปัจจุบัน สิ่งที่น่าสงสัยยินดีไม่ใช่ความทุกข์ของชาติหนึ่งในตัวมันเอง แต่ความยุติธรรมของพระเจ้าที่จบระบบรุนแรงรักษาไม่ได้และปล่อยผู้เสียหายจำนวนมาก (3:19) แทนบังคับผู้เสียหายให้อภัยเร็วหรือคืนดีกับผู้กระทำ ต้องปลอบว่าพระเจ้าทรงเห็นและพิพากษาความชั่ว พร้อมกันนั้น บุคคลกับคริสตจักรต้องไม่ยึดที่นั่งผู้พิพากษา แต่ฝากการตอบแทนไว้กับพระองค์

อย่าถือโยนาห์กับนาฮูมขัดกัน นินะเวห์สมัยโยนาห์ได้ยินคำเตือนและหันจากทางชั่ว จึงเลือนภัย แต่การกลับใจนั้นไม่ได้รับการยกเว้นอัตโนมัติแก่คนรุ่นหลังทั้งหมด กว่าหนึ่งศตวรรษต่อมา เมืองสมัยนาฮูมกลับเต็มด้วยเลือด ความเท็จ และการปล้น พระลักษณะพระเจาก็ไม่ได้เปลี่ยน พระองค์ผู้ทรงอดกลั้นและเมตตาผู้กลับใจ คือพระองค์เดียวกันที่ไม่ปล่อยความชั่วต่อเนื่องตลอดไป แต่พิพากษา อย่าอ่านการกล่าวเกินจริงกับการเยาะเย้ยในภาพสงครามเป็นคำสั่งให้เลียนแบบความ

รุนแรงวันนี้ ได้รับเป็นภาษาคำพยากรณ์ซึ่งตีความการลุ่มนินะเวห์จริง
ทางศาสนศาสตร์

ฮาบากุก

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ฮาบากุกเป็นเล่มที่แปดในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม มีลักษณะพิเศษตรงที่ผู้เผยพระวจนะถามพระเจ้าและรอคำตอบ มากกว่าประกาศแก่ประชากรเท่านั้น หนังสือดำเนินจากคำถามแรกซึ่งคร่ำครวญความรุนแรงกับความยุติธรรมบิดเบือนในยูดาห์ ไปสู่คำถามที่สองว่าทำไมทรงใช้บาบิโลนที่ชั่วยิ่งกว่าเป็นเครื่องมือพิพากษา ตามด้วยคำตอบสองครั้งจากพระเจ้า วิบัติห้าประการแก่บาบิโลน และคำอธิษฐานกับบทสรรเสริญท้ายเล่ม หนังสือแสดงว่า ความเชื่อไม่ใช่ว่าการกตคำถามยาก แต่คือการยึดความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ถามอย่างซื่อตรง รอคอย และยินดีในพระเจ้าแห่งความรอดแม้สถานการณ์ที่มองเห็นพังลง

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากฮาบากุกผู้เผยพระวจนะ (1:1; 3:1) รากศัพท์ฮีบรูของชื่อไม่แน่นอน มักเชื่อมกับคำว่า ‘โอบกอด’ หรือเสนอว่ามาจากชื่อพืชภาษาอัสคาเดียน เพราะตัวบทไม่ได้อธิบายความหมายชื่อ การเชื่อมกับภาพผู้เผยพระวจนะยึดพระเจ้าไว้ควรใช้เพียงการเปรียบเทียบในการเทศนา ไม่ใช่ข้อสรุปทางอรรถาธิบาย

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทกล่าวว่าเป็นคำเตือนซึ่งฮาบากุกได้รับในนิมิตและเป็นคำอธิษฐานของผู้เผยพระวจนะ (1:1; 3:1) เรารู้ข้อมูลส่วนตัวน้อย แต่คำกำกับดนตรีกับรูปแบบสดุดีในบทที่ 3 บ่งว่าเขาอาจใกล้ชิดการนมัสการพระวิหาร การประกาศว่าพระเจ้าจะทรงยกชาวเคลเดียเป็นอำนาจพิพากษาใหม่สอดคล้องกับปลายศตวรรษที่ 7 ก่อนคริสตกาล เมื่อบาบิโลนกำลังรุ่ง ราวปลายโยลียาห์ถึงต้นเยโฮยาхим มักเสนอช่วงรอบนี้ละแวกปี 612 กับยุทธการคาร์เคมีซปี 605 แต่ยืนยันปีเฉพาะไม่ได้

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

เมื่ออัสซีเรียเสื่อมและบาบิโลนรุ่งรวดเร็ว ภายในยูดาห์เต็มด้วยความรุนแรง ความชั่ว และการวิวาท ส่วนธรรมบัญญัติกับความยุติธรรมเป็นอัมพาต (1:2-4) เมื่อฮาบากุกคร่ำครวญถึงความเจ็บของพระเจ้า พระองค์ตอบว่าจะยกกองทัพเคลเดียที่ดุและรวดเร็วมาพิพากษายูดาห์ แต่บาบิโลนเป็นจักรวรรดิที่โหดยิ่งกว่า ยกกำลังตนเป็นพระและจับมนุษย์เหมือนปลา หนังสือให้ชุมชนต่อหน้าการทรงจัดเตรียมอันน่าตกใจมั่นใจว่า พระเจ้าจะพิพากษาบาบทั้งยูดาห์กับบาบิโลนและทำให้นิมิตสำเร็จตามเวลาที่กำหนด พร้อมเรียกให้รอดด้วยความเชื่อ ไม่ใช่ความเย่อหยิ่ง

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของโอ. พาล์มเมอร์ โรเบิร์ตสันกับ รالف แอล. สมิธ 1:1 เป็นชื่อเรื่อง 1:2-17 คือ ‘บทสนทนาแห่งการประท้วง’ มีคำคร่ำครวญแรกเรื่องความอยุติธรรมยูดาห์ คำตอบว่าจะยกบาบิโลน และคำคร่ำครวญที่สองถามเหตุผลซึ่งชาติชั่วยิ่งกลืนคนชอบธรรม 2:1-20 คือ ‘มติแห่งปัญญา’ ผู้เผยพระวจนะรอบนหอคอยพระเจ้าประทานนิมิตสำหรับเวลาที่กำหนดและคำว่า ‘คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตด้วยความเชื่อ’ แล้วประกาศวิบัติห้าครั้งต่อการปล้น กำไรไม่ยุติธรรม เมืองที่สร้างด้วยเลือด ความอับอาย และรูปเคารพ 3:1-19 คือ ‘บทกวีแห่งการเชื่อฟัง’ ขอพระเมตตาท่ามกลางพระพิโรธ ร้องถึงพระเจ้าผู้เสด็จเป็นนักรบแห่งการอพยพ และจบด้วยความเชื่อซึ่งยินดีในพระเจ้าแห่งความรอดท่ามกลางการขาดแคลน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ปัญหาหลักของฮาบาคูกคือจะเชื่อพระอธิปไตยอันยุติธรรมของพระเจ้าท่ามกลางความชั่วอย่างไร พระองค์ไม่ทรงนิ่งดูบาปและทรงใช้ชนชาติในประวัติศาสตร์เป็นเครื่องมือพิพากษา แต่ไม่ได้รับรองความเยอหยิ่งกับความโหดของเครื่องมือนั้น และจะทรงให้รับผิดชอบแน่นอน บาบิโลนยกกำลังตนเป็นพระและกลืนไม่หยุด แต่อารยธรรมที่สร้างด้วยเลือดจะพัง และโลกจะเต็มด้วยความรู้ถึงพระสิริพระยาห์เวห์เหมือนน้ำเต็มทะเล (2:14) รูปเคารพพูดไม่ได้ แต่พระยาห์เวห์ประทับในพระวิหารบริสุทธิ์ โลกทั้งส้นจึงต้องนั่งต่อพระพักตร์ (2:18-20)

คำว่า ‘คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตด้วยความเชื่อของเขา’ เปรียบคนเยอหฺยี่งใจไม่ตรงกับผู้วางใจพระเจ้าและรออย่างซื่อสัตย์ (2:4) คำฮีบรู ‘เอมูนาห์’ มีความหมายของความเชื่อ ความสัตย์ซื่อ และความมั่นคงร่วมกัน ความเชื่อแท้จึงก่อความอดทนที่พึ่งพระสัญญาและไม่ถอย นี่ไม่ได้หมายถึงได้ชีวิตด้วยผลงาน คนชอบธรรมดำรงชีวิตด้วยการเชื่อพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อกับพระวณะ ไม่ใช่ผลงานตนหรือกำลังจักรวรรดิ และความเชื่อนั้นปรากฏเป็นความซื่อสัตย์จนถึงเวลาพิพากษา

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นอัมพาตในยูดาห์กับการเป็นเชลยบาบิโลนคือการพิพากษาความไม่เชื่อฟังพันธสัญญา แต่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงลงประชารกับพระสัญญา ฮาบากุกเรียกพระองค์ว่า ‘พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ และพระศิลา’ พร้อมยี้ดว่าแม้การพิพากษาก็มีไว้เตือนประชากรแห่งพันธสัญญา (1:12) ในบทที่ 3 พระเจ้าเสด็จจากเทมานกับปาราน ย่ำทะเล และช่วยประชากรกับผู้รับการเจิมในฐานะนักรบแห่งการอพยพ คำอธิษฐานที่ระลึกความรอดอดีตทำให้มองการอพยพใหม่กับอาณาจักรสมบูรณ์ ซึ่งจะพิพากษาบาบิโลนและชาติชั่วทั้งหมดและทำให้แผ่นดินเต็มด้วยพระสิริ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

เปาโลอ้างฮาบากุก 2:4 ประกาศว่า ความชอบธรรมของพระเจ้าถูกเปิดเผยในข่าวประเสริฐโดยความเชื่อ และคนได้รับการประกาศว่าเป็นคน

ชอบธรรมไม่ใช่ด้วยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติแต่ด้วยความเชื่อ (รม. 1:17; กท. 3:11) สืบรู้ใช้ข้อความเดียวกันเรียกให้หรือความสำเร็จพระสัญญาด้วยความเชื่อที่ไม่ถอย (ฮบ. 10:37-39) การใช้สองแบบไม่ขัดกัน คนบาปได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น และความเชื่อนั้นก่อความอดทนรอพระคริสต์ผู้จะเสด็จกลับจนถึงที่สุด พระเยซูทรงรับความรุนแรงของอำนาจชั่วบนกางเขนและชนะโดยการคืนพระชนม์ ในพระองค์ ธรรมิกชนจึงยินดีในพระเจ้าแห่งความรอดแม้การทรงจัดเตรียมยังไม่เข้าใจ

9. วิธีอ่าน

อย่าประณามคำถามของฮาบากูกว่าเป็นความไม่เชื่อ หรือกลับกันยกเป็นการวิพากษ์อิสระที่นำพระเจ้าขึ้นศาลมนุษย์ เพราะเชื่อความบริสุทธิ์กับพันธสัญญาของพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะจึงนำความตึงเครียดระหว่างความชั่วกับพระลักษณะที่ทรงเปิดเผยไปทูล และเมื่อขอคำตอบแล้วก็รอบนหอคอยอย่างถ่อม อย่าอธิบายราวกับเหตุผลเฉพาะของความทุกข์ทุกอย่างได้รับการเปิดเผยตรงแก่เรา แต่ให้ยึดพระอธิปไถย ความบริสุทธิ์ และความรับผิดชอบมนุษย์ที่พระคัมภีร์กล่าวชัด พร้อมรู้จักนัยต่อหน้าการทรงจัดเตรียมที่ไม่เปิดเผย

อย่าลด 2:4 เป็นความคิดเชิงบวกหรือความเชื่อสัตย์มนุษย์เพื่อทบทวนวิกฤต และอย่าตั้งคำถามการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพันธสัญญาใหม่ให้ตรงข้ามกับความหมายเดิม ต้องเห็นทั้งความเชื่อที่วางใจพระเจ้าและความอดทนข้อสัตย์ที่ออกจากความเชื่อนั้น และอย่าใช้ 3:17-19 ทำให้ความยากจนกับภัยโรแมนติก หรือบังคับอารมณ์

ให้ยินดี ผู้เผยพระวจนะยอมรับความกลัวจนกายสั่นต่อการรุกรานกับ
อดอยาก แต่ตั้งความยินดีไว้ไม่ใช่สถานการณ์ หากอยู่ในพระเจ้าแห่ง
พันธสัญญาผู้ทรงช่วยให้รอด

เศฟันยาห์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เศฟันยาห์เป็นเล่มที่เก้าในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม และเป็นหนึ่งในหนังสือที่ประกาศเรื่อง ‘วันแห่งพระยาห์เวห์’ อย่างเข้มข้นที่สุด คำพยากรณ์พิพากษาการรบกวนไว้รูปเคารพและความเชื่อของยูดาห์กับเยรูซาเล็มขยายไปถึงชนชาติโดยรอบและโลกที่ทรงสร้างทั้งหมด พร้อมเปิดโอกาสสุดท้ายให้แสวงหาพระยาห์เวห์ด้วยใจถ่อม หนังสือไม่ได้จบด้วยพระพิโรธ แต่ไปสู่ชนที่เหลือซึ่งพ้นจากความเยอหยิ่ง ชนชาติต่าง ๆ ที่มีริมฝีปากบริสุทธิร่วมรับใช้พระเจ้า และการฟื้นฟูโดยพระยาห์เวห์ผู้ประทับเป็นกษัตริย์ท่ามกลางประชากรและทรงขึ้นชมยินดีในพวกเขา

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากเศฟันยาห์ผู้เผยพระวจนะ (1:1) ชื่อฮีบรู ‘เซฟันยาห์’ หมายถึง ‘พระยาห์เวห์ทรงซ่อนไว้’ หรือ ‘พระยาห์เวห์ทรงปกป้องไว้’ ความหมายนี้เข้ากันได้ดีกับ 2:3 ซึ่งกล่าวว่าคนถ่อมที่แสวงหาพระเจ้าอาจ ‘ถูกซ่อนไว้’ ในวันแห่งพระพิโรธ อย่างไรก็ดี ไม่ควรยืนยันว่าชื่อของเขาจงใจพยากรณ์ข้อนี้ล่วงหน้า

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทระบุว่านี่คือพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเศฟันยาห์บุตรคูซี ในรัชกาลโยสิยาห์บุตรอาโมน และแจกแจงเชื้อสายยฮันหลังสี่ชั่วอายุ ถึงเฮเซคียาห์ (1:1) หลายคนเห็นว่าเฮเซคียาห์ผู้นี้คือกษัตริย์ยูดาห์ แต่เพราะเป็นชื่อที่พบได้ทั่วไป จึงยืนยันไม่ได้ว่าเศฟันยาห์เป็นเชื้อพระวงศ์ นีนะเวห์ยังตั้งอยู่แต่ถูกพยากรณ์ว่าจะล่ม ขณะที่การนมัสการพระบาอัล ดวงดาว และมิลโคมยังคงอยู่ในยูดาห์ ภาพนี้เข้ากับช่วงก่อนการปฏิรูปของโยสิยาห์ในปี 621 ก่อนคริสตกาลจะดำเนินเต็มที่ โดยประมาณทศวรรษ 630 ก่อนคริสตกาล แม้ถ้อยคำบางตอนอาจประกาศหลังการปฏิรูปแล้ว

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

หลังยุคมนัสเสห์และอาโมน ยูดาห์จมลึกในการนมัสการพระบาอัลและดวงดาว รวมทั้งการผสมความเชื่อที่รับใช้ทั้งพระยาห์เวห์กับมิลโคม เจ้านายและเชื้อพระวงศ์ทำตามธรรมเนียมต่างชาติ ใช้ความรุนแรงกับการหลอกลวง ส่วนพ่อค้าฟิงทรัพย์สิน บางคนเจยเมยทางจิตวิญญาณ และคิดว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำทั้งดีหรือร้าย (1:4-13) ขณะเดียวกันอัสซีเรียกำลังเสื่อมและระเบียบโลกสั่นคลอน เศฟันยาห์เตือนผู้อ่านกลุ่มแรกในยูดาห์และเยรูซาเล็มถึงการพิพากษาที่ใกล้มา เรียกให้แสวงหาพระยาห์เวห์ ความชอบธรรม และความถ่อมใจก่อนวันนั้น และให้หวังในการประทับของกษัตริย์กับการฟื้นฟูชนที่เหลือ

5. โครงสร้างและกระแสน้ำของเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของโอ. พาล์มเมอร์ โรเบิร์ตสันกับ ราล์ฟ แอล. สมิธ 1:1 เป็นชื่อเรื่อง 1:2-18 กล่าวถึงการพิพากษาเชิง จักรวาลและพันธสัญญาในวันใหญ่แห่งพระยาห์เวห์ เริ่มจากถ้อยคำที่ ครอบคลุมโลกทรงสร้างแล้วเจาะจงการกราบไหว้รูปเคารพของยูดาห์ ตลอดจนผู้นำ พ่อค้า และคนเฉื่อยชา 2:1-15 เรียกให้แสวงหาพระ ยาห์เวห์ ความชอบธรรม และความถ่อมใจก่อนวันนั้น แล้วพิพากษา ความเยอหยิ่งของชนชาติทุกทิศ ตั้งแต่ฟีลิสเตียทางตะวันตก โมอับกับ อัมโมนทางตะวันออก คูชทางใต้ จนถึงอัสซีเรียทางเหนือ 3:1-20 เริ่ม ด้วยการกล่าวโทษเยรูซาเล็มที่กบฏ แล้วไปสู่การชำระริมฝีปากของ ชนชาติต่าง ๆ การรักษาชนที่เหลือผู้ถ่อม และจบด้วยบทเพลงใหม่เรื่อง ความรักของกษัตริย์ผู้ประทับท่ามกลางศิโยนกับการนำเชลยกลับคืน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

วันแห่งพระยาห์เวห์ไม่ใช่เพียงวันชัยชนะของชาติอิสราเอลเหนือศัตรู แต่เริ่มพิพากษาการกราบไหว้รูปเคารพและความเฉื่อยชาของประชากร พันธสัญญา ถ้อยคำที่กล่าวถึงมนุษย์ สัตว์ นก และปลาแสดงถึงผล ทำลายของบาปต่อสิ่งทรงสร้างและขอบเขตจักรวาลของการพิพากษา (1:2-6) เงินและทองช่วยใครให้พ้นพระพิโรธไม่ได้ กำลังทหาร ความ มั่งคั่งทางการค้า และรูปแบบศาสนาภายนอกก็ไม่ใช่ที่ลี้ภัย อย่างไรก็ตาม คำเตือนเรื่องการพิพากษาไม่ได้ปิดโอกาสกลับใจ คนถ่อมได้รับเรียก ให้แสวงหาพระยาห์เวห์ ความชอบธรรม และความถ่อมใจ (2:3)

พระเจ้าผู้ชอบธรรมทรงอยู่ท่ามกลางประชากรและสำแดงความยุติธรรม
ทุกเช้า แต่เจ้านาย ผู้พิพากษา ผู้เผยพระวจนะ และปุโรหิตกลับทำหน้าที่
ของตนเสื่อมทราม (3:3-5) การฟื้นฟูจึงไม่ใช่เพียงกลับสู่ระเบียบเดิม
แต่คือการกำจัดการเย่อหยิ่งและสร้างชนที่เหลือผู้ทุกข์ยากและขัดสน
ให้พึ่งพระนามพระยาห์เวห์ พวกเขาเลิกคำเท็จกับการหลอกลวงและอยู่
อย่างปลอดภัย ส่วนชนชาติต่าง ๆ ก็มีริมฝีปากบริสุทธิ์เพื่อเรียก
พระนามพระองค์และร่วมรับใช้เป็นใจเดียวกัน (3:9-13) ศูนย์กลาง
ของการเปลี่ยนแปลงนี้คือการอภัยและความรักของกษัตริย์ผู้ทรงถอน
โทษและประทับท่ามกลางประชากร

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

ภาษาการพิพากษาของเศฟันยาห์คล้ายโลกทรงสร้างถูกย้อนกลับ
เหมือนสมัยน้ำท่วม และชีวะยูดาห์ซึ่งละทิ้งพันธสัญญาก็อยู่ใต้การ
พิพากษาพร้อมกับชนชาติต่าง ๆ ถึงกระนั้น พระเจ้าจะทรงรวบรวมผู้
นมัสการที่กระจัดกระจายจากแดนไกล พลิกชะตาประชากรที่อับอาย
และสร้างชนที่เหลือขึ้นใหม่เป็นชุมชนบริสุทธิ์ที่พึ่งพระนามของพระองค์
พระสัญญาจะชำระริมฝีปากของชนชาติต่าง ๆ ทำให้มองเห็นการทรง
สร้างใหม่ซึ่งย้อนประวัติการกระจายภาษาและชนชาติที่บาเบล (ปฐก.
11:1-9; ศพย. 3:9) ห้ายที่สุดพระยาห์เวห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลจะ
ประทับท่ามกลางศิโยน กำจัดการชั่ว และรวบรวมประชากรเข้าสู่
อาณาจักรแห่งความยินดีนิรันดร์

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระสัญญาเรื่อง ‘กษัตริย์แห่งอิสราเอลผู้ประทับท่ามกลางศิโยน’ ปรากฏอย่างเด็ดขาดในพระเยซูคริสต์ผู้เสด็จมาเป็นอิมมานูเอล (3:15-17) พระคริสต์ทรงรับโทษของประชากรบนกางเขนและถอนการกล่าวโทษ ทรงคืนพระชนม์เป็นกษัตริย์และนักรบแห่งความรอดผู้ชนะบาปกับศัตรู และประทับท่ามกลางคริสตจักร เหตุการณ์วันเพ็นเทคอสต์ซึ่งคนหลายภาษาประกาศพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเป็นภาพล่องหน้าของพระสัญญาที่ชนชาติต่าง ๆ จะมีริมฝีปากบริสุทธิ์ เรียกพระนามพระยาห์เวห์และร่วมรับใช้พระองค์ (จจ. 2:5-11) ในข่าวประเสริฐ คนเยอหียังถูกทำให้ต่ำลงและคนถ่อมจากทุกชนชาติถูกรวบรวมเป็นประชากรเดียว เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา การพิพากษาแห่งวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าและความยินดีของกษัตริย์จะสำเร็จสมบูรณ์

9. วิธีอ่าน

อย่าอ่านวันแห่งพระยาห์เวห์เป็นเพียงตารางภัยพิบัติในอนาคต หรือจับคู่กับประเทศสมัยใหม่อย่างกลไก คำพยากรณ์เตือนถึงการพิพากษาจริงในประวัติศาสตร์แก้อยูดาห์สมัยโยสิยาห์และชนชาติโดยรอบ พร้อมมองไกลถึงการพิพากษาสุดท้าย ผู้อ่านควรสำรวจตนก่อนว่า มีการผสมความเชื่อ การพึ่งพิงกับอำนาจ และการดำเนินชีวิตเสมือนไม่มีพระเจ้าซึ่งคิดว่า ‘พระเจ้าจะไม่ทรงทำอะไร’ หรือไม่ ถ้อยคำ ‘บางทีท่านจะถูกซ่อนไว้’ ใน 2:3 ไม่ได้เรียกให้สงสัยพระเมตตา แต่เรียกความ

ถ่อมใจที่ไม่ทำให้การกลับใจเป็นเทคนิคหลบโทษหรือสิทธิที่พระเจ้า
ต้องประทาน

อย่าแยก 3:17 ออกจากกระแสเรื่องการพิพากษา การกลับใจ และการ
ชำระ แล้วใช้เป็นคำปลอบใจเชิงอารมณ์ร้าวกับพระเจ้าทรงชื่นชมทุก
ความปรารถนาในปัจจุบันอย่างไรเงื่อนไข ผู้ที่พระเจ้าทรงยินดีคือ
ประชากรพันธสัญญาซึ่งได้รับการถอนโทษโดยพระคุณและถูกสร้าง
ใหม่ให้พึงพระนามอย่างถ่อมใจ วลีที่แปลว่า ‘ทรงสงบในความรัก’
อาจแปลได้ว่า ‘ทรงทำให้ใหม่ด้วยความรัก’ จึงไม่ควรสร้างคำสอนเกิน
ควรบนคำแปลเพียงแบบเดียว ใจความที่ชัดคือพระเจ้าทรงรัก ทรงยินดี
และทรงเปล่งเสียงร้องด้วยความชื่นชมเหนือประชากรของพระองค์

ฮักกัย

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ฮักกัยเป็นเล่มที่สิบ ในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม บันทึกพระวจนะสี่ครั้งที่เร่ร่อนชาวยูดาห์ซึ่งกลับจากการเป็นเชลยบาบิโลนให้เริ่มสร้างพระวิหารที่หยุดค้างอีกครั้ง หนังสือสั้นนี้ระบุวันเวลาอย่างชัดเจน และดำเนินอย่างรวดเร็วจากการตำหนิไปสู่การเชื้อฟัง จากกำลังใจไปสู่พระสัญญา พระเจ้าทรงแก้ลำดับความสำคัญของประชาชนที่ปล่อยพระวิหารร้างแต่หมกมุ่นกับบ้านตน และทรงชูใจชุมชนที่ห่อด้วยพระดำรัส ‘เราอยู่กับเจ้า’ กับพระวิญญูณแห่งพันธสัญญา ตอนท้ายขยายสายตาไปถึงการสันตะเทือนชนชาติต่าง ๆ และพระสัญญาจะทรงตั้งเศรฐบาเบลเชื้อสายดาวิดเป็นแหวนตรา

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากฮักกัยผู้เผยพระวจนะ (1:1) ชื่อฮีบรู ‘ฮักกัย’ เกี่ยวข้องกับเทศกาลหรือการเฉลิมฉลอง จึงมักอธิบายว่า ‘คนแห่งเทศกาล’ เราอาจคาดเดาว่าเขาเกิดในเทศกาลหรือชื่อเกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูการนมัสการในพระวิหาร แต่ตัวบทไม่ได้อธิบาย เอสราเป็นพยานว่างานพระวิหารกลับมาเริ่มและสำเร็จด้วยคำพยากรณ์ของฮักกัยกับเศคาริยาห์ (อสร. 5:1-2; 6:14)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ตัวบทเรียกอีกกันว่า ‘ผู้สื่อสารของพระยาห์เวห์’ และยืนยันว่าพระวณะของพระยาห์เวห์มาทางเขา (1:13) พระวณะทั้งสี่มีวันเวลาชัดเจน ตั้งแต่เดือนหกถึงเดือนเก้า ปีที่สองแห่งรัชกาลดาร์อิอัสที่ 1 แห่งเปอร์เซีย คือปี 520 ก่อนคริสตกาล เราไม่ทราบครอบครัวหรืออายุของฮักกัย บางคนคาดว่าเขาเป็นผู้สูงวัยที่เคยเห็นพระวิหารซาโลมอน แต่คำถามใน 2:3 มุ่งถึงคนในหมู่ผู้ฟังที่เคยเห็นสง่าราศีเดิม จึงพิสูจน์อายุของเขาไม่ได้ แม้รับใช้ช่วงสั้น พระวณะของเขาก็นำผู้นำและชุมชนในประวัติศาสตร์ให้เชื่อฟังจริง

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ตามกฤษฎีกาของไซรัสแห่งเปอร์เซีย ชาวยูดาห์กลับมาราวปี 538 ก่อนคริสตกาลและวางแผนบูรณปฏิสังขรณ์พระวิหาร แต่งานหยุดนาน เพราะการต่อต้าน แรงกดดันทางการเมือง ความยากลำบากทางเศรษฐกิจ และความเฉยเมย ในสมัยดาร์อิอัส เศรษฐกิจและอำนาจราชกรับโยชวามหาบุโรहितนำชุมชน แต่ประชาชนบอกว่ายังไม่ถึงเวลาสร้างพระวิหาร ขณะท่อมเทกแต่งบ้านตน ฮักกัยอธิบายผลผลิตเสียหายกับความแห้งแล้งว่าเป็นการตีสอนแห่งพันธสัญญาและเร่งเร้า ‘จงพิจารณาวิถีทางของเจ้า’ จุดประสงค์ไม่ใช่แค่สร้างอาคารให้เสร็จ แต่ฟื้นฟูชุมชนพันธสัญญาที่ให้พระเจ้าเป็นศูนย์กลางชีวิตและการนมัสการ พร้อมเชื่อฟังพระวณะ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของปีเตอร์ เอ. เพอร์ฮูฟกับราล์ฟ แอล. สมิธ 1:1-15ก เป็นพระวณะแรก ตำนานประชาชนที่ให้อำนาจมาก่อน และปล่อยพระวิหารร้าง สั่งให้สร้างใหม่ และเมื่อผู้นำกับชนที่เลื่อมใส พระวณะ พระเจ้าทรงเร้าใจพวกเขาให้ทำงาน 1:15ข-2:9 หนุนใจผู้ที่เห็นพระวิหารใหม่ต่ำต้อยให้เข้มแข็งและไม่กลัว พร้อมสัญญาถึงพันธสัญญา การประทับของพระวิญญาณ สง่าราศีที่ยิ่งกว่า และสันติสุขเมื่อทรงสันตะเทือนชนชาติต่าง ๆ 2:10-19 ถามปุโรหิตเรื่องความบริสุทธิ์กับมลทิน เปิดโปงมลทินของชุมชน แล้วประกาศว่าจะทรงอวยพร ‘ตั้งแต่นั้น’ 2:20-23 จบด้วยความหวังสายดาวิดว่า ในวันที่ทรงว่าบรรดาอาณาจักร พระองค์จะตั้งเศรฐบาเบลผู้รับใช้ที่ทรงเลือกเป็นแหวนตรา

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

คำสั่งที่ชักจูงกล่าวซ้ำว่า ‘จงพิจารณาวิถีทางของเจ้า’ ให้มองความล้มเหลวทางเศรษฐกิจในแง่การสำรวจตนและการเชื่อฟังพันธสัญญา (1:5, 7; 2:15, 18) ประชาชนหวนมากแต่เก็บเกี่ยวน้อยและใส่ค่าจ้างไว้ในถุงรั่ว นี่ไม่ใช่เพียงเหตุบังเอิญหรือทำงานไม่พอ แต่เป็นการตีสอนแห่งพันธสัญญาต่อลำดับความสำคัญที่ทอดทิ้งพระนิเวศ อย่างไรก็ตาม อย่างนำหลักนี้ไปตัดสินตรง ๆ ว่าความยากจนหรือความล้มเหลวทุกอย่างในปัจจุบันเกิดจากการไม่เชื่อฟังส่วนตัว เพราะชักจูงมิสถานการณ์พันธสัญญาเฉพาะและคำอธิบายที่พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านผู้เผยพระวณะ

การฟื้นฟูแท้ไม่ได้สำเร็จด้วยความตั้งใจมนุษย์เท่านั้น เมื่อประชาชนฟัง พระวณะและอำเกรงพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงสัญญาว่า ‘เราอยู่กับเจ้า’ และทรงเร้าใจผู้นำกับชนที่เหลือให้ทำงาน (1:12-14) พันธสัญญาที่ ทรงทำเมื่ออพยพและพระวิญญาณของพระเจ้าผู้สถิตท่ามกลางพวกเขา เป็นเหตุให้ไม่ต้องกลัว (2:4-5) ความบริสุทธิ์ไม่ได้ส่งต่อโดยการ สัมผัสง่าย ๆ แต่มลทินทำให้งานกับเครื่องบูชาของชุมชนเป็นมลทิน ดังนั้นงานก่อสร้างพระวิหารภายนอกไม่อาจแทนความสะอาดของใจและ ชีวิต (2:10-14)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

การสร้างพระวิหารใหม่แสดงว่าการกลับจากเขลยเพียงอย่างเดียวยังไม่ใช่การฟื้นฟูสมบูรณ์ พระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญาสมัชชอพยพกับการ ประทับของพระวิญญาณ และฟื้นฟูสถานที่ซึ่งพระองค์จะประทับท่ามกลาง ประชากรและรับการนมัสการ แต่พระวิหารของเศรบบาเบลดูต่ำต้อย กว่าพระวิหารซาโลมอน และอาณาจักรดาวิดก็ยังไม่ฟื้นฟูทางการเมือง พระเจ้าทรงสัญญาจะสันติสุขเพื่อนำดินกับชนชาติต่าง ๆ สำแดงว่าเงิน ทองทั้งหมดเป็นของพระองค์ และประทานสง่าราศีกับสันติสุขที่ยิ่งกว่า แก่พระวิหารนี้ (2:6-9) การตั้งเศรบบาเบลเป็นแหวนตราชี้ข้ามคำ พิพากษาเยโคเนียห์ไปยังการรักษาเชื้อสายพันธสัญญาดาวิดและการ เสด็จมาของกษัตริย์แท้ (ยรม. 22:24; ฮกก. 2:23)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

แม้เศรบบาเบลเป็นเพียงผู้ว่าราชการเปอร์เซีย แต่ในฐานะเชื้อสายดาวิดเขาอยู่ในลำดับวงศ์ของพระเยซูคริสต์ และพระสัญญาเรื่องแหวนตราแสดงว่าความหวังแห่งราชบัลลังก์ดาวิดยังไม่ขาด (มธ. 1:12-13; ลก. 3:27) พระเยซูคือพระวิหารแท้ผู้ทรงรับสภาพมนุษย์และประทับท่ามกลางเรา ทรงสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์เพื่อสร้างพระวิหารใหม่ด้วยพระกายของพระองค์ (ยน. 1:14; 2:19-21) คริสตจักรที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์กำลังก่อขึ้นเป็นพระวิหารซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิต และชนชาติต่าง ๆ เข้าเฝ้าพระเจ้าในนั้น (อพ. 2:19-22) ฮีบรูอ้างคำว่า ‘อีกครั้งหนึ่ง’ ของฮักกัย ประกาศว่าอาณาจักรที่ทรงสร้างจะถูกจัด แต่ราชอาณาจักรของพระคริสต์ซึ่งไม่หวั่นไหวจะคงอยู่ (ฮบ. 12:26-28)

9. วิธอ่าน

อย่าใช้ฮักกัยรับรองการระดมทุนก่อสร้างคริสตจักรหรืออาคารนมัสการขนาดใหญ่โดยไม่มีเงื่อนไข พระวิหารหลังกลับจากเขลยเป็นสถานนมัสการที่พระเจ้าทรงบัญชาในช่วงเฉพาะของประวัติศาสตร์แห่งการได้ส่วนในพันธสัญญาใหม่ ประชากรผู้มีพระคริสต์และพระวิญญาณสถิตคือพระวิหาร การประยุกต์วันนี้จึงไม่เน้นขนาดอาคาร แต่ถามว่าเราให้อาณาจักรพระเจ้า การนมัสการ พระวณะ และชุมชนมาก่อนความสะดวกของตนหรือไม่ และอย่าทำเป็นสูตรว่าการถวายทรัพย์จะนำความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจมาแน่นอน

วลี ‘สิ่งล้ำค่าของประชาชาติทั้งปวงจะมา’ เคยอ่านตามธรรมเนียมว่า หมายถึงพระเมสสิยาห์เป็นบุคคล แต่ตามไวยากรณ์ฮีบรูและบริบท ความหมายว่าของล้ำค่าหรือทรัพย์จากชนชาติต่าง ๆ เข้ามานั้นเป็น ธรรมชาติกว่า ถึงกระนั้นความหมายด้านพระคริสต์ไม่ได้หายไป ใน สารบบพระคัมภีร์ทั้งหมด พระสัญญาว่าพระเจ้าจะสันตะเพื่อนชนชาติ ต่าง ๆ ทรงครอบครองทรัพย์ทั้งสิ้น และประทานสง่าราศีกับสันติสุขแก่ พระวิหารสำเร็จในพระคริสต์กับราชอาณาจักรของพระองค์ เราต้อง แยกแยะพร้อมเชื่อมโยงการสร้างพระวิหารในอนาคตอันใกล้ การเสด็จ มาครั้งแรกของพระคริสต์ การเป็นพระวิหารของคริสตจักร และการสันตะเพื่อนสรรพสิ่งครั้งสุดท้าย

เศคาริยาห์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เศคาริยาห์เป็นเล่มที่ลึบเฝ้าและยาวที่สุดในผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม ผสานคำเรียกให้ชุมชนหลังกลับจากเชลยกลับใจ นิมิตกลางคืน คำเทศนา การกระทำเชิงสัญลักษณ์ และคำพยากรณ์เรื่องยุคสุดท้าย บทที่ 1-8 กล่าวถึงการฟื้นฟูโยนกับการชำระชุมชนท่ามกลางวันเวลา และบุคคลจริงในยุคสร้างพระวิหาร ส่วนบทที่ 9-14 มองไปยังการเสด็จมาของกษัตริย์ ความทุกข์ของผู้เลี้ยงแกะ การชำระเยรูซาเล็ม และการครอบครองสุดท้ายของพระยาห์เวห์กษัตริย์เหนือสรรพสิ่ง แม้มีสัญลักษณ์ยากมาก ใจกลางคือพระเจ้าจะเสด็จกลับหาประชากร ทรงกำจัดบาป ทำพระราชกิจด้วยพระวิญญาณ และรวบรวมชนชาติต่าง ๆ ได้พระราชอำนาจ

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากเศคาริยาห์ผู้เผยพระวจนะ บุตรเบเรคิยาห์เชื้อสายอิดโด (1:1) ชื่อฮีบรู ‘เศคาริยาห์’ หมายถึง ‘พระยาห์เวห์ทรงระลึก’ ซึ่งเข้ากับสารว่าพระเจ้าไม่ทรงลืมเยรูซาเล็มกับพันธสัญญาและจะทรงเมตตาอีก เอสรา กับเนหะมีย์เรียกเขาว่าเชื้อสายอิดโด คำฮีบรูว่า ‘บุตร’ อาจหมายถึงลูกหลานรุ่นถัดไป จึงไม่ขัดกับการกล่าวถึงเบเรคิยาห์ (อสร. 5:1; 6:14; นมม. 12:16)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

เศคาริยาห์เป็นผู้เผยพระวจนะจากตระกูลบุโรหิตและห่วงใยการสร้างพระวิหารพร้อมสักกัย พระวจนะแรกมาในปี 520 ก่อนคริสตกาล ปีที่สองของดาริอัสที่ 1 ส่วนคำถามเรื่องอดอาหารมาในปี 518 ก่อนคริสตกาล ปีที่สี่ และงานรับใช้ของเขาอาจต่อหลังพระวิหารเสร็จราวปี 516 ก่อนคริสตกาล บทที่ 1-8 ระบุชื่อกับวันเวลาชัดเจน แต่บทที่ 9-14 เริ่มต้นด้วย ‘คำพยากรณ์’ สองชุดโดยไม่ให้ชื่อหรือวัน และมีลีลาต่างจากต่างกัน ความต่างนี้อธิบายได้จากการที่ครั้งหลังเป็นการเปิดเผยระยะไกลและเรื่องยุคสุดท้าย ขณะที่หัวข้อหลักกับภาพจากครั้งแรกยังดำเนินต่อ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ผู้กลับจากเชลยวางฐานพระวิหารแล้วหยุดงานเพราะการต่อต้านกับความท้อ เยรูซาเล็มยังขาดกำแพง ประชากร และเศรษฐกิจที่มั่นคง แม้จักรวรรดิเปอร์เซียดูสงบ คิโยนยังร่างจนคล้ายพระสัญญาล่าช้า นิมิตแก่เศรบบาเบลผู้ว่าราชการ โยชูวามหาบุโรหิต และชนที่เหลืรอรับรองว่าพระเจ้าทรงเฝ้าดูชนชาติต่าง ๆ จะทรงเลือกเยรูซาเล็มอีก กำจัดบาปกับความชั่ว และทำพระวิหารสำเร็จ หนังสือเรียกไม่ให้ทำซ้ำการไม่เชื่อฟังของบรรพบุรุษ แต่กลับหาพระเจ้า ปฏิบัติการตัดสินที่สัตย์จริง ความรักมั่นคงและความเมตตา พร้อมรอภษัตริย์ผู้จะมาและอาณาจักรที่จะสมบูรณ์เหนือการเชื่อฟังเล็กน้อยในปัจจุบัน

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของจอยซ์ จี. บอลด์วิน 1:1-6 เดือน การไม่เชื่อฟังของบรรพบุรุษและเรียกให้กลับหาพระเจ้าแห่งพันธสัญญา 1:7-6:15 เรียงนิมิตแปดประการเป็นโครงสร้างสมมาตร จากความ สงบจอมปลอมของชนชาติต่าง ๆ ไปถึงการสถาปนาการครอบครอง ของพระเจ้าทั่วโลก โดยมีการชำระโยชูวามาหาโรหิตกับเศรบบาเบลผู้ ทำงานด้วยพระวิญญาณอยู่กลางชุด บทที่ 7-8 เปลี่ยนคำถามเรื่องอด อาหารไปสู่การกลับใจและชีวิตแห่งความจริง ความยุติธรรม และความ รักมั่นคง สัญญาว่าการอดอาหารจะกลายเป็นความยินดีและชนชาติ ต่าง ๆ จะแสวงหาพระยาห์เวห์ บทที่ 9-11 แสดงกษัตริย์ถ่อมผู้เสด็จ มาและผู้เลี้ยงที่ถูกปฏิเสธ บทที่ 12-14 แสดงการไว้วางใจเพื่อผู้ถูกแทน น้ำพุชำระบาป ผู้เลี้ยงที่ถูกติ ชนที่เหลือซึ่งผ่านการชำระ ความรอด สุดท้ายของเยรูซาเล็ม และการนมัสการของชนชาติต่าง ๆ ต่อกษัตริย์ เหนือสรรพสิ่ง

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

นิมิตของเศคาริยาห์แสดงว่าพระเจ้าทรงควบคุมประวัติศาสตร์แม้มอง ไม่เห็น ผู้ลาดตระเวนสวรรค์ เขาสัตว์ ช่าง และรถรบชี้ว่าจักรวรรดิโลก ไม่ใช่ผู้มีอธิปไตยอิสระ และพระเจ้าจะทรงพิพากษาอำนาจที่ทำให้ ประชากรกระจัดกระจาย ความปลอดภัยแท้ของเยรูซาเล็มไม่ได้อยู่ที่ กำแพง แต่อยู่ที่พระเจ้าผู้เป็นกำแพงไฟรอบเมืองและเป็นสง่าราศี ภายใน การฟื้นฟูพระวิหารกับชุมชนก็ไม่สำเร็จด้วยกำลังทหารหรือความ สามารถทางการเมือง แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า (4:6) ถึง

กระนั้นพระคุณไม่แยกจากจริยธรรม การลักขโมย คำสาบานเท็จ การกตัญญู และการอดอาหารตามพิธีต้องถูกกำจัด

นิมิตที่ถอดเสื้อกปรกของโยชูวามหาบุรุษโรทิตและสวมเสื้อสะอาดแสดงว่าพระเจ้าทรงกำจัดการบาปอย่างทรงอธิปไตยและฟื้นฟูการนมัสการ (บทที่ 3) ‘พระอังกูร’ พัฒนาเป็นความหวังพระเมสสิยาห์ผู้จะสร้างพระวิหารและประสานตำแหน่งกษัตริย์กับบุโรทิต (3:8; 6:12-13) ในครั้งหลัง กษัตริย์แท้เสด็จมาอย่างถ่อมบนหลังลา ผู้เลี้ยงที่ดีถูกตีค่าเพียงเงินสามสิบเหรียญและถูกทอดทิ้ง ส่วนประชากรที่มองผู้ถูกแทงได้รับพระวิญญาณแห่งพระคุณและคำวิงวอนกับน้ำพุชำระบาป ความรอดจึงไม่ได้มาจากความสำเร็จของผู้นำมนุษย์ แต่มาทางพระเมสสิยาห์ผู้ทนทุกข์และพระคุณที่ชำระ

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

คำเรียก ‘จงกลับมาหาเรา แล้วเราจะกลับมาหาเจ้า’ แสดงว่าพันธสัญญายังมีผลแม้หลังการพิพากษาด้วยการเป็นเชลย (1:3) พระเจ้าทรงเลือกศิโยนอีกและประทับท่ามกลางเมือง ทรงฟื้นฟูความสัมพันธ์ว่า ‘พวกเขาจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา’ ด้วยความสัตย์จริงกับความชอบธรรม (8:8) โลทิตแห่งพันธสัญญาในสมัยอพยพล่องยเชลยจากบ่อไร่น้ำ และยูดาห์กับเอฟราอิมที่กระจัดกระจายกลับมาเหมือนการอพยพครั้งใหม่ (9:11; 10:6-12) สุดท้ายพระยาห์เวห์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือทั่วโลก ชนชาติต่าง ๆ นมัสการพระองค์ และแม้กระตึงม้ากับหม้อก็กลายเป็นของบริสุทธิ์ จน

ความบริสุทธิ์แบบการทรงสร้างใหม่ทำให้เส้นแบ่งพระวิหารกับชีวิต
ทั่วไปหมดไป (14:9, 16-21)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พันธสัญญาใหม่เชื่อมพระสัญญาหลายแห่งในเศคาริยาห์กับพระราชกิจ
ของพระเยซูโดยตรง พระองค์คือกษัตริย์ชอบธรรมผู้ช่วยให้รอดและ
เสด็จเข้าเยรูซาเล็มอย่างถ่อมบนหลังลา (ศคย. 9:9; มธ. 21:4-5)
เงินสามสิบเหรียญแห่งการทรยศกับทุ่งข้างป่านหม้อสะท้อนเรื่องผู้เลี้ยงที่
ถูกปฏิเสธ (ศคย. 11:12-13; มธ. 26:15; 27:9-10) ผู้คนมองพระ
คริสต์ผู้ถูกแทงบนกางเขนและไวท์กซ์ (ศคย. 12:10; ยน. 19:37)
และเมื่อผู้เลี้ยงถูกตี เหล่าสาวกก็กระจัดกระจาย (ศคย. 13:7; มก.
14:27) แต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เปิดน้ำพุชำระบาปกับมลทิน
กษัตริย์ผู้คืนพระชนม์ทรงเทพะวิญญานชำระประชากร และเมื่อเสด็จ
กลับจะทรงชนะศัตรูทั้งสิ้นและรับการนมัสการจากชนชาติต่าง ๆ ใน
ฐานะกษัตริย์เหนือสรรพสิ่ง

9. วิธอ่าน

อย่าจับคู่สีม้า เขาสัตว์ รถรบ ตัวเลข และสถานที่ในนิมิตกับประเทศ
นักการเมือง หรือเหตุการณ์ปัจจุบันแบบหนึ่งต่อหนึ่ง แม้รายละเอียด
บางสัญลักษณ์ไม่แน่ชัด ใจกลางว่าพระเจ้าทรงครอบครองชนชาติต่าง
ๆ พื้นศิโยน และกำจัดบาปนั้นชัดเจน อย่าใช้ 4:6 เป็นคำขวัญให้
ละเลยการเตรียมตัวกับความรับผิดชอบแล้วรอปาฏิหาริย์ แต่ให้อ่านใน
บริบทที่เศรฐบาเบลลงมือสร้างพระวิหารจริง พร้อมสารภาพว่าต้น

กำเนิดความสำเร็จคือพระวิญญูณ การอดอาหารก็ต้องมุ่งการกลับใจ ที่รักความยุติธรรม ความจริง และความรักมั่นคง มากกว่าพิธีศาสนา
เอง

ภาพสงครามกับเยรูซาเล็มในบทที่ 9-14 มีมุมมองเชิงพยากรณ์ซึ่ง ประวัติศาสตร์ใกล้ การเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ ยุคคริสตจักร และการพิพากษาสุดท้ายซ้อนกัน อย่าทำทุกรายละเอียดเป็นตาราง สงครามสมัยใหม่ตามตัวอักษร หรือกลับกันกลายเป็นอุปมาทางจิต วิญญูณที่ขาดประวัติศาสตร์ ให้ยึดข้อความที่พันธสัญญาใหม่นำไปใช้ กับพระคริสต์อย่างชัดเจน แต่ไม่ประกาศว่าบุคคลทุกคนในนิมิตเป็น ภาพเล็งถึงพระคริสต์ทันที ตอนจบที่ชนชาติต่าง ๆ ถูกลอยอยู่เพิง ควรอ่านโดยเน้นการนมัสการสากลต่อกษัตริย์เหนือสรรพสิ่งและความ บริสุทธิสมบูรณ์ มากกว่าการกลับคืนระบบเทศกาลพันธสัญญาเดิม อย่างง่าย ๆ

หัวข้อพิเศษ: เอกภาพของเศคาริยาห์และบทที่ 9-14

นักวิชาการเชิงวิพากษ์จำนวนมากเสนอให้บทที่ 9-14 เป็นผลงานของ ผู้เขียนนิรนามยุคอเล็กซานเดอร์หรือหลังจากนั้น โดยอาศัยความต่าง ด้านวันเวลา ลีลา และบรรยากาศทางประวัติศาสตร์จากบทที่ 1-8 แต่ ความต่างด้านลีลาอย่างเดียวไม่จำเป็นต้องแยกผู้เขียน ครั้งแรกเป็น นิมิตกับคำเทศนาที่มีวันกำกับในยุคสร้างพระวิหาร ส่วนครึ่งหลังเป็นคำ พยากรณ์เรื่องพระเมสสิยาห์และยุคสุดท้ายที่ไกลกว่า รูปแบบกับ บรรยากาศจึงต่างได้ ทั้งสองส่วนยังเชื่อมด้วยความหวังแห่งพระ ยาห์வேห์ การฟื้นคืนชีพ การพิพากษาและรวมชนชาติต่าง ๆ ผู้เลี้ยงกับ

ชนที่เหลือ การชำระ และพระราชอำนาจเหนือสรรพสิ่ง มัทธิวยังอ้างเศ
คาริยาห์บทที่ 11 ภายใต้อำนาจคำพยากรณ์ (มธ. 27:9-10) เรา
ควรยอมรับปัญหาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์อย่างถ่อม แต่หากไม่มีหลัก
ฐานเด็ดขาด การอ่านภายในวิวรรณ์ของเศคาริยาห์และเอกภาพตาม
สารบบย่อมเหมาะกว่าการแยกครึ่งหลังเป็นเอกสารนิรนามหลายชิ้น
(เอฟ. เอฟ. บรูซ; ราล์ฟ แอล. สมิธ, 『มีคาห์-มาลาคีย์』)

มาลาคี

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

มาลาคีเป็นเล่มสุดท้ายของผู้เผยพระวจนะเล็กสิบสองเล่ม และในลำดับพระคัมภีร์คริสเตียนเป็นเล่มสุดท้ายของพันธสัญญาเดิม แม้ประชาชนกลับจากเชลยและสร้างพระวิหารแล้ว แต่สง่าราศีแห่งการฟื้นฟูตามพระสัญญายังไม่ปรากฏเต็มตา การนมัสการของปุโรหิตกับประชาชนจึงกลายเป็นพิธี ส่วนความรักต่อพระเจ้าและความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาก็เย็นลง มาลาคีเปิดเผยคำโต้แย้งของชุมชนที่ประศดประชันและเฉยเมยแล้ว ให้ฟังคำตอบของพระเจ้า เป็นคำพยากรณ์แห่งพันธสัญญาที่เรียกให้กลับใจและเตรียมรับวันแห่งพระยาห์เวห์

2. ชื่อหนังสือ

‘มาลาคี’ ในภาษาฮีบรูหมายถึง ‘ผู้สื่อสารของเรา’ มีทั้งความเห็นว่าเป็นตำแหน่งซึ่งเชื่อมกับผู้สื่อสารใน 3:1 และธรรมเนียมยิวที่ว่าเป็นนามปากกาของเอสรา แต่เพราะคำขึ้นต้นมีรูปแบบเดียวกับผู้เผยพระวจนะเล็กเล่มอื่นและแนะนำบุคคลผู้ถ่ายทอดคำพยากรณ์ การมองว่าเป็นชื่อเฉพาะของผู้เผยพระวจนะจริงจึงเป็นธรรมชาติที่สุด (แอนดรูว์ อี. ฮิลล์, 『ฮักกัย เศคาริยาห์ มาลาคี』) พระคัมภีร์ไม่ได้เล่าชีวิตของเขากี่อื่น แต่การมีข้อมูลน้อยไม่ลดทอนสิทธิอำนาจของพระวจนะ

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

นอกจากชื่อมาลาคี เราไม่มีข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับผู้เขียน ขณะนั้นพระวิหารและงานปุโรหิตดำเนินอยู่ ยูดาห์อยู่ใต้ผู้ว่าราชการเปอร์เซีย และมีปัญหาคล้ายสมัยเนหะมีย์ ได้แก่ ปุโรหิตเสื่อม การละเลยสืบลด และการแต่งงานกับคนต่างความเชื่อ จึงมีผู้เสนอช่วงปี 500–430 ก่อนคริสตกาลหลังพระวิหารสร้างเสร็จ และอาจอยู่ก่อนเอสรา-เนหะมีย์หรือใกล้เคียงเดียวกัน (แอนดรูว์ อี. ฮิลล์; ราล์ฟ แอล. สมิธ) สิ่งสำคัญว่าการยืนยันปีเฉพาะคือ นี่เป็นยุคที่ความกระตือรือร้นแรกหลังกลับจากเชลยจางลงและชุมชนตกในความเฉื่อยชาฝ่ายจิตวิญญาณ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

พระวิหารสร้างใหม่ในปี 516 ก่อนคริสตกาลตามคำหนุนใจของฮักกัยกับเศคาริยาห์ แต่หลายปีต่อมายูดาห์ยังเป็นเพียงมณฑลเล็กของเปอร์เซีย ความรุ่งเรืองกับสง่าราศีต่ำกว่าที่คาด ประชาชนถามกลับว่า ‘พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างไร’ และ ‘พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอยู่ที่ไหน’ จึงสงสัยทั้งความรักและความยุติธรรมของพระเจ้า (1:2; 2:17) ปุโรหิตถวายสัตว์มีตำหนิ ประชาชนดูเบาพันธสัญญา สมรสกับสืบลด และกล่าวว่าการรับใช้พระเจ้าไร้ประโยชน์ มาลาคีเปิดโปงการหลอกตนเอง เตือนให้ระลึกความรักแห่งพันธสัญญา และเรียกให้การนมัสการ ครบครัน และชีวิตชุมชนได้รับการสร้างใหม่ก่อนองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของแอนดรูว์ อี. ฮิลล์ 1:1-5 เป็นการโต้แย้งแรก ยืนยันความรักที่ทรงเลือกยาโคบต่อประชาชนผู้สงสัยความรักพระเจ้า 1:6-2:9 เป็นครั้งที่สอง กล่าวโทษบุโรहितที่ถวายเป็นสัตรมิตำหนิและสอนธรรมบัญญัติผิด 2:10-16 เป็นครั้งที่สาม ว่าด้วยความสัตย์ซื่อต่อชุมชนพันธสัญญากับชีวิตสมรส 2:17-3:5 เป็นครั้งที่สี่ ประกาศผู้สื่อสารที่จะเตรียมทาง และการชำระกับการพิพากษาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้จะเสด็จมายังพระวิหาร 3:6-12 เป็นครั้งที่ห้า เรียกให้กลับหาพระเจ้าและนำสิบลดเต็มจำนวน 3:13-4:3 เป็นครั้งที่หก กล่าวถึงหนังสือบันทึกของผู้ยำเกรงและวันแห่งพระยาห์เวห์ บทส่งท้าย 4:4-6 จบด้วยคำสั่งให้ระลึกธรรมเนียมบัญญัติของ โมเสสและรอฟันธกิจของเอลียาห์

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

จุดเริ่มของมาลาคีย์ไม่ใช่ความกระตือรือร้นของอิสราเอล แต่เป็นความรักแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าซึ่งไม่เปลี่ยน พระองค์ตรัสว่า ‘เรารักยาโคบ’ และแม้ประชาชนทำบาปก็ตรัสว่า ‘เราคือพระยาห์เวห์ เราไม่เปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกทำลาย’ (1:2; 3:6) ความรักที่ทรงเลือกนี้ไม่ใช่ความเอ็นดูเชิงอารมณ์ที่มองข้ามบาป แต่เป็นความรักกับวิสุทธิซึ่งตำหนิ ชำระ และนำประชากรกลับสู่ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา

พระเจ้าทรงเรียกร้องใจที่ถวายเป็นเกียรติพระนามกับเครื่องบูชาที่ครบถ้วนมากกว่ารูปแบบภายนอกของการนมัสการ ปุโรหิตควรสอนธรรมบัญญัติและนำคนจำนวนมากกลับจากความชั่ว แต่กลับลำเอียงในการสอนและทำลายพันธสัญญาเลวี (2:5-9) การสมรสที่ไม่ใช่สัญญาที่ขึ้นกับความรู้สึกส่วนตัวเท่านั้น แต่เป็นพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าทรงเป็นพยานจึงห้ามทรยศคู่สมรสและคลุมชีวิตด้วยความรุนแรง (2:10-16) ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เชื้อชาติต่างกันในตัวมันเอง แต่อยู่ที่รับการกราบไหว้รูปเคารพและทอดทิ้งภรรยาแห่งพันธสัญญา สิบลดก็ไม่ใช้เทคนิคบงการพระเจ้าเพื่อให้ร้าย แต่เป็นส่วนหนึ่งของการเชื่อฟังพันธสัญญา ซึ่งวางใจพระองค์และกลับมาหาพระองค์ท่ามกลางความต้องการของพระวิหารกับชุมชน

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

มาลาคีก้าวถึงพันธสัญญากับเลวี พันธสัญญากับบรรพบุรุษ และพันธสัญญาสมรสรวมกัน แสดงว่าทั้งชีวิตอิสราเอลอยู่ใต้ความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แต่ปุโรหิตกับประชาชนทำพันธสัญญาเป็นมลทิน และการมีพระวิหารภายนอกไม่ได้รับรองว่าจะมีการประทับกับพระพร ผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาที่จะมายังพระวิหารจะทรงชำระลูกหลานเลวีเหมือนไฟหล่งเงินกับด่างของช่างฟอก ทรงพิพากษาความชั่ว และตั้งชนที่เหลือผู้ยำเกรงพระเจ้าเป็นทรัพย์สมบัติพิเศษ (3:1-5, 16-18) วันแห่งพระยาห์เวห์เป็นการพิพากษาจุดไฟแก่คนเยอหยิ่ง แต่เป็นวันแห่งการรักษาและความยินดีแก่ผู้ยำเกรงพระนาม (4:1-3)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

มาลาคีย์ 3:1 แยกพร้อมเชื่อม ‘ผู้สื่อสารของเรา’ ผู้เตรียมทางต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ กับ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ หรือ ‘ผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา’ ผู้จะเสด็จมายังพระวิหารโดยฉับพลัน พันธสัญญาใหม่นำผู้สื่อสารคนแรกไปใช้กับยอห์นผู้ให้บัพติศมา และพระเยซูตรัสว่ายอห์นทำหน้าที่ของเอลียาห์ตามพระสัญญา (มธ. 11:10-14; มก. 1:2-3; ลก. 1:16-17) การที่พระเยซูเสด็จมาตามทางซึ่งยอห์นเตรียมแสดงว่าการเสด็จมาเยี่ยมเพื่อช่วยให้รอดของพระยาห์เวห์สำเร็จในพระคริสต์ พระองค์เสด็จเข้าพระวิหาร พิพากษาการนมัสการเสื่อม ชำระประชากรด้วยกางเขน และจะทำการถลุงกับพิพากษาให้สมบูรณ์เมื่อเสด็จกลับมาสำหรับผู้ยำเกรงพระองค์ ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้นพร้อมการรักษา (มลค. 4:2)

9. วิธอ่าน

เมื่ออ่านมาลาคีย์ ให้ติดตามคำถามโต้แย้งของประชาชนและสังเกตว่าความประจักษ์ทางศาสนาทำลายท่าทีต่อการนมัสการ การสอน การสมรส ทรัพย์ และความยุติธรรมอย่างไร อย่าอ่านคำว่า ‘เรารักษาคอไบแต่เกลียดเอชาว’ เป็นอารมณ์แปรปรวนแบบมนุษย์หรือความเกลียดชังทางชาติพันธุ์ แต่ให้เข้าใจในแง่การทรงเลือกอันทรงอธิปไตยกับการพิพากษาในประวัติศาสตร์พันธสัญญา ภาษาฮีบรูใน 2:16 ยากมาก จึงมีคำแปลทั้ง ‘เราเกลียดการหย่าร้าง’ และ ‘ชายผู้เกลียดและหย่าภรรยา’ ใจกลางคือพระเจ้าทรงกล่าวโทษสามีที่ทรยศภรรยาแห่ง

พันธสัญญาและคลุมตนด้วยความรุนแรง จึงห้ามใช้ข้อนี้บังคับคู่สมรสที่
ถูกทำร้ายให้รักษาความสัมพันธ์ไว้ในทุกกรณี

อย่าใช้ข้อความลบลดเป็นสูตรการค้าว่า หากถวายเงินจำนวนหนึ่งแก่
พระเจ้าแล้วจะได้รับความมั่งคั่งกลับแน่นอน ต้องมองบริบทหน้าที่แห่ง
พันธสัญญาของชุมชนพระวิหารหลังเชลย และความต้องการของคนเลว
กับชุมชนก่อน แล้วพิจารณาหลักพันธสัญญาใหม่ที่ไม่ได้ข้อความรอด
ด้วยอัตราตายตัว แต่ถวายด้วยใจสมัครและแบ่งปันอย่างใจกว้างเพราะ
ขอบพระคุณพระคุณ อย่ามองตอนจบพันธสัญญาเดิมว่าเป็นทางตันซึ่ง
วิวิธล้มเหลว แต่เป็นพระสัญญาที่เปิดรอ โดยระลึกพระวณะของ
โมเสสและเผ่าคอยผู้สื่อสารผู้เตรียมทางกับวันแห่งพระยาห์เวห์

ภาค 2 พันธสัญญาใหม่

บทนำพระกิตติคุณ

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์นคือพระกิตติคุณสี่เล่มที่เปิดพันธสัญญาใหม่ ทั้งสี่ไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐต่างกัน แต่ประกาศพระบุคคลและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ กางเขนและการคืนพระชนม์ จากมุมมองของพยานสี่คน มัทธิว มาระโก และลูกามีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกันมาก จึงเรียกว่า ‘พระกิตติคุณสหทรรศน์’ ซึ่งหมายถึงการมองร่วมกัน ส่วนยอห์นเน้นหมายสำคัญ คำสอนยาว และความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอย่างโดดเด่น พระกิตติคุณเป็นพยานถึงกษัตริย์ผู้ทำพระสัญญาในพันธสัญญาเดิมให้สำเร็จ และวางรากฐานทางประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์ข่าวประเสริฐที่กิจการกับจดหมายต่าง ๆ จะอธิบาย

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

พระกิตติคุณไม่ใช่ชีวประวัติแบบสมัยใหม่หรือพงศาวดารที่บันทึกทุกวันเวลา แต่เป็นชีวประวัติเชิงศาสนศาสตร์ซึ่งถ่ายทอดพระดำรัสกับพระราชกิจของพระเยซูในประวัติศาสตร์จริง ผู้เขียนสืบค้นจากพยานผู้เห็นเหตุการณ์กับธรรมเนียมที่เชื่อถือได้ และเลือก ย่อ หรือจัดเหตุการณ์ตามจุดประสงค์โดยไม่แต่งข้อเท็จจริงขึ้น (ลก. 1:1-4; ยน. 19:35; 20:30-31) ชื่อ ‘ข่าวประเสริฐตามมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น’ ที่คริสตจักรยุคแรกใช้แสดงทั้งข่าวประเสริฐหนึ่งเดียวและพยานตามสารบบสี่เสียง การวิจารณ์แหล่งข้อมูล รูปแบบ และการเรียบเรียงอาจ

เป็นเครื่องมือจำกัดเพื่อสังเกตความสัมพันธ์ทางวรรณกรรมกับจุดเน้นของผู้เขียน แต่ห้ามใช้บนสมมติฐานที่ตัดความเป็นประวัติศาสตร์ของการอัครรย์กับการคืนพระชนม์ล่วงหน้า หรือถือว่าคริสตจักรยุคแรกแต่งธรรมประเพณีเรื่องพระเยซูได้อย่างเสรี (คาร์สันและมู, ‘บทนำพันธสัญญาใหม่ฉบับกระชับ’, ‘พระกิตติคุณสหทรรศน์’)

3. กระแสเรื่องโดยรวม

พระกิตติคุณทั้งสี่มาบรรจบกันที่การเตรียมทางของยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระราชกิจต่อสาธารณะของพระเยซู พระวาทะกับฤทธิ์อำนาจแห่งอาณาจักรพระเจ้า ความไม่เข้าใจของสาวก เส้นทางสู่เยรูซาเล็ม ความทุกข์และกางเขน อุโมงค์ว่าง และคำพยานถึงการคืนพระชนม์ มัทธินำเสนอพระเยซูเป็นกษัตริย์พระเมสสิยาห์ผู้ทำพันธสัญญาเดิมให้สำเร็จ และเป็นโมเสสผู้ยิ่งใหญ่ โดยเน้นคำสอนห้าชุดกับพระมหากษัตริย์ มาระโกเล่าอย่างรวดเร็วถึงฤทธิ์อำนาจของพระบุตรพระเจ้า เส้นทางผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ และการเป็นสาวกซึ่งติดตามกางเขน ลูกาเน้นพระวิญญาณ การอธิษฐาน คนยากจนกับคนชายขอบ ความรอดที่ค้นหาผู้หลงหาย และการขยายข่าวประเสริฐสู่ชนชาติต่าง ๆ ยอห์นเป็นพยานอย่างลึกซึ้งถึงพระวาทะผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ หมายถึงเจ็ดประการ พระดำรัส ‘เราเป็น...’ พระบิดากับพระบุตร พระวิญญาณผู้ช่วย และชีวิตนิรันดร์

4. ศาสนศาสตร์สำคัญ

อาณาจักรพระเจ้าได้มาถึงแล้วในพระเยซู แต่ยังไม่สำเร็จสมบูรณ์ การรักษา การขับผี การอภัยบาป และการร่วมโต๊ะแสดงว่าการปกครอง

ของกษัตริย์กำลังทำลายอำนาจบาป ซาตาน และความตาย ส่วนคำอุปมากับคำสอนเรื่องสาวกอธิบายลักษณะอาณาจักรและชีวิตประชากรพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ เป็นพระบุตรผู้เชื่อฟังพระบิดา เชื่อสายดาวิด บุตรมนุษย์ ผู้เลี้ยงที่ดี และองค์พระผู้เป็นเจ้า สาวกถูกเรียกโดยพระองค์แต่ยังเข้าใจผิดและลุ่มหลงช้า ๆ การเป็นสาวกแท้จึงปรากฏในการแบกกางเขนติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า ดำรงในพระวอนะ และรักกัน

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ศูนย์กลางพระกิตติคุณไม่ใช่เพียงแบบอย่างของพระเยซู แต่คือเหตุการณ์ความรอดที่พระองค์สิ้นพระชนม์แทนคนบาปและคืนพระชนม์ด้วยพระกาย พระเยซูประทานชีวิตเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก ทรงตั้งพันธสัญญาใหม่แห่งปัสกาศด้วยพระโลหิต และสิ้นพระชนม์เป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปโลก (มก. 10:45; ลก. 22:20; ยน. 1:29) พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย สำแดงความเป็นพระบุตรกับพระราชอำนาจและยืนยันชัยชนะเหนือความตาย องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้คืนพระชนม์ส่งสาวกไปยังชนชาติต่าง ๆ ให้สร้างคนเป็นสาวกด้วยพระวอนะ บัพติศมา และคำพยาน พร้อมสัญญาพระวิญญาณ ข่าวประเสริฐคือข่าวแห่งประวัติศาสตร์ที่ช่วยให้รอด ว่าด้วยการทรงรับสภาพมนุษย์ การเชื่อฟัง การสิ้นพระชนม์ไถ่บาป การคืนพระชนม์ด้วยพระกาย การเสด็จขึ้นสวรรค์ และการเสด็จกลับมาของพระเยซู

6. วิธีอ่าน

ควรเคารพลำดับกับจุดเน้นเฉพาะของพระกิตติคุณแต่ละเล่มก่อน แล้วจึงเปรียบเทียบพยานทั้งสี่ อย่ารีบทำความเข้าใจให้เป็นความขัดแย้ง หรือผสมสี่เล่มเป็น ‘พระกิตติคุณสังเคราะห์’ จนลบข้อเสนอของแต่ละผู้เขียน อย่าอธิบายคำอุปมาโดยใส่ความหมายลับให้ทุกรายละเอียด อย่าลดการอัศจรรย์เป็นเพียงสัญลักษณ์ทางศีลธรรม หรือใช้รับรองความมั่งคั่งกับสุขภาพโดยอัตโนมัติ อย่าอ่านคำเทศนาบนภูเขากับคำสั่งเรื่องสาวกเป็นธรรมเนียมปฏิบัติใหม่ที่ไร้พระคุณ แต่ก็อย่าใช้พระคุณราคาถูกลบข้อเรียกร้องให้เชื่อฟัง ต้องอ่านความทุกข์และการคืนพระชนม์ไม่ใช่หลักคำสอนที่เติมท้ายเรื่อง แต่เป็นศูนย์กลางซึ่งตีความพระราชกิจทั้งหมดของพระเยซูตั้งแต่นั้น

มัทธิว

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

มัทธิวเป็นเล่มแรกของสารบบพันธสัญญาใหม่และเป็นหนึ่งในพระกิตติคุณสี่เล่ม เป็นพยานว่าพระเยซูคือกษัตริย์พระเมสสิยาห์ผู้ทำพระสัญญาแก่อับราฮัมกับดาวิดให้สำเร็จ และเป็นพระบุตรพระเจ้าผู้ช่วยประชากรให้พ้นบาป หนังสือเริ่มด้วยลำดับวงศ์กับคำอ้างเรื่องความสำเร็จซึ่งเชื่อมพันธสัญญาเดิมกับพันธสัญญาใหม่ แล้วเล่าเป็นเรื่องเดียวถึงพระวาระอันทรงสิทธิอำนาจ พระราชกิจแห่งอาณาจักร การถูกปฏิเสธ ทางเขน การคืนพระชนม์ และพระบัญชาสู่ชนทุกชาติ นี่ไม่ใช่เพียงชีวประวัติหรือรวมคำสอน แต่เป็นพยานข่าวประเสริฐเชิงอัครทูตถึงพระบุคคลกับพระราชกิจของพระคริสต์ในประวัติศาสตร์ และสร้างชุมชนสาวกที่ฟังกับปฏิบัติตามพระดำรัสกษัตริย์

2. ชื่อหนังสือ

คริสตจักรยุคแรกเรียกหนังสือนี้ว่า ‘ข่าวประเสริฐตามมัทธิว’ ‘ข่าวประเสริฐ’ ไม่ใช่คำแนะนำทางศาสนาที่พระเยซูทิ้งไว้ แต่เป็นข่าวดีว่ากษัตริย์ตามพระสัญญาเสด็จมา ชนะบาปกับความตาย และเริ่มการปกครองของพระเจ้า คำว่า ‘ตามมัทธิว’ ไม่ได้หมายถึงข่าวประเสริฐต่างกันสี่แบบ แต่หมายถึงการถ่ายทอดข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์เดียวผ่านคำพยานและการเรียบเรียงเชิงศาสนศาสตร์ของมัทธิว ตัวหนังสือไม่ได้ใส่ชื่อผู้เขียนในเนื้อหา แต่ชื่อกำกับในต้นฉบับโบราณที่ยัง

มีอยู่ทั้งหมดกับธรรมประเพณีสม่าเสมอของคริสตจักรยุคแรกเชื่อมเล่มนี้กับมัทธิว (บทนำมัทธิวใน 『พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏิบัติ』; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ธรรมประเพณียาวนานของคริสตจักรถือว่าผู้เขียนคือมัทธิว อดีตคนเก็บภาษีและหนึ่งในสาวกสิบสองคน (9:9; 10:3) เพราะตัวบทไม่บอกชื่อโดยตรง เราจึงพิสูจน์ธรรมประเพณีด้วยความแน่นอนทางคณิตศาสตร์ไม่ได้ แต่หากเป็นผลงานของชุมชนนิรนามที่ไม่เกี่ยวกับอัครทูต ก็ยากจะอธิบายว่าทำไมคริสตจักรแรกจึงติดชื่อมัทธิวผู้ไม่โดดเด่นมากอย่างสม่าเสมอ การใช้เนื้อหากับถ้อยคำร่วมกับมาระโกไม่ลบการประพันธ์เชิงอัครทูต เพราะพยานผู้เห็นเหตุการณ์อาจใช้ธรรมประเพณีข่าวประเสริฐอื่นที่เชื่อถือได้ มีข้อเสนอช่วงเขียนตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 60 ถึง 80 คำอธิบายต้นฉบับเห็นว่าร่าว ค.ศ. 68–70 ก่อนหรือใกล้การล่มของเยรูซาเล็มเป็นช่วงที่เป็นไปได้ อย่างบังคับวันเขียนปลายโดยถือว่า 22:7 กับบทที่ 24 เขียนได้หลังพระวิหารถูกทำลายเท่านั้น พระเยซูทรงพยากรณ์การพิพากษาในอนาคตได้จริง (อาร์. ที. ฟรานซ์, 『มัทธิว』; ดี. เอ. คาร์สัน, 『มัทธิว』)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

มัทธิวคาดว่าผู้อ่านรู้พันธสัญญาเดิมกับธรรมเนียมยิวดี แต่ก็อธิบายคำอาราเมคและเน้นพันธกิจสู่ชนทุกชาติ มักเสนอชุมชนผสมอย่างอันทิโอก

ในซีเรียเป็นสถานที่เขียน แต่ยืนยันไม่ได้ ผู้อ่านแรกเผชิญการต่อต้านจากธรรมศาลากับผู้นำยิว แรงกดดันของโลกโรมัน คำถามเรื่องอัตลักษณ์ชุมชนผู้ติดตามพระเยซูกับธรรมเนียมปฏิบัติ และการเข้ามาของคนต่างชาติ มัทธวมุ่งยืนยันว่าพระเยซูคือพระคริสต์ผู้ทำพระคัมภีร์อิสราเอลให้สำเร็จ และพระองค์ผู้ถูกตรึงและคืนพระชนม์คือกษัตริย์ผู้มีสิทธิอำนาจทั้งในสวรรค์และโลก อีกทั้งเตรียมสาวกยิวกับต่างชาติให้เรียนและทำตามพระดำรัส อดทนถึงที่สุดท่ามกลางการข่มเหง และสร้างชนทุกชาติเป็นสาวก

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของดี. เอ. คาร์สัน บทที่ 1-2 แนะนำที่มาและอัตลักษณ์พระเยซูผ่านลำดับวงศ์ การประสูติ และวัยเยาว์ของพระเมสสิยาห์ 3:1-7:29 เป็นการเตรียมพระราชกิจกับคำเทศนาบนภูเขาเรื่องความชอบธรรมแห่งอาณาจักร 8:1-11:1 เชื่อมการอัศจรรย์ที่สำคัญแด่กษัตริย์กับคำสอนส่งสาวกลีบสองไปประกาศ 11:2-13:53 เชื่อมปฏิกิริยาหลากหลายกับคำอุปมาอาณาจักร 13:54-19:2 สอนคำสารภาพของสาวกกับชีวิตชุมชนท่ามกลางการปฏิเสศ 19:3-26:2 เดินสู่เยรูซาเล็ม มีข้อโต้แย้งในพระวิหารและคำสอนยุคสุดท้ายเพื่อเตรียมรับการพิพากษากับการเสด็จกลับของกษัตริย์ 26:3-28:20 บันทึกความทุกข์ ความตาย การคืนพระชนม์ และพระมหาบัญชา คำสอนห้าชุดแยกด้วยวลี ‘เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้จบแล้ว’ พระดำรัสกับพระราชกิจตีความกันและแสดงทั้งสิทธิอำนาจกษัตริย์กับชีวิตสาวก (ดี. เอ. คาร์สัน, บทนำ 『มัทธวม』)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางมัทธิวคือ ‘อาณาจักรสวรรค์’ หรือการปกครองอย่างกษัตริย์ของพระเจ้าซึ่งเข้ามาใกล้ในพระเยซู พระองค์ขับผี รักษาคนป่วย อภัยบาป และสอนพระวณะ แสดงว่าอาณาจักรมาถึงแล้ว แต่การแยกคนชอบธรรมจากคนชั่วและการฟื้นฟูสรรพสิ่งจะสมบูรณ์เมื่อเสด็จกลับ (4:17; 12:28; บทที่ 13; 25) ความตึงเครียด ‘มาถึงแล้วแต่ยังไม่สมบูรณ์’ ป้องกันทั้งการถือว่าคริสตจักรปัจจุบันคืออาณาจักรที่สมบูรณ์ และการเลื่อนอาณาจักรไปเป็นเพียงความหวังหลังความตาย พระเยซูคือเชื้อสายดาวิดและกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่กว่าดาวิด เป็นพระบุตรผู้เผยความหมายแท้ของธรรมบัญญัติด้วยสิทธิอำนาจเหนือโมเสส และเป็นอิมมานูเอลผู้ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหาร

ธรรมบัญญัติกับความชอบธรรมก็สำคัญ พระเยซูไม่ได้มาเลิกลบล้างธรรมบัญญัติกับผู้เผยพระวณะ แต่มาทำให้สำเร็จ คำเทศนาบนภูเขาไปไกลกฎหมายนอกถึงความปรารถนาในใจซึ่งเป็นรากการหมักกับสรวงประเวณี เรียกให้รักศัตรู มีชีวิตเคร่งครัดในที่ลับ และวางใจพระบิดา (5:17-48) ความชอบธรรมที่เหนือกว่านี้ไม่ใช่ทางรับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมด้วยผลงาน แต่เป็นผลของสาวกผู้ได้รับพระคุณกับการอภัยจากกษัตริย์ มัทธิวใช้คำว่า ‘คริสตจักร’ โดยตรงและสอนเรื่องวินัย การอภัย การรับใช้ และการปกป้องผู้เล็กน้อย (16:18; บทที่ 18) สิทธิอำนาจคริสตจักรอยู่ใต้พระวณะพระคริสต์เพื่อฟื้นคนบาปและรับใช้ชาวประเสริฐ ไม่ใช่ไปอนุญาตให้ผู้นำยกตนหรือควบคุมคน

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

คำแรก ‘เชื้อสายอับราฮัมและดาวิด’ รวมพระพรสู่ชนชาติต่าง ๆ ในปฐมกาลกับพระราชอำนาจนิรันดร์แห่งพันธสัญญาดาวิดไว้ในพระเยซู (1:1) พระองค์ทรงดำเนินประวัติศาสตร์อิสราเอลซ้ำด้วยพระองค์เองออกจากอียิปต์ ผ่านน้ำ ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร และประกาศพระวาทะอันทรงสิทธิบนภูเขา แต่ต่างจากอิสราเอลที่ล้มเหลว พระองค์เชื่อฟังพระบิดาสมบูรณ์ การตั้งสาวกสิบสองคนหมายถึงการสร้างประชากรพันธสัญญาใหม่ ส่วนความเชื่อของหญิงคนาอัน นายร้อย และโรราจารย์ต่างชาติเป็นภาพล่วงหน้าว่าพระพรอับราฮัมมุ่งสู่ชนชาติต่าง ๆ คำอุปมาสวนองุ่นกับงานสมรสเตือนว่าสิทธิพิเศษทางสายเลือดปกป้องความไม่เชื่อไม่ได้ แต่ห้ามเปลี่ยนเป็นการต่อต้านยิวว่าพระเจ้าทรงเกลียดชนชาติยิวหรือคริสตจักรเข้ามาแทนด้วยความเยอหยิ่ง ยิวและต่างชาติผู้เชื่อร่วมรับพระพรพันธสัญญาในพระเมสสิยาห์องค์เดียว

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐของมัทธิวถูกรวมไว้ในพระนาม ‘เยซู’ หมายความว่าพระองค์จะช่วยเหลือประชากรให้พ้นบาป ส่วน ‘อิมมานูเอล’ หมายความว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา (1:21-23) กษัตริย์ไม่ได้มาให้คนรับใช้ แต่ทรงมอบชีวิตเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก และในอาหารมื้อสุดท้ายประกาศพระโลหิตว่าเป็น ‘โลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งหลั่งออกเพื่อคนจำนวนมากให้ได้รับการอภัยบาป’ (20:28; 26:28) กษัตริย์ของชาวยิวผู้สิ้นพระชนม์บนกางเขน

เสมือนถูกทอดทิ้งทรงคืนพระชนม์และรับสิทธิอำนาจทั้งในสวรรค์กับโลก ชาวประเสริฐจึงไม่ใช่เพียงคำสอนศีลธรรมหรือการสร้างอาณาจักรการเมือง แต่เป็นข่าวความรอดซึ่งอภัยคนบาปด้วยการสิ้นพระชนม์ไถ่แทนและการคืนพระชนม์จริง รวบรวมพวกเขาในการประทับของอิมมานูเอล ให้รับบัพติศมาในพระนามพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรียนรู้พระดำรัสกษัตริย์ทั้งหมด และดำเนินท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ (28:18-20)

9. วิธีอ่าน

อย่าอ่านมัทธิวเป็นเพียงรวมจริยธรรมสูงส่งของคำเทศนาบนภูเขา หรือกลับกันลดคำสั่งพระเยซูเป็นภาคผนวกที่ไม่เกี่ยวกับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม ความรอดตั้งอยู่บนการไถ่แทนกับพระคุณของพระคริสต์ แต่ตั้งต้นไม่ได้ออกผล ความเชื่อแท้ทำตามพระทัยพระบิดาและปรากฏเป็นความเมตตา ความยุติธรรม และความสัตย์ซื่อ (7:15-27; 23:23) ข้อความเรื่องพิพากษาตามการกระทำไม่ได้หมายถึงข้อความรอดด้วยความดี แต่ชีวิตเปิดเผยความจริงของความเชื่อ การอัศจรรย์ไม่ใช่สูตรรับรองความร่ำรวยกับการรักษา แต่เป็นหมายสำคัญถึงพระเมตตา พระราชอำนาจของพระเมสสิยาห์ และการแทรกเข้ามาของอาณาจักร สาวกยังถูกเรียกให้รับกางเขน ความทุกข์ และความเชื่อที่อดทนถึงที่สุด

อย่าขยายคำดำหนิธรรมาจารย์กับฟาริสีเป็นการกล่าวโทษชาวยิวทั้งหมด พระเยซู สาวก และมัทธิวเองเป็นชาวยิว ข้อโต้แย้งนี้เป็นคำดำหนิเชิงพันธสัญญาและเชิงผู้เผยพระวจนะภายในอิสราเอล อย่าใช้

27:25 ว่า ‘ให้โลหิตของเขาตกอยู่เหนือเราและลูกหลาน’ โยนความผิดร่วมแก่ชาวยิวทุกยุคหรือรับรองการช่มเหง และอย่ารีบนำคำเรื่องพระวิหารล่มกับการเสด็จกลับในบทที่ 24 ไปใส่ตารางเหตุการณ์ปัจจุบัน ต้องแยกการพิพากษาเยรูซาเล็มที่ใกล้กับการเสด็จมาสุดท้ายของบุตรมนุษย์ ซึ่งซ้อนกันในมุมมองเชิงพยากรณ์ ใจกลางไม่ใช่คำนวนวัน แต่คือการเป็นสาวกที่เฝ้าระวังและสัตย์ซื่อ

หัวข้อพิเศษ: วิธีที่มีกิริยใช้ความสำเร็จของพันธสัญญาเดิม

สูตรของมัทธิวว่า ‘เพื่อให้สำเร็จตามที่ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะ’ ไม่ได้หมายถึงวิธีเดียวเสมอว่าประโยคหนึ่งในพันธสัญญาเดิมทำนายเหตุการณ์อนาคตโดยตรง นอกจากพระสัญญาตรึงเรื่องหญิงพรหมจารีให้กำเนิดบุตรและคำพยากรณ์พระเมสสิยาห์เรื่องผู้ปกครองจากเบธเลเฮม ยังรวมกรณีที่บุคคล เหตุการณ์ และแบบแผนเดิมกับกระแสพระคัมภีร์ทั้งหมดมาถึงความเต็มเปี่ยมในพระเยซู เช่น ประวัติดั้งเดิมที่พระเจ้าทรงเรียกอิสราเอลบุตรของพระองค์ออกจากอียิปต์ การร่ำไห้ของราเชล และหัวข้อเรื่องนาซาเร็ธ (มธ. 1:22-23; 2:5-6, 15, 17-18, 23; อาร์. ที. ฟรานซ์, 『มัทธิว』) ‘ความสำเร็จ’ ไม่ได้ลบบริบทเดิม แต่หมายถึงพระเจ้าทรงนำทิศทางกับความหมายที่วางไว้ในประวัติศาสตร์และพระสัญญาอิสราเอลไปถึงเป้าหมายในพระเมสสิยาห์

ดังนั้น อย่าปฏิบัติต่อคำอ้างพันธสัญญาเดิมเป็นรหัสลับหรือคำบังเอิญตรงกัน และอย่ากล่าวว่ามีพันธสัญญาเดิมเพื่อยกพระเยซู ก่อนอื่นต้องดูความหมายทางประวัติศาสตร์และพัฒนาการตามสารบบของข้อความเดิม แล้วพิจารณาว่ามัทธิวเห็นการทำซ้ำ

ความแตกต่าง และความสมบูรณ์แบบใดในเหตุการณ์พระเยซู พระองค์
ไม่ใช่ผู้ก่อตั้งศาสนาใหม่ที่ทิ้งพันธสัญญาเดิม แต่เป็นเป้าหมายของ
ธรรมเนียมปฏิบัติกับผู้เผยพระวจนะ และทรงทำพระสัญญากับแบบแผนต่าง
ๆ ให้สำเร็จอย่างทรงสิทธิอำนาจในชีวิต ความตาย และการคืน
พระชนม์ (ดี. เอ. คาร์สัน, 『มัทธิว』; แกรม โกลด์สเวิร์ธ, 『การตีความที่
มีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง』)

มาระโก

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

มาระโกเป็นพระกิตติคุณที่สั้นและดำเนินเรื่องเร็วที่สุด เป็นพยานถึง ‘ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า’ ผ่านพระดำรัสกับพระราชกิจ (1:1) หนังสือไม่มีเรื่องประสูติ แต่เริ่มต้นที่ด้วยยอห์นผู้ให้บัพติศมากับพระราชกิจสาธารณะ เชื่อมการรักษา การขับผี การสอน การโต้แย้ง และการฝึกสาวกอย่างมีชีวิตชีวา พร้อมให้น้ำหนักมากแก่ความทุกข์ ความตาย และอุโมงค์ว่างในเยรูซาเล็ม มาระโกไม่แยกกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์ออกจากผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ แต่แสดงที่ทางเข่ว่าใครคือพระเมสสิยาห์แท้และทางสาวกคืออะไร

2. ชื่อหนังสือ

คริสตจักรยุคแรกเรียกว่า ‘ข่าวประเสริฐตามมาระโก’ ‘ข่าวประเสริฐ’ ไม่ใช่ข่าวพระราชกรณียกิจจักรพรรดิหรือคำแนะนำมนุษย์ แต่เป็นข่าวดีของกษัตริย์ว่า การเสด็จมาของพระเจ้าตามพระสัญญาอิสยาห์เริ่มแล้ว ในพระเยซูคริสต์ (1:1-3; อสย. 40:3) คำแรกว่า ‘เริ่มต้น’ บ่งว่าพระราชกิจ ทางเขน และการคืนพระชนม์เปิดยุคใหม่แห่งอาณาจักร และข่าวนี้ยังเดินทางผ่านการประกาศของคริสตจักร แม้ชื่อมาระโกไม่อยู่ในเนื้อหา แต่ชื่อกำกับโบราณกับคำพยานของคริสตจักรแรกเชื่อมหนังสือนี้กับยอห์นมาระโกอย่างสม่ำเสมอ

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ปาปัสบิดาคริสต์จักรยุคแรกเล่าว่า มาระโกเป็นผู้แปลของเปโตรและบันทึกพระดำรัสกับพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่เปโตรจำและถ่ายทอดอย่างถูกต้อง (ยูเซบิอัส, 『ประวัติศาสตร์คริสตจักร』 3.39; เจมส์ อาร์. เอ็ดเวิร์ดส์, บทนำ 『มาระโก』) ยอห์นมาระโกเกี่ยวข้องกับคริสต์จักรเยรูซาเล็ม เป็นผู้ร่วมงานบารนาบัสกับเปาโล และภายหลังรับใช้ใกล้ชิดเปโตร (กจ. 12:12, 25; คส. 4:10; 1 ปด. 5:13) แม้ตัวบทไม่ระบุผู้เขียนจนยืนยันรายละเอียดทั้งหมดไม่ได้ แต่ลักษณะพยานเห็นเหตุการณ์กับธรรมประเพณียุคแรกสนับสนุนมาระโกอย่างดี มักเสนอช่วงปลายคริสต์ทศวรรษ 50 ถึงปลาย 60 ใกล้การพลีชีพของเปโตร ทฤษฎีมาระโกเขียนก่อนมีน้ำหนักในความสัมพันธ์พระกิตติคุณสหทรรศน์ แต่ไม่ใช่หลักความเชื่อที่ตัดสินแล้ว ไม่ว่าจะเลือกลำดับใด การคล้อยและความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์ของแต่ละเล่มไม่เสียหาย

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

เพราะมาระโกอธิบายธรรมเนียมชำระของยิว แปลคำอาราเมค และใช้สำนวนจากละติน จึงมักเสนอคริสต์จักรที่มีคนต่างชาติเป็นหลักรวมถึงโรมเป็นผู้อ่านแรก (5:41; 7:3-4, 11, 34; 12:42; 15:16, 34) การข่มเหงสมัยเนโรรีหรือความทุกข์ใกล้เคียงเข้ากับคำเน้นให้แบกกางเขนและติดตามถึงที่สุด แต่ยืนยันสถานทีกับเหตุการณ์ไม่ได้ จุดประสงค์คือประกาศว่าพระเยซูเป็นพระบุตรพระเจ้าผู้ครอบครองผี โรค

ธรรมชาติ บาป และความตาย พร้อมเป็นบุตรมนุษย์ผู้รับใช้และ
สิ้นพระชนม์เป็นค่าไถ่ ผู้อ่านที่ทนทุกข์ต้องไม่แยกส่งราศีกับชัยชนะ
ออกจากกางเขน แต่ฟังพระคุณที่เรียกสาวกผู้ล้มเหลวใหม่และเป็น
พยานข่าวประเสริฐท่ามกลางความกลัว

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของเจมส์ อาร์. เอ็ดเวิร์ดส์ 1:1–3:6
เป็นการเริ่มข่าวประเสริฐ สิทธิอำนาจในกาลิลี และความขัดแย้งแรก
3:7–6:6ก เป็นคำอุปมาเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจจักรและการถูกปฏิเสธ 6:6ข–
8:26 แสดงการส่งสาวก การเลี้ยงคนด้วยขนมปัง ช้อโต้แย้งเรื่องความ
สะอาด และความไม่เข้าใจที่ลึกซึ้งของสาวก คำสารภาพเปโตรใน
8:27-30 เป็นจุดเปลี่ยน ส่วน 8:31–10:52 มีคำทำนายความทุกข์
สามครั้งและความเข้าใจผิดของสาวกแต่ละครั้งเพื่อสอนสาวกแห่ง
กางเขน 11:1–13:37 เป็นการเข้าเยรูซาเล็ม การพิพากษาพระวิหาร
และคำสอนยุคสุดท้าย 14:1–15:47 เป็นอาหารปัสกา การจับกุม การ
พิจารณา กางเขน และการฝัง 16:1-8 เป็นอุโมงค์ว่างกับข่าวการคืน
พระชนม์ โครงสร้าง ‘แซนด์วิช’ ที่แทรกเหตุการณ์หนึ่งกลางอีก
เหตุการณ์ทำให้ทั้งสองตีความกัน จึงควรอ่านร่วมกัน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

มาระโกทำให้คำถาม ‘พระเยซูคือใคร’ เกิดซ้ำ พระสูลีเสียงจากสวรรค์
กับผีรู้ว่าพระองค์คือพระบุตร แต่ฝูงชน ผู้นำศาสนา และสาวกเห็นการ
อัศจรรย์แล้วยังไม่เข้าใจเต็มที่ พระเยซูสำแดงสิทธิอำนาจของพระเจ้า

โดยอภัยบาป ทำหน้าที่เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโต และบัญญัติทะเลกับ
วิญญาณชั่ว แต่ทันทีหลังเปโตรสารภาพว่าทรงเป็นพระคริสต์ พระองค์
ตรัสถึงความทุกข์ ความตาย และการคืนพระชนม์ ความเข้าใจพระเมส
สิยาห์ที่ปฏิเสธกางเขนคือการล่อลวงของซาตาน และคำสารภาพของ
นายร้อยต่างชาติเมื่อเห็นพระเยซูสิ้นพระชนม์เป็นจุดสูงสุดที่ว่าใครคือพระ
บุตรพระเจ้า (8:27-33; 15:39)

อาณาจักรพระเจ้าเข้ามาใกล้ในคำประกาศกับพระราชกิจของพระเยซู
แต่เติบโตอย่างเมลิ็ดที่ซ่อนอยู่ เดินหน้าท่ามกลางการขัดแย้งกับความ
ลัทธิเหลว และจะสมบูรณ์เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยฤทธิ์กับสง่าราศี
(1:15; บทที่ 4; 13) สาวกถูกเรียกและรับฤทธิ์ แต่ยังกลัว ทะเลาะ
และหลบหนี มาระโกไม่แต่งความลัทธิเหลวให้ดี แต่แสดงพระคุณแห่ง
การฟื้นด้วยพระสัญญาว่าพระเยซูผู้คืนพระชนม์จะไปกาลิลีก่อน ‘สาวก
กับเปโตร’ (16:7) ความยิ่งใหญ่แท้ไม่ใช่การครอบงำ แต่คือรับผู้เล็ก
น้อยและเป็นผู้รับใช้ทุกคน ความเชื่อไม่ใช่มนต์ใจตนเอง แต่ฟังพระเยซู
โดยร้องว่า ‘ขอทรงช่วยความไม่เชื่อของข้าพระองค์’ (9:24, 35-37;
10:42-45)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

มาระโกใช้ภาษาจากอพยพกับอิสยาห์แนะนำยอห์นผู้ให้บัพติศมาผู้
เตรียมทางพระยาห์เวห์ แต่ผู้เสด็จบนทางนั้นคือพระเยซู (1:2-3)
พระองค์ชนะซาตานในถิ่นทุรกันดาร เลี้ยงประชาชนเหมือนแกะไร้ผู้
เลี้ยง ครอบครองทะเล และสำแดงฤทธิ์แห่งการอพยพกับการทรงสร้าง

ใหม่ สวากลิบสองหมายถึงประชากรพันธสัญญาที่ได้รับการฟื้นฟู ส่วนการชำระพระวิหารกับคำอุปมาสวนองุ่นประกาศพิพากษาผู้นำที่ไร้ผล แต่จุดประสงค์พันธสัญญาไม่ถูกยกเลิก ในอาหารมื้อสุดท้ายพระเยซูเรียกพระโลหิตว่า ‘โลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งหลั่งเพื่อคนจำนวนมาก’ ม่านพระวิหารฉีกกับคำสารภาพนายร้อยต่างชาติแสดงว่า ทางเข้าหาพระเจ้าและการมีส่วนร่วมของชนชาติต่าง ๆ เปิดผ่านทางเขน (14:24; 15:38-39)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ในมาระโก สง่าราศีพระคริสต์ปรากฏอย่างชัดเจนที่ทางเขน บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาปรนนิบัติและประทานชีวิต เป็น ‘ค่าไถ่สำหรับคนจำนวนมาก’ (10:45) เมื่อสวากลับและหนีที่เกทเสมนี พระองค์เชื่อฟังพระทัยพระบิดาเพียงผู้เดียว กษัตริย์ผู้ไร้บาปถูกตัดสินเสมือนผู้หมิ่นประมาทกับกบฏและรับความมิดแห่งการถูกทอดทิ้ง เมื่อสิ้นพระชนม์ ม่านพระวิหารฉีกจากบนลงล่างเปิดทางเข้าหาพระเจ้า อุโมงค์ว่างและทูตประกาศว่าพระเยซูผู้ถูกตรึงทรงคืนพระชนม์ (15:37-39; 16:6) ข่าวประเสริฐไม่ใช่เรื่องวีรบุรุษที่ช่วยตนด้วยกำลัง แต่เป็นข่าวพระบุตรพระเจ้าผู้ทรงมอบพระองค์เพื่อไถ่คนบาปและชนะความตาย

9. วิธอ่าน

อย่าอ่านมาระโกเป็นเพียงชุดการอัศจรรย์รวดเร็ว แต่ติดตามว่าคำถามซ้ำ ‘เขาคือใคร’ ได้คำตอบอย่างไรเมื่อมุ่งสู่ทางเขน อย่าใช้การ

อัครธรรมเป็นเทคนิครับรองสุขภาพกับความสำเร็จ และอย่ากล่าวโทษความเชื่อของผู้ไม่ได้รับการรักษาอย่างง่าย ๆ คำสั่งให้เงียบไม่ใช่การหลอกเพื่อซ่อนความเป็นพระเจ้า แต่ต้องอ่านในบริบทที่ป้องกันความเข้าใจพระเมสสิยาห์แบบการเมืองหรือเน้นปาฏิหาริย์โดยไม่มีทางเขนและทรงทำงานตามเวลาที่กำหนด ความรู้ถูกต้องอย่างคำสารภาพของผีไม่ได้ทำให้เป็นสาวก ต้องมีความเชื่อที่ปฏิเสธตน วางใจพระดำรัสและติดตามทางของพระองค์

อย่าใช้ความทึบและการหลบหนีของสาวกเป็นวัสดุเยาะคนอื่น แต่ให้อ่านเป็นกระจกของคริสตจักรเอง ผู้นำไม่ครอบงำคนเหมือนผู้มีอำนาจโลก แต่ต้องเป็นผู้รับใช้ และอย่าใช้คำว่า ‘แบกกางเขน’ บังคับเหยื่อการทำร้ายให้อึดทนต่อความรุนแรงไม่เป็นธรรมต่อไป นี่ไม่ใช่คำให้ประนีประนอมกับบาป แต่เป็นการเรียกสาวกให้สละฐานะกับความปลอดภัยเพื่อสัตย์ซื่อต่อพระคริสต์ หมายสำคัญในบทที่ 13 ต้องเน้นการระวังการล่อลวง เป็นพยานข่าวประเสริฐท่ามกลางทุกข์ และเผ่าระวัง มากกว่าทำตารางคำนวณวัน

หัวข้อพิเศษ: ตอนจบมาระโก 16:9–20

มาระโก 16:9–20 ซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์หลายฉบับไม่มีในโคเด็กซ์ไซนาขติคัสกับวาติกันสี่ซึ่งเก่าและสำคัญที่สุด และฉบับแปลโบราณกับคำพยานบิดาคริสตจักรบางส่วนรู้จักข้อความที่จบ 16:8 เพราะศัพท์กับลีลาตอนจบยาวต่างจากส่วนก่อน และสรุปการปรากฏต่อมารีย์มัгдаลาสาวกสองคน ลีบเอ็ดคน และการเสด็จขึ้นเหมือนธรรมประเพณีจากเล่มอื่นกับกิจการ นักวิชาการวิจารณ์ข้อความส่วนใหญ่จึงตัดสินว่าไม่ใช่

ตอนจบดั้งเดิมของมาระโก แต่เป็นตอนจบที่เติมในยุคต้น (โรเบิร์ต เอช. สไตน์, 『มาระโก』 16:9-20; เจมส์ อาร์. เอ็ดเวิร์ดส์, บทสรุป 『มาระโก』) ตอนจบสั้นในบางต้นฉบับกับรูปแบบหลายแบบแสดงว่าผู้คัดลอกยุคแรการู้สึกว่า 16:8 จบฉบับสั้น

การเปิดเผยข้อเท็จจริงนี้ไม่ใช่การลบแบบเสรีนิยมที่ลบล้างอำนาจพระคัมภีร์ แต่เป็นการเปรียบเทียบหลักฐานต้นฉบับที่พระเจ้าทรงรักษาไว้ อย่างชัดเจนเพื่อหาข้อความเก่าสุด การปรากฏหลังคืนพระชนม์ การประกาศข่าวประเสริฐ และการเสด็จขึ้นในตอนจบยาวสอดคล้องกับ ข้อความพันธสัญญาใหม่ที่แน่นอนอื่น แต่ห้ามจับงูหรือดื่มยาพิษเป็นพิธีนมัสการหรือทดสอบความเชื่อ และปลอดภัยกว่าที่ไม่ตั้งคำสอนอิสระจากตอนนี้เพียงแห่งเดียว ยังเปิดอยู่ว่า 16:8 เป็นตอนจบที่ตั้งใจหรือปลายเดิมสูญหาย แต่ตัวมาระโกทำนายนายการคืนพระชนม์สามครั้งแล้ว และ 16:6-7 ยืนยันอุโมงค์ว่าง การคืนพระชนม์ และการพบสาวก ดังนั้นความเชื่อเรื่องการคืนพระชนม์ไม่สั่นไหวตามข้อถกเถียงตอนจบ

ลูกา

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ลูกาเป็นหนึ่งในพระกิตติคุณสหทรรศน์และเป็นเล่มแรกของงานสองเล่มคู่กับกิจการ ลูกาเป็นพยานทางประวัติศาสตร์ถึงการประสูติ พระราชกิจทางเซนา และการคืนพระชนม์ของพระเยซู พร้อมตีความว่าเหตุการณ์เหล่านี้ทำพระสัญญาของพระเจ้าแก่อิสราเอลให้สำเร็จและเปิดความรอดสู่ชนทุกชาติ ลูกาจึงไม่ใช่เพียงชีวประวัติ แต่เป็นประวัติศาสตร์เชิงศาสนศาสตร์ที่ตั้งอยู่บนคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์

2. ชื่อหนังสือ

คริสตจักรยุคแรกเรียกหนังสือนี้ว่า ‘ข่าวประเสริฐตามลูกา’ ‘ข่าวประเสริฐ’ หมายถึงข่าวดีแห่งความรอดที่พระเจ้าทรงทำในพระเยซูคริสต์ ส่วนคำว่า ‘ตามลูกา’ ไม่ได้หมายถึงข่าวประเสริฐหลายแบบ แต่หมายถึงวิธีที่ลูกาเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์เดียว

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

ตัวบทไม่บอกชื่อผู้เขียนโดยตรง แต่คำพยานสม่ำเสมอของคริสตจักรยุคแรกเชื่อมเขากับลูกา ผู้ร่วมงานเปาโลและ ‘แพทย์ที่รัก’ (คส. 4:14; พม. 24; 2 ทธ. 4:11) ลีลา ผู้รับคำอุทิศ และเรื่องราวต่อเนื่องของลูกากับกิจการแสดงว่าเป็นสองเล่มจากผู้เขียนคนเดียว (ลก. 1:1-4; กจ. 1:1-2) มีผู้เสนอวันเขียนพร้อมกิจการทั้งต้นคริสต์ทศวรรษ 60 และ

หลังจากนั้น แต่ยืนยันแน่นอนไม่ได้ เราไม่จำเป็นต้องรับสมมติฐานเชิงวิพากษ์ที่ถือว่าคำทำนายเยรูซาเล็มล่มต้องถูกแต่งหลังเหตุการณ์ พระเยซูในฐานะผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าและพระเมสสิยาห์ทรงทำนายการพิพากษาได้จริง

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ลูกาตรวจสอบเรื่องที่หลายคนถ่ายทอดกับคำพยานของผู้เห็นตั้งแต่แรกอย่างละเอียด และเขียน ‘ตามลำดับ’ เพื่อให้เฮอร์โอฟิลัสรู้ความแน่นอนของสิ่งที่ได้รับการสอน (1:1-4) จากคำเรียก ‘ท่านผู้เจริญ’ เฮอร์โอฟิลัสอาจเป็นบุคคลจริงที่มีฐานะ แต่เราไม่อาจยืนยันรายละเอียด จุดประสงค์ของลูกาไม่ใช่ทำพงศาวดารเพื่อตอบความอยากรู้ แต่เพื่อแสดงว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ซึ่งคริสตจักรเชื่อนั้นเป็นพระวจนะที่แน่นอนและยังรากในประวัติศาสตร์จริง

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

ลูกาเริ่มด้วยการประสูติและการเตรียมของยอห์นผู้ให้บัพติศมากับพระเยซู (1:1-4:13) แล้วเล่าพระราชกิจในกาลิลีซึ่งประกาศอาณาจักรพระเจ้าด้วยพระวจนะอันทรงฤทธิ์และการอัศจรรย์ (4:14-9:50) ตั้งแต่ 9:51 พระเยซูทรงมุ่งพระพักตร์ไปเยรูซาเล็ม สอนเรื่องสาวกและค้นหาผู้หลงหาย (9:51-19:27) ต่อด้วยการเข้าเยรูซาเล็ม พระราชกิจในพระวิหาร ความทุกข์ และกางเขน (19:28-23:56) หนังสือจบเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้คืนพระชนม์เปิดพระคัมภีร์ ตั้งสาวกเป็นพยาน

และเสด็จขึ้นสวรรค์ (บทที่ 24) ตอนจบนี้เชื่อมตรงกับจุดเริ่มของ
กิจการ

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ลูกนำเสนอมะเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณ
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เผยพระวจนะและบุตรมนุษย์
พระวิญญาณ การอธิษฐาน ความยินดี การสรรเสริญ การร่วมโต๊ะ
การกลับใจ และการอภัยแก่ข้าพเจ้า พระเยซูประทานพระคุณแก่คนเก็บ
ภาษีกับคนบาป ผู้หญิงกับคนยากจน ชาวสะมาเรียกับคนต่างชาติ และ
ผู้ถูกผลักไปชายขอบ เรื่องนี้ไม่ได้ยกย่องบาปหรือความยากจนในตัว
มันเอง แต่แสดงว่าพระเจ้าทรงค้นหาและช่วยผู้หลงหายซึ่งไม่ฟังความดี
ของตนแต่ขอพระคุณ (19:10) ทรัพย์ไม่ใช่ราคาซื้อความรอด แต่เปิด
เผยว่าใครเป็นนายของใจ และพระคุณที่ได้รับย่อมออกผลเป็นความรัก
เพื่อนบ้านกับการแบ่งปันอย่างใจกว้าง

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

ความรอดในลูกาไม่ใช่ศาสนาใหม่ที่ตัดขาดจากพันธสัญญาเดิม
บทเพลงของมารีย์ เศคาริยาห์ และสิเมโอนร้องว่าพันธสัญญาอับราฮัม
พันธสัญญาดาวิด การอพยพ และพระสัญญาผู้เผยพระวจนะสำเร็จใน
พระเยซู คำประกาศที่นาซาเร็ธประกาศการเจิมของพระวิญญาณกับ
พระคุณแห่งปัสกา (4:18-21) พระราชกิจพระเยซูแสดงว่า
อาณาจักรพระเจ้ามาถึงแล้ว แต่จะสมบูรณ์เมื่อพระองค์เสด็จกลับ ความ

รอดซึ่งเริ่มในอิสราเอลสำเร็จที่เยรูซาเล็ม และในกิจการขยายสู่ชนทุกชาติด้วยฤทธิ์พระวิญญาณ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ในลูกา พระเยซูคือบุตรมนุษย์ผู้มาแสวงหาและช่วยผู้หลงหาย (19:10) พระองค์ตั้งพระทัยเดินสู่เยรูซาเล็ม ตีความความตายของพระองค์ในอาหารมื้อสุดท้ายว่าเป็นเครื่องบูชาซึ่งตั้งพันธสัญญาใหม่ และรับกางเขนเพื่อคนบาป (9:51; 22:19-20) พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย และพระคริสต์ผู้คืนพระชนม์เปิดเผยว่า โมเสส ผู้เผยพระวจนะ และสดุดีเป็นพยานถึงความทุกข์กับสง่าราศีของพระองค์ รวมทั้งการกลับใจและการอภัยบาปที่จะประกาศแก่ชนทุกชาติ (24:25-27, 44-49) ข่าวประเสริฐไม่ใช่เพียงแบบอย่างแห่งความเมตตาของพระเยซู แต่คือข่าวการสิ้นพระชนม์ไถ่แทน การคืนพระชนม์ พระราชอำนาจ และการอภัยบาป

9. วิธีอ่าน

เมื่ออ่านลูกา อย่าแยกคำอุปมาเกี่ยวกับเรื่องรักษาเป็นเพียงบทเรียนศีลธรรม แต่ติดตามว่าพระเยซูคือใครและทรงมุ่งสู่กางเขนกับการคืนพระชนม์ที่เยรูซาเล็มอย่างไร คำเรื่องคนจนกับคนมั่งมีก็ไม่ควรใช้ฐานะทรัพย์สินเพียงอย่างเดียวตัดสินความรอด แต่ต้องอ่านในบริบทความเชื่อที่ฟังพระเจ้าใจที่ทำทรัพย์เป็นรูปเคารพ และการกลับใจกับการแบ่งปันซึ่งพระคุณก้อนขึ้น อีกทั้งต้องเชื่อมตอนจบลูกากับกิจการ เพื่อเห็นว่าพระวิญญาณทรง

ขยายความรอดที่พระคริสต์ทำสำเร็จแล้วไปสู่ชนชาติต่าง ๆ ผ่านคำ
พยานของคริสตจักร

ยอห์น

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ยอห์นเป็นพระกิตติคุณเล่มที่สี่ เลือกหมายสำคัญ พระดำรัส ความทุกข์ และการคืนพระชนม์ของพระเยซู เพื่อให้ผู้อ่านเชื่อว่าพระองค์คือพระคริสต์พระบุตรพระเจ้าและมีชีวิตในพระนาม (20:30-31) ยอห์นเป็นพยานถึงพระเยซูในประวัติศาสตร์องค์เดียวกับพระกิตติคุณสหทรรศน์ แต่ขยายอย่างลึกซึ้งถึงพระวาทีนรันตร์ผู้รับสภาพมนุษย์ ความสัมพันธ์พระบิดากับพระบุตร หมายสำคัญ คำสอนยาว และพระวิญญาณผู้ช่วยนี้ไม่ใช่ศาสนศาสตร์นามธรรม แต่เป็นข่าวว่าพระวาที ‘ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนัง’ ในประวัติศาสตร์จริง และพยานผู้เห็นได้เป็นพยานถึงสง่าราศีกางเขน และอุโมงค์ว่าง (1:14; 19:35; 21:24)

2. ชื่อหนังสือ

คริสตจักรยุคแรกเรียกว่า ‘ข่าวประเสริฐตามยอห์น’ ข่าวประเสริฐไม่ใช่ความรู้ลับสำหรับคนส่วนน้อย แต่เป็นข่าวความรอดที่เปิดเผยว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนประทานพระบุตรองค์เดียวและให้ชีวิตนิรันดร์แก่ผู้เชื่อ (3:16) คำว่า ‘ตามยอห์น’ หมายถึงการถ่ายทอดข่าวประเสริฐหนึ่งเดียวผ่านคำพยานและการเรียบเรียงเชิงศาสนศาสตร์ของอัครทูตยอห์น ดัวยทใช้คำว่า ‘สาวกที่พระเยซูทรงรัก’ แทนชื่อผู้ให้คำพยาน และคริสตจักรแรกเชื่อมเขากับยอห์นบุตรเศเบดี (21:20-24; เลออน มอริส, บทนำ ‘ยอห์น’)

3. ผู้เขียนและเวลาที่เขียน

ตัวบทนำเสนอผู้เขียนเป็น ‘สาวกที่ทรงรัก’ ผู้ร่วมอาหารมื้อสุดท้ายและอยู่ในเหตุการณ์กางเขน อุโมงค์ว่าง และกาลิลี พร้อมยืนยันว่าคำพยานของเขาจริง (13:23; 19:26, 35; 20:2-8; 21:20-24) ธรรมประเพณียุคแรกตั้งแต่อีเรนอัสมองว่าเขาคืออัครทูตยอห์น และความรู้ละเอียดเรื่องภูมิศาสตร์ปาเลสไตน์ เทศกาล และธรรมเนียมเข้ากับรากฐานพยานเห็นเหตุการณ์ (อันเดรียส เจ. เคิสเทนเบอร์เกอร์, บทนำ ‘ยอห์น’) แม้ยอมรับว่าสาวกของยอห์นอาจมีส่วนในชั้นเรียบเรียงสุดท้าย สิทธิอำนาจแห่งคำพยานอัครทูตก็ไม่หาย มักเห็นว่าบันทึกในคริสต์ทศวรรษ 80-90 แม้มีความเห็นเร็วกว่านั้น และปาปรัส P52 ต้นศตวรรษที่ 2 แสดงว่าไม่อาจเป็นงานแต่งยุคลัทธิความรู้ลึบตอนปลาย (ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, ‘บทนำพันธสัญญาใหม่’)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ผู้อ่านแรกน่าจะเป็นคริสตจักรปลายศตวรรษที่ 1 ซึ่งมีทั้งยิวและต่างชาติ และอาจเผชิญความขัดแย้งกับธรรมศาลา ความเกลียดของโลก และคำสอนที่ทำให้ความเป็นพระเจ้าแท้กับการรับสภาพมนุษย์จริงของพระเยซูคลุมเครือ คำว่า ‘พวกยิว’ ตามบริบทอาจหมายถึงผู้นำบางกลุ่มที่ต่อต้านหรือคนจากแคว้นยูเดีย ไม่ใช่ชาวยิวทั้งหมด จึงห้ามอ่านเป็นความเป็นศัตรูต่อทั้งชาติ ยอห์นเขียนให้ผู้อ่านได้ฟังคำพยานเรื่องอัตลักษณ์พระเยซูแล้วเริ่มเชื่อหรือเชื่อต่อไปเพื่อมีชีวิต (รูปกริยาใน 20:31 อ่าน

ได้สองแบบ; ดี. เอ. คาร์สัน, 『ยอห์น』) หนังสือทั้งเชิญผู้ไม่เชื่อและตั้งผู้เชื่อให้ดำรงในพระคริสต์ รักกัน และเป็นพยานในโลก

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของดี. เอ. คาร์สัน 1:1-18 เป็นบทนำ เรื่องพระวาเทนิรันดร์ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนัง 1:19-10:42 คือการสำแดงพระองค์ผ่านคำพยานยอห์นผู้ให้บัพติศมา หมายถึง และข้อโต้แย้งในเทศกาล 11:1-12:50 เป็นช่วงเปลี่ยนซึ่งชีวิตกับความตาย ความเชื่อกับความไม่เชื่อถึงจุดสูงสุดผ่านการให้ลาซารัสเป็นขึ้นกับการเข้าเยรูซาเล็ม 13:1-17:26 เป็นคำสอนอำลา การล้างเท้า บัญญัติใหม่ พระสัญญาพระวิญญาณผู้ช่วย และคำอธิษฐานต่อพระบิดา 18:1-20:31 ทำสงครามกับพระเยซูให้สำเร็จผ่านการจับกุม พิพากษา กางเขน และการคืนพระชนม์ 21:1-25 เป็นบทส่งท้ายซึ่งฟื้นฟูพันธกิจสาวกกับเปโตรที่กาลิลี หมายถึงกับคำสอนอธิบายทั้งฤทธิ์และความหมาย ส่วนกระแส ‘เวลา’ กับ ‘สงคราม’ มุ่งสู่กางเขน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

พระเยซูคือพระวาเทนิรันดร์ผู้ทรงอยู่กับพระเจ้าและทรงเป็นพระเจ้า ทรงรับสภาพมนุษย์จริงและเป็นพระเจ้าขององค์เดียวผู้ทรงเปิดเผยพระบิดา (1:1, 14, 18) พระบิดากับพระบุตรแตกต่างกันในพระบุคคลแต่เป็นหนึ่ง พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เอง ทำพระราชกิจพระบิดา และรับการนมัสการร่วมกับพระบิดา (5:18-29; 10:30; 20:28) คำประกาศ ‘เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ความสว่างโลก ประเสริฐ ผู้เลี้ยงที่ดี การคืน

พระชนม์และชีวิต ทาง ความจริงและชีวิต และเถาอู่นแท้’ แสดงว่าชีวิต การนำ และความรอดที่พระเจ้าประทานในพันธสัญญาเดิมอยู่ในพระ เยชู โดยเฉพาะ ‘ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็นอยู่’ สะท้อนการดำรงนิรันดร์ กับพระนามพระเจ้า (8:58; อพย. 3:14; อสย. 43:10)

หมายสำคัญไม่ได้ชี้เพียงปรากฏการณ์อัศจรรย์ แต่ชี้สง่าราศีกับอัต ลักษณ์พระเยซู ต่อหน้าหมายเดียวกัน คนแยกเป็นความเชื่อกับความไม่ เชื่อ และความเชื่อที่เรียกร้องแต่หมายต้องเติบโตเป็นความไว้วางใจที่ ดำรงในพระวาทะ ชีวิตนิรันดร์ไม่ใช่เพียงเวลายาวไร้สิ้นสุดหลังตาย แต่ เป็นความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาที่รู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้กับพระเยซู คริสต์ผู้ทรงส่งมา เริ่มเดี๋ยวนี้และสมบูรณ์ในการคืนพระชนม์ของ ร่างกายในวันสุดท้าย (5:24-29; 17:3) พระวิญญาณผู้ช่วยไม่ใช่ ศูนย์กลางแยกจากพระเยซู แต่ทรงเตือนให้ระลึกพระดำรัส นำเข้าสู่ ความจริง ถวายพระสิริพระคริสต์ และทำให้สาวกเป็นพยาน (14:16-18, 26; 15:26; 16:13-15)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

ยอห์นเปิดคำแรกของการทรงสร้างว่า ‘ในปฐมกาล’ ใหม่ ประกาศ ว่าการทรงสร้างใหม่เริ่มในพระเยซู พระวาาทรงกางพลับพลาอยู่ ท่ามกลางเรา พระกายพระเยซูคือพระวิหารแท้ที่จะถูกทำลายและลุกขึ้น ในสามวัน และพระองค์คือเบธเอลใหม่ที่สวรรคกับโลกพบกกัน (1:14, 51; 2:19-21) ลูกแกะปัสกา ภูเขาสมัฤทธิ์กับมานาในถิ่นทุรกันดาร นำกับความสว่างแห่งเทศกาลอยู่เพิง ผู้เลี้ยงที่ดี และเถาอู่น รวมทั้ง

พระคัมภีร์ เทศกาล และสถาบันอิสราเอล มาถึงเป้าหมายในพระคริสต์ ประชากรแท้ของพระเจ้าไม่ตั้งบนสายเลือดหรือลัทธิศาสนา แต่เป็นผู้เดียวซึ่งฟังเสียงผู้เลี้ยงและเป็นหนึ่งกับพระองค์ด้วยความเชื่อ พระเยซูรวบรวมลูกพระเจ้าที่กระจัดกระจายและแกะ ‘ที่ไม่อยู่ในคอกนี้’ (10:16; 11:51-52)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ยอห์นบรรยายกางเขนเป็น ‘เวลา’ การถูกยกขึ้น และสง่าราศีของพระเยซู พระเมษโปดกผู้รับบาปโลกไม่ใช่เหยื่อที่ถูกแย่งชีวิต แต่เป็นผู้เลี้ยงที่ดีซึ่งสมัครใจมอบชีวิตเพื่อแกะและรับคืนอีก (1:29; 10:11, 17-18) ที่กางเขนพระองค์ประกาศว่า ‘สำเร็จแล้ว’ ทำงานที่พระบิดามอบให้สำเร็จ เลือดกับน้ำจากสีข้างเป็นทั้งคำพยานเห็นเหตุการณ์ถึงความตายจริงและชี้ความรอดแห่งการชำระกับชีวิต (19:30, 34-35) พระเยซูผู้คืนพระชนม์สำแดงพระองค์แก่โธมัสผู้สงสัย รับคำสารภาพ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า’ และอวยพรผู้ไม่เห็นแต่เชื่อ (20:28-29) ข่าวประเสริฐย้ายผู้เชื่อจากการกล่าวโทษสู่ชีวิตผ่านการรับสภาพมนุษย์ การสิ้นพระชนม์ไถ่แทน และการคืนพระชนม์ด้วยพระกาย พร้อมให้ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรในพระวิญญาณ

9. วิธอ่าน

อย่าถือคำสอนยาวกับคริสตวิद्याสูงของยอห์นเป็นงานแต่งของคริสตจักรยุคหลังที่ไม่เกี่ยวกับพระเยซูในประวัติศาสตร์ ยอห์นเลือก จัด และ

อธิบายเพื่อเปิดความหมายเหตุการณ์ลึกขึ้น แต่ยืนยันคำพยานเห็น เหตุการณ์ซ้ำ ๆ ความต่างจากพระกิตติคุณสหธรรมน์เรื่องตำแหน่งการชำระพระวิหาร ระเบียบพระราชกิจ หรือรูปแบบคำสอนไม่ควรทำให้สร้างพระเยซูหลายองค์ที่ขัดกัน ต้องคำนึงการเลือกเหตุการณ์ การจัดตามหัวข้อ และมุมมองที่เติมเต็มกัน อีกทั้งอย่าให้สัญลักษณ์ซ่อนเร้นแก่ตัวเลขกับสิ่งของทุกชิ้นตามใจ แต่ติดตามทิศที่ซ่อนตัวเองเชื่อมกับ ‘หมายสำคัญ’ และความสำเร็จพระคัมภีร์

อย่าทำข้อโต้แย้งกับ ‘พวกยิว’ หรือคำว่า ‘พ่อของพวกเจ้าเป็นมาร’ เป็นธรรมชาติของชนชาติยิวทั้งหมดหรือใช้เพื่อการต่อต้านยิว (8:44) เกณฑ์คือความเชื่อที่รับพระดำรัสกับความไม่เชื่อที่ปฏิเสธ ไม่ใช่เชื้อชาติ และพระเยซู อัครทูต กับผู้เชื่อแรกก็เป็นยิว อย่าอ่าน ‘จงขอสิ่งใดก็ได้’ เป็นเช็คเปล่าสำหรับสนองความอยาก แต่เข้าใจในบริบทการดำรงในพระเยซูและคำอธิษฐานที่สอดคล้องพระวาทะกับพันธกิจ (15:7-8) การทรงนำของพระวิญญาณก็ไม่รับรองวิวัฒน์ใหม่ที่แยกจากพระคัมภีร์ แต่เป็นพระราชกิจให้ระลึกคำพยานอัครทูตและถวายพระสิริพระคริสต์

หัวข้อพิเศษ: ปัญหาต้นฉบับของยอห์น 7:53–8:11

เรื่องหญิงถูกจับฐานล่วงประเวณีเปิดเผยพระเมตตาพระเยซูกับการกล่าวโทษหน้าสื่อใจคดอย่างงดงาม แต่ไม่มีในปาปิรัสแรกสุดกับต้นฉบับกรีกสำคัญ และในต้นฉบับหลังปรากฏต่างตำแหน่งในยอห์นหรือหลังลูกา ศัพท์กับลีลาที่ต่างจากยอห์นทั่วไป นักวิชาการวิจัยข้อความส่วนใหญ่จึงยอมรับว่าอาจเป็นธรรมประเพณีเก่าเกี่ยวกับพระ

เยซู แต่ไม่อยู่ในข้อความที่ยอห์นเขียนครั้งแรก (ดี. เอ. คาร์สัน, 『ยอห์น』 7:53–8:11; บรูซ เอ็ม. เม็ตซ์เกอร์, 『คำอธิบายข้อความพันธสัญญาใหม่』) เมื่ออ่านหรือเทศนาจึงควรบอกสถานะต้นฉบับและไม่ตั้งคำถามจากตอนนี้เพียงแห่งเดียว

การตัดสินใจนี้ไม่ทำลายสิทธิอำนาจพระคัมภีร์หรือลบข้อความตามใจ แต่เป็นงานเปรียบเทียบข้อมูลที่ทรงรักษาผ่านต้นฉบับมากมายอย่าง ชัดตรงเพื่อหารูปแรกสุด แก่นเรื่องซึ่งเข้ากับการรับคนบาปของพระเยซู การเรียกกลับใจ และคำเตือนการพิพากษาหน้าข้อใจคดมีพยานพอในข้อความแน่นอนอื่น อย่าแยกคำว่า ‘เราก็มักกล่าวโทษเจ้า’ เพื่ออนุญาตบาปง่าย ๆ แต่ต้องอ่านร่วมกับ ‘ไปเถิด และอย่าทำบาปอีก’ ขณะเดียวกันห้ามใช้เรื่องนี้โยนความอับอายและความรับผิดชอบของบาปทางเพศแก่ผู้หญิงฝ่ายเดียว

บทนำหนังสือประวัติศาสตร์พันธ

สัญญาใหม่และกิจการ

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

ในพันธสัญญาใหม่ ลูกากับกิจการเป็นประวัติศาสตร์ต่อเนื่องสองเล่มจากผู้เขียนคนเดียว เล่มแรกกล่าวถึงการรับสภาพมนุษย์ พระราชกิจ ความตาย การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นของพระเยซู ส่วนเล่มที่สองกล่าวถึงประวัติคริสตจักรยุคแรก เมื่อพยานเหตุการณ์เหล่านั้นประกาศข่าวประเสริฐด้วยฤทธิ์พระวิญญาณ (ลก. 1:1-4; กจ. 1:1-8) กิจการอยู่ระหว่างพระกิตติคุณกับจดหมาย แสดงบริบทประวัติศาสตร์ที่เปาโลกับคริสตจักรต่าง ๆ ปรากฏ และอธิบายเส้นทางที่ข่าวประเสริฐซึ่งเริ่มในเยรูซาเล็มท่ามกลางยิวแผ่ถึงสมาชิกคนต่างชาติตามพระสัญญา

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

ลูกากับทั้งสถานที่ การเดินทาง ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ การพิจารณาคดี และการเดินเรืออย่างเจาะจง อีกทั้งตอนที่ใช้สรรพนาม ‘พวกเรา’ แสดงว่าเขาร่วมการเดินทางบางช่วง (16:10-17; 20:5-21:18; 27:1-28:16) กิจการเป็นทั้งประวัติศาสตร์แม่นยำและประวัติศาสตร์เชิงศาสนศาสตร์ซึ่งเลือกจัดคำเทศนา คำอธิษฐาน การประชุม การอัศจรรย์ และการทรงนำของพระวิญญาณ การไม่เล่าถึงอัครทูตทุกคน

หรือทุกภูมิภาคไม่ลดความน่าเชื่อถือ จุดประสงค์คือให้เรโอไฟล์สกับคริสตจักรรู้ต้นกำเนิดทางประวัติศาสตร์ของชาวประเสริฐ แผนพระเจ้าที่เรียกยิวกับต่างชาติเป็นประชากรเดียว และความเชื่อคริสเตียนเป็นคำพยานถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้คืนพระชนม์ ไม่ใช่กฎหมายการเมือง (ดาร์เรล บ็อค, 『กิจการ』; คาร์สันและมู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』)

3. กระแสเรื่องโดยรวม

ลูกา-กิจการเริ่มด้วยพระราชกิจพระเยซูผู้ทรงปฏิสนธิและรับการเจิมโดยพระวิญญาณ มีความตาย การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นเป็นจุดเปลี่ยนกลาง แล้วต่อด้วยพันธกิจของพยานผู้รับพระวิญญาณ ลูกาซึ่งเริ่มในพระวิหารเยรูซาเล็มจบเมื่อสาวกสรรเสริญพระเจ้าด้วยความยินดี ส่วนกิจการซึ่งเริ่มที่เยรูซาเล็มจบอย่างเปิดเมื่อพระวจนะถูกประกาศโดยไม่มีสิ่งกีดขวางในโรมศูนย์กลางจักรวรรดิ กระแสนี้ไม่ใช่เพียงการขยายภูมิศาสตร์ แต่แสดงการขยายพระสัญญา เมื่อความหวังอิสราเอลสำเร็จในพระคริสต์และถูกประกาศแก่ชนทุกชาติ (อสย. 49:6; ลก. 24:44-49; กจ. 13:46-47)

4. ศาสนศาสตร์สำคัญ

ลูกา-กิจการเชื่อมพระสัญญากับความสำเร็จ พระวิญญาณกับการอธิษฐาน พระเมตตาต่อคนยากจนและชายขอบ การเป็นผู้ดูแลทรัพย์สิน คำพยาน และการข่มเหงไว้ในกระแสเดียว พระวิญญาณเชื่อมพระราชกิจพระเยซูกับพันธกิจคริสตจักร และคำอธิษฐานปรากฏทุกการเปลี่ยนสำคัญในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่กับการตัดสินใจงานรับใช้ ความ

รอดพระเจ้าไปถึงผู้ถูกผลักชายขอบทางสังคม แต่ห้ามลดเป็นการเปิดรับทางสังคมที่ละการอภัยบาปกับการกลับใจ การแบ่งปันกับเอกภาพ พหุชาติของชุมชนแรกเป็นเครื่องหมายประชากรพันธสัญญาใหม่ที่พระวิญญาณทรงสร้าง ส่วนบันทึกบาปและความขัดแย้งในคริสตจักรอย่างไม่ปิดบังแสดงว่า ผู้ทำพันธกิจแท้คือพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อ ไม่ใช่ชุมชนมนุษย์ที่ถูกทำให้สมบูรณ์เกินจริง

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูในลูกาได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณให้ประกาศข่าวดีแก่คนจน ค้นหาและช่วยผู้หลงหาย และทำความเข้าใจพระคัมภีร์ให้สำเร็จ ด้วยการทนทุกข์และคืนพระชนม์ที่เยรูซาเล็ม (ลก. 4:18-21; 19:10; 24:25-27) คำพยานในกิจการประกาศว่าพระเยซูของคัมภีร์ถูกยกขึ้น เบื้องขวาพระเจ้าและทรงเทพพระวิญญาณในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นพันธกิจคริสตจักรไม่ใช่แผนแยกที่มาแทนพระราชกิจบนโลกของพระเยซู แต่เป็นพระราชกิจต่อเนื่องของกษัตริย์ผู้คืนพระชนม์ ซึ่งทรงนำความรอดตามพระสัญญาไปใช้แก่ชนชาติต่าง ๆ พระคริสต์ทรงรวบรวมประชากรด้วยพระวจนะและสร้างคนที่เคยแปลกหน้ากันให้เป็นชุมชนแห่งโตะเดียวและพระวิญญาณองค์เดียว

6. วิธีอ่าน

เพื่อแยก ‘สิ่งที่เกิดขึ้น’ จาก ‘สิ่งที่บัญชาแก่ทุกคริสตจักร’ ในเรื่องเล่าประวัติศาสตร์ ต้องดูเรื่องที่เกิดขึ้น คำอธิบายของอัครทูต แบบพระสัญญาและความสำเร็จในลูกา-กิจการ และคำสอนชัดของจดหมาย

พันธสัญญาใหม่ร่วมกัน วันเพ็ญเทศกาลอีสเตอร์กับจากที่ชาวประเสริฐไปถึง
กลุ่มใหม่ครั้งแรกเป็นเหตุการณ์เปลี่ยนผ่านซึ่งแสดงการก่อตั้งคริสตจักร
เดียว มากกว่าลำดับประสบการณ์ที่ทุกคนต้องทำซ้ำ (รม. 8:9; 1 คร.
12:13; ซินแคลร์ เฟิร์กูสัน, 『พระวิญญาณบริสุทธิ์』) อซาแบ่งเปโตร
กับเปาโลเป็นตัวแทนคริสต์ศาสนาสองแบบที่แข่งขันกัน แต่ให้อ่าน
เป็นอัครทูตผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณหนึ่งเดียวเกี่ยวข้องกับต่าง
ชาติ ผ่านคำเทศนา การประชุม และคำพยานเดียวกันของพระวิญญาณ
เหตุการณ์แต่ละเรื่องต้องประยุกต์โดยดูทั้งเกณฑ์ตามสารบบและบริบท
ของตอนนั้น

กิจการ

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

กิจการเป็นภาคต่อของลูกาและเป็นหนังสือประวัติศาสตร์พันธสัญญาใหม่ที่เชื่อมพระกิตติคุณกับจดหมาย หากลูกาเล่าถึงสิ่งที่พระเยซูทรง ‘เริ่มทำและสอน’ กิจการแสดงว่าพระคริสต์ผู้ได้รับการยกขึ้นทรงตั้งคริสตจักรผ่านพระวิญญาณและขยายข่าวประเสริฐจากเยรูซาเล็มถึง โรม (1:1-8) แม้ชื่อหนังสือคือ ‘กิจการของอัครทูต’ ตัวเอกศูนย์กลางไม่ใช่ผู้นำมนุษย์ แต่คือพระเจ้าตรีเอกภาพผู้ทรงทำพระวอนะให้สำเร็จ

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อ ‘กิจการ’ มาจากชื่อที่คริสตจักรยุคแรกให้ว่า ‘กิจการของอัครทูต’ แต่หนังสือไม่ได้บันทึกงานของอัครทูตสิบสองทุกคนอย่างเท่าเทียม โดยกล่าวถึงพันธกิจเปโตรกับเปาโลเป็นหลัก ชื่อนี้จึงไม่หมายถึงชีวประวัติครบถ้วนของอัครทูต แต่หมายถึงประวัติการขยายข่าวประเสริฐผ่านอัครทูตผู้ถูกตั้งเป็นพยานการคืนพระชนม์

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

เหมือนลูกา การเห็นผู้เขียนเป็นลูกาผู้ร่วมงานเปาโลเหมาะสมที่สุด ทั้งสองเล่มอุทิศแก่ธีโอฟีลัส และมีลีลา ศาสนศาสตร์ และเรื่องต่อเนื่องตรงกัน ตอน ‘พวกเรา’ ในกิจการสนับสนุนว่าผู้เขียนเป็นพยานร่วมเดินทางบางช่วงกับเปาโล (16:10-17; 20:5-21:18; 27:1-28:16)

บางคนกำหนดต้นคริสต์ทศวรรษ 60 เพราะเรื่องจบที่เปาโลถูกควบคุมในโรม บางคนเห็นว่าหลังจากนั้นเมื่อพิจารณาวันเขียนลูกากับจดประสงค์หนังสือ แม้นยืนยันไม่ได้ หนังสือเป็นพยานอย่างเจาะจงถึงบุคคล สถานที่ และขั้นตอนพิจารณาคดีจริงของคริสตจักรยุคแรก

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

กิจการครอบคลุมราวสามสิบปี ตั้งแต่พระเยซูเสด็จขึ้นจนถึงพันธกิจเปาโลที่โรม เมื่อข่าวประเสริฐขยายจากแผ่นดินยิวสู่โลกเมดิเตอร์เรเนียน ลูกาเขียนให้เธโอฟิลัสกับคริสตจักรรู้ต้นกำเนิดทางประวัติศาสตร์และความถูกต้องของข่าวประเสริฐ คริสตจักรไม่ใช่กบฏการเมืองต่อโรม แต่เป็นชุมชนที่เป็นพยานว่าพระเยซูผู้ถูกตรึงและคืนพระชนม์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ การกลับใจของคนต่างชาตีก็นำมาซึ่งการบัพติศมาของข่าวประเสริฐอัครทูต แต่เป็นความสำเร็จตามพระสัญญาพระเจ้ากับการทรงนำของพระวิญญาณ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

กิจการ 1:8 วางกระแสนิเวศศาสตร์และศาสนศาสตร์ บทที่ 1-7 กล่าวถึงพระวิญญาณเสด็จมาและคำพยานของคริสตจักรเยรูซาเล็ม บทที่ 8-12 แสดงการข่มเหงซึ่งทำให้ข่าวประเสริฐแผ่สู่ยูเดียและสะมาเรีย แล้วถึงขั้นที่เอธิโอเปีย เซาโล และโครเนลิอัส บทที่ 13-15 เริ่มพันธกิจเปาโลจากคริสตจักรอันติโอก และสภาเยรูซาเล็มยืนยันว่าคนต่างชาตรอดโดยพระคุณของพระเยซู บทที่ 16-21 นำพันธกิจผ่านเอเชียไมเนอร์

มาซิโดเนีย และอาคาเซียไปสู่เยรูซาเล็ม ส่วนบทที่ 22-28 ผ่านการจับกุม การพิจารณา และการเดินเรือ ไปถึงตอนจบเปิดที่เปาโลประกาศอาณาจักรพระเจ้ากับพระเยซูคริสต์อย่างกล้าหาญและไร้สิ่งกีดขวางในโรม

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

พระวิญญาณ พระวจนะ และคำพยานเป็นหัวข้อศูนย์กลาง พระวิญญาณไม่ได้ทำให้คริสตจักรมาแทนพระคริสต์หรือสร้างข่าวประเสริฐใหม่ แต่ประทานฤทธิ์ให้อัครทูตเป็นพยานอย่างกล้าหาญถึงความตายกับการคืนพระชนม์ของพระเยซู คำเทศนาซ้ำประกาศว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ผู้ทำพระสัญญาพันธสัญญาเดิมให้สำเร็จ พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นและยกขึ้น ดังนั้นทุกคนต้องกลับใจและรับการอภัยบาป ลูกาบรรยายการเติบโตคริสตจักรไม่ใช่เพียงตัวเลขหรือความสำเร็จองค์กร แต่กล่าวว่า ‘พระวจนะของพระเจ้าเจริญขึ้น’ และแผ่ไป (6:7; 12:24; 19:20)

คริสตจักรอุทิศตนต่อคำสอนอัครทูต สามัคคีธรรม การหักขนมปัง และคำอธิษฐาน พร้อมแบ่งปันทรัพย์ตามความต้องการ (2:42-47; 4:32-35) นี่ไม่ใช่ระบบเศรษฐกิจตายตัวที่บังคับยกเลิกทรัพย์ส่วนตัว แต่เป็นความรักสมัครใจกับความรับผิดชอบผู้ดูแลทรัพย์ซึ่งพระวิญญาณก่อ (5:4) คริสตจักรไม่ได้ถูกวาดเป็นชุมชนอุดมคติไร้บาป มีคำเท็จของอานาเนียกับสัปปิรา การละเลยหญิงม่ายกรีก ความล่อลวงซื้อฤทธิ์พระวิญญาณด้วยเงิน และความขัดแย้งผู้นำ ถึงกระนั้นพระคริสต์ทรงชำระคริสตจักรด้วยพระวจนะกับพระวิญญาณและทำพันธกิจต่อ

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

การเสด็จมาของพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์เป็นเหตุการณ์แห่งประวัติศาสตร์การไถ่ที่ทำคำพยากรณ์โยเอลกับพระสัญญาพระเยซูให้สำเร็จ และเป็นผลจากเชื้อสายดาวิดผู้คืนพระชนม์และเสด็จขึ้นทรงพระวิญญาณ (2:16-36) ชาวประเสริฐประกาศแก่อิสราเอลก่อน แล้วไปถึงสมาเรียกับคนต่างชาติตามพระพรแก่ชนทุกชาติซึ่งสัญญากับอับราฮัมและคำพยากรณ์ความรอดคนต่างชาติ เหตุการณ์โครเนลิัสกับสกาเยรูซาเล็มยืนยันว่า คนต่างชาติไม่ต้องเข้าสู่หน้หรือเป็นยิวด้วยการประพบัติธรรมบัญญัติก่อนจึงรอด แต่เป็นประชากรเดียวกับยิวโดยพระคุณของพระเยซูและความเชื่อ (บทที่ 10-11; 15:7-11)

การประทับของพระวิญญาณไม่ใช่ประสบการณ์แยกที่เติมต่อพระราชกิจความรอดของพระคริสต์ แต่เป็นของประทานพันธสัญญาใหม่จากพระคริสต์ผู้เสด็จขึ้น วันเพ็นเทคอสต์เป็นเหตุการณ์ครั้งเดียวในประวัติศาสตร์การไถ่ที่ผูกกับความตาย การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้น ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องรับ ‘บัพติศมาด้วยพระวิญญาณ’ แยกหลังกลับใจเพื่อเป็นคริสเตียนสมบูรณ์ แต่มีส่วนในผลเพ็นเทคอสต์ด้วยความเชื่อและสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ในพระวิญญาณ เหตุการณ์สมาเรียบ้านโครเนลิัส และเอเฟซัสไม่ใช่สูตรประสบการณ์สองชั้นเหมือนกันทุกคน แต่เป็นจุดเปลี่ยนซึ่งรับรองโดยอัครทูตว่า เมื่อชาวประเสริฐถึงกลุ่มใหม่ พวกเขาก็เป็นส่วนของคริสตจักรเดียว (ชินแคลร์ เพอร์กูสัน, 『พระวิญญาณบริสุทธิ์』)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐในกิจการไม่ใช่แบบอย่างพระเยซูหรือเทคนิคสร้างคริสตจักร แต่เป็นข่าวว่าพระเจ้าทรงให้พระเยซูผู้ถูกตรึงเป็นขึ้นจากตายและยกขึ้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้ากับพระคริสต์ อัครทูตประกาศว่าไม่มีนามอื่นซึ่งมนุษย์จะรอดได้ และสัญญาการกลับใจ การอภัยบาป และของประทานพระวิญญาณ (2:36-39; 4:12) พระคริสต์ผู้ได้รับการยกขึ้นพบเขา โฉนดผู้ซ่มเหง เรียกเขาเป็นอัครทูต ทรงถือว่าคริสตจักรเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ และอยู่กับพยานในความทุกข์ การเดินทางข่าวประเสริฐจึงไม่ใช่กำลังวีรบุรุษของคริสตจักร แต่เป็นพระราชกิจต่อเนื่องของพระคริสต์กษัตริย์

9. วิธอ่าน

อย่าอ่านทุกเหตุการณ์ในกิจการเป็นข้อบังคับที่คริสตจักรวันนี้ต้องทำซ้ำเหมือนเดิม วันเพ็นเทคอสต์ การประทานพระวิญญาณแก่ชาวสะมาเรีย และการกลับใจของ โครเนลิอัสเป็นจุดเปลี่ยนครั้งเดียวเมื่อข่าวประเสริฐข้ามพรมแดนใหม่ และพร้อมกันแสดงความจริงว่าพระวิญญาณเรียกผู้เชื่อทั้งหมดเข้าสู่คริสตจักรเดียว ในการตัดสินใจอะไรเป็นหลักเหนือยุคต้องดูคำสอนขัดของอัครทูต ลักษณะคริสตจักรที่เกิดขึ้น และคำสอนจดหมายพันธสัญญาใหม่ร่วมกัน อย่าแบ่งเปโตรกับเปาโลเป็นผู้แทนข่าวประเสริฐสองแบบแข่งขันกัน แต่ให้อ่านเป็นอัครทูตผู้เป็นพยานถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า พระวิญญาณ และข่าวประเสริฐแห่งพระคุณเดียวกัน แก่ยิวกับต่างชาติ

บทนำจดหมายเปาโล

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

จดหมายเปาโลคือจดหมายสิบสามฉบับตั้งแต่โรมถึงฟีเลโมน ซึ่ง สืบทอดในนามอัครทูตเปาโล ประกอบด้วยโรม 1-2 โครินธ์ กาลาเทีย เอเฟซัส ฟิลิปปี โคโลสี และ 1-2 เธสะโลนิกาที่ส่งถึงคริสตจักร กับ 1-2 ทิโมธี ทิตัส และฟีเลโมนที่ส่งถึงผู้ร่วมงาน ลำดับโดยทั่วไปเดินจาก จดหมายถึงคริสตจักรที่ยาวไปสู่จดหมายส่วนตัวที่สั้น ไม่ใช่ตามเวลา เขียน จดหมายเหล่านี้อธิบายด้วยสิทธิอำนาจอัครทูตว่า เหตุการณ์ ความรอดของพระคริสต์ซึ่งพระกิตติคุณเป็นพยานได้สร้างการนมัสการ หลักคำสอน จริยธรรม พันธกิจ และความสัมพันธ์ของคริสตจักรใน หลายพื้นที่ใหม่อย่างไร

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

จดหมายเปาโลเป็นจดหมายโบราณที่ตอบคริสตจักร บุคคล ปัญหา และคำถามจริง ใช้ธรรมเนียมผู้ส่ง ผู้รับ คำขอบพระคุณหรือพระพร เนื้อหา คำหนุนใจ แผนเดินทาง และคำท้าทาย แต่มีข่าวประเสริฐเชิง อัครทูตและลักษณะสาธารณะสำหรับคริสตจักร ดังนั้นก่อนแยกข้อหนึ่ง เป็นคำขวัญหลักคำสอน ต้องดูกระบวนการเหตุผลทั้งฉบับ สถานการณ์ผู้รับ และบริบทใกล้เคียง อย่ารีบถือว่าจดหมายอภิบาลหรือจดหมายอื่นเป็น งานนามแฝงของคริสตจักรภายหลังที่ยืมชื่ออัครทูต แต่ควรเคารพคำ พยานในจดหมาย รายละเอียดส่วนตัว และการยอมรับของคริสตจักร

แรก แล้วพิจารณาความต่างด้านลึกลับสถานการณ์ภายในพันธกิจ ยาวนานของเปาโล รวมทั้งบทบาทผู้ร่วมเขียนและเสมียน (คาร์สันและ มู, บทนำจดหมายเปาโลกับจดหมายอภิบาลใน 『บทนำพันธสัญญา ใหม่』)

3. กระแสเรื่องโดยรวม

โรมกับกาลาเทียแสดงว่า ยิวกับต่างชาติซึ่งอยู่ใต้บาปได้รับการ ประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมไม่ใช่โดยการประพฤติธรรมบัญญัติ แต่ โดยความเชื่อในพระคริสต์ และเป็นประชากรเดี่ยวในพระวิญญาณ 1-2 โครินธ์แก้การแตกแยก เรื่องเพศ คดีความ ของประทານ การ นมัสการ การคืนพระชนม์ การเป็นอัครทูตในความอ่อนแอ การคืนดี และการถวายด้วยข้าวประเสริฐ เอเฟซัส ฟิลิปปี โคโลสี และฟีเลโมน แสดงความสูงสุดของพระคริสต์ การเป็นหนึ่งกับพระองค์ เอกภาพกับ ความยินดีของคริสตจักร ความเป็นพี่น้องและการคืนดี 1-2 เธสะโลนิ กาสอนความบริสุทธิ์กับความหวังการเสด็จกลับท่ามกลางการข่มเหง ส่วนจดหมายอภิบาลหนุนให้สร้างพระนิเวศพระเจ้าด้วยคำสอนถูกต้อง ตำแหน่งรับใช้ การนมัสการ การดูแล การส่งต่อข้าวประเสริฐ และ ความประพฤติดี

4. ศาสนศาสตร์สำคัญ

ศูนย์กลางศาสนศาสตร์เปาโลคือเชื่อว่าพระเจ้าทรงทำข้าวประเสริฐ ตามพระสัญญาให้สำเร็จในความตายกับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ มนุษย์ทุกคนอยู่ใต้บาปและอวดผลงานไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงประกาศผู้

เชื่อว่าชอบธรรมโดยเปล่า อาศัยการไถ่แทนกับความชอบธรรมของพระคริสต์ การประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมไม่แข่งขันกับการชำระให้บริสุทธิ์ ผู้เป็นหนึ่งในพระคริสต์ถูกปลดจากอำนาจบาปในพระวิญญาณ ทำเจตนารมณ์ธรรมบัญญัติให้สำเร็จด้วยความรัก และถวายเป็นร่างกายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (รม. บทที่ 3-8; 12:1-2) คริสตจักรคือพระกายเดียวของพระคริสต์ ซึ่งยึดกับต่างชาติ ทาสกับไท ชายกับหญิงไม่ถูกแบ่งฐานะความรอด และของประทานหลากหลายต้องใช้ด้วยความรักเพื่อสร้างชุมชน ไม่ใช่בודตน

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์เสด็จมาเป็นเชื้อสายดาวิด และโดยการคืนพระชนม์จากตายได้รับการประกาศเป็นพระบุตรพระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (รม. 1:3-4) พระองค์ทรงรับคำสาปแทน โถ่คนบาป ทำศัตรูให้คืนดีด้วยกางเขน และเป็นผลแรกแห่งการคืนพระชนม์ซึ่งรับรองว่าร่างกายธรรมิกชนจะเป็นขึ้น ผู้เชื่อตายและมีชีวิตพร้อมพระคริสต์ มีส่วนในความชอบธรรมกับชีวิตของพระองค์ และพระวิญญาณแห่งการรับเป็นบุตรทำให้เรียกพระเจ้าว่าพระบิดา พร้อมเป็นหลักประกันมรดกอนาคต ข่าวประเสริฐไม่หยุดที่สันติสุขภายในส่วนบุคคล แต่ก่อชุมชนพันธสัญญาใหม่ ชีวิตบริสุทธิ์ การเสียสละตนเพื่อผู้อ่อนแอ พันธกิจสู่ชนชาติต่าง ๆ และความหวังการทรงสร้างใหม่

6. วิธีอ่าน

อย่าแยกหลักคำสอนของเปาโลจากการประยุกต์ คำสั่งที่ตามด้วย ‘เพราะฉะนั้น’ ไม่ใช่เงื่อนไขหาโอกาสรอด แต่เป็นคำตอบต่อพระเมตตาที่ประทานก่อน ถึงกระนั้นพระคุณไม่ได้ทำให้การเชื่อฟังไม่จำเป็น อย่าอ่านโรมเป็นเพียงตำราหลักคำสอนความรอดส่วนบุคคลจนลดการประยุกต์ชุมชนหลังบทที่ 12 และเอกภาพยิว-ต่างชาติ แต่ก็อย่าเน้นปัญหาชุมชนจนทำให้การประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อกับการไถ่แทนคลุมเครือ เรื่องผ้าคลุมศีรษะ อาหาร ทาส และกฎคร้วเรือน ซึ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรมสมัยนั้น ต้องแยกหลักที่ตั้งบนการทรงสร้างกับข่าวประเสริฐออกจากรูปแบบการแสดงในยุค และประยุกต์พร้อมพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด อย่าย้ายคำว่า ‘ข้าพเจ้า’ กับ ‘เรา’ ทุกแห่งสู่บุคคลปัจจุบันทันที แต่ตรวจบริบทผู้เขียน ผู้รับ อิสราเอล และคริสตจักร

โสม

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

โสมเป็นจดหมายเปาโลเล่มแรกในสารบบ และอธิบายข่าวประเสริฐกับวิสัยทัศน์พันธกิจของเปาโลอย่างกว้างและเป็นเหตุเป็นผลที่สุด แม้ลักษณะเหมือนงานศาสนศาสตร์ระบบ แต่เป็นจดหมายอภิบาลและพันธกิจที่เขียนให้ผู้เชื่อยิวกับต่างชาติในโสมเป็นชุมชนนมัสการเดี่ยวและร่วมพันธกิจสเปน หนังสือแสดงทั้งความลึกและความกว้างของข่าวประเสริฐว่า มนุษย์ทุกคนอยู่ใต้บาป แต่พระเจ้าทรงประกาศผู้เชื่อในพระคริสต์ว่าชอบธรรม นำสู่ชีวิตใหม่ในพระวิญญาณ ตั้งยิวกับต่างชาติเป็นประชากรเดี่ยว และให้ถวายทั้งชีวิตเป็นเครื่องบูชามีชีวิต

2. ชื่อหนังสือ

‘โสม’ หมายถึงจดหมายที่อัครทูตเปาโลส่งถึงธรรมิกชนในกรุงโสม (1:7) ชื่อกำกับตามธรรมเนียมต้นฉบับกรีกก็ว่า ‘ถึงชาวโสม’ แม้โสมเป็นเมืองหลวงจักรวรรดิ เปาโลเรียกคริสตจักรไม่ใช่ศูนย์อำนาจจักรวรรดิ แต่เป็นชุมชนที่พระเยซูคริสต์ทรงเรียกให้บริสุทธิ์ ชื่อจึงบอกสถานที่ผู้รับ ไม่ใช่ว่าเขียนในโสม

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

จดหมายระบุผู้เขียนว่าเปาโล ผู้รับใช้พระเยซูคริสต์และอัครทูตที่ทรงเรียก เทอร์ทิอัสเป็นผู้จัด และมีคำท้าทายจากบุคคลจริง เช่น ฟิบี กาย

อัส และเอรัสทัส (1:1; 16:1, 22-23) การประพันธ์ของเปาโลได้รับการยอมรับกว้างทั้งคริสตจักรโบราณกับงานศึกษาปัจจุบัน ไม่มีเหตุพอให้สงสัย เมื่อรวมข้อมูลว่าเขากำลังนำเงินถวายจากมาซิโดเนียกับอาคาเซียไปเยรูซาเล็ม แนะนำฟีบีจากเคนเดรีย และพักบ้านกายอัส จึงน่าจะเขียนที่โครินธ์ราว ค.ศ. 56-57 ปลายการเดินทางพันธกิจครั้งที่สาม (กจ. 20:2-3; รม. 15:25-26; 16:1, 23; ดักลาส เจ. มู, บทนำ 『โรม』; โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, บทนำ 『โรม』)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

เปาโลไม่ได้ตั้งคริสตจักรโรม ซึ่งอาจเกิดจากผู้มาเยือนโรมที่ได้ฟังข่าวประเสริฐวันเพ็นเทคอสต์และผู้เชื่อผ่านหลายเส้นทาง (กจ. 2:10) หลังจักรพรรดิคลอดิอัสขับยิวจากโรมราว ค.ศ. 49 ผู้เชื่อยิวที่กลับสมัยเนโรพบชุมชนซึ่งเปลี่ยนเป็นต่างชาติส่วนใหญ่ และเกิดปัญหาเรื่องอาหารวัน ธรรมเนียม และอัตลักษณ์ (กจ. 18:2; รม. 14:1-15:13; ซูโทเนียส, 『ชีวิตซีซาร์』 ‘คลาวดิอัส’ 25.4) เปาโลอธิบายข่าวประเสริฐเพื่อแก้ความเข้าใจผิด ให้ยิวกับต่างชาติรับกันและถวายพระสิริเป็นเสียงเดียว และให้คริสตจักรร่วมพันธกิจสเปน (1:10-15; 15:7-12, 22-29)

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างใหญ่ของดักลาส เจ. มู 1:1-17 เป็นคำทักทายและหัวข้อ ‘ความชอบธรรมของพระเจ้าในข่าวประเสริฐ’

1:18-4:25 อธิบายบาปกับการพิพากษาของมนุษย์ทั้งปวง การประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อผ่านการไถ่ในพระคริสต์ และแบบอับราฮัม 5:1-8:39 กล่าวถึงอาดัมกับพระคริสต์ การปลดจากบาปกับธรรมบัญญัติ ชีวิตใหม่ในพระวิญญาณ และความหวังแน่นอนท่ามกลางทุกข์ 9:1-11:36 ว่าด้วยความไม่เชื่อของอิสราเอล การทรงเลือก พระเมตตา ความสัตย์ซื่อพระเจ้า และความสัมพันธ์ความรอดยิว-ต่างชาติ 12:1-15:13 หนุนเรื่องเครื่องบูชามีชีวิต ของประทานความรัก ผู้มีอำนาจรัฐ และเอกภาพคนอ่อนแอกับเข้มแข็ง 15:14-16:27 จบด้วยแผนพันธกิจ คำท้าทายผู้ร่วมงาน คำเตือน และบทถวายพระสิริ

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ใจกลางโรมคือ ‘ความชอบธรรมของพระเจ้า’ ที่สำแดงในข่าวประเสริฐ (1:16-17) ซึ่งเปิดเผยพระลักษณะชอบธรรม ความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา และพระราชกิจช่วยที่ประกาศคนบาปว่าชอบธรรมร่วมกัน (ดักลาส เจ. มู, 『โรม』 1:17) ยิวกับต่างชาติอยู่ใต้บาปและไม่อาจรับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมด้วยการประพฤติธรรมบัญญัติ แต่พระเจ้าทรงตั้งพระคริสต์เป็นเครื่องบูชาลบบพระอาชญาด้วยพระโลหิต สำแดงความชอบธรรม และประกาศผู้เชื่อว่าชอบธรรมโดยเปล่า (3:9-26) การประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมไม่ใช่ถือความเชื่อเองหรือระดับการชำระให้บริสุทธิ์เป็นความชอบธรรม แต่เป็นคำประกาศทางศาลของพระเจ้าที่รับผ่านความเชื่อซึ่งฟังความชอบธรรมกับการเชื่อฟังของพระคริสต์ (4:4-8; 5:18-19; จอห์น เมอร์เรย์, 『โรม』 3:21-26)

ผู้ได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมเป็นหนึ่งในพระคริสต์ ตายต่อการครอบงำบาป มีชีวิตต่อพระเจ้า และถวายอวัยวะเป็นเครื่องมือของความชอบธรรม (6:1-14) ธรรมบัญญัติบริสุทธิ์แต่เพียงเปิดโปงบาปและให้ชีวิตไม่ได้ ส่วนพระวิญญาณทำให้ไม่มีการกล่าวโทษในพระคริสต์และนำบุตรพระเจ้าสู่ความบริสุทธิ์กับสง่าราศี (7:7-13; 8:1-30) การชำระให้บริสุทธิ์ไม่ใช่ผลงานที่เพิ่มแก่การประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมเพื่อทำความรอดสมบูรณ์ แต่เป็นผลจำเป็นจากการเป็นหนึ่งกับพระคริสต์และพระคุณพระวิญญาณ (6:15-23; 8:12-17) การทรงรู้ล่วงหน้า กำหนด เรียก ประกาศว่าชอบธรรม และให้สง่าราศีรับรองการทรงรักษาธรรมิกชนว่าไม่มีสิ่งทรงสร้างใดแยกจากความรักพระคริสต์ได้ (8:28-39; คำสารภาพเวสต์มินสเตอร์ บท 17)

การทรงเลือกอันทรงอธิปไตยตั้งบนพระเมตตาของพระเจ้าผู้ทรงเรียก ไม่ใช่ผลงานหรือสายเลือดมนุษย์ (9:6-18) แต่เปาโลไม่ลบความรับผิดชอบ เขากล่าวว่าอิสราเอลสะดุดเพราะฟังผลงานแทนความเชื่อ และประกาศว่าทุกคนที่ร้องออกพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด (9:30-10:13) หลักการทรงเลือกไม่ใช่ชะตานิยมเย็นชาหรือเหตุเล็กประกาศ แต่ทำให้ถ่อมต่อพระเจ้าผู้เมตตาและประกาศข่าวแก่ชนทุกชาติ (10:14-17; 11:30-36; โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『โรม』 บทที่ 9-11)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ในอาดัม บาปกับความตายครอบครอง แต่ด้วยการเชื่อฟังของพระคริสต์อาดัมสุดท้าย พระคุณ ความชอบธรรม และชีวิตครอบครอง (5:12-21) อับราฮัมได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อก่อนเข้าสู่หนัด จึงเป็นบิดาของผู้เชื่อทั้งยิวกับต่างชาติ และพระสัญญาให้รับโลกเป็นมรดกมาทางความชอบธรรมแห่งความเชื่อ ไม่ใช่ธรรมบัญญัติ (4:9-17) ธรรมบัญญัติเปิดบาปและทำให้ต้องการพระคริสต์ ส่วนในพันธสัญญาใหม่พระวิญญาณทรงทำข้อเรียกร้องชอบธรรมของธรรมบัญญัติให้สำเร็จในประชากร (7:7-13; 8:3-4) อาณาจักรพระเจ้าไม่ใช่เรื่องกินดื่ม แต่คือความชอบธรรม สันติสุข และความยินดีในพระวิญญาณ และคริสตจักรเป็นประชากรพันธสัญญาเดียวซึ่งสรรเสริญพระคริสต์รากแห่งเจสซีพร้อมชนชาติต่าง ๆ (14:17; 15:7-13)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐคือข่าวพระเยซูคริสต์ผู้เกิดจากเชื้อสายดาวิดและโดยการคืนพระชนม์ได้รับการประกาศด้วยฤทธิ์ว่าเป็นพระบุตรพระเจ้า (1:1-4) พระองค์เป็นเครื่องบูชาลบพระอาชญาสำหรับคนบาป ถูกมอบเพราะการล่องละเมิดและเป็นขึ้นเพื่อการประกาศว่าเราชอบธรรม (3:24-26; 4:25) การเชื่อฟังของพระคริสต์คนเดียวชนะการไม่เชื่อฟังของอาดัมคนเดียว และธรรมิกชนผู้เป็นหนึ่งกับความตายและการคืนพระชนม์ของ

พระองค์ถูกปลดจากทาสบาป (5:12-6:11) องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้คืนพระชนม์ทรงวิงวอนเพื่อธรรมิกชน เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งความรอดที่ยึดกับต่างชาติเชื้อและสารภาพ และเป็นรากเจสซีผู้ครอบครองชนชาติ (8:34; 10:9-13; 15:12) ขาวประเสริฐไม่เพียงลบความผิดส่วนบุคคล แต่รับอดีตตรูเป็นพระกายเดียวให้สร้างกันและร่วมพันธกิจโลก

9. วิธอ่าน

อย่าอ่าน โรมเป็นเพียงหนังสือจัดระบบหลักคำสอน หรือแยกเด็ดขาดเป็น ‘หลักคำสอนบท 1-11 การปฏิบัติบท 12-16’ คำอธิบายขาวประเสริฐลิกของเปาโลไม่ได้จบในตัวเอง แต่เป็นฐานให้เกิดเรื่องบูชามีชีวิต การเปลี่ยนชุมชน ความรักศัตรู ความรับผิดชอบสาธารณะ เอกภาพคนอ่อนแอกับเข้มแข็ง และพันธกิจชนชาติหลังบทที่ 12 ชีวิตเปลี่ยนไม่ใช่ ‘ขั้นที่สอง’ ซึ่งเลือกได้หลังรับขาวประเสริฐ แต่หยั่งรากในการตอบสนองขาวประเสริฐตั้งแต่แรก (1:5; 12:1-2; 15:7-13; 16:26; ดักลาส เจ. มู, 『โรม』 12:1-15:13 โดยเฉพาะ 12:1-2) จึงต้องอ่านทั้งความแม่นยำหลักคำสอนและการเชื่อฟังด้วยกายที่ขาวประเสริฐสร้างปัญหาคนอ่อนแอกับเข้มแข็งในบทที่ 14 ไม่ได้ให้ทำบาปกับแก่นขาวประเสริฐเป็นเรื่องสัมผัส แต่ห้ามดูหมิ่นหรือตัดสินธรรมิกชนที่พระเจ้าทรงรับเพราะเรื่องไม่ใช่สาระ เช่น อาหารกับวัน (14:1-12; ดักลาส เจ. มู, 『โรม』 14:1-15:13) เปาโลเรียกคน ‘เข้มแข็ง’ ที่มีความรู้แม่นยำกว่าไม่ให้ทอดเสรีภาพ แต่สร้างพื้นที่ที่พระคริสต์ทรงรับ การประยุกต์จึงไม่ใช่ลดหลักคำสอน แต่เป็นความสำเร็จด้านชุมชนของขาวประเสริฐกางเขน

ผู้มีอำนาจรัฐในบทที่ 13 ไม่ใช่ใบมอบอำนาจเปล่าให้รับรองทุกการกระทำรัฐบาลหรือเชื่อฟังคำสั่งอธรรม หน้าที่ชอบธรรมของอำนาจคือเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่ส่งเสริมความดีและลงโทษความชั่ว และรัฐเองอยู่ใต้การพิพากษาพระเจ้า (13:1-7; ดักลาส เจ. มู, 『โรม』 13:1-7; คำสารภาพเวสต์มินสเตอร์ บท 23) ธรรมิกชนทำหน้าที่ภาษี ความเคารพและระเบียบ แต่เมื่อถูกสั่งให้ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ต้องเชื่อฟังพระเจ้าและต่อต้านด้วยความดีและความจริงโดยไม่ตอบชั่วด้วยชั่ว (12:17-21; กจ. 5:29)

หัวข้อพิเศษ: ข้อถกเถียงมุมมองใหม่กับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

‘มุมมองใหม่เกี่ยวกับเปาโล’ เน้นว่ายุคตายุคพระวิหารที่สองไม่ใช่ศาสนาผลงานอย่างง่าย ‘การประพฤติธรรมบัญญัติ’ รวมเครื่องหมายพรหมแดนประชากรพันธสัญญา เช่น เข้าสู่หนัต์ อาหาร และสებაโต และการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมเกี่ยวข้องกับการสร้างครอบครัวเดี่ยวยิว-ต่างชาติ (อี. พี. แชนเดอร์ส, 『Paul and Palestinian Judaism』; เจมส์ ดี. จี. ดันน์, ‘The New Perspective on Paul’ และ 『Romans』 3:20, 28) ข้อมูลประวัติศาสตร์กับชุมชนนี้มีประโยชน์ แต่หากจำกัด ‘การประพฤติธรรมบัญญัติ’ เพียงเครื่องหมายชาติ ก็ลดคำกล่าวโทษบาปกับการพึ่งผลงานของมนุษย์ทุกคน และความจำเป็นที่บุคคลต้องรับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้า (1:18-3:20; 4:1-8; ดักลาส เจ. มู, 『โรม』 3:20, 28)

การประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมแบบปฏิรูปไม่ทำให้คำประกาศทาง
ศาลแข่งขันกับการสร้างชุมชนพันธสัญญา พระเจ้าทรงนับการเชื่อฟังกับ
ความชอบธรรมพระคริสต์แก่ผู้เชื่อ ประกาศคนอธรรมว่าชอบธรรม และ
ผลคือทรงตั้งยิวกับต่างชาติเป็นประชากรเดียวที่รอดไม่ได้ (3:27-30;
4:5; 5:18-19; กท. 3:26-29; จอห์น เมอร์เรย์, 『โรม』 3:21-
5:21) ความดีไม่ใช่ฐาน เครื่องมือ หรือผลงานรับค่าตัดสินอนาคต แต่
เป็นผลจำเป็นและหลักฐานเปิดเผยของความเชื่อแท้ซึ่งเป็นหนึ่งกับพระ
คริสต์และรับพระวิญญาณ (2:6-10; 6:1-14; 8:3-4; 12:1-2;
ดักลาส เจ. มู, 『โรม』 2:6-11)

หัวข้อพิเศษ: ‘ข้าพเจ้า’ ในโรมบทที่ 7 กับการต่อสู้บาป

‘ข้าพเจ้า’ ใน 7:14-25 มีความเห็นหลักว่าเป็นเปาโลก่อนกลับใจ
อิสราเอลหรือมนุษย์ในอาดัมใต้ธรรมบัญญัติ หรือธรรมิกชนผู้ยินดี
ธรรมบัญญัติแต่ต่อสู้บาป คำว่า ‘ส่วนลึกของข้าพเจ้าซึ่งนมัธรรมบัญญัติ
พระเจ้า’ กับการต่อเนื่องสู่การต่อสู้จริงของธรรมิกชนในบท 8 สนับสนุน
ประสบการณ์ผู้กลับใจ แต่คำแรงว่า ‘ถูกขายให้อยู่ใต้บาป’ กับ ‘กาย
แห่งความตาย’ สร้างความตึงกับเสรีภาพบท 6 (7:14, 22-25; ซี. อี.
บี. แครนฟิลด์, 『โรม』 7:14-25; ดักลาส เจ. มู, 『โรม』 7:7-25)

ดังนั้นอย่าใช้ข้อความนี้เป็นหลักว่าธรรมิกชนยังอยู่ใต้การครอบครอง
บาปเหมือนเดิม หรืออ้างว่าคริสเตียนแท้ไม่มีความขัดแย้งภายใน
รุนแรง คริสเตียนพ้นราชอาณาจักรบาปแล้ว แต่ระหว่างรอการไถ่กายยัง
ต่อสู้บาปที่เหลือ และชัยชนะไม่ได้มาจากเจตจำนงตน แต่มาจากพระ
เยซูคริสต์กับพระวิญญาณแห่งชีวิต (6:6-14; 7:24-8:4, 23)

หัวข้อพิเศษ: 'อิสราเอลทั้งปวงจะได้รับพร'

'อิสราเอลทั้งปวง' ใน 11:26 มีความเห็นหลักว่าเป็นยิวที่ทรงเลือกตลอดประวัติศาสตร์ คริสตจักรซึ่งประกอบด้วยยิวกับต่างชาติ หรือการกลับใจสู่ชาวประเสริฐอย่างกว้างขวางของชนชาติยิวหลังจำนวนต่างชาติครบ เพราะบริบทยังแยกอิสราเอลจากต่างชาติและมอง 'การรับพวกเขา' ความเห็นสุดท้ายจึงมีน้ำหนัก แต่ไม่ได้หมายความว่ายิวทุกคนโดยไม่มีข้อยกเว้นจะรอด หรือมีทางรอดนอกพระคริสต์ (11:12, 15, 25-32; ดักลาส เจ. มู, 『โรม』 11:25-27)

คำอุปมาต้นมะกอกห้ามความเยอหยิ่งของคริสตจักรต่างชาติกับการต่อต้านยิว ต่างชาติถูกตอگیงโดยพระคุณจึงต้องยืนด้วยความยำเกรงกับขอบพระคุณ (11:17-24) พร้อมกันนั้นห้ามเปลี่ยนพระประสงค์พระเจ้าต่ออิสราเอลชาติเป็นการรับรองทุกนโยบายของรัฐสมัยใหม่โดยไม่มีเงื่อนไข ความรอดประทานโดยความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น และพระเมตตาพระเจ้าปิดการรอดของทั้งยิวกับต่างชาติ (10:9-13; 11:30-36)

1 โครินธ์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

1 โครินธ์เป็นจดหมายอภิบาลที่เปาโลตอบด้วยข่าวประเสริฐต่อการแตกแยก ความสับสนศีลธรรม และคำถามเรื่องการนมัสการ ของปะธาน และการคืนพระชนม์ในคริสตจักรที่เขาตั้ง แม้จัดการหลายปัญหาที่ละเอียดอ่อน ศูนย์กลางมีหนึ่งเดียวคือพระคริสต์ผู้ถูกตรึงและคืนพระชนม์ทรงกำหนดอัตลักษณ์ ปัญญา ความบริสุทธิ์ ความรัก และความหวังของคริสตจักร คริสตจักรไม่ใช่กลุ่มที่ทำซ้ำการแข่งขันฐานะกับอวดสิทธิแบบโลก แต่เป็นคริสตจักรของพระเจ้าซึ่งเป็นพระกายเดียวในพระวิญญาณ ให้เกียรติอวัยวะอ่อนแอและทำทุกสิ่งด้วยความรัก (1:2, 18-31; 12:12-27; 16:14)

2. ชื่อหนังสือ

‘1 โครินธ์’ หมายถึงจดหมายตามสารบบฉบับแรกที่เปาโลส่งแก่คริสตจักรโครินธ์ แต่ไม่ใช่จดหมายฉบับแรกที่เคยมี เพราะเปาโลกล่าวว่าเคยเขียนห้ามคบคนล่วงประเวณีมาก่อน (5:9) คำว่า ‘ฉบับแรก’ จึงใช้แยกจาก 2 โครินธ์ซึ่งรักษาไว้ในสารบบ ไม่ได้หมายถึงฉบับแรกของจดหมายทุกฉบับระหว่างเปาโลกับคริสตจักร

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ผู้ส่งคือเปาโลซึ่งทรงเรียกเป็นอัครทูตตามพระทัยพระเจ้า กับ โสสเธเนส พี่น้อง (1:1) ความทรงจำส่วนตัว แผนเดินทาง การกล่าวถึงทิโมธี อปอลโล และสเทพานัส รวมทั้งความสอดคล้องกับพันธกิจโครินธ์-เอเฟซัสในกิจการ สนับสนุนเปาโลอย่างมั่นคง เขากล่าวว่าจะอยู่เอเฟซัสถึงเพ็นเทคอสต์แล้วผ่านมาซิโดเนียไปโครินธ์ (16:5-9) จึงน่าจะเขียนที่เอเฟซัสราว ค.ศ. 53-55 ระหว่างการเดินทางพันธกิจครั้งที่สาม (กจ. 19; เดวิด อี. การ์แลนด์, บทนำ '1 โครินธ์'; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 'บทนำพันธสัญญาใหม่')

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

โครินธ์เป็นเมืองหลวงอาคาญาของโรมและเมืองค้าระหว่างสองท่าเรือ ความมั่งคั่ง การแข่งขันฐานะ วาทศิลป์ และศาสนาหลากหลายกระทบคริสตจักร เปาโลอยู่ราวสิบแปดเดือนในการเดินทางครั้งที่สอง ทำงานกับอาควิลากับปริสซิลลาและตั้งคริสตจักร (กจ. 18:1-18) ต่อมาเขาได้ข่าวความขัดแย้งจากคนของโคลเอ และได้รับคำถามเรื่องสมรส เนื้อบวชารูปเคารพ การนมัสการ และของประทานผ่านจดหมายกับคณะสเทพานัส (1:11; 7:1; 8:1; 12:1; 16:17) จุดประสงค์คือกล่าวโทษพรรคพวก การร่วมประเวณีในครอบครัว คดีความ เสรีเพศ รูปเคารพ การแบ่งชนชั้นในอาหารองค์พระผู้เป็นเจ้า การแข่งขันของประทาน และ

การปฏิเสธการคืนพระชนม์ เพื่อฟื้นคริสตจักรเดียวที่บริสุทธิ์และสร้าง
กันด้วยความรักได้ข่าวประเสริฐทางเซนกับการคืนพระชนม์

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของเดวิด อี. การ์แลนด์ 1:1-9 เป็นคำ
ท้าทายกับขอบพระคุณ 1:10-4:21 แก่พรรคพวกกับปัญญาโลกด้วย
ปัญญาทางเซน 5:1-6:20 ว่าด้วยลวงประเวณี วินัยคริสตจักร คดี
ความ และความบริสุทธิ์ของร่างกาย บทที่ 7 ว่าด้วยสมรส หย่าร้าง
โสด และการทรงเรียก 8:1-11:1 ตัดสินเนื้อรูปเคารพกับเสรีภาพด้วย
ความรัก ความล้มเหลวอิสราเอล และแบบอย่างเปาโล 11:2-34 ว่า
ด้วยนมัสการสาธารณะกับการแตกแยกในอาหารองค์พระผู้เป็นเจ้า
12:1-14:40 อธิบายของประทานหลากหลายจากพระวิญญาณองค์
เดียว พระกายเดียว ความรัก และนมัสการมีระเบียบ บทที่ 15 ว่าด้วย
การคืนพระชนม์พระคริสต์กับร่างกายธรรมิกชน บทที่ 16 กล่าวถึงเงิน
ถวาย แผนเดินทาง ผู้ร่วมงาน และคำหนุนใจสุดท้าย

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ถ้อยคำทางเซนดูโง่แก่ผู้พินาศ แต่เป็นฤทธิ์พระเจ้าสำหรับผู้รอด พระเจ้า
ทรงเรียกคนอ่อนแอกับต่ำต้อยเพื่อยกเลิกการอวดมนุษย์ และทรงทำ
พระคริสต์เป็นปัญญา ความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ และการไถ่ของ
ธรรมิกชน (1:18-31) พันธกิจจักรทูตก็ไม่ใช่การอวดวาทคิลป์หรือ
บูชาบุคคล แต่เป็นหน้าที่ผู้ดูแลซึ่งประกาศพระคริสต์ผู้ถูกตรึงด้วยฤทธิ์

พระวิญญาณ (2:1-5; 3:5-9; 4:1-7) การตั้งพรคตามผู้นำหรือวางความสำเร็จกับอำนาจเหนือกางเขนจึงขัดขวางประเสริฐ

ร่างกายที่ทรงช่วยเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นพระวิหารพระวิญญาณ และอวัยวะพระคริสต์ซึ่งทรงซื้อด้วยราคา (6:12-20) พระคุณไม่อนุญาตเสรีเพศหรือทำสิทธิเลือกตนเป็นเด็ดขาด แต่ให้ถวายพระสิริด้วยร่างกาย สมรสกับโสดเป็นของประทานต่างกัน สมรสไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณต่ำกว่า และโสดไม่ใช่ชั้นสูงกว่า (7:1-9) ท่ามกลางความลำบากปัจจุบันกับรูปโลกที่กำลังผ่านไป ทุกคนสัตย์ซื้อต่อการทรงเรียกหากทาสมีโอกาเป็นไทก็ใช้ได้ และอย่าเป็นทาสมนุษย์ (7:17-24)

พระวิญญาณทำให้สารภาพพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและแจกของประทานหลากหลายเพื่อประโยชน์ร่วม (12:3-11) ในพระกายเดียวอวัยวะที่ดูอ่อนแอกลับจำเป็นกว่า เกณฑ์คุณค่าของของประทานไม่ใช่ประสบการณ์เร้าใจหรืออำนาจต่อสาธารณะ แต่คือสร้างคริสตจักรหรือไม่ (12:12-27; 14:1-19) หากไร้ความรัก ภาษาแปลก ๆ คำพยากรณ์ ความรู้ และการเสียสละก็ไม่มีค่า ความรักไม่ใช่อารมณ์ที่แทนของประทาน แต่เป็นทางดีที่สุดในการใช้ของประทานแบบพระคริสต์ (12:31-13:13) พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความวุ่นวายแต่แห่งสันติ การนมัสการจึงรักษาทั้งเสรีภาพพระวิญญาณกับระเบียบชุมชน (14:26-40)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

อิสราเอลในถิ่นทุรกันดารอยู่ได้เมฆกับทะเล รับบัปติศมาเข้าในโมเสส และกินดื่มน้ำจากวิญญาน แต่ล้มเพราะรูปเคารพ ล่วงประเวณี ทดลองและบ่น นี่เตือนคริสตจักรว่าหมายพันธสัญญาอย่างบัปติศมากับอาหารองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ปกป้องความไม่เชื่อกับเสรีเพศโดยอัตโนมัตินะ (10:1-12) พระคริสต์ถูกถวายเป็นลูกแกะปัสกา และคริสตจักรเป็นแป้งก้อนใหม่ทั้งเชื้อเก่าและฉลองด้วยความจริงใจ (5:6-8) อาหารองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นโต๊ะพันธสัญญาใหม่ซึ่งมีส่วนในพระกายกับพระโลหิต เป็นขนมปังเดียวและพระกายเดียว และประกาศความตายของพระองค์จนเสด็จมา (10:16-17; 11:23-26)

การคืนพระชนม์คือความสำเร็จประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ เพราะพระคริสต์ผลแรกทรงเป็นขึ้น ผู้เป็นของพระองค์ก็จะเป็นขึ้นเมื่อเสด็จมา ศัตรูสุดท้ายคือความตายจะถูกทำลายและพระเจ้าทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง (15:20-28) ร่างกายปัจจุบันหวานอย่างเน่าเปื่อย อ่อนแอ และไร้เกียรติ แต่ถูกยกขึ้นเป็นร่างกายไม่เน่า มีสง่าราศีและฤทธิ์ภายใต้พระวิญญาน การคืนพระชนม์ของร่างกายไม่ใช่วิญญานหนีจากโลก แต่เป็นชัยชนะพระเจ้าผู้ไถ่การทรงสร้างกับร่างกาย และเป็นเหตุว่างานธรรมิกชนในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่สูญเปล่า (15:35-58)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐ 1 โครินธ์คือคำประกาศอัครทูตว่า พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของเราตามพระคัมภีร์ ถูกฝัง เป็นขึ้นวันที่สามตามพระคัมภีร์ และปรากฏต่อพยานมากมายทั้งเปาโล (15:1-11) พระคริสต์ผู้ถูกตรึงคือฤทธิ์พระเจ้าที่พลิกปัญญาโลก เป็นความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ และการไถ่ของธรรมิกชน และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สร้างร่างกายประชากรด้วยราคา (1:18-31; 6:19-20) อาดัมสุดท้ายผู้สิ้นพระชนม์ชนะความตาย ให้ชีวิตประชากร และหลังปราบอำนาจทั้งสิ้น ถวายอาณาจักรแก่พระบิดา (15:20-28, 45-49) ข่าวประเสริฐไม่เพียงช่วยบุคคล แต่ทำคริสตจักรแตกแยกเป็นพระกายเดียว จำกัดเสรีภาพด้วยความรัก ให้เกียรติสมาชิกยากจน และตั้งมั่นต่อความตาย

9. วิธีอ่าน

อย่าอ่าน 1 โครินธ์เป็นสมุดกฎสำหรับปัญหาไม่เกี่ยวข้องกัน แต่ดูว่าคำตอบทั้งหมดเชื่อมกับกางเขน การคืนพระชนม์ การเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ และการสร้างคริสตจักร วลี ‘ทุกสิ่งทำได้’ ‘เป็นการดีที่ขายไม่แต่ต้องหญิง’ และ ‘รูปเคารพไม่มีอะไร’ อาจเป็นคำขวัญชาวโครินธ์ที่เปาโลยกมาแก้ ไม่ใช่คำสั่งเด็ดขาดของเขา จึงต้องดูบริบทกับโครงสร้างโต้ตอบ (6:12; 7:1; 8:1, 4; เดวิด อี. การ์แลนด์, 『1 โครินธ์』) ความรู้ที่ไร้รักทำให้หยิ่ง แต่ความรักสร้างชุมชน

อย่าเท่าภาษาแปลก ๆ กับคำพยากรณ์ตรงกับประสบการณ์กลุ่มใดในปัจจุบัน หรือทำรายการของประทานเป็นตารางตายตัวซึ่งต้องปรากฏ

เหมือนกันทุกยุค ใจกลางขัดคือของประทานทั้งหมดมาจากพระ
วิญญาณองค์เดียว ยกพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และใช้มีระเบียบ
เพื่อประโยชน์ร่วมกับสร้างคริสตจักร (12:3-11; 14:12, 26-33)
‘บัพติศมาเพื่อคนตาย’ ใน 15:29 ก็ยืนยันไม่ได้ว่าเป็นพิธีบัพติศมา
แทนที่เปาโลรับรอง การปฏิบัติแต่ไม่ขัด และเหตุผลของเปาโลไม่ได้สั่ง
แต่ชี้ความขัดแย้งของผู้ทำสิ่งนั้นพร้อมปฏิเสธการคืนพระชนม์ของ
ร่างกาย (กอร์ดอน ดี. พี, 『1 โครินธ์』 15:29; เดวิด อี. การ์แลนด์, 『1
โครินธ์』 15:29)

หัวข้อพิเศษ: ผู้หญิงกับการนมัสการสาธารณะ—อ่านบทที่ 11 กับ 14 ร่วมกัน

11:5 ตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงว่าผู้หญิงอธิษฐานและพยากรณ์ในนมัสการ
สาธารณะโดยรักษามรดกฐานเกียรติเรื่องศีรษะสมัยนั้น ดังนั้นหาก
อ่าน ‘ให้ผู้หญิงเงียบในคริสตจักร’ ใน 14:34-35 เป็นการห้ามผู้หญิง
ทุกคนอธิษฐาน พยากรณ์ หรือพูดโดยเด็ดขาด ย่อมขัดกันในจดหมาย
เดียว บทที่ 14 สั่งคนพูดภาษาแปลก ผู้พยากรณ์ และผู้หญิงให้
เงียบในสถานการณ์เฉพาะ จึงมีน้ำหนักกว่าคำพูดปัญหาคือคำถามไ้
ระเบียบระหว่างการวินิจฉัยคำพยากรณ์ หรือคำพูดที่โค่นอำนาจอย่าง
วุ่นวาย (11:2-16; 14:26-35; เดวิด อี. การ์แลนด์, 『1 โครินธ์』
11:5; 14:34-35)

ขณะเดียวกันอย่าลบลบข้อความว่าไม่เกี่ยวกับวัฒนธรรมวันนี้ เปาโลยืนยัน
การพึ่งกันของชายกับหญิง ‘ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ พร้อมคำนี้ระเบียบ

การทรงสร้าง เกียรติ ระเบียบ และการสร้างชุมชนในนมัสการ (11:8-12; 14:33, 40) แม้ในคริสตจักรสายปฏิรูปมีความต่างเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคำอธิษฐานกับคำพยากรณ์สาธารณะของผู้หญิง และตำแหน่งคริสตจักร บทนำนี้จึงไม่ตัดสินทุกรายละเอียด สิ่งขัดคือ ห้ามทั้งการมองข้ามของประธานผู้หญิงหรือใช้ข้อความความเจ็บปวดบ่งการทำร้าย และการยกเลิกระเบียบนมัสการกับการอภิปราย ตำแหน่งอัครทูตว่าเป็นเพียงปัญหาอำนาจ (คำอธิบาย 1 คร. 11:2-16; 14:33-35 ใน 『พระคัมภีร์ศึกษาสายปฏิรูป』)

2 โครินธ์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

2 โครินธ์เป็นจดหมายอภิบาลที่เปิดเผยความเป็นอัครทูตแท้กับพันธกิจพันธสัญญาใหม่ ระหว่างความสัมพันธ์บาดเจ็บของเปาโลกับคริสตจักร ได้รับการฟื้นฟูผ่านการกลับใจกับการหนุนใจ คนสงสัยความสัตย์ซื่อกับความเป็นอัครทูตเพราะเขาเปลี่ยนแผนเดินทางและดูอ่อนแอ แต่เปาโลแก้ว่า กางเขนพระคริสต์กำหนดรูปแบบพันธกิจ ดังนั้นฤทธิ์พระเจ้าในความอ่อนแอคือเครื่องหมายพันธกิจแท้ การหนุนใจ น้ำตา การอภัย ความบริสุทธิ์ การคืนดี การถวายเป็นของถวาย และสิทธิอำนาจที่เสียสละตน ประกอบเป็นพันธกิจข่าวประเสริฐกับรูปคริสตจักร

2. ชื่อหนังสือ

‘2 โครินธ์’ หมายถึงจดหมายตามสารบบฉบับที่สองที่เปาโลส่งแก่คริสตจักรโครินธ์ แต่เพราะเขากล่าวถึงจดหมายก่อน 1 โครินธ์และ ‘จดหมายเข้มงวด’ ที่เขียนด้วยน้ำตา ในลำดับจดหมายจริงอาจเป็นอย่างน้อยฉบับที่สี่ (1 คร. 5:9; 2 คร. 2:3-4; 7:8-12) คำว่า ‘ฉบับที่สอง’ จึงบอกลำดับสารบบปัจจุบัน และหนังสือสะท้อนประวัติยาวของความขัดแย้ง การเยียม จดหมาย และผู้ส่งสาร มากกว่าเป็นภาคต่อเรียบง่าย

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ผู้ส่งคือเปาโลซึ่งเป็นอัครทูตพระคริสต์เยซูตามพระทัยพระเจ้า กับทิโมธีพี่น้อง ผู้รับคือคริสตจักรพระเจ้าในโครินธ์และธรรมิกชนทั่วอาคาเซีย (1:1) คำพยานเจาะจงเรื่องความทุกข์ การเดินทาง ทิตัส เงินถวาย และความสัมพันธ์ซับซ้อนกับโครินธ์สนับสนุนเปาโลอย่างมาก หลังออกจากเอเฟซัส เขาผ่านโตรอัสกับมาซิโดเนีย และได้ข่าวการกลับใจจากทิตัส จึงน่าจะเขียนในมาซิโดเนียราว ค.ศ. 55-56 ขณะเตรียมเยี่ยมครั้งที่สาม (2:12-13; 7:5-16; 8:1; กจ. 20:1-2; พอล บาร์เน็ตต์, บทนำ '2 โครินธ์')

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

หลัง 1 โครินธ์ เปาโลเยี่ยมอย่างเจ็บปวดและส่งจดหมายเข้มงวดด้วยความโศกกับน้ำตาผ่านทิตัส คนส่วนใหญ่กลับใจและทำวินัย แต่ผู้ใช้คู่แข่งจากภายนอกอาจจดหมายรับรอง วาทศิลป์ ประสพการณ์ฝ่ายวิญญาณ และคุณสมบัติยิว พร้อมโจมตีความอ่อนแอ การรับใช้ไม่รับค่าตอบแทน และแผนเดินทางเปลี่ยนของเปาโล ขณะประกาศพระเยซูอื่นกับชาวประเสริฐอื่น (2:1-11; 3:1; 7:8-12; 10:10-12; 11:4-23) เปาโลมุ่งยืนยันการคืนดีกับคริสตจักรส่วนที่กลับใจ ให้อยากโทษผู้ถูกวินัย ทำเงินถวายเพื่อธรรมิกชนเยรูซาเล็มให้สำเร็จ และปกป้องความเป็นอัครทูตแบบกางเขนต่อมาตรฐานอัครทูตเท็จเพื่อเตรียมเยี่ยมครั้งที่สาม

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของพอล บาร์เน็ตต์ 1:1-11 เป็นคำท้าทายกับการหนุนใจในความทุกข์ 1:12-2:13 เป็นคำแก้ส่วนตัวเรื่องแผนเดินทาง จดหมายด้วยน้ำตา และการอภัย 2:14-7:4 อธิบายพันธกิจอัครทูตผ่านกลิ่นหอมพระคริสต์ สง่าราศีพันธสัญญาใหม่ ภาชนะดิน สิ่งนิรันดร์ที่มองไม่เห็น พันธกิจคืนดี และความบริสุทธิ์ 7:5-9:15 กล่าวถึงข่าวการกลับใจจากทิดส์กับเงินถวายเพื่อเยรูซาเล็ม 10:1-13:13 ตอบผู้แข่งขันกับอัครทูตเท็จซึ่งดูหมิ่นความอ่อนแอ กล่าวถึงการรอดอย่างคนโง่ผ่านทุกข์ นิमित และนามในเนื้อ แล้วจบด้วยการเยี่ยมใกล้ การตรวจตน และพระพรสุดท้าย

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งการหนุนใจทั้งปวง ไม่ได้พาธรรมิกชนพ้นความทุกข์ทุกครั้ง แต่หนุนใจท่ามกลางทุกข์และให้ใช้การหนุนใจที่ได้รับหนุนคนอื่น (1:3-7) ความทุกข์เหมือนคำตัดสินตายของเปาโลสอนให้ไม่พึ่งตนแต่พึ่งพระเจ้าผู้ทำคนตายเป็นขึ้น (1:8-11) ความทุกข์อัครทูตไม่ใช่หลักฐานว่าชาวประเสริฐล้มเหลวหรือขาดความเชื่อ แต่เป็นทางซึ่งความทุกข์กับการหนุนใจพระคริสต์ไหลสู่คริสตจักร คริสตจักรไม่ทำความทุกข์ให้โรแมนติก แต่ประคองกันด้วยการหนุนใจ พระเจ้ากับคำอธิษฐานชุมชน

พันธกิจพันธสัญญาใหม่คือจดหมายพระคริสต์ที่พระวิญญาณเขียนบนใจ ไม่ใช่เพียงตัวอักษรบนแผ่นหิน และเป็นพันธกิจสง่าราศียิ่งกว่าที่นำ

ความชอบธรรมกับชีวิตแทนการกล่าวโทษ (3:1-11; ยรม. 31:31-34; อสค. 36:26-27) นี้ไม่ได้หมายความว่าพันธสัญญาเดิมหรือธรรมบัญญัติศีลธรรมชั่ว แต่หมายความว่าธรรมบัญญัติให้คนบาปมีชีวิตไม่ได้ และเป้าพันธสัญญาสำเร็จในพระคริสต์กับพระวิญญาณเท่านั้น เมื่อหันหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ่าคลุมถูกถอดและธรรมิกชนมองสง่าราศีองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วถูกเปลี่ยนเป็นพระฉายาโดยพระวิญญาณ (3:12-18) ผู้รับใช้ข่าวประเสริฐไม่ขายพระวาระปนเป แต่สำแดงความจริงขัดต่อมโนธรรม (2:17; 4:1-6)

ทรัพย์ข่าวประเสริฐอยู่ในคนอ่อนแอเหมือนภาชนะดิน เพื่อแสดงว่าฤทธิ์เหนือธรรมดามาจากพระเจ้า (4:7) ร่างเปาโลสำแดงความตายพระเยซู และผ่านการรับใช้ที่ตายต่อตน ชีวิตพระเยซูทำงานในคริสตจักร (4:8-15) สิทธิอำนาจจักรทูตแต่ไม่ครอบงำหรืออวดเกียรติตน แต่มอบตนสร้างคริสตจักรและอวดฤทธิ์พระคริสต์ที่อยู่ในความอ่อนแอ (10:8; 12:9-10; 13:4) เกณฑ์แยกผู้รับใช้ไม่ใช่ชนิดกับฤทธิ์เอง แต่คือข่าวประเสริฐถูกต้อง ความอดทนในทุกข์ ลักษณะบริสุทธิ์ และการรับใช้

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

พระสัญญาทั้งหมดของพระเจ้าเป็น ‘ใช่’ ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงประทับตราธรรมิกชนด้วยพระวิญญาณและให้พระองค์เป็นมัดจำมรดกในใจ (1:18-22) สง่าราศีพระเจ้าที่ฉายบนพระพักตร์พระคริสต์ส่องถาวรในพันธสัญญาใหม่ ยิ่งกว่าสง่าราศีจากบนหน้าโมเสส และพระ

วิญญาณถอดผ้าคลุมใจให้เสรีภาพกับการเปลี่ยน (3:7-18; 4:6) เมื่ออยู่ในพระคริสต์ การทรงสร้างใหม่เริ่มและพระเจ้าทรงทำโลกคืนดีกับพระองค์ (5:17-19) แม้เดี๋ยวนี้ปัจจุบันพัง ธรรมชาติของมนุษย์ที่ประทับนิรันดร์กับชีวิตคืนพระชนม์ที่พระเจ้าจะประทาน จึงมองไม่ใช่สิ่งเห็นแต่สิ่งนิรันดร์ที่มองไม่เห็น (4:16-5:10)

เงินถวายมาซิโดเนียกับอาคา야ไม่ใช่เพียงระดมทุน แต่เป็นสามัคคีธรรมแห่งพระคุณซึ่งแสดงว่ายิวกับต่างชาติเป็นประชากรเดียวในพระคริสต์ ข้าพประเสริฐว่าพระคริสต์ผู้มั่งคั่งทรงยอมยากจนเพื่อเราเป็นฐานความใจกว้างสมัครใจ ความเท่าเทียมไม่ใช่บังคับให้ทุกคนมีทรัพย์เท่ากัน แต่ให้ความอุดมของอวัยวะหนึ่งเติมความขาดอีกอวัยวะในชุมชนพันธสัญญา (8:1-15; 9:6-15) ผู้ร่วมงานโปร่งใสกับการจัดการรับผิดชอบรักษาความน่าเชื่อถือเงินถวาย (8:16-24)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเจ้าทรงทำพระคริสต์ผู้ไม่รู้จักบาปให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อเราจะเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ (5:21) พระคริสต์สิ้นพระชนม์ในความอ่อนแอทางชนแต่ทรงพระชนม์ด้วยฤทธิ์พระเจ้า ทรงมั่งคั่งแต่ยอมยากจนเพื่อเรา เพื่อเราจะมั่งคั่งด้วยความยากจนของพระองค์ (8:9; 13:4) ความตายของพระองค์แทนทุกคน ทำให้ผู้มีชีวิตไม่อยู่เพื่อตน แต่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ (5:14-15) พระเจ้าทรงคืนโลกดีกับพระองค์ในพระคริสต์ และมอบถ้อยคำกับพันธกิจคืนดีแก่อัครทูตและคริสตจักรให้หวังวนว่า ‘จงคืนดีกับพระเจ้า’ (5:18-20)

9. วิธีอ่าน

อย่าใช้ 2 โครินธ์เป็นคู่มือให้ผู้นำสำเร็จปกป้องอำนาจจากผู้วิจารณ์ การแก้ของเปาโลไม่ใช่โฆษณาตนเพื่อรักษาศักดิ์ศรี แต่เป็น ‘การอวดอย่างคนโง่’ ที่จำเป็นเพื่อปกป้องคริสตจักรจากชาวประเสริฐอื่นและตั้งเป็นเจ้าสาวบริสุทธิ์แด่พระคริสต์ (10:8; 11:1-4; 12:11-19) เขาอวดความอ่อนแอกับทุกข์มากกว่าวิวรรณ์ และใช้สิทธิอำนาจสร้าง ไม่ทำลาย ผู้นำที่อ้าง ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงใช้’ เพื่อปิดบังการลวงละเมิดการเงิน เพศ หรืออำนาจ ไม่เหมือนเปาโล แต่เหมือนอัครทูตเท็จซึ่งทำคนเป็นทาสและแสวงประโยชน์ (11:13-20)

ตัวบทไม่ยืนยันว่า ‘หนามในเนื้อ’ เป็นโรค ปัญหาสายตา ผู้ข่มเหง หรือการโจมตีฝ่ายวิญญาณ อยู่าระบุเป็นโรคเฉพาะหรือทำเป็นสูตรสากลว่า ความทุกข์ทุกอย่างจะไม่ถูกนำออก แต่ยึดใจกลางว่า เปาโลขอสามครั้งให้เอาออกและรับคำตอบ ‘พระคุณของเราเพียงพอสำหรับเจ้า’ จึงเรียนรู้ฤทธิ์พระคริสต์ซึ่งอยู่ในความอ่อนแอ (12:7-10; พอล บาร์เน็ตต์, ‘2 โครินธ์’ 12:7) ‘สิ่งทรงสร้างใหม่’ ก็ไม่ใช่เพียงเปลี่ยนภายในบุคคล แต่เป็นมุมมองใหม่ต่อคนในระเบียบการทรงสร้างใหม่และการคืนดีซึ่งเริ่มด้วยความตายกับการคืนพระชนม์พระคริสต์ (5:14-21)

หัวข้อพิเศษ: 2 โครินธ์เป็นจดหมายฉบับเดียวหรือไม่

นักวิชาการเชิงวิพากษ์บางคนเห็นว่าเป็นการรวมหลายจดหมาย เพราะ 2:14-7:4 ขัดจังหวะเรื่องเดินทาง บทที่ 8 กับ 9 แนะนำเงินถวายซ้ำ และน้ำเสียงเข้มในบทที่ 10-13 ต่างจากการคืนดีบท 1-9 โดยเฉพาะ

มีการเสนอแพร่หลายว่าบท 10-13 เป็นส่วน ‘จดหมายเข้มงวด’ ที่กล่าวใน 2:3-4 กับ 7:8 แต่ต้นฉบับที่มีอยู่ถ่ายทอด 2 โครินธ์เป็นจดหมายเดียว และความเปลี่ยนแปลงน้ำเสียงอธิบายได้จากสถานการณ์อภิบาลที่เปาโลพูดต่างต่อคนส่วนใหญ่ที่กลับใจกับส่วนน้อยซึ่งยังขัดขึ้นและตามอัครทูตเท็จ (พอล บาร์เน็ตต์, บทนำ ‘2 โครินธ์’; เมอร์รีย์ เจ. แฮร์ริส, บทนำ ‘2 โครินธ์’)

2:14-7:4 ไม่ใช่ข้อความแทรกง่าย ๆ แต่เป็นวงเล็บศาสนศาสตร์ใหญ่ระหว่างความกังวลที่โตรัสกับการหนุนใจในมาซิโดเนีย อธิบายว่าทำไมพันธกิจพันธสัญญาใหม่ของเปาโลสำเร็จผ่านทุกข์กับการคิดดี การข้ามบท 8 กับ 9 อ่านได้เป็นวาทศิลป์ที่หนุนแบบอย่าง การเตรียมและศาสนศาสตร์ของเงินถวายทีละชั้น มากกว่าเป็นหลักฐานขึ้นจากจดหมายต่างคริสตจักร เราไม่จำเป็นต้องถือความเป็นไปได้ของการเรียบเรียงทุกแบบเป็นการปฏิเสธการตั้งใจ แต่หากไร้หลักฐานตัดสิน ควรอ่านเป็นกระแสนอภิบาลซับซ้อนของจดหมายเดียวตามรูปแบบมากกว่าแยกเป็นเอกสารสมมติหลายชิ้น (เดวิด อี. การ์แลนด์, บทนำ ‘2 โครินธ์’; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, ‘บทนำพันธสัญญาใหม่’)

กาลาเทีย

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

กาลาเทียเป็นจดหมายอภิบาลเชิงโต้แย้งที่เปาโลส่งถึงหลายคริสตจักรในกาลาเทีย เพื่อปกป้องความจริงของข่าวประเสริฐและประกาศเสรีภาพกับชีวิตในพระวิญญาณซึ่งชาวนั้นก่อ ต่อครูที่เรียกร้องให้ผู้เชื่อต่างชาติรับเข้าสู่หนัดกับประเพณีธรรมบัญญัติเป็นเงื่อนไขจำเป็นแห่งความรอด เปาโลยืนยันว่ามนุษย์ได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และมีส่วนพระพรอับราฮัมกับพระสัญญาพระวิญญาณ น้ำเสียงรุนแรงไม่ใช่เพื่อรักษาคักดิ์ศรีส่วนตัว แต่สะท้อนความร้ายแรงที่ความจริงข่าวประเสริฐกับเอกภาพคริสตจักรกำลังเสี่ยง

2. ชื่อหนังสือ

‘กาลาเทีย’ หมายถึงจดหมายที่ส่งถึงคริสตจักรหลายแห่งในเขตกาลาเทีย (1:2) ‘กาลาเทีย’ อาจหมายถึงเขตชาวกอลที่ตั้งในตอนกลางเหนือของเอเชียน้อย หรือทั้งมณฑลกาลาเทียของโรม แบบแรกเป็นทฤษฎีกาลาเทียเหนือ แบบหลังเป็นกาลาเทียใต้ซึ่งรวมอันทิโอกแวนปีสิเดีย อโคเนียม ลิสตรา และเดอร์บีที่เปาโลเยี่ยมในการเดินทางแรก แม้พื้นที่ผู้รับยังถกเถียง สารข่าวประเสริฐของจดหมายไม่เปลี่ยน

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

จดหมายระบุอัครทูตเปาโลเป็นผู้เขียน และเป็นพยานบุรุษที่หนึ่งถึงการกลับใจ การเย้าเยาะเย้ยเยาะเย้ย การพบเปโตร และเหตุการณ์อันมหัศจรรย์ การประพันธ์ของเปาโลได้รับการยอมรับมั่นคงจากลีลา ศาสนศาสตร์ และคำพยานคริสตจักรแรก หากรับกาลาเทียได้ อาจเป็นจดหมายต้นราว ค.ศ. 48-49 หลังเดินทางแรกและก่อนสภาเยรูซาเล็ม หากรับกาลาเทียเหนือ อาจเขียนกลางคริสต์ทศวรรษ 50 วันยังขึ้นกับว่าจะเชื่อมการเย้าเยาะในบท 2 กับครั้งใดในกิจการ จึงยืนยันยาก (ชเว กัปจัง, 『กาลาเทีย』; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

หลังเปาโลประกาศข่าว ครุอื่นเข้าคริสตจักรและอ้างว่าผู้เชื่อต่างชาติต้องเข้าสู่หน้ดและรักษารัษษารณบัญญัติโมเสสจึงเป็นลูกหลานอับราฮัมเต็มที ดูเหมือนพวกเขาพยายามลดข่าวประเสริฐกับสิทธิอัครทูตของเปาโล เปาโลไม่ได้โจมตีชาวยิวหรือพันธสัญญาเดิมเอง ปัญหาคือการเพิ่มการเข้าสู่หน้ดกับการประพฤดิธรรมบัญญัติเป็นเงื่อนไขของการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมและการเป็นประชากรพันธสัญญา นอกเหนือจากเขนพระคริสต์กับความเชื่อ เขาจึงชี้ว่าสิทธิอัครทูตกับข่าวประเสริฐมาจากวิวนพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่มนุษย์ และยืนยันว่าต่างชาติก็เป็นบุตรพระเจ้ากับลูกหลานอับราฮัมโดยความเชื่อ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-10 ตำนานคริสตจักรที่ตามข่าวประเสริฐอื่นทันทีหลังคำท้าทาย
1:11-2:21 ปกป้องข่าวกับสิทธิอัครทูตผ่านเรื่องที่เปาโลรับข่าว การ
ยอมรับจากอัครทูตเยรูซาเล็ม และการดำเนินเปโตรที่อันทิโอก 3:1-
4:31 ให้เหตุผลการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อจาก
ประสบการณ์รับพระวิญญาณ ความเชื่อกับพระสัญญาอับราฮัม คำสาป
กับบทบาทชั่วคราวของธรรมบัญญัติ การเป็นบุตรกับมรดก และภาพส
การ-ซารห์ 5:1-6:10 หนุนให้ยืนมั่นในเสรีภาพคริสเตียน แต่รับใช้
กันด้วยความรัก เดินตามพระวิญญาณ ทั้งกิจการเนื้อหนัง และเกิดผล
พระวิญญาณ 6:11-18 เป็นบทสรุปลายมือเปาโลซึ่งตรงข้ามผู้โอ้อวด
เข้าสู่หนัด โดยอวดกางเขนพระคริสต์เท่านั้นและประกาศการทรงสร้าง
ใหม่

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางกาลาเทียคือการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ
คนบาปไม่ได้รับการยอมรับว่าชอบธรรมต่อพระเจ้าด้วยการประพฤติ
ธรรมบัญญัติ แต่ด้วยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (2:16) นี้ไม่ได้
ทำความเข้าใจเป็นผลงานใหม่ แต่หมายถึงความเชื่อเป็นมือเปล่าที่รับพระ
คริสต์กับความรอด เปาโลดำเนินเปโตรเพราะการร่วมโต๊ะไม่ใช่
มารยาทรอง แต่เป็นการกระทำซึ่งปฏิเสธในชีวิตชุมชนว่า ผู้เชื่อต่าง
ชาติได้รับความชอบธรรมกับฐานะเดียวกันในพระคริสต์

ธรรมบัญญัติไม่ใช่สิ่งชั่วซึ่งขัดพระสัญญาพระเจ้า แต่เปิดบาปและถูกเพิ่มเพราะการลวงละเมิด เพื่อคุ้มครองประชากรจนเชื้อสายตามพระสัญญา มา อย่างไรก็ตาม ให้อำนาจหรือประกาศว่าชอบธรรมไม่ได้

(3:19-25) หลังพระคริสต์มา การทำธรรมบัญญัติเป็นพรหมแดนประชากรพันธสัญญากับเครื่องมือการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมคือ ย้อนความก้าวหน้าประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ แต่เสรีภาพข่าวประเสริฐ ไม่ใช่เสรีเพศ พระวิญญาณก่อนความเชื่อซึ่งทำงานด้วยความรัก ให้ธรรมิกชนแบกภาระกันและเกิดผลพระวิญญาณ (5:6, 13-26; 6:2)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

พระเจ้าทรงประกาศข่าวประเสริฐล่วงหน้าแก่อับราฮัมว่า ทุกชาติจะรับพระพรในเขา (3:8) ธรรมบัญญัติที่มาจาก 430 ปีลบพระสัญญาซึ่งทรงตั้งก่อนไม่ได้ และพระสัญญามุ่งถึงพระคริสต์ผู้เป็นเชื้อสายอับราฮัม ในที่สุด (3:16-18) ผู้เป็นของพระคริสต์เป็นบุตรพระเจ้า ลูกหลานอับราฮัม และทายาทพระสัญญา แม้ต่างชาติ ฐานะสังคม หรือเพศ

(3:26-29) เมื่อเวลาครบ พระเจ้าทรงส่งพระบุตรมาไถ่ผู้ได้ธรรมบัญญัติ และส่งพระวิญญาณพระบุตรให้เรียก ‘อับบา พระบิดา’

(4:4-7) เครื่องหมายประชากรพันธสัญญาจึงไม่ใช่เข้าสู่หนทางเนื้อ แต่เป็นของพระคริสต์และดำเนิน โดยพระวิญญาณเป็นการทรงสร้างใหม่

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ในกาลาเทีย พระคริสต์ทรงมอบพระองค์ช่วยเราออกจากยุคชั่ว และทรงรับคำสาปธรรมบัญญัติแทนเมื่อถูกแขวนบนต้นไม้ (1:4; 3:13) จุดประสงค์คือให้พระพรอับราฮัมถึงคนต่างชาติและเราได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ (3:14) ผู้เชื่อถูกตรึงพร้อมพระคริสต์ จึงไม่อยู่ใต้การครอบครองตัวเก่าที่มีชีวิตด้วยความชอบธรรมตน แต่มีชีวิตโดยความเชื่อในพระบุตรพระเจ้าผู้ทรงรักและมอบพระองค์ (2:20) กางเขนจึงยกเลิกเหตุอวดการเข้าสู่หน้ดกับความสำเร็จศาสนา และทำให้มีเพียงการทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์ที่สำคัญ (6:14-15)

9. วิธอ่าน

อย่าอ่านกาลาเทียเป็นเอกสารต่อต้านยิวที่ทำธรรมเนียมบัญญัติกับพันธสัญญาเดิมไร้ค่า เป้าการโต้แย้งไม่ใช่ชนชาติยิว แต่เป็นคำสอนที่บิดข่าวโดยเรียกร้องเข้าสู่หน้ดกับการประพฤติธรรมบัญญัติจากคนต่างชาติเป็นเงื่อนไขการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมและเป็นสมาชิกพันธสัญญา คำว่า ‘เป็นอิสระจากธรรมเนียมบัญญัติ’ ก็ไม่ได้หมายถึงอยู่โดยไม่เกี่ยวพระประสงค์ทางศีลธรรม แต่ถูกปลดจากการกล่าวโทษกับการอวดเนื้อหนังเพื่อรับใช้ด้วยความรักในพระวิญญาณ อย่าใช้ ‘ภาพเปรียบเทียบ’ ฮาการ์กับซาร่าห์เป็นใบอนุญาตตีความเชิงอุปมาตามใจ แต่ให้อ่านเป็นการตีความอัครทูตซึ่งนำความต่างจริงเชิงประวัติศาสตร์การไถ่ระหว่างพระสัญญากับเนื้อหนังในปฐมกาลมาใช้กับข้อถกเถียงขณะนั้น

เอเฟซัส

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

เอเฟซัสเป็นหนึ่งในจดหมายจากเรือนจำของเปาโล ประกาศแผนความรอดอันกว้างใหญ่ที่พระเจ้าทรงทำในพระคริสต์และชีวิตคริสตจักรซึ่งสมควรกับพระคุณนั้น บทที่ 1-3 อธิบายการทรงเลือก การไถ่ ตราประทับพระวิญญาณ ความรอดโดยพระคุณ การคืนดียิว-ต่างชาติ และความล้ำลึกของคริสตจักร บทที่ 4-6 สอนว่าความรอดนั้นปรากฏในเอกภาพ ความบริสุทธิ์ ความรัก ปัญญา ครอบครั้ว ที่ทำงาน และสงครามฝ่ายวิญญาณอย่างไร แม้มีหลักคริสตจักรอุดม นี่ไม่ใช่เพียงโครงหลักคำสอน แต่เป็นจดหมายอภิบาลที่นำผู้รอดให้ดำเนินสมกับการทรงเรียก (กิล ชองนัม, 『อ่านเอเฟซัสอย่างไร』)

2. ชื่อหนังสือ

‘เอเฟซัส’ ตามธรรมเนียมประเพณีหมายถึงจดหมายแก่คริสตจักรเอเฟซัส เมืองศูนย์กลางเอเชียน้อยซึ่งมีชื่อเรื่องวิหารอาร์เทมิส เวทมนตร์ การค้า และการปกครอง และเป็นทีเปาโลรับใช้อย่างเข้มข้นราวสามปี (กจ. บทที่ 19-20) ต้นฉบับสำคัญบางฉบับไม่มีคำว่า ‘ในเอเฟซัส’ ที่ 1:1 และเนื้อหาทั่วไปพอใช้กับหลายคริสตจักร จึงอาจเป็นจดหมายเวียนให้คริสตจักรเอเชียน้อยอ่าน โดยมีเอเฟซัสเป็นศูนย์ แต่เรื่องนี้ไม่ลดความสัมพันธ์ตามธรรมเนียมกับเอเฟซัสหรือสิทธิอำนาจตามสารบบ

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

จดหมายระบุอัครทูตเปาโลเป็นผู้เขียน และเขาเรียกตนว่าเชลยของพระคริสต์เยซูเพื่อคนต่างชาติ (1:1; 3:1; 4:1; 6:20) บางคนใช้ลีลา ศัพท์ และความสัมพันธ์กับโคโลสีเสนอว่าเป็นนามแฝงของสาวกรุ่นหลัง แต่เมื่อพิจารณาคำพยานจดหมาย การยอมรับสม่าเสมอของคริสตจักรแรก และความต่อเนื่องศาสนศาสตร์เปาโล การถือว่าเปาโลเขียนเหมาะสมกว่า (ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』) ตามธรรมเนียมเขียนระหว่างถูกจำคุกที่โรมราว ค.ศ. 60-62 และส่งโดยทีกัส (6:21-22) แม้มีข้อเสนอเรือนจำเอเฟซัสหรือซีซารียา

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

คริสตจักรเอเฟซัสกับเอเชียน้อยมีทั้งยิวและต่างชาติ และอยู่ท่ามกลางรูปเคารพ เวทมนตร์ ความเสื่อมทางเพศ และอำนาจจักรวรรดิ เปาโลไม่หวั่นกลัววิกฤตเฉพาะเรื่องยาว แต่ภาวนาให้ผู้อ่านรู้สึกถึงพระพรฝ่ายวิญญาณกับอัตลักษณ์คริสตจักรในพระคริสต์ จุดประสงค์คือให้ตระหนักว่าได้รับความรอดโดยพระคุณและเป็นพระกายเดียว รักษาเอกภาพซึ่งพระวิญญาณทรงทำข้ามความเป็นศัตรูทางชาติและสังคม ถอดชีวิตคนเก่า เดินในความรัก ความสว่าง และปัญญา และยืนมั่นต่ออำนาจชั่วฝ่ายวิญญาณ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-14 สรรเสริญการทรงเลือกของพระบิดา การไถ่ของพระบุตร และ
ตราประทับพระวิญญาณ 1:15-23 อธิษฐานให้คริสตจักรรู้ความหวัง
กับฤทธิ์ของพระคริสต์ บทที่ 2 แสดงว่าคนบาปผู้ตายในบาปถูกทำให้มี
ชีวิตโดยพระคุณและสร้างเพื่อความดี ส่วนยิวกับต่างชาติถูกสร้างโดย
ทางเขนเป็นคนใหม่คนเดียวกับพระวิหารเดียว บทที่ 3 ว่าด้วยความล้า
ลึกที่ซ่อน พันธกิจเปาโลต่อคนต่างชาติ และคำอธิษฐานให้รู้ความรัก
พระคริสต์กับความเต็มเปี่ยมพระเจ้า 4:1-16 ว่าด้วยเอกภาพจากพระ
วิญญาณกับของประทานหลากหลายสร้างพระกาย 4:17-5:21 สอน
ถอดคนเก่า เดินในความรัก แสง และปัญญา พร้อมนมัสการอย่างเต็ม
ด้วยพระวิญญาณ 5:22-6:9 วางความสัมพันธ์ครอบคลุมกับงานใต้
การรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และ 6:10-24 จบด้วยยุทธภัณฑ์พระเจ้า
คำอธิษฐาน และคำท้าทาย

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ความรอดในเอเฟซัสเป็นพระคุณพระเจ้าตรีเอกภาพตั้งแต่ต้นถึงท้าย
พระบิดาทรงเลือกประชากรในพระคริสต์ก่อนวางรากโลกเพื่อให้บริสุทธิ์
พระบุตรทำการไถ่กับอภัยด้วยพระโลหิต และพระวิญญาณทรงประทับ
ตราธรรมิกชนเป็นหลักประกันมรดก (1:3-14) ความรอดไม่ใช่
ศักยภาพที่คนตายในบาปปลุกขึ้นเอง แต่เป็นของประทานจากพระเจ้าผู้
มั่งคั่งเมตตาซึ่งทำให้มีชีวิตและยกขึ้นพร้อมพระคริสต์ มนุษย์จึงอวดผล
งานไม่ได้ แต่พระคุณไม่ทำความดีไร้ค่า กลับให้เดินในชีวิตที่พระเจ้า
ทรงเตรียม (2:1-10)

เอกภาพคริสตจักรไม่ใช่การประนีประนอมมนุษย์หรือรวมองค์กร แต่เป็นของประทานที่พระวิญญาณทรงทำแล้ว บนฐานพระกายเดียว พระวิญญาณองค์เดียว ความหวังเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าเดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว และพระเจ้าพระบิดาองค์เดียว ธรรมิกชนต้องรักษาเอกภาพด้วยถ่อม สุกภาพ และอดทน (4:1-6) ของประทานไม่ใช่ยอดฐานะ แต่เป็นการรับใช้เตรียมธรรมิกชนและสร้างพระกายพระคริสต์ ความเต็มด้วยพระวิญญาณก็ไม่ใช่เพียงประสบการณ์พิเศษ แต่เกิดผลในชุมชนผ่านพระวจนะ เพลงสรรเสริญ ขอบพระคุณ และการให้เกียรติกัน (5:18-21)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

พระเจ้าทรงประสงค์ตามแผนเมื่อเวลาครบที่จะรวมทุกสิ่งในสวรรค์กับโลกไว้ในพระคริสต์ (1:9-10) คนต่างชาติซึ่งเคยห่างพระสัญญาพันธสัญญาถูกนำใกล้ด้วยพระโลหิตพระคริสต์ และเป็นพลเมืองเดียวกับธรรมิกชนกับสมาชิกครอบครัวพระเจ้าร่วมยิว (2:11-19) คริสตจักรถูกสร้างบนฐานอัครทูตกับผู้เผยพระวจนะ มีพระคริสต์เป็นศิลามุมเอกและเติบโตเป็นที่ประทับพระเจ้าในพระวิญญาณ (2:20-22) ผ่านพระกายเดียวนี้ พระปัญญาหลากหลายของพระเจ้าถูกประกาศต่อผู้ครองกับอำนาจในสวรรค์ และคริสตจักรสำแดงในประวัติศาสตร์ปัจจุบันถึงแผนพระเจ้าผู้ทำทุกสิ่งใหม่ในพระคริสต์ (3:10)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ในเอเฟซัส กางเขนไม่เพียงอภัยบาปบุคคล แต่คืนดีกลุ่มที่เป็นศัตรู พระคริสต์คือสันติสุข ทรงทำลายกำแพงกันด้วยพระกาย สร้างยิวกับต่างชาติเป็นคนใหม่คนเดียว และคืนดีทั้งสองกับพระเจ้าในพระกายเดียว (2:14-18) พระคริสต์ผู้คืนพระชนม์และได้รับการยกขึ้นนั่งเหนือผู้ครองกับอำนาจทั้งสิ้น เป็นศีรษะคริสตจักรและประทานชีวิตกับของประทานแก่พระกาย (1:20-23; 4:7-16) ข่าวประเสริฐไม่ได้ให้คนต่างกันอยู่ในองค์กรเดียวแต่เก็บความเป็นศัตรูเดิม ทว่าสร้างชุมชนแห่งการคืนดีซึ่งรับอัตลักษณ์ใหม่ในพระคริสต์ เข้าเฝ้าพระบิดาร่วมกัน และสร้างพระกายด้วยความรัก

9. วิธอ่าน

เมื่ออ่านเอเฟซัส อย่าแยกหลักคำสอนบท 1-3 จากการปฏิบัติบท 4-6 คำว่า ‘เพราะฉะนั้น’ ต้นบท 4 ไม่ใช่ผลงานหาโอกาสรับพระคุณ แต่เรียกให้ดำเนินสมการทรงเรียกที่ได้รับแล้ว การทรงกำหนดล่วงหน้า ไม่ใช่ฐานถกขะตานิยมหรือรู้สึกเหนือกว่า แต่เป็นหลักพระคุณที่นำสรรเสริญ ความบริสุทธิ์ และความรัก กฎคร้วเรือนไม่ใช่เครื่องรับรองการครอบงำของสามี พ่อแม่ หรือนาย แต่ให้อยู่ใต้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และเรียกความรัก เสียสละ ความยุติธรรม และความรับผิดชอบในโครงสร้างสมัยนั้น สงครามฝ่ายวิญญาณก็ไม่ใช่ทำคนเป็นศัตรูหรือหมกมุ่นเดาวิญญาณชั่ว แต่คือยืนมั่นด้วยความจริง ความชอบธรรม ข่าวประเสริฐแห่งสันติ ความเชื่อ ความรอด พระวาทะ และคำอธิษฐานทุกอย่าง

ฟิลิปปี

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ฟิลิปปีเป็นหนึ่งในจดหมายจากเรือนจำของเปาโล เป็นจดหมายขอบพระคุณกับหนุนใจคริสตจักรที่ร่วมเห็นดีเห็นชอบและทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐ มักเรียกว่า ‘จดหมายแห่งความยินดี’ แต่ความยินดีนั้นไม่ได้มาจากสภาพสบายหรือนิสัยมองโลกดี ท่ามกลางการจำคุก การข่มเหง ความเป็นไปได้แห่งความตาย และความตึงในคริสตจักร ความยินดีข่าวประเสริฐเกิดจากพระคริสต์ได้รับการประกาศและธรรมิกชนยืนในพระองค์ บนความสัมพันธ์อบอุ่นกับฟิลิปปี เปาโลสอนชีวิตสมข่าวประเสริฐ เอกภาพถ่อม ความอดทนในทุกข์ และความพอใจ

2. ชื่อหนังสือ

‘ฟิลิปปี’ หมายถึงจดหมายแก่ธรรมิกชนในเมืองฟิลิปปีแห่งมาซิโดเนีย (1:1) เมืองตั้งชื่อตามกษัตริย์ฟิลิปที่ 2 แห่งมาซิโดเนีย และสมัยเปาโลเป็นอาณานิคมโรมซึ่งภูมิใจสิทธิพลเมืองกับอัตลักษณ์โรมัน (กจ. 16:12) บนฉากนี้เปาโลเรียกธรรมิกชนให้ดำเนินสมข่าวประเสริฐในฐานะผู้มีสัญญาติสวรรค์ (1:27; 3:20)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

จดหมายเริ่มในนามเปาโลกับทิโมธี และเปาโลเล่าการจำคุก แนวโน้มคติ และพันธกิจทิโมธีกับเอปาโฟรดิทัสในบรูษที่หนึ่ง การประพันธ์ของ

เปาโลได้รับการสนับสนุนหนักจากคำพยานคริสตจักรแรกกับตัวจดหมายและแทบไม่มีข้อโต้แย้ง บางคนแยกเป็นจดหมายสั้นหลายฉบับซึ่งรวมภายหลัง แต่คำขอบคุณ คำหนุน แผนเดินทาง และคำท้าทายต่อเนื่องธรรมชาติในความสัมพันธ์เดียว จึงไม่จำเป็นต้องปฏิเสธเอกภาพ (ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』) ตามธรรมประเพณีเขียนระหว่างถูกจำคุกโรมราว ค.ศ. 60-62 แม้มีข้อเสนอเอเฟซัสหรือซีซารียา

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

ในการเดินทางครั้งที่สอง เปาโลเห็นนิมิตชาวมาซิโดเนีย ข้ามไปฟิลิปปีและตั้งคริสตจักรผ่านลิเดีย ครอบครัวนายคุก และคนอื่น (กจ. 16) คริสตจักรสนับสนุนพันธกิจเปาโลด้านการเงินตั้งแต่แรก และเมื่อเขาถูกจำคุกก็ส่งเอปาโฟรดิทส์นำของจำเป็น (4:10-18) เปาโลเขียนเพื่อขอบคุณ อธิบายเหตุส่งเอปาโฟรดิทส์กลับ และแจ้งเรื่องคดีกับแผนเยี่ยมของทิโมธี พร้อมหนุนให้ยืนมั่นต่อการช่มเหงกับคำสอนผิดจากภายนอก และก้าวข้ามการทะเลาะเห็นแก่ตนรวมถึงความขัดแย้งของยูโอเดียวกับสินทิเค เพื่อร่วมข่าวประเสริฐเป็นใจเดียว

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-11 เป็นคำท้าทาย ขอบคุณ และอธิษฐานให้ความรักกับการวินิจฉัยเตบโต 1:12-30 ชี้ว่าการจำคุกทำข่าวประเสริฐก้าวหน้า เปาโลปรารถนาให้พระคริสต์ได้รับเกียรติไม่ว่ามีชีวิตหรือตาย และหนุน

ให้ยืนมั่นสมข่าวประเสริฐ 2:1-30 วางการถ่อมและยกสูงของพระคริสต์เป็นฐานความถ่อมกับเอกภาพคริสตจักร และแนะนำทิโมธีกับเอปาโฟรดิทัสเป็นตัวอย่างจริง 3:1-4:1 ให้ทั้งการอวดเนื้อหนัง วังสุเป่า รู้จักพระคริสต์กับการคืนพระชนม์ และจำสัญญาชาติสวรรค์ 4:2-23 กล่าวถึงการคืนดีความขัดแย้ง คำอธิษฐานกับวินัยความคิด ความพอใจ คำขอบคุณการสนับสนุน และคำท้าทายท้าย

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ความยินดีในฟิลิปปียังรากในพระคริสต์กับข่าวประเสริฐ แม้อยู่คุก เปาโลยินดีที่ข่าวรู้ถึงกองรักษาการณ์และคนอื่น และพระคริสต์ได้รับการประกาศแม้ผ่านผู้มีแรงจูงใจแข่งขัน (1:12-18) เขาไม่ถือทุกซ์เป็นความล้มเหลวข่าวประเสริฐ แต่เป็นพระคุณที่ได้รับพร้อมความเชื่อพระคริสต์ (1:29-30) ถึงกระนั้นไม่ได้ทำความเจ็บปวดให้โรแมนติก เขายอมรับอันตรายความตาย โรคของเอปาโฟรดิทัส และความกังวลผู้ร่วมงานอย่างตรงไปตรงมา พร้อมหนุนให้ยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า เอกภาพคริสตจักรไม่ใช่ความเหมือนกันหรือปิดความขัดแย้ง แต่เกิดจากความถ่อมแบบพระคริสต์ซึ่งแสวงประโยชน์คนอื่นมากกว่าตน (2:1-5) คำสั่ง ‘จงทำให้ความรอดของท่านสำเร็จด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น’ ไม่ได้หมายถึงรับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมด้วยผลงาน แต่เรียกชุมชนผู้รับพระคุณแล้วให้ทั้งบ่นกับทะเลาะและสำแดงผลความรอดด้วยการเชื่อฟัง โดยพระเจ้าเองทรงทำให้ทั้งปรารภนาและกระทำ (2:12-13) ความพอใจของเปาโลก็ไม่ใช่การพึงตน แต่เป็น

ความพึงพอใจที่ฝึกโดยฟังพระคริสต์ผู้ประทานกำลังในทุกสภาพ
(4:11-13)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

เปาโลไม่ถือสายเลือด เข้าสู่หนัด และประวัติรักษาธรรมบัญญัติเป็นฐาน
ความชอบธรรม แต่รับความชอบธรรมจากพระเจ้าผ่านความเชื่อพระ
คริสต์ (3:4-9) ประชากรพันธสัญญาแท้ไม่ใช่ผู้โอ้อวดเนื้อหนัง แต่เป็น
ผู้รับใช้พระเจ้าด้วยพระวิญญาณและอวดพระคริสต์เยซู (3:3) การบอก
ผู้ภูมิโง่โง่ที่โรมว่าสัญญาดีอยู่สวรรค์ไม่ได้ให้หนีโลก แต่ให้ใช้การ
ปกครองของพระเยซูผู้จะเสด็จกลับเป็นมาตรฐานความสัตย์ซื่อปัจจุบัน
พระองค์จะทรงเปลี่ยนร่างกายต่ำต้อยให้เหมือนพระกายสง่าราศีด้วย
ฤทธิ์ที่ทำทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์ (3:20-21)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ฟิลิปปี 2:6-11 วางเส้นทางพระคริสต์ไว้กลางข่าวประเสริฐกับชีวิตคริสตจักร
แม้ทรงดำรงในสภาพพระเจ้า พระองค์ไม่มีดลิตวิธีไว้ใช้เพื่อตน
แต่รับสภาพผู้รับใช้ มาเป็นมนุษย์ และถ่อมเชื่อฟังถึงความตายบน
กางเขน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงยกพระองค์สูงสุด ให้ทุกเขาคูกและทุก
ล้นสารภาพว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า การถ่อมและยกนี้
ไม่ใช่เพียงตัวอย่างความสุภาพ แต่เป็นเหตุการณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้ทำความรอด และพร้อมกันสร้างชีวิตคริสตจักรที่ทั้งการอวดกับแข่งขัน
เพื่อรับใช้กัน สำหรับเปาโล ก้าวสูงสุดคือรู้จักพระคริสต์ มีส่วนความ

ชอบธรรมกับฤทธิ์การคืนพระชนม์ และถึงการคืนพระชนม์ในที่สุด
(3:8-11)

9. วิธีอ่าน

อย่าแยก ‘จงชื่นชมยินดีเสมอ’ กับ ‘ข้าพเจ้าทำได้โดยพระองค์ผู้
ประทานกำลัง’ เป็นคำขวัญคิดบวกหรือสำเร็จสิ่งที่ยาก ความยินดีคือ
ยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้ากับข่าวประเสริฐท่ามกลางทุกข์ และ 4:13 อยู่
ในบริบทที่พระคริสต์ประทานกำลังให้พอใจทั้งเมื่ออุดมกับขาดแคลน
2:6-11 ต้องอ่านทั้งเป็นคำประกาศความเป็นพระเจ้า การรับสภาพ
มนุษย์ กางเขน และพระราชอำนาจของพระคริสต์ และในบริบทเรียก
เอกภาพคริสตจักร การร่วมด้านการเงินระหว่างเปาโลกับฟีลิปปีก็สอน
ให้เข้าใจเงินถวายเป็นพระคุณแห่งการร่วมพันธกิจข่าวประเสริฐ ไม่ใช่
ธุรกรรมซื้อพระพร

โคโลสี

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

โคโลสีเป็นหนึ่งในจดหมายจากเรือนจำของเปาโล ประกาศความสูงส่งกับความเต็มเปี่ยมของพระคริสต์ และสอนชีวิตใหม่ของคริสตจักรผู้เป็นหนึ่งกับพระองค์ แม้เปาโลไม่ได้ตั้งคริสตจักรโคโลสีโดยตรง เขาได้ฟังจากเอปาฟรัสเรื่องความเชื่อ ความรัก และคำสอนซึ่งคุกคามชุมชน จดหมายไม่หยุดที่หักล้างความคิดผิด แต่เปิดเผยว่าพระคริสต์คือใคร และผู้เชื่อได้รับอะไรในพระองค์แล้ว จึงนำสู่ชีวิตสมซาواةประเสริฐ

2. ชื่อหนังสือ

‘โคโลสี’ หมายถึงจดหมายที่ส่งถึงธรรมิกชนในเมืองโคโลสีแห่งเอเชีย น้อย (1:2) โคโลสีอยู่ใกล้เลาดีเซียกับฮีเอราโปลิส เคยรุ่งด้านการค้า แต่ลดความสำคัญในสมัยเปาโล จดหมายสั่งให้แลกอ่านกับคริสตจักรเลาดีเซีย (4:16) จึงเป็นคำสอนอัครทูตที่ทั้งแก้ปัญหาเฉพาะท้องถิ่น และให้คริสตจักรใกล้เคียงฟังร่วมกัน

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

จดหมายเริ่มในนามเปาโลกับทิโมธีและจบด้วยคำที่ทักทายลายมือเปาโล เชื่อมแน่นกับผู้ร่วมงานในจดหมายอื่น เช่น ทิติกัส โอนิสิมัส อาริสทาร์คัส มาระโก เอปาฟรัส ลูกา และเดมาส (1:1; 4:7-18) มีข้อเสนอปฏิเสธเปาโลจากลัทธิกับศาสนศาสตร์ แต่เมื่อดูคำพยานจดหมาย

คริสตจักรแรก และความสัมพันธ์บุคคลกับฟีเลโมน การถือว่าเปาโลเขียนเหมาะสมที่สุด (ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 'บทนำพันธสัญญาใหม่') ตามธรรมเนียมเขียนจากเรือนจำโรมราว ค.ศ. 60-62 แม้มีข้อเสนอเอเฟซัสหรือซีซารียาและยี่นย่นยาก

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

คริสตจักรโคโลสีน่าจะเกิดจากการประกาศของเอปาฟรีสซึ่งได้ฟังข่าวระหว่างพันธกิจเปาโลในเอเฟซัส และสมาชิกส่วนใหญ่ดูเหมือนเป็นคนต่างชาติ (1:6-8, 21, 27; 2:13) เอปาฟรีสรายงานความเชื่อเกี่ยวกับความรัก พร้อมภัยจากปรัชญาเกี่ยวกับการหลอกลวงไร้สาระ กฎอาหารกับเทศกาล การทรมานตน การนมัสการทูตสวรรค์ นิमित และความกลัวอำนาจฝ่ายวิญญาณ เราไม่อาจยืนยันตัวตน 'ลัทธิเทียมโคโลสี' โดยสร้างองค์ประกอบเหล่านี้เป็นระบบศาสนาสำเร็จ เปาโลมุ่งขับคำสอนทุกอย่างที่ว่าพระคริสต์ไม่เพียงพอ และให้ธรรมิกชนหยั่งรากในพระองค์ ขอบพระคุณ และเติบโตเต็มที่

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-14 เป็นคำทักทาย ขอบคุณ และอธิษฐานให้ธรรมิกชนเติบโตในความรู้พระประสงค์กับชีวิตสมควร 1:15-23 สรรเสริญพระคริสต์ ศูนย์กลางของสรรพสิ่ง คริสตจักร และการคืนดี 1:24-2:5 อธิบายทุกข์ของเปาโลเพื่อคริสตจักรกับพันธกิจประกาศพระคริสต์ผู้เป็นความล้ำลึกพระเจ้า 2:6-23 มีคำพูนกลางให้ดำเนินในพระคริสต์ และเตือน

ธรรมเนียมมนุษย์ ข้อเรียกร้องเข้าสู่หนัด การตัดสินใจเรื่องอาหาร-
เทศกาล การนมัสการทูตสวรรค์ และการทรมานตน 3:1-4:6 สอน
ชีวิตคนใหม่ผู้แสวงหาสิ่งเบื้องบน คุณธรรมชุมชน ความสัมพันธ์
ครอบครัวกับงาน คำอธิษฐาน และปัญญาต่อคนนอก 4:7-18 จบด้วย
ข่าวกับคำท้าทายผู้ร่วมงาน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางโคโลสีคือความเพียงพอกับความสูงสุดของพระคริสต์
พระองค์เป็นพระฉายพระเจ้าที่มองไม่เห็น ทรงดำรงก่อนสิ่งทรงสร้างทั้ง
ปวง ทุกสิ่งถูกสร้างผ่านและเพื่อพระองค์ และทุกสิ่งดำรงอยู่ในพระองค์
(1:15-17) พระองค์เป็นศีรษะคริสตจักร เป็นผู้แรกจากตาย และความ
เต็มเปี่ยมทั้งหมดของพระเจ้าดำรงในพระองค์ (1:18-19; 2:9) ‘ผู้
บังเกิดก่อน’ ไม่ได้หมายความว่าพระคริสต์เป็นสิ่งสร้าง แต่หมายถึงทายาท
กับองค์อธิปัตย์เหนือสรรพสิ่ง ดังนั้นทูตสวรรค์ ปรัชญา หรือระเบียบ
ศาสนาไม่อาจเติมพระคริสต์

ธรรมิกชนผู้เป็นหนึ่งในพระคริสต์มีส่วนความตายและการคืนพระชนม์
ของพระองค์ ย้ายจากระเบียบเก่าสู่ชีวิตใหม่ (2:11-13, 20; 3:1-4)
เอกภาพนี้ไม่ใช่ประสบการณ์ลึกลับหนีโลก แต่ปรากฏเป็นชีวิตชุมชนที่
ถอดล่องประเพณี โลก โกรธ และเท็จ แล้วสวมเมตตา ถ่อม อภัย และ
รัก เมื่อพระวาทะพระคริสต์อยู่บริบูรณ์ การนมัสการ ครอบครัว งาน คำ
พูดกับการกระทำต่อคนนอกถูกสร้างใหม่ กฎคร่าวเรือนก็ไม่ทำระเบียบ
ครอบงำคนนั้นให้ศักดิ์สิทธิ์โดยไม่มีเงื่อนไข แต่ให้ทุกความสัมพันธ์อยู่

ใต้สิทธิองค์พระผู้เป็นเจ้าพระคริสต์และเรียกความรัก ยุติธรรม และรับ
ผิดชอบ

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

พระเจ้าทรงช่วยธรรมิกชนจากอำนาจความมืดและย้ายเขาราช
อาณาจักรพระบุตรที่รัก (1:13-14) ภาษาอพยพกับมรดกถูกใช้กับ
ประชากรใหม่ที่รับอภัยในพระคริสต์ และต่างชาติผู้ไม่เข้าสู่หน้ดก็มีส่วน
ความตายกับการคืนพระชนม์ผ่านสิ่งที่เรียกว่าการเข้าสู่หน้ดของพระ
คริสต์กับบัพติศมา (2:11-13) อาหาร เทศกาล และสบาโตเป็นเงา
ของสิ่งที่จะมา แต่ตัวจริงเป็นของพระคริสต์ (2:16-17) ศูนย์กลาง
ประวัติศาสตร์การไถ่ไม่ใช่เพิ่มเครื่องหมายพรมแดนศาสนา แต่คือสวม
มนุษย์ใหม่ข้ามยิวกับต่างชาติ ซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่งและอยู่ในทุก
คน (3:10-11)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐโคโลสีรวมพระฐานะกับพระราชกิจอย่างสง่างาม พระบุตร
พระเจ้าผู้สร้างและคำสรรพลึงล้นพระชนม์ในร่างกายเนื้อหนังเพื่อคืนดี
คนบาปศัตรูกับพระเจ้า และที่กางเขนทรงปลดอาวุธผู้ครองกับอำนาจ
แล้วมีชัย (1:20-22; 2:14-15) ผู้เชื่อจึงไม่ต้องเร่หาความเต็มเปี่ยม
หรือความคุ้มครองฝ่ายวิญญาณนอกพระคริสต์ เพราะความเต็มเปี่ยม
ทั้งหมดของพระเจ้าดำรงในพระคริสต์ทางกาย และธรรมิกชนได้รับ
ความเต็มเปี่ยมในพระองค์ (2:9-10) ชีวิตข่าวประเสริฐไม่ใช่เพิ่มสิ่ง

หนึ่งแก่พระคริสต์ แต่เผยชีวิตซึ่งตายและเป็นขึ้นพร้อมพระองค์และชื่อน
กับพระองค์ในพระเจ้า ผ่านความรักกับความบริสุทธิ์ประจำวัน
(3:1-4)

9. วิธีอ่าน

เมื่ออ่านโคโลสี อย่าสร้างคำสอนเทียมเบื้องหลังละเอียดเกินจนวาง
สมมติฐานก่อนจดหมาย ให้ดูองค์ประกอบที่เปาโลชี้โดยตรง แต่เห็น
แก่นเตือนทุกความพยายามซึ่งว่า พระคริสต์อย่างเดียวไม่พอและเติม
ธรรมเนียมมนุษย์ กฎ ประสบการณ์ลึกลับ หรือสิ่งฝ่ายวิญญาณ อย่า
อ่าน ‘จงแสวงหาสิ่งเบื้องบน’ เป็นการหนีหน้าที่โลก แต่เข้าใจว่าการ
ปกครองพระคริสต์เบื้องบนสร้างครอบครั้ว งาน คำพูด และความ
สัมพันธ์ใหม่ การเปรียบถ้อยคำร่วมกับเอเฟซัสมีประโยชน์ แต่ไม่ควร
ทำให้สถานการณ์เฉพาะกับคุณัยความเพียงพอของพระคริสต์ในโคโลสี
คลุมเครือ

1 เรสะโลนิกา

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

1 เรสะโลนิกาเป็นหนึ่งในจดหมายเปาโลยุคต้น เป็นจดหมายอภิบาลที่หนุนเสริมคริสตจักรใหม่ซึ่งถูกทิ้งท่ามกลางการข่มเหงหลังพันธกิจสั้น และเรียกให้มีชีวิตบริสุทธิ์ในความหวังการเสด็จกลับ งานแห่งความเชื่อ แรงงานแห่งความรัก และความอดทนแห่งความหวังนำทั้งฉบับ การกลับใจแท้ปรากฏเป็นการละรูปเคารพ รัชใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และรอพระบุตรจากสวรรค์ (1:3, 9-10) ศาสนศาสตร์ยุคสุดท้ายไม่ก่อการคำนวณวัน แต่สร้างความบริสุทธิ์ ความรักพี่น้อง งานซื้อสัตย์ การเฝ้าระวัง และการปลอบใจในความโศก

2. ชื่อหนังสือ

‘1 เรสะโลนิกา’ หมายถึงจดหมายตามสารบบฉบับแรกจากเปาโลกับผู้ร่วมงานถึงคริสตจักรเรสะโลนิกา (1:1) เมืองตั้งชื่อตามเรสะโลนเค น้องสาวต่างมารดาอเล็กซานเดอร์มหาราชและภรรยาเคสซันเดอร์ คำว่า ‘ฉบับแรก’ ไม่บอกคุณค่าสูงต่ำ แต่แยกจาก 2 เรสะโลนิกา และทั้งสองรวมแก้คำถามกับความเข้าใจผิดต่างกันเรื่องการเสด็จกลับ

3. ผู้เขียนและเวลาที่เขียน

ผู้ส่งคือเปาโล ลิลวานัส และทิโมธี คำว่า ‘พวกเรา’ สะท้อนพันธกิจร่วมกับความหวังโยสามคน แต่การนำอัครทูตอยู่ที่เปาโล (1:1; 2:18;

3:1-6) เส้นทางในกิจการ 17-18 ตรงเจาจงกับการกล่าวถึงฟีลิปปี เอเธนส์ และรายงานทิโมธี จึงไม่มีเหตุสงสัยเปาโล นำเชื่อว่าเขียนที่โครินธ์ราว ค.ศ. 50-51 หลังสืลวานัสกับทิโมธีมาร่วมระหว่างกาลลิโอเป็นผู้ว่าการอาคาเซีย (กจ. 17:1-18:5, 12; เอฟ. เอฟ. บรูซ, บทนำ 『1-2 เธสะโลนิกา』; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

เธสะโลนิกาเป็นเมืองหลวงมาซิโดเนีย เมืองท่ากับการค้าบนถนนเอกนาเทียของโรม หลังถูกข่มเหงที่ฟิลิปปี เปาโลกับคณะประกาศแก่ยิวกับต่างชาติจำนวนมาก แต่ต้องออกเร็วเพราะจลาจลกับข้อหาการเมือง (กจ. 17:1-10) ผู้อ่านส่วนใหญ่ดูเป็นต่างชาติที่ทิ้งรูปเคารพ พวกเขาถูกคนร่วมชาติข่มเหงและกังวลเรื่องศีลธรรมเพศ งาน ระเบียบชุมชน และชะตากรรมมิชชันที่ตายก่อนการเสด็จกลับ (1:9; 2:14; 4:3-18) เปาโลขอบคุณรายงานดีของทิโมธี แก่เรื่องจากไปกะทันหันกับแรงจูงใจตั้งความเชื่อ เดิมสิ่งขาด และให้ยืนไว้ดำเนินเมื่อพระองค์เสด็จ (2:1-3:13)

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายนับฉบับใช้โครงสร้างของเอฟ. เอฟ. บรูซ 1:1 เป็นคำทักทาย 1:2-10 ขอบคุณความเชื่อ ความรัก ความหวัง และการกลับจากรูปเคารพ 2:1-12 ปกป้องการประพฤติผู้ประกาศซึ่งไม่โลก แสง

เกียรติมนุษย์ แต่รับใช้เหมือนแม่กับพ่อ 2:13-16 ขอขอบคุณคริสตจักรที่
รับพระวาทะเป็นพระวาทะพระเจ้าและอดทน 2:17-3:13 กล่าวถึง
ความอยากกลับ การส่งกับรายงานทิโมธี และคำอธิษฐานให้รักกับ
บริสุทธิ 4:1-5:24 หนุนความบริสุทธิ์ทางเพศ ความรักพี่น้อง งานสงบ
การคืนพระชนม์ของผู้ตาย วันองค์พระผู้เป็นเจ้า และหน้าที่ชุมชน
5:25-28 จบด้วยคำอธิษฐาน คำท้าทาย การอ่านสาธารณะ และ
พระคุณ

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ข่าวประเสริฐมาไม่เพียงคำพูด แต่ด้วยฤทธิ์ พระวิญญาณ และความ
มั่นใจเต็ม คริสตจักรที่ทรงเลือกจึงรับพระวาทะด้วยความยินดีพระ
วิญญาณท่ามกลางความทุกข์และเป็นแบบแก่คริสตจักรอื่น (1:4-8)
การกลับใจรวมทั้งหันออกจากรูปเคารพและหันมารับใช้พระเจ้าแท้
ผู้ทรงพระชนม์พร้อมรอพระบุตรผู้คืนพระชนม์ (1:9-10) ผู้รับใช้ข่าว
ประเสริฐไม่ประจบ โลก แสวงเกียรติมนุษย์ แต่เป็นผู้ดูแลที่พระเจ้าทรง
ทดสอบและแบ่งปันทั้งพระวาทะกับชีวิต (2:3-12)

พระประสงค์พระเจ้าคือความบริสุทธิ์ โดยเฉพาะควบคุมร่างกายกับเพศ
ด้วยความบริสุทธิ์และเกียรติ ไม่ใช่ดัดหน้ากับเอาเปรียบ (4:3-8) ศีล
ธรรมเพศไม่ใช่สรนิยมส่วนตัว แต่เป็นการเชื่อฟังพันธสัญญาที่ไม่ทำร้าย
พี่น้องและถวายเกียรติพระเจ้าผู้ประทานพระวิญญาณ ความรักพี่น้องที่
พระเจ้าทรงสอนแล้วต้องเพิ่ม การอยู่สงบ ทำงานตนด้วยมือ ช่วย
ดำเนินเหมาะต่อคนนอกและไม่เป็นภาระไม่จำเป็น (4:9-12) งาน
ไม่ใช่ผลงานความรอด แต่เป็นชีวิตประจำวันสัตย์ซื่อระหว่างรอพระองค์

การทรงรักษาทรรมิกชนรวมความสัตย์ชื่อของพระเจ้ากับคำหนุนจริง เปาโลสั่งให้ตื่นและมีสติ สวมเกราะความเชื่อกับความรักและหมวก ความหวังความรอด พร้อมยืนยันว่าพระเจ้าทรงกำหนดไม่ใช้รับ พระพิโรธ แต่รับความรอดผ่านพระคริสต์ (5:4-11) ผู้ทำธรรมิกชน บริสุทธิทั้งหมดและรักษาวิญญาน จิต และกายไว้ดำเนินเมื่อพระองค์ เสด็จคือพระเจ้าผู้ทรงเรียกและสัตย์ชื่อ พระองค์จะทรงทำ (5:23-24)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ธรรมิกชนเฮสโลนิกาถูกเรียกด้วยข่าวประเสริฐเป็นชุมชนพันธสัญญาใหม่ให้เดินสมอาณาจักรกับสง่าราศีพระเจ้า (2:12) พระเยซู ล้นพระชนม์และคืนพระชนม์ ทรงช่วยประชากรจากพระพิโรธที่จะมา และรวมผู้ตายกับผู้มีชีวิตเมื่อเสด็จกลับ (1:10; 4:14-17) วันองค์พระผู้เป็นเจ้าคือวันพิพากษากับความรอดที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวและสำเร็จ ในการเสด็จกลับ สำหรับผู้มิดคือการพิพากษาฉับพลัน แต่สำหรับบุตร ความสว่างคือความรอดสมบูรณ์ที่จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า (5:1-10) คริสตจักรเป็นของความสว่างกับกลางวันแล้ว จึงดำเนิน ความบริสุทธิกับรักแห่งอาณาจักรที่จะมาในปัจจุบัน

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคือพระบุตรที่พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นจากตายและองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้จะเสด็จจากสวรรค์ช่วยประชากรจากพระพิโรธ (1:10) พระองค์ ล้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อไม่ว่าตื่นหรือนอนจะมีชีวิตร่วมกับพระองค์

ความตายกับการคืนพระชนม์รับรองว่าธรรมิกชนที่ตายจะเป็นขึ้นและรวมกับพระองค์นิรันดร์ (4:14; 5:9-10) เมื่อเสด็จกลับ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จลงเอง ผู้ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นก่อน และธรรมิกชนทั้งหมดจะอยู่กับพระองค์เสมอ (4:16-17) ชาวประเสริฐไม่เอาทุกข์กับความตายออกทันที แต่ปลอบคริสตจักรด้วยอนาคตแน่นอนแห่งการคืนพระชนม์กับการเสด็จกลับและให้สร้างกันวันนี้

9. 55อ่าน

อย่าอ่านเรื่องการเสด็จกลับเป็นรหัสคำนวณวัน เวลา หรือการเมือง เพราะวันองค์พระผู้เป็นเจ้ามาเหมือนขโมยกลางคืน จึงต้องทิ้งทั้งความมั่นใจเท็จว่า ‘สงบและปลอดภัย’ กับความกลัวยุคสุดท้าย และมีชีวิตอย่างบุตรความสว่างที่ตื่นด้วยความเชื่อ ความรัก และความหวัง (5:1-11) คำว่า ‘จงชื่นชมยินดีเสมอ อธิษฐานไม่หยุด ขอบพระคุณทุกกรณี’ ไม่ได้สั่งปฏิเสธความโศกกับความชั่ว แต่เรียกชุมชนในทุกข์ไม่ให้ดับพระวิญญาณและร่วมยินดีสิ่งดี (5:14-22)

อย่าใช้คำตำหนิใน 2:14-16 กล่าวโทษยิวทุกคนทุกยุคหรือเพื่อต่อต้านยิว เปาโลกับผู้เชื่อแรกจำนวนมากเป็นยิว และข้อความพิพากษาด้วยภาษาผู้เผยพระวจนะต่อการกระทำของผู้ข่มเหงเฉพาะซึ่งฆ่าพระเยซูกับผู้เผยพระวจนะและขัดการประกาศ (2:14-16; รม. 9:1-5; 11:1-2) ‘อย่าดูหมิ่นคำพยากรณ์’ ก็ไม่ได้รับทุกคำโดยไม่วิจารณ์ ต้องอ่านกับคำสั่งทดสอบทุกสิ่ง ยึดสิ่งดี และละชั่วทุกแบบ (5:19-22)

หัวข้อพิเศษ: ‘รับรองพระองค์ผู้เป็นเจ้าในอากาศ’ กับการถูกรับขึ้น

จุดประสงค์ 4:13-18 ไม่ใช่สอนตารางการเสด็จกลับใหม่ แต่ปลอบคริสตจักรที่กังวลว่าผู้ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะพลาดสง่าราศี พระองค์จะเสด็จลงจากสวรรค์เองด้วยเสียงบัญชา เสียงหัวหน้าที่ทูต และแตร พระเจ้า ผู้ตายจะคืนพระชนม์ก่อน แล้วพร้อมผู้มีชีวิตถูกยกในเมฆไปรับรองพระองค์ผู้เป็นเจ้าในอากาศ จากนั้นไม่ใช่การหลบหนีลับมองไม่เห็น แต่เป็นการมาถึงเปิดเผยของกษัตริย์ การคืนพระชนม์ และการต้อนรับโดยประชากร (4:15-18; เอฟ. เอฟ. บรูซ, 『1-2 เธสะโลนิกา』 1 ฐส. 4:15-17)

คำว่า ‘ต้อนรับ’ ใช้กับผู้แทนเมืองออกไปรับกษัตริย์ผู้มาเยือนแล้วเข้าไปพร้อมกันได้ จึงมีน้ำหนักกว่าเป็นการต้อนรับกษัตริย์ผู้เสด็จกลับ มากกว่าคริสตจักรทั้งโลกถวายน้สรวงสรรค์ (มธ. 25:6; กจ. 28:15; ยีนแอล. กรีน, 『1-2 เธสะโลนิกา』 1 ฐส. 4:17) ข้อความไม่ได้กล่าวชัดว่า ‘การถูกรับขึ้นลับก่อนความทุกข์’ กับการเสด็จกลับเป็นสองเหตุการณ์ แม้มีความเห็นต่าง ใจกลางคือการคืนพระชนม์ของร่างกาย เอกภาพธรรมิกชน การเสด็จกลับเปิดเผย และ ‘อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอ’ จึงต้องใช้ถ้อยคำนี้ปลอบกัน (1 คร. 15:51-52; 1 ฐส. 4:18)

2 เรสะโลนิกา

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

2 เรสะโลนิกาเป็นจดหมายอภิบาลที่หนูนคริสตจักรซึ่งความเชื่อกับความรักเติบโตท่ามกลางการข่มเหง แก่ความหลงวุ่นงันของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงแล้ว และตักเตือนผู้ให้การเสด็จกลับเป็นข้ออ้างดำเนินไว้ระเบียบ หนังสือกล่าวร่วมกันถึงการพิพากษาชอบธรรมของพระเจ้า การละทิ้งความเชื่อกับคนอธรรม ธรรมประเพณีอัครทูต การทรงรักษาธรรมิกชน และงานรับผิดชอบ ไม่ให้แกะความลับยุคสุดท้ายเพราะอยากรู้ แต่ให้เชื่อว่าพระเยซูจะทรงปรากฏ ทำลายความอธรรม และรับส่งาราศีในธรรมิกชน พร้อมยืนยันมั่นในคำพูดกับความดี

2. ชื่อหนังสือ

‘2 เรสะโลนิกา’ หมายถึงจดหมายตามสารบบฉบับที่สองที่เปาโลกับผู้ร่วมงานส่งแก่คริสตจักรเรสะโลนิกา (1:1) คำว่า ‘ฉบับที่สอง’ ไม่หมายความว่าคุณค่าต่ำกว่า แต่เขียนหลังฉบับแรกเพื่อเติมคำสอนเรื่องการเสด็จกลับและแก่ความเข้าใจผิดกับความวุ่นวายใหม่ เมื่ออ่านร่วมกันสองฉบับแสดงสมดุลการคืนพระชนม์ของผู้ตาย วันองค์พระผู้เป็นเจ้าชีวิตตื่นตัว และงาน

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ผู้ส่งคือเปาโล สิลวานัส และทิโมธี เหมือน 1 เธสะโลนิกา (1:1) นักวิชาการวิพากษ์บางคนอ้างน้ำเสียง ลำดับเหตุการณ์ยุคสุดท้าย และถ้อยคำคล้ายฉบับแรกเพื่อเสนอผู้เขียนภายหลัง แต่จดหมายส่งในสถานการณ์เดียวกันช่วงใกล้ยอมใช้ศัพท์ร่วม และปัญหาต่างทำให้จุดเน้นต่างได้ เปาโลบอกว่าคำทักทายมือเป็นเครื่องหมายทุกจดหมายเพื่อระวังจดหมายปลอม ดังนั้นทฤษฎีนามแฝงภายหลังขัดคำยืนยันความจริงของตัวจดหมาย (2:2; 3:17; เอฟ. เอฟ. บรูซ, บทนำ 『1-2 เธสะโลนิกา』; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』) นำเชื่อว่าเขียนที่โครินธ์ราว ค.ศ. 50-52 ภายในไม่กี่เดือนหลังฉบับแรก

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

ธรรมิกชนเธสะโลนิกายังถูกข่มเหง แต่ความเชื่อกับความรักต่อกันเติบโตและเป็นแบบความอดทน (1:3-4) อย่างไรก็ดี บางคนใจหวนและกลัวจากคำอ้างผ่านคำพยากรณ์ คำพูด หรือจดหมายปลอมในนามเปาโลว่าวันองค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงแล้ว และบางคนไม่ทำงานแต่ยุ่งเรื่องคนอื่น เป็นภาระชุมชน (2:1-3; 3:6-12) จุดประสงค์คือรับรองผู้ทุกข์ว่าพระเจ้าจะทรงคืนความยุติธรรมและประทานพัก เตือนคำสอนเดิมเรื่องการละทิ้งความเชื่อกับธรรมก่อนการเสด็จกลับ และให้ยืนยันธรรมประเพณีอัครทูต ทำงานสงบและทำดี

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของเอฟ. เอฟ. บรูซ 1:1-2 เป็นคำทักทาย 1:3-12 ขอบคุณความเชื่อ ความรัก และความอดทน หนุนกับอธิษฐานโดยการปรากฏพระคริสต์และการพิพากษาชอบธรรม 2:1-12 หักล้างความหลงว่าวันองค์พระผู้เป็นเจ้ามาแล้ว อธิบายการละทิ้ง ผู้ยับยั้ง การขึ้นกับลุ่มของคนอธรรม 2:13-17 ขอบคุณความรัก การทรงเลือก และการเรียกผ่านข่าวประเสริฐ พร้อมหนุนให้ยึดธรรมประเพณีที่รับด้วยคำกับจดหมาย 3:1-5 ขอคำอธิษฐานให้พระวอนจะแผ่และปกป้องจากคนชั่ว 3:6-16 ตำหนิความวุ่นวายกับเกียจคร้าน หนุนทำงานสงบและดี 3:17-18 จบเครื่องหมายลายมือเปาโลกับพระคุณ

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ความทุกข์เองไม่ใช่ผลงานรับความรอด แต่ความอดทนด้วยความเชื่อเปิดเผยว่าเป็นของอาณาจักรและเป็นพยานคำตัดสินชอบธรรมของพระเจ้า (1:4-5) พระเจ้าจะตอบความทุกข์แก่ผู้ก่อและประทอนพักแก่ธรรมิกชนเมื่อพระคริสต์ปรากฏ (1:6-10) การพิพากษาสุดท้ายไม่รับรองการแก้แค้นส่วนตัว แต่ให้คริสต์จักรถูกข่มเหงมอบการตอบแทนแก่พระเจ้าและไม่แพ้ความชั่ว ความพินาศนิรันดร์คือการพิพากษาจริงและร้ายแรง ห่างจากพระพักตร์กับสง่าราศีองค์พระผู้เป็นเจ้า และวันนั้นพระคริสต์รับสง่าราศีในธรรมิกชน

พระเจ้าทรงเลือกธรรมิกชนเพื่อความรอด ให้ถึงความรอดผ่านการชำระของพระวิญญาณกับความเชื่อความจริง และเรียกด้วยข่าวประเสริฐให้

รับส่งาราศีพระคริสต์ (2:13-14) ธรรมิกชนจึงต้องยึดธรรมประเพณี
อัครทูต แต่ฐานสุดท้ายของการทรงรักษาคือพระเจ้าผู้ประทานความหวัง
ดีด้วยพระคุณ หนุนใจและตั้งมั่น กับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สัตย์ซื่อ
(2:15-17; 3:3-5) การรักษาอันทรงอธิปไตยไม่ลบล้างที่วินิจฉัย
ความหลงและยึดพระวณะ แต่สำเร็จผ่านวิธีเหล่านั้น

ความหวังการเสด็จกลับไม่ให้ทั้งชีวิตประจำวัน แต่ทำงานมีระเบียบและ
ดี คำว่า ‘ถ้าใครไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน’ กล่าวแก่ผู้มีความ
สามารถแต่ไม่ยอมทำและพียงชุมชนพร้อมยุ่งคนอื่น ไม่ใช่สั่งทอดทิ้งผู้
ทำงานไม่ได้เพราะยากจน ป่วย หรือตกงาน (3:6-12) คริสตจักรต้อง
แก้ความวุ่นวาย แต่ไม่ถือเขาเป็นศัตรู จงเตือนเป็นพี่น้อง (3:14-15)
งานกับการดูแล วินัยกับความรักพี่น้องเดินร่วมกัน

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

วันพระยาห์เวห์ที่ผู้เผยพระวณะกล่าวสำเร็จเมื่อพระเยซูทรงปรากฏ
พร้อมทูตทรงฤทธิ์ในเปลวไฟ พิพากษาความชั่วและให้ธรรมิกชนรับส่ง
าราศี (1:7-10; อสย. 2:10-21; 66:15-16) อำนาจธรรมทำงาน
แล้วแต่ได้ขอบเขตพระเจ้า และพระเยซูจะทำลายคนอธรรมด้วยลม
พระโอษฐ์กับความสว่างการเสด็จมา (2:7-8) ประวัติศาสตร์การไถ่ไม่
เดินสู่ความชั่วเพิ่มโดยไร้ขีด แต่สู่การยับยั้งอันทรงอธิปไตยกับชัยชนะ
สุดท้ายของพระคริสต์ คริสตจักรถูกเรียกด้วยข่าวประเสริฐเป็น
ประชากรพันธสัญญาที่จะมีส่วนส่งาราศี จึงยืนท่ามกลางขมเหงกับหลง
(2:13-17)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์คือกษัตริย์สง่าราศีผู้จะปรากฏจากสวรรค์ พิพากษาความ
อธรรมกับการช่มเหงอย่างชอบธรรม และประทานพักแก่ธรรมิกชน
(1:7-10) พระองค์จะทำลายคนอธรรมด้วยลมพระโอษฐ์กับความสว่าง
การเสด็จ ดังนั้นการตื่นสุดท้ายของความชั่วไม่ชนะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้มี
ชัยด้วยกางเขนกับการคืนพระชนม์ (2:8) พระเจ้าทรงเรียกธรรมิกชน
ด้วยข่าวประเสริฐให้รับสง่าราศีพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงรัก
ประทานการหนุนใจนิรันดร์กับความหวังดีโดยพระคุณ และตั้งมั่นใน
งานกับคำดี (2:13-17) ข่าวประเสริฐไม่ปลุกความกลัวยุคสุดท้าย แต่
รักษาจากความหลงและให้รอดด้วยอดทน อธิษฐาน งาน และความดี

9. วิธื้อ่าน

อย่าจับคู่บทที่ 2 กับนักการเมือง ผู้นำศาสนา หรือเทคโนโลยีปัจจุบัน
แบบหนึ่งต่อหนึ่ง หรือแต่งตั้งคนอธรรมใหม่ทุกเหตุการณ์ เปาโลไม่ได้
ตอบความอยากรู้ แต่ให้ไม่หวั่นกับคำโกหกว่าวันองค์พระผู้เป็นเจ้ามา
แล้วและจำคำสอนเดิม (2:1-5) หมายถึงสำคัญกับปาฏิหาริย์เท็จของ
ชาตานดูทรงพลังแต่ได้การอนุญาตพระเจ้า และรากปัญหาผู้พินาศคือ
ไม่รักความจริงแต่ยินดีความอธรรม (2:9-12) เกณฑ์วินิจฉัยไม่ใช่
ปรากฏการณ์น่าทึ่ง แต่คือข่าวประเสริฐอัครทูตกับรักความจริง

อย่าใช้ 3:10 ปฏิเสธสวัสดิการ การช่วยเหลือ การสนับสนุนผู้พิการ
หรือกล่าวโทษคนจน ข้อความกล่าวถึงผู้มีความสามารถกับโอกาส แต่
จงใจไม่ทำเพราะความคาดหวังยุคสุดท้ายหรือความวุ่นวายและยุ่งคน

อื่น (3:6-12; เอฟ. เอฟ. บรูซ, 『1-2 เธสะโลนิกา』 2 ธส. 3:10-12) เปาโลเองมีสิทธิรับการสนับสนุนในพันธกิจ แต่ทำงานกลางวันกลางคืน เพื่อเป็นแบบ คริสตจักรต้องเตือนความเกียจคร้านพร้อมดูแลผู้ขัดสน จริงด้วยความรักและไม่เหนียวทำดี (3:7-9, 13-15)

หัวข้อพิเศษ: คนอธรรมและผู้ยับยั้ง

‘คนอธรรม’ คือศัตรูสุดท้ายซึ่งนั่งที่ของพระเจ้า อ้างตนเป็นพระเจ้า ทำหมายเท็จด้วยฤทธิ์ซาตาน และพินาศเมื่อพระคริสต์เสด็จ (2:3-10) มีความเห็นว่าเป็นจักรพรรดิหรือระบบในอดีต อำนาจต่อต้านพระคริสต์ที่เกิดขึ้น หรือปัจเจกปฏิบัติกับพระคริสต์ก่อนการเสด็จกลับ เพราะข้อความมองบุคคลสุดท้ายพร้อมกล่าวว่าความลับอธรรมทำงานแล้ว การเห็นทั้งเงาเข้าไปในประวัติศาสตร์กับการรวมศูนย์สุดท้ายจึงเป็นธรรมชาติ (เอฟ. เอฟ. บรูซ, 『1-2 เธสะโลนิกา』 2 ธส. 2:3-8; ยีน แอล. กรีน, 『1-2 เธสะโลนิกา』 2 ธส. 2:3-10)

มีข้อเสนอหลายอย่างต่อ ‘สิ่งที่ยับยั้ง’ กับ ‘ผู้ยับยั้ง’ เช่น จักรวรรดิโรม และระเบียบกฎหมาย การประกาศข่าวประเสริฐ พระวิญญาณ อำนาจทูต หรือการยับยั้งอันทรงอธิปไตยของพระเจ้า เพราะเราไม่รู้ครบสิ่งที่เปาโลเคยอธิบายปากเปล่าแก่ธรรมิกชน จึงยืนยันหนึ่งอย่างยาก (2:5-7; ชาร์ลส์ เอ. วานนาเมเกอร์, 『1-2 เธสะโลนิกา』) สิ่งขัดคือความอธรรมเปิดเผยเต็มก่อนเวลาพระเจ้าไม่ได้ แม้การถอนสิ่งยับยั้งก็ไม่อยู่นอกพระอธิปไตย และชัยชนะสุดท้ายไม่ได้เป็นของธรรมิกชนผู้ทลายอัตลักษณ์ถูก แต่เป็นของพระคริสต์ผู้เสด็จกลับ

1 ทิโมธี

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

1 ทิโมธีถูกเรียกว่าจดหมายอภิบาลร่วมกับ 2 ทิโมธีและทิตัส เป็นจดหมายอัครทูตที่เปาโลส่งแก่ทิโมธีผู้ร่วมงาน ให้หยุดคำสอนเทียมในคริสตจักรเอเฟซัสและรับใช้พระนิเวศพระเจ้าอย่างถูกต้อง แม้ส่งถึงบุคคล แต่มีลักษณะสาธารณะชัด เพราะเขียนให้คริสตจักรฟัง เปิดรับผู้นำ และตามคำสอนกับระเบียบถูกต้อง จดหมายไม่ใช่เพียงคู่มือบริหารคริสตจักร แต่สอนว่าหลักคำสอน การนมัสการ ผู้นำ ความสัมพันธ์ และการใช้ทรัพย์ที่สมช่าวประเสริฐควรปรากฏในพระนิเวศอย่างไร

2. ชื่อหนังสือ

‘1 ทิโมธี’ หมายถึงจดหมายตามสารบบฉบับแรกจากเปาโลถึงทิโมธี ทิโมธีเกิดจากมารดาユิวกับบิดากรีก เป็นผู้ร่วมงานเปาโลจากลิสตรา และร่วมการเดินทางกับพันธกิจหลายคริสตจักร (กจ. 16:1-3) เปาโลเรียกเขา ‘บุตรแท้ในความเชื่อ’ และให้อยู่เอเฟซัสเพื่อห้ามคนสอนต่าง (1:2-3) คำว่า ‘ฉบับแรก’ บอกลำดับสารบบปัจจุบัน ไม่จำเป็นต้องหมายถึงจดหมายแรกทุกฉบับที่เปาโลเคยเขียนถึงเขา

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

จดหมายระบุอัครทูตเปาโลเป็นผู้เขียนและกล่าวบุคคล เหตุการณ์ และพันธกิจที่แบ่งปันกับทิโมธีอย่างเจาะจง นักวิชาการวิพากษ์บางคนปฏิเสธเปาโลโดยมองว่าศัพท์ องค์การคริสตจักร และคำสอนเทียมเป็นยุคหลัง แต่เมื่อพิจารณาสถานการณ์อภิปาล ความเป็นไปได้ของเสมียนกับผู้ร่วมงาน จากปลายชีวิตเปาโล และการยอมรับคริสตจักรแรก การถือว่าเปาโลเขียนเหมาะสมกว่า (วิลเลียม ดี. เมานซ์, 『จดหมายอภิปาล』; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』) น่าจะเขียนราว ค.ศ. 62-65 หลังเปาโลพ้นจากการจำคุกกิจการบท 28 และเดินทางสู่มาซิโดเนีย

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

เมื่อไปมาซิโดเนีย เปาโลให้ทิโมธีอยู่เอเฟซัสเพื่อหยุดคำสอนเทียม เช่น นิยาย เชื้อสายไม่จบ การถกธรรมบัญญัติไร้สาระ การห้ามสมรสกับอาหารแบบทรมานตอน (1:3-7; 4:1-5; 6:3-5) ไม่อาจยืนยันความศรัทธาเหล่านี้เป็นระบบลัทธิความรู้ลึกลับสมบูรณ์ แต่พวกเขาออกจากมโนธรรมดีและความเชื่อ ทำคริสตจักรแตก และใช้ความเคร่งครัดหาเงิน เปาโลมุ่งให้ทิโมธีรักษาคำสอนถูก จัดนัยการสาธารณะ การเลือกผู้นำ และการดูแลธรรมิกชนต่างวัยกับฐานะ เพื่อให้คริสตจักรดำเนินเป็นเสาหลักกับฐานแห่งความจริง (3:14-15)

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

บทที่ 1 ห้ามคำสอนต่าง อธิบายการใช้ธรรมบัญญัติถูกกับพระเมตตา แก่เปาโล และมอบการต่อสู้ดีแก่ทิโมธี บทที่ 2 ว่าด้วยคำอธิษฐานเพื่อคนทุกประเภทกับท่าทีเคร่งครัดของชายหญิงในนมัสการสาธารณะ บทที่ 3 ให้คุณสมบัติผู้ดูแลกับมัคนายก หลักดำเนินในพระนิเวศ และความล้าลึกแห่งความเชื่อ บทที่ 4 เตือนคำสอนห้ามสมรสกับอาหาร และเรียกทิโมธีเป็นแบบผ่านพระวจนะ การฝึกความเคร่งครัด และของประทาน บทที่ 5 ว่าด้วยความสัมพันธ์อภิบาลตามวัย การดูแลหญิงม่ายแท้ การให้เกียรติกับวินัยผู้ปกครอง บทที่ 6 จบด้วยทาสกับนายครูเทียบกับรักเงิน ความพอใจ ความดีของคนมั่งคั่ง และคำสั่งรักษาชาวประเสริฐที่ฝากไว้

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ใน 1 ทิโมธี คำสอนถูกไม่ได้มุ่งเพียงความแม่นยำทางปัญญา แต่มีเป้าหมายความรักจากใจสะอาด มโนธรรมดี และความเชื่อไม่เสแสร้ง (1:5) ธรรมบัญญัติดี แต่ไม่ใช่เครื่องตั้งคนชอบธรรมตนเอง หากใช้เปิดความอธรรมกับบาปในทางสอดคล้องชาวประเสริฐ เปาโลเคยเป็นผู้ข่มเหง แต่รับพระเมตตาและเป็นแบบความอดทนพระเยซูคริสต์ คำสอนกับวินัยคริสตจักรจึงไม่ใช่การกล่าวโทษหรือถกเถียงที่ขาดพระคุณ แต่เพื่อรักษาชาวประเสริฐซึ่งช่วยคนบาป

คริสตจักรเป็นพระนิเวศพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเสาหลักกับฐานแห่งความจริง (3:15) คุณสมบัติผู้ดูแลกับมัคนายกเน้นลักษณะไร้อำนาจ

การรู้จักควบคุมตน ความสัตย์ซื่อในครอบครัว ความสามารถสอน และความเชื่อผ่านการทดสอบ มากกว่าพรสวรรค์หรือฐานะสังคม ไม่ได้หมายถึงผู้ดำรงตำแหน่งต้องสมบูรณ์ไร้ผิด แต่ชีวิตต้องสำแดงความน่าเชื่อถือชาวประเสริฐ คำสอนเรื่องหญิงม่าย ผู้ปกครอง คนจน และคนมั่งคั่งแสดงว่าคริสตจักรต้องปฏิบัติทั้งหน้าที่ครอบครัว การดูแลสาธารณะ วินัยยุติธรรม และความดีใจกว้าง

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

พระเจ้ามีองค์เดียวและผู้กลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ก็มีองค์เดียว คือมนุษย์พระคริสต์เยซู ผู้ประทานพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อคนทุกประเภท คริสตจักรจึงอธิษฐานเพื่อคนทุกชนิตรวมกษัตริย์กับผู้มีตำแหน่งสูง และขอให้ชาวประเสริฐประกาศแก่ชนชาติ (2:1-7) คริสตจักรไม่ใช่กลุ่มน้อยที่มีพรหมแดนชาติหรือความรู้ลับ แต่เป็นชุมชนพันธสัญญาใหม่ซึ่งเข้าในพระนิเวศด้วยความเชื่อ ท่ามกลางความหลงยุคสุดท้าย ชุมชนนี้รับสิ่งทรงสร้างด้วยขอบพระคุณ รอพระคริสต์ผู้จะปรากฏ และรักษาชาวประเสริฐที่ทรงฝากแก่อัครทูตไว้แก่รุ่นต่อไป

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

1 ทิโมธีสรุปศูนย์ข่าวประเสริฐด้วยคำสัตย์ว่า ‘พระคริสต์เยซูเสด็จมาในโลกเพื่อช่วยคนบาป’ (1:15) ความรอดเปาโลแสดงว่าแม้คนบาปดื้อที่สุดก็ไม่อยู่นอกพระเมตตาพระคริสต์ และสิทธิผู้รับใช้ตั้งบนพระคุณที่รับก่อน ไม่ใช่ความชอบธรรมตน คำสารภาพ 3:16 ประกาศพระ

คริสต์ผู้ปรากฏในเนื้อหนัง ได้รับการรับรองโดยพระวิญญาณ ปรากฏ
แก่ทูต ประกาศแก่ชนชาติ ถูกรับด้วยความเชื่อในโลก และถูกรับขึ้นใน
สง่าราศี เป็นความล้าลึกแห่งความเคร่งครัดของคริสต์จักร ดังนั้นคำ
สอนกับระเบียบคริสต์จักรไม่ใช่สถาบันแทนชาวประเสริฐ แต่เป็นรูป
ชีวิตที่สำแดงพระคริสต์ผู้รับสภาพมนุษย์และได้รับการยกขึ้นต่อโลก

9. วิธีอ่าน

อย่าอ่าน 1 ทิโมธีเป็นเพียงระเบียบงานศิษยาภิบาลสมัยใหม่ หรือย้าย
สิทธิทิโมธีผู้แทนอัครทูตตรงสู่ผู้นำคนเดี๋ยววันนี้ ต้องเข้าใจคำสั่งก่อน
ในคำสอนเทียบกับสถานการณ์เอเฟซัส แล้ววินิจฉัยหลักวันนี้ร่วม
ข้อความพันธสัญญาใหม่อื่น โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิงบท 2 อย่าตัดสิน
ทั้งหมดเป็นชั่วคราวจากอิทธิพลคำสอนเทียมเพียงอย่างเดียว หรือกลับ
กันห้ามผู้หญิงเรียนและรับใช้ทุกแบบ โดยละบริบทกับพันธกิจร่วมของ
ชายหญิงในพระคัมภีร์ ต้องเคารพหลักการสอนสาธารณะกับ
ตำแหน่งที่ตั้งบนระเบียบการทรงสร้าง พร้อมคำนึงคำสั่งให้ผู้หญิง
‘เรียน’ การทรงเรียกสู่ความเคร่งครัดกับความดี และผู้ร่วมงานหญิงใน
พระคัมภีร์ คำเรื่องรักเงินกับความพอใจก็ไม่ยกความจน แต่เตือนการ
พึงทรัพย์เหนือพระเจ้าหรือใช้ความเคร่งครัดหาเงิน

2 ทิโมธี

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

2 ทิโมธีเป็นจดหมายอภิบาลฉบับที่สองและจดหมายตามสารบบฉบับสุดท้ายของเปาโล เป็นจดหมายอภิบาลเชิงพินัยกรรมที่อัครทูตใกล้ตายฝากแก่ทิโมธีผู้ร่วมงานที่รัก ให้สืบทอดข่าวประเสริฐกับพันธกิจอย่างสัตย์ซื่อ ความคิดถึงส่วนตัว ข่าวผู้ร่วมงาน การทรมาน และความโดดเดี่ยวมีชีวิตชีวา แต่ศูนย์ไม่ใช่สงสารตน เป็นคำสั่งไม้อายทุกซ์รักษาข่าวประเสริฐดังงามที่พระวิญญาณฝาก และประกาศพระวาทะ แม้เปาโลถูกล่าม พระวาทะพระเจ้าไม่ถูกล่าม และองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สัตย์ซื่อทรงรู้จักกับรักษาคนของพระองค์ถึงที่สุด (1:12-14; 2:9, 19)

2. ชื่อหนังสือ

‘2 ทิโมธี’ หมายถึงจดหมายตามสารบบฉบับที่สองจากเปาโลถึงทิโมธี เขาเกิดที่ลิสตราจากมารดาที่ยูเนียนีส์กับบิดากรีก และรับมรดกพระคัมภีร์กับความเชื่อไม่เสแสร้งจากโลอิสยายกับมารดา (กจ. 16:1-3; 2 ทธ. 1:5; 3:15) คำว่า ‘ฉบับที่สอง’ ไม่บอกคุณค่าสูงต่ำ แต่แยกจาก 1 ทิโมธีและสะท้อนช่วงสุดท้ายชีวิตกับพันธกิจเปาโล

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

จดหมายระบุผู้เขียนว่าเปาโล อัครทูตตามพระทัยพระเจ้าและพระสัญญาชีวิตในพระคริสต์เยซู (1:1) นักวิชาการวิพากษ์บางคนมองว่าคัมภีร์

ระเบียบคริสตจักร และครูเทียมสะท้อนยุคหลัง แต่รายละเอียดชื่อบุคคล เครื่องเดินทาง ฤดูหนาว การพิจารณา และการย้ายผู้ร่วมงานอธิบายยากกว่าเป็นวรรณกรรมนามแฝงง่าย ๆ การเรียบเรียงตามธรรมเนียมปฏิบัติว่า หลังพ้นการจำคุกทำกิจการ เปาโลรับใช้อีกและถูกจับครั้งที่สอง สมัยเนโร สอดคล้องจดหมาย (1:15-17; 4:6-18; วิลเลียม ดี. เมานซ์, บทนำ 'จดหมายอภิบาล'; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 'บทนำ พันธสัญญาใหม่') น่าจะเขียนราว ค.ศ. 64-67 ในเรือนจำโรมที่เข้มงวดก่อนพลีชีพ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ทิโมธีรับใช้เอเฟซัสกับรอบเมือง ท่ามกลางคำสอนเทียม การถก การละทิ้ง ความหนักพันธกิจ และความอ่อนแอตน ฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสกล่าวว่าการคืนพระชนม์ผ่านไปแล้วและทำลายความเชื่อบางคน ส่วนคนยุคสุดท้ายมีรูปความเคร่งครัดแต่ปฏิเสธฤทธิ์และต่อต้านความจริง (2:16-18; 3:1-9) คนมากในเอเชียทั้งเปาโล และไม่มีใครยืนด้วยในการแก้คดีแรก เขาจึงขอให้ทิโมธีพามาระโกมาเร็ว (1:15; 4:9-16) จุดประสงค์คือให้ไม่ยอมมกัลัวกับอายุ แต่ร่วมข่าวประเสริฐกับทุกข์ของเปาโล ฝากพระวจนะแก่คนสัตย์ซื่อ สอนคริสตจักรด้วยพระคัมภีร์ และทำพันธกิจจนสำเร็จ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของวิลเลียม ดี. เมานซ์ 1:1-7 เป็นคำท้าทาย กล่าวความเชื่อจากโลอิสกับยูนิส และหนุนให้จุดของประทานขึ้นใหม่ 1:8-18 ให้ไม่อายข่าวประเสริฐกับทุกซ์เปาโล รักษาสิ่งงดงามด้วยพระวิญญาณ และระลึกความสัตย์ชื่อโอนีสโฟรัส 2:1-26 ใช้ภาพทหาร นักกีฬา ขาวนา คนงานไร่อาัย และภานะสะอาด ให้เข้มแข็งในพระคุณ ส่งต่อพระวณะแก่คนสัตย์ชื่อ และหลีกการถกโง่ 3:1-17 เตือนความเคร่งครัดเทียมยุคสุดท้าย ให้ตามชีวิตกับการข่มเหงเปาโล และอยู่ในพระคัมภีร์ที่ดลใจ 4:1-8 กล่าวการประกาศพระวณะ การทำหน้าที่ครบ การต่อสู้ดี และมงกุฎความชอบธรรม 4:9-22 บันทึกคำขอท้าทาย การพิจารณา คำท้าทาย และการช่วยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

พระเจ้าประทานไม่ใช่วิญญาณกลัว แต่แห่งฤทธิ์ ความรัก และควบคุมตน ที่โมธิจึงต้องจุดของประทานขึ้นและไม่อายข่าวประเสริฐกับอัครทูตถูกขัง (1:6-8) ข่าวประเสริฐช่วยและเรียกลู่การทรงเรียบบริสุทธิ ไม่ใช่ตามผลงาน แต่ตามพระประสงค์กับพระคุณก่อนนิรันดร์ และตั้งบนการปรากฏพระคริสต์ผู้ทำลายความตายและเปิดชีวิตกับความไม่เน่า (1:9-10) ความกล้าพันธกิจไม่ได้มาจากนิสัยหรือประสบการณ์สำเร็จ แต่จากวางใจพระคริสต์ผู้รักษาสิ่งที่ฝากถึงวันนั้นกับพระวิญญาณผู้สถิต (1:12-14)

การส่งต่อข่าวประเสริฐเป็นพันธกิจข้ามรุ่นที่ฝากสิ่งซึ่งไดยินจากอัครทูต แก่คนสัตย์ซื่อซึ่งสอนคนอื่นได้ (2:1-2) ต้องมีความอดทนทนทาน นักกีฬา และชาวนา แต่ผู้รับใช้หลักคำเทศาและกับข้อถกไข้ความรู้และแก้ คนต่อต้านอย่างสุภาพ (2:3-7, 14-26) ฐานมั่นคงคริสตจักรมีตรา สองด้าน คือการทรงเลือกของพระเจ้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักผู้ เป็นของพระองค์’ และความรับผิดชอบที่ทุกคนที่ออกพระนาม องค์พระผู้เป็นเจ้าจะลงความอธรรม’ (2:19) การรักษาโดยพระคุณไม่ แยกจากชีวิตบริสุทธิ์

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์สอน ตักเตือน แก้ไข ฝึกในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าพร้อมสำหรับ ความดีทุกอย่าง (3:15-17) ‘การดลใจ’ ไม่หมายถึงประสบการณ์ ศาสนามนุษย์ขึ้นหาพระเจ้า แต่หมายถึงพระคัมภีร์ถูกประทานด้วยลม หายใจพระเจ้า บริบทตรงชี้พระคัมภีร์เดิมที่ทมิฬรู้แต่เด็ก แต่ภายใน การก่อตัวสารบบพันธสัญญาใหม่กับข่าวประเสริฐอัครทูต ยืนยันการ ดลใจกับความเพียงพอของสารบบทั้งหมด (2 ปต. 3:15-16; คำสาร ภาพเวสต์มินสเตอร์ บท 1) พระวิญญาณไม่แข่งขันพระวจนะด้วยวิवरณ์ ใหม่ แต่ทรงนำคริสตจักรสู่ความรอดกับเติบโตผ่านพระวจนะที่ดลใจ

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

ข่าวประเสริฐคือการระลึกพระเยซูคริสต์เชื้อสายดาวิดผู้คืนพระชนม์ แม้ เปาโลถูกล่าม พระวจนะไม่ถูกล่าม เพื่อผู้ทรงเลือกได้รับความรอดใน พระคริสต์กับสง่าราศีนิรันดร์ (2:8-10) ผู้ตายกับพระคริสต์และอดทน

จะมีชีวิตและครองกับพระองค์ แม้เราไม่สัตย์ พระองค์ยังสัตย์เพราะ
ปฏิเสธตนไม่ได้ (2:11-13) ยุคสุดท้ายไม่ใช่เพียงอนาคตไกล แต่เริ่ม
ด้วยการเสด็จครั้งแรก เป็นยุคปัจจุบันที่คริสตจักรต้องอยู่ในพระวณะ
ท่ามกลางความเคร่งครัดเทียบกับการช่มเหง (3:1-13) ปลายประวัติ
ผู้พิพากษาชอบธรรมจะปรากฏและประทามมงกุฎความชอบธรรมแก่ทุก
คนที่รักการปรากฏ (4:8)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์คือพระเจ้าผู้ช่วยซึ่งทำลายความตายและเปิดชีวิตกับความไม่
เฝ้าผ่านข่าวประเสริฐ เป็นกษัตริย์เชื้อสายดาวิดผู้คืนพระชนม์
(1:9-10; 2:8) พระองค์ทรงสามารถรักษาสีงที่เปาโลฝากถึงวัน
สุดท้าย ทรงรู้จักประชากร และแม้พิพากษาผู้ปฏิเสธก็สัตย์ต่อพันธ
สัญญา (1:12; 2:12-13, 19) เมื่อทุกคนทั้งเปาโลในการแก้คดีแรก
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนข้าง ประทามกำลัง ช่วยจากปากสิงโต และจะ
ช่วยเข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ (4:16-18) ข่าวประเสริฐไม่สัญญาหลัก
ทุกข์ แต่เป็นฤทธิ์ให้ร่วมทุกข์กับพระคริสต์ผู้คืนพระชนม์และมีส่วนชีวิต
กับอาณาจักรเหนือความตาย

9. วิธีอ่าน

อย่าใช้ ‘จงประกาศพระวณะทั้งเมื่อสะดวและไม่สะดว’ เป็นใบ
อนุญาตกตคนหรือพูดหยาบโดยไม่เตรียม บริบทสั่งให้ตักเตือน ห้าม
และหนุนด้วยความอดทนกับการสอน และทำหน้าที่สม่าเสมอแม้คน
ปฏิเสธคำสอนถูก (4:1-5) ‘จงแบ่งพระวณะแห่งความจริงอย่างถูก

ต้อง' ก็ไม่ให้หารหัสฝ่ายวิญญาณตามใจหรือแยกพระคัมภีร์เป็นยุคจน
แตก แต่ให้เป็นคนงานไร้อายที่จัดการพระวณะจริงอย่างแน่นและ
ซื่อตรง (2:15; วิลเลียม ดี. เมานซ์, 『จดหมายอภิบาล』 2 ทธ. 2:15)

อย่าอ่านคำของเปาโลว่า 'ข้าพเจ้าต่อสู้ดี วิ่งจบ รักษาความเชื่อ' เป็น
ความชอบธรรมตนกับวีรบุรุษฝ่ายวิญญาณ ตั้งแต่ต้นเขาพึ่งพระคุณ พระ
วิญญาณ และพระคริสต์ผู้รักษา และท้ายก็สารภาพว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
จะช่วยเข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ (1:8-14; 4:6-8, 17-18) อย่าทำทุกซ์
ให้โรมันติกเป็นคุณสมบัติผู้รับใช้ดีหรือบังคับเหยื่อการทำร้ายให้อยู่
ในอันตราย เปาโลเองระวังผู้ข่มเหงและเตือนทิโมธีให้ระวังอเล็กซานเด
อร์ผู้ทำร้าย (3:11; 4:14-15)

ทิตัส

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ทิตัสถูกเรียกว่าจดหมายอภิบาลร่วมกับ 1-2 ทิโมธี เป็นจดหมายอัครทูตที่เปาโลส่งแก่ทิตัสผู้ร่วมงานซึ่งเขาทิ้งไว้เกาะครีตเพื่อจัดคริสตจักรให้ถูก แม้สั้นและส่งถึงบุคคล แต่มีลักษณะสาธารณะในการแต่งตั้งผู้ปกครอง ดำเนินการสอนเทียม สอนธรรมิกชนหลายวัยกับฐานะสังคม และประกาศความดี ไม่แยกคำสอนจากชีวิตดี แต่แสดงว่าพระคุณช่วยให้รอดสร้างระเบียบคริสตจักรกับความเคร่งครัดประจำวันอย่างไร

2. ชื่อหนังสือ

‘ทิตัส’ มาจากชื่อผู้รับ ทิตัสเป็นกรีกและเป็นตัวอย่างเด่นของผู้เชื่อต่างชาติที่เปาโลไม่ยอมให้ถูกบังคับเข้าสู่หนัด เขาเป็นผู้ร่วมงานนำไว้วางใจพอรับมือปัญหายากกับเงินถวายในคริสตจักรโครินธ์ (กท. 2:1-3; 2 คร. บทที่ 7-8) เปาโลเรียกเขา ‘บุตรแท้ตามความเชื่อร่วมกัน’ และทิ้งไว้ครีตให้จัดสิ่งค้างกับตั้งผู้ปกครองทุกเมือง (1:4-5)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

จดหมายระบุเปาโล ผู้รับใช้พระเจ้าและอัครทูตพระเยซูคริสต์ เป็นผู้เขียน (1:1) นักวิชาการวิพากษ์บางคนเห็นศัพท์กับองค์การคริสตจักรเป็นยุคหลังและปฏิเสธเปาโล แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดส่วนตัว ความต่อเนื่องพันธกิจ และการยอมรับคริสตจักรแรก การถือว่าเปาโล

เขียนเหมาะสมกว่า (ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』) น่าจะเขียนราว ค.ศ. 62-65 หลังพ้นการจำคุกกิจการบท 28 เมื่อเปาโลรับใช้ที่ครีต ทั้งที่ติดสไว้ และวางแผนพักหนาวที่นิโค โปลิส (1:5; 3:12)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ครีตเป็นเกาะใหญ่เมดิเตอร์เรเนียนและมีคริสตจักรหลายเมือง แต่ระบบผู้นำกับคำสอนยังไม่จัดพอ ครูเทียมฝ่ายเข้าสู่นิตสอนนียายยิวกับคำสั่งมนุษย์ ทำลายครอบครัว และแสวงกำไรสกปรก (1:10-16) คำประเมิณรุนแรงจากกวีครีตที่เปาโลอ้างไม่ได้ดูหมิ่นคนครีตทั้งหมดทางชาติ แต่เป็นคำอ้างเชิงโต้แย้งซึ่งตำหนิว่าความเท็จกับโลกของครูเทียมสะท้อนข้อเสียในสังคม ทิตัสต้องตั้งผู้ปกครอง ตำหนิครูเทียมอย่างหนัก และสอนทุกกลุ่ม ให้มีชีวิตซึ่งประดับคำสอนข่าวประเสริฐ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างของโดนัลด์ กัทรี 1:1-4 เป็นคำท้าทายกับจุดประสงค์อัครทูต 1:5-16 กล่าวคุณสมบัติผู้ปกครองในทุกเมืองและตำหนิครูเทียม 2:1-10 สอนชายหญิงสูงวัย ชายหญิงหนุ่มสาว และทาสให้ดำเนินสมคำสอนถูก 2:11-15 อธิบายว่าพระคุณช่วยให้รอดซึ่งปรากฏแก่คนทุกประเภทฝึกความเคร่งครัดและให้รอดความหวังประเสริฐ 3:1-11 หนุนทำที่ต่อผู้มีอำนาจ ความสุภาพต่อทุกคน พระคุณแห่งการเกิดใหม่กับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม ความขยัน

ดี และหลักการถกเถียงกับการแบ่งพรรค 3:12-15 จบด้วยแผนเดินทาง การสนับสนุนผู้ร่วมงาน และคำท้าทาย

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ทิตัสย้ำว่าคำสอนถูกต้องต้องถูกประดับด้วยความดี ผู้ปกครองต้องหนุนด้วยคำสอนสัตย์ตามพระวจนะและดำหนิผู้คัดค้าน แต่ครอบครัวกับลักษณะไม่ควรปฏิเสธคำสอนนั้น ธรรมิกชนสูงวัยสอนคนรุ่นใหม่ และทุกคนประดับ ‘คำสอนของพระเจ้าพระผู้ช่วยของเรา’ ด้วยความศรัทธา ความสัตย์ซื่อ และความดี (2:10) ความดีไม่ใช่เหตุหรือผลงานแห่งความรอด แต่เป็นผลจำเป็นซึ่งพระคุณช่วยให้รอดก่อนในชุมชนกับสังคม

พระคุณไม่มองข้ามบาป แต่ฝึกให้ละความอธรรมกับตัณหาโลก (2:11-12) เปาโลเรียกคริสตจักรครีตให้ยอมผู้ปกครอง เตรียมพร้อมทำดี และสุภาพต่อทุกคน นี่ไม่ได้ให้ทำอำนาจรัฐเป็นเด็ดขาดโดยไม่วิจารณ์ แต่ตั้งบนความถ่อมต่ำพระเสริฐที่จำว่าเราเองเคย โง่ ไม่เชื่อฟัง และรอดเพราะพระเมตตาเท่านั้น (3:1-7) การดำหนิเพื่อรักษาความจริงกับความสุภาพที่หลักการถกไว้ประโยชน์ไม่ขัดกัน

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

เปาโลกล่าวว่าพระเจ้าทรงสัญญาชีวิตนิรันดร์ก่อนกาล และเมื่อถึงเวลาทรงสำแดงผ่านการประกาศข่าวประเสริฐ (1:2-3) พระสัญญาไม่ถูกขังในสายเลือดหรือเข้าสู่หนัถ แต่ถึงทิตัสต่างชาติกับคริสตจักรครีตผู้รับ

ความเชื่อเดียวกัน พระคริสต์ทรงไถ่ประชากรจากความอธรรมทั้งหมด และชำระเป็นประชากรพิเศษที่กระตือรือร้นความดี (2:14) ชุมชนพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เกิดจากงานชอบธรรมตน แต่จากพระเมตตา การชำระแห่งการเกิดใหม่ และการสร้างใหม่ของพระวิญญาณ ได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมและเป็นทายาทตามความหวังชีวิตนิรันดร์ (3:4-7)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ทิตัสบรรยายข่าวประเสริฐด้วย ‘การปรากฏ’ สองครั้ง พระคุณช่วยให้รอดของพระเจ้าปรากฏแก่คนทุกประเภทและฝึกชีวิตปัจจุบัน ขณะที่ธรรมิกชนรอความหวังประเสริฐคือสง่าราศีของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และพระผู้ช่วย (2:11-13) พระคริสต์มอบพระองค์เพื่อไถ่จากความอธรรมและชำระประชากรซึ่งกระตือรือร้นความดี (2:14) ความรอดนี้ไม่มาเพราะงานชอบธรรมของเรา แต่เพราะพระเมตตาพระเจ้า การชำระแห่งการเกิดใหม่และการสร้างใหม่ของพระวิญญาณ ทำให้เป็นทายาทชีวิตนิรันดร์ (3:4-7) ข่าวประเสริฐคือพระคุณที่ทำให้ปัจจุบันอยู่ด้วยควบคุมตน ความเคร่งครัด และความดี ระหว่างความรอดอดีตกับสง่าราศีอนาคต

9. วิธีอ่าน

อย่าอ่านทิตัสเป็นเพียงรวมระเบียบองค์กรกับกฎศีลธรรม แต่เห็นคำประกาศข่าวประเสริฐบท 2 กับ 3 เป็นฐานคำสั่งทั้งหมด คุณสมบัติผู้ปกครองไม่ใช่เงื่อนไขอำนาจกับเกียรติ แต่เป็นความรับผิดชอบผู้ดูแลพระเจ้าให้สัตย์ในลักษณะ ครอบครัว และพระวาระ อย่าใช้คำอ้างคน

ครีตเป็นฐานอคติชาติ แต่ให้อ่านในบริบทตำหนิครุเทียบกับความชั่ว
วัฒนธรรมขณะนั้น คำสั่งทาสให้เชื่อฟังก็ไม่ใช่รับรองทาสเป็นอุดมคติ
พระเจ้า แต่เป็นคำสอนให้ประดับขาวประเสริฐท่ามกลางความจริงกตขี
พร้อมดูทิศพระคัมภีร์ทั้งเล่มซึ่งขยายศักดิ์ศรีมนุษย์กับความเป็นพี่น้อง
ความดีไม่ใช่ผลงานรับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ขาดไม่ได้
เป็นผลชีวิตที่รอดด้วยพระคุณ

ฟีเลโมน

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ฟีเลโมนเป็นจดหมายที่สั้นและเป็นส่วนตัวที่สุดฉบับหนึ่งของเปาโล แต่เมื่อระบุคริสตจักรที่ประชุมในบ้านฟีเลโมนเป็นผู้รับด้วย จึงเป็นจดหมายสาธารณะและมีจุดมุ่งหมายด้านอภิบาล เปาโลขอให้ฟีเลโมนไม่มองโอเนลิมัสเพียงตามอดีตว่าเป็นทาสหรือผู้ก่อปัญหา แต่รับเขาไว้ ‘มิใช่ในฐานะทาสอีกต่อไป แต่ดีกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก’ (ข้อ 16) หนังสือนี้ไม่ได้วางหลักคำสอนอย่างเป็นระบบ แต่เป็นกรณีจริงที่แสดงว่าชาวประเสริฐเปลี่ยนลัทธิ สถานะ ความเสียหาย ความรับผิดชอบ การให้อภัย การคืนดี และการใช้อำนาจอภิบาลในความสัมพันธ์อย่างไร

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากฟีเลโมนผู้รับหลัก เขาเป็นผู้ร่วมงานของเปาโล ผู้ทำให้จิตใจธรรมิกชนขึ้นบาน และน่าจะเปิดบ้านเป็นที่ประชุมคริสตจักร (ข้อ 1-2, 5-7) การกล่าวถึงอัปเฟีย อาร์คิปัส และคริสตจักรในบ้าน แสดงว่าการรับโอเนลิมัสกลับไม่ได้เป็นเพียงความเมตตาส่วนตัวของฟีเลโมน แต่เกี่ยวกับสามัคคีธรรมและพยานต่อหน้าคริสตจักร ชื่อ ‘โอเนลิมัส’ เชื่อมกับความหมายว่า ‘เป็นประโยชน์’ เปาโลจึงเล่นคำว่าผู้ซึ่งเคยไม่เป็นประโยชน์ บัดนี้กลับเป็นประโยชน์ในชาวประเสริฐ (ข้อ 11)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

จดหมายเริ่มด้วยชื่อเปาโลกับทิโมธี และจบด้วยคำรับรองลายมือ เปาโลกับคำทักทายจากผู้ร่วมงานหลายคน จึงแทบไม่มีเหตุผลให้สงสัยว่าเปาโลเป็นผู้เขียน (ข้อ 1, 19, 23-24) โคลโลสีก็เชื่อมฟีเลโมน อารคิปัส โอนิเมัส เอปาฟรีส มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา เข้าด้วยกัน เป็นหลักฐานหนักแน่นว่าจดหมายสองฉบับถูกนำไปยัง แคว้นโคโลสีในช่วงเดียวกัน (คส. 4:7-17) ตามธรรมเนียมมัก กำหนดราว ค.ศ. 60-62 ระหว่างเปาโลถูกคุมขังที่โรม แต่มีข้อเสนอ เอเฟซัสหรือซีซารียาด้วย จึงยืนยันสถานที่ไม่ได้แน่นอน (ดักลาส เจ. มู, บทนำ 『โคโลสีและฟีเลโมน』) แม้อยู่ในเรือนจำ เปาโลก็ให้กำเนิดโอนิเมัสฝ่ายข่าวประเสริฐและทำงานเพื่อฟื้นความสัมพันธ์ในคริสตจักร

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

โอนิเมัสเป็นทาสที่อยู่ได้อ่านาจฟีเลโมนตามกฎหมาย ต่อมาแยกจากฟีเลโมน พบเปาโล และมาเป็นคริสเตียน คำอธิบายตามธรรมเนียมว่า เขาชโมยเงินแล้วหนีเป็นไปได้ แต่ข้อ 18 กล่าวอย่างมีเงื่อนไขว่า ‘ถ้า’ เขาทำให้เสียหายหรือเป็นหนี้ จึงไม่ควรยืนยันการหนีกับชโมยว่าเป็นข้อเท็จจริง (เจ. เอ. พิตช์ไมเออร์, 『ฟีเลโมน』 ข้อ 18) แม้ทาสในสังคมโรมันได้รับการปฏิบัติแตกต่างกัน พวกเขายังอยู่ได้อ่านาจนายตามกฎหมายและเสี่ยงถูกลงโทษ จุดประสงค์ของเปาโลไม่ใช่ลบความผิดของโอนิเมัสหรือความเสียหายของฟีเลโมน แต่ให้ฟีเลโมนรับเขา

เหมือนรับเปาโล และเลือกทำดีด้วยความรัก ไม่ใช่เพราะถูกบังคับ เพื่อให้เกิดการคืนดีที่สมกับข่าวประเสริฐ

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

ข้อ 1-3 เป็นคำทักทายจากเปาโลและทิโมธีพร้อมระบุผู้รับร่วม ข้อ 4-7 ขอบขอบคุณเชื่อ ความรัก และการที่ฟีเลโมนทำให้จิตใจธรรมิกชนขึ้นบาน จึงวางฐานให้คำขอต่อไป ข้อ 8-12 แม้เปาโลมีสิทธิจะสั่ง แต่กลับวิงวอนด้วยความรัก และแนะนำโอเนสิมัสว่าเป็นบุตรกับดวงใจของตน ข้อ 13-17 เป็นศูนย์กลางทางศาสนศาสตร์ ขอความดีโดยสมัครใจและให้รับโอเนสิมัสในฐานะพี่น้องที่รักซึ่งดีกว่าทาส รวมทั้งเหมือนรับเปาโลเอง ข้อ 18-22 ให้คิดความเสียหายที่อาจมีไว้ในบัญชีเปาโลผู้สัญญาจะชดใช้ และแสดงความมั่นใจว่าฟีเลโมนจะเชื่อฟังยิ่งกว่าที่ขอ ข้อ 23-25 จบด้วยคำทักทายของชุมชนกับพระพรแห่งพระคุณ โครงสร้างนี้เป็นการโน้มน้าวอย่างละเอียดซึ่งใช้คำชม ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว และการรับภาระค่าใช้จ่าย เพื่อนำไปสู่การคืนดีโดยไม่บังคับ (แฟรงก์ เชิร์ช, ‘โครงสร้างวาทศิลป์และการออกแบบของฟีเลโมน’)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางประการแรกคือความเป็นพี่น้องแบบใหม่ในพระคริสต์ การกลับใจไม่ได้เปลี่ยนเพียงภายในโอเนสิมัส แต่ต้องเปลี่ยนสายตาที่ฟีเลโมนมองเขาและวิธีใช้อำนาจด้วย เปาโลไม่กำหนดโอเนสิมัสด้วยความเป็นทาสหรือความล้มเหลวในอดีต แต่ยกเขาสู่ฐานะบุตร ดวงใจ ฟี

น้องที่รัก และผู้ร่วมงาน ประการที่สองคือความรักโดยสมัครใจ เปาโลไม่ได้ละทิ้งสิทธิอัครทูต แต่แทนที่จะใช้คำสั่งเอาผลลัพท์ เขาอ้างถึงพระคุณที่ฟีเลโมนได้รับกับความรักที่ได้แสดงแล้ว (ข้อ 8-14) อำนาจตามข่าวประเสริฐไม่ใช่กำลังควบคุมคนหรือกดดันด้วยหน้าตา แต่เป็นการรับใช้ที่พูดความจริงชัดเจนและช่วยให้เชื่อฟังจากความรัก

ประการที่สามคือการคืนดีที่มาร่วมความรับผิดชอบ เปาโลไม่ทำเหมือนความผิดไม่เคยเกิด หากโอเนสิมัสทำให้เสียหาย เขาขอให้คิดเป็นความรับผิดชอบของตนและสัญญาชดเชย (ข้อ 18-19) การให้อภัยไม่ได้หมายถึงมองข้ามความยุติธรรมหรือบังคับผู้เสียหายฝ่ายเดียวให้พ้นความสัมพันธ์ ผู้ใกล้ชิดกับชุมชนต้องร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่าย ความปลอดภัย และความรับผิดชอบซึ่งจำเป็นต่อการฟื้นฟู ข้อ 15 ที่กล่าวว่า การทรงนำของพระเจ้าอาจเปลี่ยนการจากไปของโอเนสิมัสให้เป็นความสัมพันธ์พี่น้องนิรันดร์ ไม่ได้เรียกความผิดของเขาว่าดี แต่สารภาพว่าพระเจ้าทรงใหญ่กว่าบาปกับการแตกหัก และทรงเปลี่ยนแม้สิ่งนั้นให้เป็นโอกาสคืนดีได้

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ฟีเลโมนแสดงในคริสตจักรบ้านเล็ก ๆ ว่าพระพรแห่งพันธสัญญาซึ่งเริ่มจากครอบครัวเดียวของอับราฮัม สร้างครอบครัวใหม่ในพระคริสต์ข้ามกำแพงสถานะสังคม แม่นายกับทาสมีสถานะทางกฎหมายต่างกันในโลก แต่ทั้งคู่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าเดียวกัน รอดด้วยพระคุณเดียวกัน และเป็นพี่น้องร่วมโต๊ะกับสามัคคีธรรมเดียวกัน อาณาจักร

พระเจ้าไม่ทำลำดับชั้นกับการบังคับของโรมันให้ศักดิ์สิทธิ์ แต่จัดความสัมพันธ์ใหม่เพื่อรับผู้ถูกถือว่าต่ำที่สุดเป็นสมาชิกผู้มีเกียรติ จดหมายไม่ได้เสนอแผนสมบูรณ์เพื่อเปลี่ยนสถาบัน แต่หลักกรอบความสัมพันธ์สัญญาที่ห้ามมองทาสเป็นเพียงทรัพย์สิน กลายเป็นเมล็ดซึ่งพิพากษาและเปลี่ยนระบบครอบงำที่อยู่ดิรรมในประวัติศาสตร์

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ในฟีเลโมน พระคริสต์กับข่าวประเสริฐแทรกอยู่ในวิถีไกล่เกลี่ยของเปาโลและความสัมพันธ์ใหม่ในชุมชน เปาโลกล่าวถึงหน้าที่โอเนสิมัสอาจมีว่า ‘จงคิดไว้ในบัญชีของข้าพเจ้า’ สัญญาว่าจะชำระ และขอให้ฟีเลโมนรับโอเนสิมัสเหมือนรับตนเอง (ข้อ 17-19) นี่ไม่ใช่อุปมานิทัศน์ที่อธิบายการไถ่แทนของพระคริสต์โดยตรง แต่สะท้อนในงานอภิบาลถึงการคืนดีของพระคริสต์ ผู้ทรงรับภาระหนี้คนบาปและทำให้เขาได้รับการต้อนรับต่อพระเจ้าภายในความชอบธรรมและฐานะของพระองค์ (สกอต แม็กไนต์, 『ฟีเลโมน』 ข้อ 17-19) ข่าวประเสริฐไม่เพียงปลดผู้เป็นหนี้จากโทษ แต่รับเข้าเป็นครอบครัวที่รัก และทำให้ผู้รับพระคุณก่อนยอมสละสิทธิกับรับค่าใช้จ่ายเพื่อเกิดการคืนดีจริง

9. วิธอ่าน

อย่ายืนยันว่าโอเนสิมัสเป็นขโมยหรือทาสหลบหนี หรือกล่าวเป็นข้อเท็จจริงว่าฟีเลโมนปล่อยเขาเป็นอิสระแน่นอนและภายหลังเขาเป็นบิชอปเอเฟซัส ต้องแยกข้อสันนิษฐานที่เป็นไปได้จากสิ่งที่ตัวบทบอกชัด อีกทั้งอย่าใช้คำว่า ‘จงให้อภัย’ ส่งผู้ถูกทำร้ายกลับสู่ความสัมพันธ์อันตราย

หรือตัดการชดใช้กับความรับผิดชอบของผู้กระทำออก ต้องประยุกต์โดยเห็นว่าเปาโลเองรับความเสี่ยงกับความเสียหาย และพยายามรับรองศักดิ์ศรีกับการต้อนรับ โอนสิมัสต่อหน้าชุมชน ศิษยาภิบาลไม่ควรเลียนวาทศิลป์อ่อนโยนของเปาโลเป็นเทคนิคควบคุมจิตใจ แต่ต้องเคารพความสมัครใจ ความปลอดภัย และความรับผิดชอบของชุมชน

หัวข้อพิเศษ: ฟิเลโมนกับระบบทาส

ในจดหมายสั้นฉบับนี้ เปาโลไม่ได้ออกคำสั่งโดยตรงให้ยกเลิกระบบทาสโรมันทันทีทางกฎหมาย แม้ข้อ 16 กับ 21 อาจบอกเป็นนัยถึงการปล่อยโอนสิมัส แต่ยืนยันขัดไม่ได้ (ดักลาส เจ. มู; สกอต แม็กไนต์) จึงไม่ควรกล่าวเกินจริงว่าฟิเลโมนเป็นประกาศเลิกทาสแบบสมัยใหม่ ในทางกลับกัน การที่เปาโลกำหนดโอนสิมัสว่า ‘ดีกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก’ เป็นดวงใจของเปาโล และต้องรับเหมือนเปาโลเอง ย่อมเข้ากันไม่ได้กับรากฐานของระบบที่ให้นายถือนมนุษย์เป็นเพียงทรัพย์สินและบังคับเขาได้ (มาร์คุส บาร์ท และเฮลมุต บลังเค, 『ฟิเลโมน』 ข้อ 16)

แม้ไม่ควรถือระบบทาสโรมัน โบราณว่าเหมือนระบบทาสทางเชื้อชาติ รอบมหาสมุทรแอตแลนติกสมัยใหม่ทุกด้าน แต่ก็ไม่ควรลดทอนการอยู่ใต้อำนาจตามกฎหมายและโอกาสถูกแสวงประโยชน์ พระคัมภีร์ทั้งเล่มประกาศว่ามนุษย์ทุกคนเป็นพระฉายาของพระเจ้า และในพระคริสต์ สถานะทาสหรือไทไม่อาจกำหนดคุณค่าความรอดกับความเป็นพี่น้องในคริสตจักร (ปฐมก. 1:27; กท. 3:28; คส. 3:11) ฟิเลโมนจึงใช้รับรองระบบทาสว่าเป็นอุดมคตินิรันดร์ของพระเจ้าไม่ได้ หลักข่าวประเสริฐนำคริสตจักรให้ปฏิเสธการถือครองมนุษย์ แรงงานบังคับ การค้ามนุษย์

และทาสทางเชื้อชาติทุกรูปแบบ พร้อมแสวงหาเสรีภาพ ศักดิ์ศรี และ
การฟื้นฟูจริงของผู้ถูกกดขี่

บทนำจดหมายทั่วไป

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

‘จดหมายทั่วไป’ เป็นชื่อเรียกรวมฮีบรู ยากอบ 1-2 เปโตร 1-3 ยอห์น และยูดา หนังสือเหล่านี้ไม่ได้จัดอยู่ใต้ชื่ออัครทูตคนเดียวอย่างจดหมายเปาโล แต่เขียนโดยผู้เขียนหลายคนถึงคริสตจักรและบุคคลในพื้นที่กับสถานการณ์ต่างกัน จึงเรียกว่า ‘จดหมายทั่วไป’ หรือ ‘จดหมายสากล’ แม้ไม่ใช่ทุกฉบับถูกส่งตรงถึงคริสตจักรสากลทั้งหมด หนังสือกลุ่มนี้ก็แสดงอย่างอุดมว่าข่าวประเสริฐของอัครทูตหล่อหลอมชีวิตแห่งความเชื่อ ความเพียร และความรักท่ามกลางความทุกข์ คำสอนเทียม ความขัดแย้ง ในชุมชน และการประนีประนอมทางศีลธรรมอย่างไร

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

หนังสือกลุ่มนี้มีทั้งฮีบรูซึ่งคล้ายคำเทศนา ยากอบที่เรียบเรียงคำตักเตือนเชิงปัญญา จดหมายเปโตรถึงคริสตจักรที่กระจัดกระจาย จดหมายยอห์นถึงชุมชนและบุคคล และยูดาซึ่งโต้แย้งอย่างเข้มข้นพร้อมคำสรรเสริญพระเจ้า รูปแบบกับผู้อ่านจึงหลากหลาย ไม่ควรทำให้ทุกเล่มมีสถานการณ์หรือสำนวนแบบเดียวกัน แต่ต้องพิจารณาผู้เขียน ผู้รับ และแนวเหตุผลของแต่ละเล่มก่อน เนื่องจากตัวบทฮีบรูไม่ระบุผู้เขียน จึงไม่ควรฟันธงว่าเป็นเปาโล บาร์นาบัส อพอลโล หรือบุคคลใด ส่วนเปโตร ยอห์น ยากอบและยูดาผู้เป็นน้องชายพระเยซู ควรให้เกียรติพยานยุคแรกกับการระบุตัวของหนังสือ ไม่ควรอาศัยความต่างด้านสำนวนเพียง

อย่างเดี่ยวเพื่อปฏิเสธผู้เขียนฝ่ายอัครทูตหรือถือว่าเป็นงานของชุมชน
นิรนามยุคหลัง (ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, บทนำจดหมายทั่วไป
แต่ละเล่มใน 『บทนำพันธสัญญาใหม่』)

3. กระแสโดยรวม

ฮีบรูสอนว่าพระบุตรทรงสูงกว่าทูตสวรรค์กับ โมเสส และในฐานะมหา
ปุโรหิตตามแบบเมลคีเซเดค ทรงถวายเครื่องบูชาครั้งเดียวเพื่อทำพันธ
สัญญาใหม่ให้สำเร็จ จึงหนุนให้เพียรด้วยความเชื่อ ยากอบกล่าวถึง
การทดลอง ปัญญา วาจา การล่าเอียง คนมั่งมีกับคนยากจน และการ
อธิษฐาน เพื่อสอนความเชื่อมีชีวิตที่เติบโตสู่ความบริบูรณ์ผ่านการ
ประพฤติ 1 เปโตรกล่าวถึงความหวังมีชีวิต ความบริสุทธิ์ การประพฤติ
ดี และพยายามท่ามกลางความทุกข์ของธรรมิกชนผู้เป็นคนต่างถิ่น ส่วน 2
เปโตรกับยูดาให้ยืนยันมั่นในพระวาทะของอัครทูตต่อหน้าครูเทียมและผู้
เยาะเย้ยการเสด็จกลับมา จดหมายยอห์นเชื่อมความจริงเรื่องพระคริสต์
ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ การเชื่อฟัง ความรักพี่น้อง ความมั่นใจใน
ความรอด การแยกแยะครูเทียม และการต้อนรับผู้รับใช้ชาวประเสริฐ

4. ศาสนศาสตร์สำคัญ

จดหมายทั่วไปเน้นว่าความเชื่อแท้ไม่แยกคำสารภาพออกจากชีวิต
ความจริงออกจากความรัก หรือพระคุณออกจากความเพียร คำเตือน
ในฮีบรูเป็นเครื่องมือของพระเจ้าซึ่งรักษาผู้เชื่อให้ไม่ละทิ้งเครื่องบูชาอัน
เพียงพอของพระคริสต์และให้ยืนหยัดในชุมชน การประพฤติที่ยากอบ
กล่าวไม่ใช่ผลงานสร้างคุณความดีเพื่อรับการประกาศว่าเป็นคนชอบ

ธรรม แต่เป็นผลจำเป็นของความเชื่อมีชีวิต จึงต่างจากการฟังผลงาน
แห่งธรรมบัญญัติที่เปาโลปฏิเสธ จดหมายเปโตรวางการทรงรักษาของ
พระเจ้าคู่กับการเฝ้าระวังของธรรมิกชน และวางความทุกข์ปัจจุบันคู่กับ
สง่าราศีอนาคต จดหมายยอห์นนำคำสารภาพหลักคำสอนเรื่องการ
บังเกิดเป็นมนุษย์ ชีวิตชอบธรรม และความรักพี่น้องมาเป็นเครื่องหมาย
ของชีวิตที่บังเกิดใหม่ ไม่ใช่รากฐานรับความรอด

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นการสำแดงสุดท้ายของพระเจ้า มหาบุโรहितผู้
ถวายพระองค์ครั้งเดียวเพื่อคนบาป และคนกลางผู้ตั้งพันธสัญญาใหม่
ด้วยพระโลหิตพร้อมเปิดทางสู่สถานบริสุทธิ์สวรรค์ พระองค์ทรงเป็น
แบบอย่างกับผู้เลี้ยงของธรรมิกชนผู้ทนทุกข์ เป็นผู้ชอบธรรมไร้บาปซึ่ง
ทนทุกข์แทนคนธรรมเพื่อนำเราไปถึงพระเจ้า และประทานความหวังมี
ชีวิตโดยการคืนพระชนม์ (ฮบ. 1:1-3; 9:11-14; 1 ปต. 1:3;
2:21-25; 3:18) พระวาตะแห่งชีวิตทรงรับสภาพมนุษย์ พระโลหิต
ชำระบาป และพระองค์ทรงเป็นผู้ทูลแก้ต่าง เมื่อเสด็จกลับมา พระองค์
จะทำฟ้าใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่ให้สำเร็จ (1 ยน. 1:1-2, 7; 2:1-2;
2 ปต. 3:13) ข่าวประเสริฐไม่ได้ยกเว้นธรรมิกชนจากความทุกข์ทันที
แต่ก่อความบริสุทธิ์ ความรัก ความมั่นใจ และความหวังซึ่งอดทนจนถึง
ที่สุดในพระคริสต์

6. วิธีอ่าน

อย่าอ่านข้อเตือนราวกับผู้เชื่อแท้สูญเสียความรอดซ้ำ ๆ เพราะความล้มเหลวเล็กน้อย และอย่าทำให้ข้อเตือนเป็นเพียงสมมุติฐานไร้ความหมาย ด้วยข้ออ้างเรื่องการทรงเลือก พระเจ้าทรงรักษาประชากรของพระองค์ผ่านพระสัญญา คำเตือน และการหนุนใจกันในชุมชน อย่าทำให้ยากอบกับเปาโลประกาศข่าวประเสริฐคนละแบบ แต่ให้ดูว่า ‘ความเชื่อ’ ‘การประพฤติ’ และ ‘การประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม’ ใช้ในข้อโต้แย้งแต่ละบริบทอย่างไร อย่าใช้คำสั่งให้เชื่อฟังรัฐ นาย หรือครอบครัว บังคับให้เจียบต่อการทำร้ายกับความอยุติธรรม และอย่าขยายคำสั่งให้ระวังครูเทียมเป็นความเกลียดชังหรือตัดสัมพันธ์กับผู้เห็นต่างในเรื่องเล็กน้อย ต้องรักษาทั้งการแยกแยะเพื่อปกป้องความจริงและความรักซึ่งเมตตาผู้กำลังหวั่นไหว

ฮีบรู

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

แม้ฮีบรูอยู่ในกลุ่มจดหมายทั่วไป ผู้เขียนเรียกงานนี้ว่า ‘ถ้อยคำหนุนใจ’ (13:22) หนังสืออธิบายพันธสัญญาเดิมและกล่าวตรงต่อผู้ฟังเหมือนคำเทศนาที่เรียบเรียงอย่างประณีต ก่อนจบด้วยคำท้าทายแบบจดหมาย ประกาศการสำแดงสุดท้ายของพระเจ้าผ่านพระบุตร ความสูงส่งกับตำแหน่งมหาปุโรหิตนิรันดร์ของพระคริสต์ พันธสัญญาใหม่ และเครื่องบูชาครั้งเดียว พร้อมหนุนคริสตจักรซึ่งกำลังจะถอยเพราะความทุกข์ให้ยึดความเชื่อกับความหวังมั่นคง

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อ ‘ถึงชาวฮีบรู’ เป็นคำจำหน้าโบราณที่เพิ่มภายหลัง ไม่ใช่ชื่อซึ่งตัวบพระบุเอง ผู้อ่านรู้เรื่องเครื่องบูชา พลัปลลา คนรุ่นถิ่นทุรกันดาร และพระคัมภีร์ฉบับเซปตัวจินต์อย่างลึกซึ้ง จึงมีเหตุผลมากที่จะเห็นว่าเป็นคริสเตียนเชื้อสายยิว แต่ผู้เชื่อต่างชาติก็รับการสอนเช่นนี้ได้ จึงยืนยันชาติพันธุ์ไม่ได้ สิ่งชัดกว่าชื่อคือพวกเขาเป็นคริสตจักรจริงซึ่งสารภาพพระคริสต์ และต้องยึดความจริงในพระองค์แทนการกลับไปยังเงาของพันธสัญญาเดิม

3. ผู้เขียนและเวลาที่เขียน

ผู้เขียนไม่บอกชื่อ มีผู้เสนอเปาโล บาร์นาบัส ลูคา อปอลโล ปริสซิลลา และคนอื่น แต่ยืนยันไม่ได้ เขาน่าจะไม่ใช่อัครทูตผู้ไถ่บาปชาวประเสริฐจากองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยตรง แต่อยู่ในรุ่นซึ่งได้รับการรับรองจากผู้ที่ไถ่บาป รู้จักทิโมธี และเป็นศิษยาภิบาลผู้เชี่ยวชาญภาษากรีกกับพันธสัญญาเดิม (2:3; 13:23) เราควรเคารพความนิรนามตั้งคำของโอริเจนว่า ‘ผู้เขียนคือใคร พระเจ้าเท่านั้นทรงทราบ’ การกล่าวถึงพิธีพระวิหารด้วยกาลปัจจุบันกับการที่ทิโมธียังมีชีวิตทำให้คริสต์ทศวรรษ 60 เป็นไปได้ แต่กาลปัจจุบันอาจเป็นวิธีบรรยายทางวรรณกรรม จึงยืนยันว่าก่อน ค.ศ. 70 ไม่ได้ โดยทั่วไปกำหนดช่วง ค.ศ. 60–90 (โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, บทนำ ‘ฮีบรู’)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

หลังเริ่มเชื่อ ผู้อ่านเคยทนการดูหมิ่นต่อสาธารณะ ความทุกข์ และการยึดทรัพย์ ทั้งยังดูแลผู้ถูกจำคุก แต่ยังไม่ถึงขั้นพลีชีพด้วยโลหิต (10:32-34; 12:4) เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาเริ่มละการประชุม เนื้อเยชาฝ่ายวิญญาณ และเสียงถอยกลับสู่ที่เดิมซึ่งปลอดภัยกว่าในสังคม (5:11-14; 10:25) คำท้าทายจาก ‘คนที่มาจากอิตาลี’ บังความสัมพันธ์กับโรม แต่ยังถกเถียงว่าเป็นต้นทางหรือปลายทาง (13:24) จุดประสงค์ไม่ใช่เสนอศาสนาใหม่ที่ง่ายกว่า แต่เตือนว่าถ้าทิ้งพระคริสต์

ก็ไม่มีเครื่องบูชาหรือคนกลางอื่นที่ดีกว่า และช่วยให้เพียรจนสุดด้วย
พระสัญญากับการหนุนใจร่วมกัน

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับเรียบเรียงตามโครงสร้างของโรมัส อาร์. ซีโรเนอร์
1:1-4 เป็นบทนำเรื่องการสำแดงสุดท้ายผ่านพระบุตร 1:5-2:18
กล่าวถึงพระบุตรผู้สูงกว่าทูตสวรรค์แต่ทรงเป็นเหมือนพี่น้อง 3:1-
4:13 กล่าวถึงพระบุตรผู้ยิ่งใหญ่กว่าโมเสส การพักสงบของพระเจ้า
และคำเตือนจากคนรุ่นถิ่นทุรกันดาร 4:14-10:18 อธิบายมหาปุโรหิต
ตามแบบเมลคีเซเดค พันธสัญญาใหม่ สถานบริสุทธิ์สวรรค์ และเครื่อง
บูชาครั้งเดียว 10:19-12:29 หนุนใจให้เข้าใจพระเจ้าด้วยความเชื่อ
และเพียร โดยยกพยานแห่งความเชื่อ พระเยซู การติสอนของพระบิดา
และอาณาจักรที่ไม่หวั่นไหว 13:1-25 สอนความรักพี่น้อง การต้อนรับ
การสมรส เงิน ผู้นำ การสรรเสริญกับการแบ่งปัน แล้วจบด้วยคำ
ทักทาย การอธิบายหลักคำสอนสลับกับคำเตือนและคำหนุนใจ ส่วนคำ
ว่า ‘เพราะฉะนั้น’ เชื่อมความจริงสู่ชีวิต

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

พระเจ้าตรัสหลายวิธี แต่ในวาระสุดท้ายทรงตรัสอย่างเด็ดขาดผ่านพระ
บุตร ผู้เป็นทายาทแห่งสรรพสิ่ง พระผู้สร้าง แสงสะท้อนพระสิริ และพระ
ลักษณะอันแท้จริงของพระเจ้า (1:1-3) พระเยซูทรงสูงกว่าทูตสวรรค์
โมเสส โยชูวา และอาโรน แต่ทรงเป็นมนุษย์แท้ ล้มรสความทุกข์กับ
ความตาย และเป็นมหาปุโรหิตผู้เมตตาและสัตย์ซื่อซึ่งช่วยพี่น้องที่ถูก

ทดลอง ตำแหน่งปุโรหิตตามแบบเมลคีเซเดคของพระองค์ดำรงนิรันดร์
พระองค์ทรงลบมลทินบาปครั้งเดียวด้วยพระโลหิต ทำธรรมิกชนให้
บริบูรณ์ตลอดไป และทูลวิงวอน ณ เบื้องขวาพระเจ้า (7:23-28;
9:11-14; 10:10-14)

พลับพลา เครื่องบูชา และเทศกาลในพันธสัญญาเดิมเป็นเงาแท้ที่
พระเจ้าประทาน แต่ไม่อาจกำจัดบาปอย่างเด็ดขาด การถวายซ้ำเป็น
พยานว่าต้องมีความจริงที่ดีกว่า พันธสัญญาใหม่จารึกพระวจนะในใจ
ไม่จดจำบาปอีก และให้เข้าใกล้พระเจ้าอย่างกล้าหาญ (8:6-13;
10:15-22) ความเชื่อไม่ใช่กำลังจินตนาการสิ่งที่มองไม่เห็น แต่เป็น
ความเพียรซึ่งวางใจพระเจ้าผู้ทรงสัญญา จึงเชื่อฟังและรอบ้านเมืองแท้
คริสตจักรได้เข้าใกล้ชุมชนบุตรหัวปีและเยรูซาเล็มสวรรค์แล้ว แต่ยังรอน
นครซึ่งจะสำเร็จกับอาณาจักรที่ไม่หวั่นไหว

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

ฮีบรูอ่านสดุดี เยเรมีย์ ปฐมกาล อพยพ และเลวีนิติเป็นพระสัญญากับ
ความสำเร็จที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ความล้มเหลวของคนรุ่นถิ่น
ทุรกันดารเตือนชุมชนพันธสัญญาใหม่ ส่วนการพักในคานาอันซึ่งโยชู
วาให้ชี้ไปยังการพักของพระเจ้าที่ยังเหลือตั้งแต่การทรงสร้าง อับราฮัม
กับบรรพชนแห่งความเชื่อได้รับพระสัญญาเรื่องแผ่นดิน แต่รอบ้านเมือง
สวรรค์ที่ดีกว่า และพระสัญญาภักดิ์ริย์ปุโรหิตตามแบบเมลคีเซเดคที่ให้
แก่ดาวิดสำเร็จในพระเยซู คริสตจักรไม่ได้เข้าใกล้ความน่ากลัวของซี
นาย แต่เข้าใกล้ศิโยนซึ่งมีพระเยซูคนกลางกับพระโลหิตประพรม และ

ดำเนินเป็นประชากรผู้แสวงหาหนครที่จะมาและได้รับอาณาจักรที่ไม่หวั่นไหว (4:1-11; บทที่ 7; 11:8-16; 12:18-28; 13:14)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐในฮีบรูคือพระบุตรผู้ประทับบนพระบัลลังก์ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนเรา เพื่อทำลายผู้ถืออำนาจแห่งความตายด้วยความตาย และปล่อยผู้เป็นทาสเพราะความกลัวตาย (2:14-18) มหาบุโรहितไร้บาปไม่ได้ถวายเลือดสัตว์ แต่ถวายพระองค์ครั้งเดียว เข้าในสถานบริสุทธิ์สวรรค์ และทำการลบมลทินบาปนิรันดร์ พระโลหิตไม่เพียงปกคลุมความผิด แต่ชำระมโนธรรมจากการกระทำที่ตายแล้ว และเปิดทางใหม่ที่มีชีวิตผ่านพระกายซึ่งฉีกออก ให้เข้าใกล้พระที่นั่งพระคุณอย่างกล้าหาญ (4:14-16; 9:14; 10:19-22) พระองค์ทรงเป็นผู้บุกเบิกและผู้ทำให้ความเชื่อสมบูรณ์ ยิ่งทรงทูลวิงวอน และจะปรากฏอีกเพื่อช่วยผู้รอคอยให้รอดอย่างครบถ้วน

9. วิธอ่าน

อย่าอ่านฮีบรูเป็นหนังสือที่ดูหมิ่นศาสนายิวหรือพันธสัญญาเดิมว่าต่ำและชั่ว ระบบเดิมเป็นการสำแดงที่พระเจ้าประทาน แต่บรรลุดูดหมายในพระคริสต์ผู้เป็นสิ่งที่มันชี้ถึง การอ่านแบบเงาและความสำเร็จไม่ใช่อุปมานิต์ซึ่งไล่ความหมายตามใจให้วัสดุทุกชั้นในพลับพลา แต่ต้องตามสายสัมพันธ์ในสารบบเรื่องบุโรहित เครื่องบูชา พันธสัญญา สถานบริสุทธิ์ และการพักที่ฮีบรูเปิดเผย คำว่า ‘อย่าขาดการประชุม’ ก็ไม่ใช่เครื่องมือควบคุมการเข้าโบสถ์ แต่ต้องใช้ในบริบทการดูแลร่วมกัน ซึ่ง

หนุนใจกันและกระตุ้นความรักกับความดีท่ามกลางอันตรายแห่งการ
ละทิ้งความเชื่อ

หัวข้อพิเศษ: ข้อเตือนและความเพียรมั่นคงของธรรมิกชน

คำเตือนใน 2:1-4, 3:7-4:13, 5:11-6:12, 10:26-39 และ
12:14-29 ไม่ใช่อันตรายสมมุติหรือวาทศิลป์เพื่อขู่ แต่ประกาศ
อันตรายจริงของการตั้งใจละทิ้งพระคริสต์ ขณะเดียวกันผู้เขียนมั่นใจว่า
ผู้อ่านมีสิ่งดีกว่าซึ่งเกี่ยวกับความรอด และให้พระสัญญาแก่คำปฎิญาณ
ของพระเจ้า เครื่องบูชาอันสมบูรณ์กับการทูลวิงวอนของพระคริสต์เป็น
สมอความหวังมั่นคง (6:9-20; 10:14, 39) ตามความเชื่อสาย
ปฎิรูป ธรรมิกชนที่พระเจ้าทรงเลือกจะได้รับการรักษาจนถึงที่สุด และ
พระเจ้าทรงใช้คำเตือนจริงเหล่านี้กับคำหนุนใจของชุมชนเป็นเครื่องมือ
ให้พวกเขาเพียรมั่นคง จึงต้องหลีกทั้งความมั่นใจในตนซึ่งไม่สนคำ
เตือน และความสิ้นหวังซึ่งตัดสินว่าความสงสัยชั่วคราวคือการละทิ้ง
ความเชื่อแบบย้อนกลับไม่ได้ทันที (คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินส
เตอร์ บทที่ 17; ชไรเนอร์, 『ฮีบรู』)

ยากอบ

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ยากอบเป็นหนังสือเล่มแรกในกลุ่มจดหมายทั่วไป เป็นจดหมายเชิงปัญญาและอภิบาลซึ่งหนุนจุนหนุนพันธสัญญาที่กระจัดกระจายให้ดำเนินความเชื่ออย่างครบถ้วนท่ามกลางการทดลอง หนังสือผสมผสานสัทสนัภาพเปรียบเทียบชีวิต คำตำหนิแบบผู้เผยพระวจนะ และคำสอนพระเยซูเพื่อกล่าวถึงวาจา เงิน ความโกรธ การลำเอียง การอธิษฐาน และความขัดแย้งในชุมชน ไม่ใช่เพียงรวมบทเรียนศีลธรรม แต่เป็นคำหนุนตามข่าวประเสริฐว่าชีวิตใหม่ซึ่งพระเจ้าทรงให้กำเนิดด้วยพระวจนะแห่งความจริงต้องปรากฏเป็นผลแห่งการเชื่อฟัง ความเมตตา และการฟังแล้วปฏิบัติ (1:18, 21-25)

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากผู้ส่งคือ ‘ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า’ (1:1) ชื่อกรีกเป็นชื่อเดียวกับยาโคบ และพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงยากอบหลายคน เมื่อพิจารณาธรรมเนียมคริสตจักรแรก อำนาจที่มีต่อคริสตจักรเยรูซาเล็ม และลักษณะยิว ผู้ที่เหมาะสมที่สุดคือยากอบน้องชายพระเยซูและผู้นำคริสตจักรเยรูซาเล็ม (กจ. 15:13; กท. 1:19; 2:9) เขาไม่อ้างสายโลหิต แต่แนะนำตนเป็นผู้รับใช้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า จึงให้ความสำคัญกับอัต

ลักษณะของผู้เชื่อและรับใช้พระผู้เป็นเจ้าผู้คืนพระชนม์ซึ่งเป็นพี่ชายของตน

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ยากอบน้องชายพระเยซูไม่เชื่อพระองค์ในตอนแรก แต่หลังพบองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้คืนพระชนม์ เขากลายเป็นเสาหลักคริสตจักรเยรูซาเล็ม และมีรายงานว่า เป็นมรณสักขีราว ค.ศ. 62 (ยน. 7:5; 1 คร. 15:7; โยเซฟัส, 『โบราณวัตถุของชาวยิว』 20.200) บางคนสงสัยผู้เขียนเพราะภาษากรีกประณีต แต่ผู้นำในสังคมสองภาษาย่อมใช้เลขนุกรการหรือเขียนชาวกรีกได้ และถ้าผู้เขียนนิรนามปลอมชื่อเพื่อเพิ่มอำนาจ ก็คงยากจะอธิบายว่าทำไมละคำว่า ‘น้องชายองค์พระผู้เป็นเจ้า’ ช่วงเวลาที่เสนออยู่ปลายคริสต์ทศวรรษ 40 ถึงต้นทศวรรษ 60 และการไม่กล่าวตรงถึงข้อถกเถียงสภาเยรูซาเล็มทำให้หลายคนสนับสนุนช่วงต้น (ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』)

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

ผู้รับคือ ‘สิบสองเผ่าที่กระจัดกระจาย’ หมายถึงคริสตจักรพลัดถิ่นซึ่งมีคริสเตียนเชื้อสายยิวเป็นหลัก พร้อมแสดงอัตลักษณ์ประชากรพันธสัญญาที่ได้รับการฟื้นฟูใหม่ในพระคริสต์ (1:1) พวกเขาเผชิญการข่มเหง ความยากจน การกดขี่ของคนมั่งมี การลำเอียงกับแข่งขันในชุมชน บาดแผลจากวาทะ และความปรารถนาฝ่ายโลก ยากอบแยกการทดลองออกจากการที่พระเจ้าทรงล่อให้ทำชั่ว และสั่งให้ขอปัญญากับ

อดทนในความทุกข์ จุดประสงค์คือเปิดโปงความเชื่อเพียงคำพูดกับ
ปัญญาฝ่ายโลก และสร้างชุมชนที่ครบถ้วนซึ่งให้เกียรติคนยากจน
ควบคุมล้น หว่านสันติ อธิษฐาน และเพียรจนองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

1:1-18 กล่าวถึงการทดลอง ปัญญา ความยากจนกับความมั่งมี
ตัณหา และพระเจ้าผู้ประทานของดีทุกอย่าง 1:19-27 กล่าวถึงความ
เคร่งครัดแท้ซึ่งฟังและทำตามพระวจนะ พร้อมควบคุมล้นกับชีวิต
2:1-13 สั่งไม่ให้ลำเอียงเข้าข้างคนมั่งมี แต่พิพากษาตามธรรมบัญญัติ
แห่งเสรีภาพกับความเมตตา 2:14-26 ตำหนิความเชื่อตายซึ่งไม่มีการ
ประพาส 3:1-18 เปรียบความรับผิดชอบของผู้สอน อันตรายของล้น
ปัญญาฝ่ายโลกกับปัญญาจากเบื้องบน 4:1-5:6 ตำหนิการทะเลาะจาก
ตัณหา การเป็นมิตรกับโลก การกล่าวร้าย แผนธุรกิจอวดดี และการเอา
เปรียบของคนมั่งมี 5:7-20 จบด้วยความอดทนรอการเสด็จมา คำ
สาบาน การอธิษฐานยามทุกข์กับเจ็บป่วย การสารภาพบาป และการนำ
ผู้หลงกลับ ควรอ่านเป็นกระแสคำเทศนาปัญญาซึ่งหัวข้อวนกลับมาส่ง
กัน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

หัวใจของยากอบคือ ‘ความครบถ้วน’ หรือความเชื่อทั้งชีวิตที่ไม่แบ่ง
แยก คนสองใจเพียงฟังแต่ไม่ทำและพยายามรับใช้ทั้งพระเจ้ากับโลก
ส่วนปัญญาจากเบื้องบนปรากฏในความบริสุทธิ์ สันติ ความอ่อนโยน
ความเมตตา และผลดี (1:4-8; 3:13-18; 4:4-8) พระเจ้าไม่ทรงล่อ

คนให้ทำชั่ว แต่ประทานของดีโดยไม่เปลี่ยนแปลงและให้กำเนิด
ประชากรด้วยพระวาตะแห่งความจริง การเชื่อฟังจึงไม่ใช่คุณความดี
เพื่อรับชีวิตใหม่ แต่เป็นการรับพระวณะที่ปลูกไว้ด้วยใจอ่อนสุภาพและ
ให้เกิดผลในชีวิต

ความมั่งมีกับความยากจน วาจากับความสัมพันธ์ก็เป็นศูนย์กลางศาสน
ศาสตร์ พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกให้มั่งมีในความเชื่อและเป็น
ทนายทอาณจักร การแบ่งชั้นตามหน้าตาจึงละเมิดธรรมบัญญัติหลวง
แห่งการรักเพื่อนบ้าน (2:5-9) สิ่งถูกพิพากษาไม่ใช่ทรัพย์สินในตัวเอง
แต่เป็นความอยุติธรรมซึ่งโกงค่าจ้างคนงานยากจนและใช้ชีวิตฟุ่มเฟือย
ด้วยความมั่นใจในตน (5:1-6) ลิ่นไม่ควรสรรเสริญพระเจ้าแล้วสาป
มนุษย์ผู้ถูกสร้างตามพระฉายา และคำพูดของผู้สอนกับชุมชนอยู่ใต้การ
พิพากษาเข้มงวดยิ่งขึ้น (3:1-12)

7. พันธสัญญา อาณจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

คำว่า ‘สิบสองเผ่า’ และ ‘ธรรมศาลา’ พร้อมตัวอย่างอับราฮัม ราห์บ
โยบ และเอลียาห์ แสดงว่ายากอบไม่ตัดคริสตจักรจากพระคัมภีร์ของ
อิสราเอล พระเจ้าทรงให้คนยากจนเป็นทนายทอาณจักร และปกครอง
ประชากรใหม่ด้วยธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์ซึ่งให้เสรีภาพกับธรรม
บัญญัติหลวง (1:25; 2:5, 8) ความเชื่ออับราฮัมได้รับการทำให้ครบ
ถ้วนในการเชื่อฟังถวายอิสอัค ส่วนความเชื่อราห์บปรากฏผ่านการ
ต้อนรับซึ่งเสี่ยงภัย คริสตจักรรอพระสัญญาเหมือนผู้เผยพระวณะกับ
โยบ และเพียรจนองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเหมือนชาวนารอฝนต้นฤดู

กับปลายฤดู ประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ไม่สร้างเพียงความรู้เชิงนามธรรม แต่สร้างประชากรซึ่งเชื่อพระสัญญาและดำเนินด้วยความเมตตาด้วยความสัตย์ซื่อ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ยากอบเรียกพระเยซูว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ’ และวางอาณาจักร การเสด็จกลับมา และการพิพากษาของพระองค์ไว้กลางคำหนุนทั้งหมด (2:1; 5:7-9) คำสอนซึ่งคล้ายคำเทศนาบนภูเขาปรากฏซ้ำในเรื่องพระพรแก่คนยากจน ความครบถ้วน ความโกรธกับวาจา คำสาบาน การขอและรับ ต้นไม้กับผล และการฟังแล้วทำ แต่พระคริสต์ไม่ใช่เพียงครูปัญญา พระเจ้าผู้ให้กำเนิดด้วยพระวาตะแห่งความจริง ทรงทำคนบาปเป็นทนายทอาณัติในองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ ให้ความเมตตา มีชัยเหนือการพิพากษา และให้คริสตจักรอธิษฐานในพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้ากับนำคนบาปกลับจากความตาย ข่าวประเสริฐไม่ปล่อยคำสารภาพไร้การประพาสให้มีชีวิต แต่ประทานความเชื่อมีชีวิตซึ่งเกิดผลแห่งความรักกับความเมตตาโดยพระวิญญาณ

9. วิธอ่าน

อย่าเข้าใจยากอบว่าเป็นหนังสือเรื่องความรอดด้วยการประพาสหรือถือว่าศาสนศาสตร์ด้อยกว่าเปาโล ขณะเดียวกันอย่าลดการประพาสเป็นของตกแต่งที่เลือกได้หลังรอด ความยินดีในการทดลองไม่ได้สั่งให้ชอบความเจ็บปวดหรือลดความเศร้า แต่ให้เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงทำให้เติบโตผ่านความอดทน การเชื่อมั่นมั่นกับคำอธิษฐานแห่งความเชื่อเพื่อ

ผู้ปวยก็ไม่ใช่สูตรว่าทุกโรคมามาจากบาปส่วนตัว หรือถ้าเชื่อพอดต้องหายทันที คริสตจักรควรใช้การรักษากับการดูแลร่วมกัน อธิษฐานโดยมอบไว้ในอธิปไตยพระเจ้า และไม่ใช้การสารภาพบาปเป็นเครื่องมือให้ผู้นำควบคุมหรือทำให้อับอายต่อสาธารณะ

หัวข้อพิเศษ: ยากอบกับเปาโล—ความเชื่อ การประพฤติ และการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม

เปาโลหักล้างข้ออ้างว่ามนุษย์ได้ฐานะชอบธรรมต่อพระเจ้าด้วยการเข้าสู่หนัดกับผลงานแห่งธรรมบัญญัติ และสอนว่าคนบาปได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมเปล่า ๆ โดยเชื่อพระคริสต์ (รม. 3:28; 4:1-5) ยากอบใช้คำเดียวกันแต่หักล้าง ‘ความเชื่อ’ ดาย ซึ่งเป็นเพียงการยอมรับด้วยสติปัญญาอย่างที่มี และไม่ช่วยพี่น้องยากจนเลย (ยก. 2:14-19) เปาโลเน้นรากฐานกับวิธีรับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม ส่วนยากอบเน้นว่าความจริงของคำกล่าวอ้างว่ามีความเชื่อได้รับการพิสูจน์ด้วยการประพฤติ อับราฮัมได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในปฐมกาล 15 และการเชื่อฟังในปฐมกาล 22 เปิดเผยว่าความเชื่อนั้นแท้และครบถ้วน (จอห์น คาลวิน, 『สถาบันศาสนาคริสต์』 3.17.12; คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินสเตอร์ 11.2; ดักลาส เจ. มู, 『ยากอบ』 2:14-26)

ดังคำสรุปสายปฏิกิริยา เราได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น แต่ความเชื่อที่ประกาศให้ชอบธรรมนั้นไม่เคยอยู่ลำพัง การประพฤติไม่ใช่คุณความดีแห่งการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมหรือ

เงื่อนไขที่เพิ่มแก่ความชอบธรรมของพระคริสต์ แต่เป็นผลจำเป็นกับ
หลักฐานเปิดเผยของความเชื่อมีชีวิตซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์
ความเชื่อไร้การประพาสไม่ใช่ความเชื่อแท้ที่อ่อนแอ แต่เป็นคำกล่าว
อ้างเท็จซึ่งไร้ชีวิตตามคำดำนิของยากอบ กระนั้นเราต้องไม่พึ่งผลของ
ตนแทนความชอบธรรมสมบูรณ์ของพระคริสต์ เพราะแม้การเชื่อฟังแท้ก็
มาจากชีวิตใหม่กับพระจนะซึ่งประทานโดยพระคุณ (อฟ. 2:8-10;
ยก. 1:18, 21)

1 เปโตร

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

1 เปโตรเป็นจดหมายทั่วไปและจดหมายอภิบาลของอัครทูตถึงธรรมิกชนที่กระจัดกระจายในเอเชียไมเนอร์ ผู้เผชิญการกีดกันทางสังคมกับความทุกข์ เปโตรเรียกพวกเขาว่า ‘คนต่างถิ่นที่ทรงเลือก’ และสอนว่าประชากรผู้บังเกิดใหม่โดยการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ผู้มีความหวังมีชีวิตกับมรดกไม่เสื่อมสูญ ควรดำเนินอย่างบริสุทธิ์และดีในโลกที่ตนเป็นคนแปลกหน้าอย่างไร (1:1-5) จดหมายไม่ทำความทุกข์ให้สวยงาม แต่ปลอบให้รักษาความหวัง ความบริสุทธิ์ ความรัก และพยายามท่ามกลางความอยุติธรรมกับความอับอาย โดยตามรอยความทุกข์และพระสิริของพระคริสต์

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อ ‘1 เปโตร’ หมายถึงจดหมายในสารบบฉบับแรกที่เปโตร อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ส่งมา (1:1) เลข ‘หนึ่ง’ ไม่ได้บอกคุณค่าหรือลำดับที่เขียน แต่ใช้แยกจาก 2 เปโตร เดิมเปโตรชื่อซีโมน และพระเยซูประทานชื่อ ‘เศฟาส’ หรือเปโตรในภาษากรีก เขาเคยปฏิเสธพระเยซู แต่ได้รับการฟื้นฟูจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้คืนพระชนม์และรับหน้าที่เลี้ยงฝูงแกะ ในจดหมายเขาเรียกตนเป็นผู้อาวุโสผู้เห็นความทุกข์ของพระคริสต์และจะมีส่วนในพระสิริที่จะปรากฏ (ยน. 21:15-19; 1 ปด. 5:1)

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

จดหมายระบุผู้เขียนว่า ‘เปโตร อัครทูตของพระเยซูคริสต์’ และเชื่อมกับบุคคลคริสตจักรแรกอย่างมาระโกกับซิลวานัส (1:1; 5:12-13) นักวิจารณ์บางคนถือว่าเป็นงานใช้นามเปโตรยุคหลังเพราะภาษากรีกประณีต การใช้พันธสัญญาเดิม และผู้อ่านกว้าง แต่การเป็นชาวประมงไม่ได้หมายความว่าต้องไม่รู้หนังสือตลอดชีวิต และตัวบทเองบอกว่าซิลวานัสอาจช่วยเขียนกับนำส่งจดหมาย เมื่อคำนึงว่าหนังสือสะท้อนความทุกข์กับคำสอนพระเยซูอย่างมีชีวิตและคริสตจักรแรกยอมรับอย่างกว้างว่าเป็นงานเปโตร การถือว่าอัครทูตเปโตรเขียนเหมาะสมที่สุด (คาเรน เอช. โจบส์, บทนำ ‘1 เปโตร’; โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, ‘1-2 เปโตร และยูดา’) ‘บาบิโลน’ น่าจะเป็นสัญลักษณ์หมายถึงโรม และคงเขียนราว ค.ศ. 60-64 ก่อนการข่มเหงของเนโรรีกับการเป็นมรณสักขีของเปโตร

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ผู้รับคือชนกรีกซึ่งกระจัดกระจายในปอนทัส กาลาเทีย คัปปาโดเซีย เอเชีย และบิธีเนีย แม้ใช้ภาษาฮีบรู การกล่าวถึงการไหว้รูปเคารพกับวิถีต่างชาติในอดีตทำให้เป็นธรรมชาติที่จะเห็นว่าเป็นคริสตจักรซึ่งมีทั้งยิวกับต่างชาติ (1:14, 18; 4:3-4) ‘คนต่างถิ่น’ เป็นทั้งอัตลักษณ์ฝ่ายวิญญาณของพลเมืองสวรรค์ และอาจสะท้อนความจริงที่ผู้อ่านบางคนมีสถานะสังคมต่ำกับสิทธิจำกัด (คาเรน เอช. โจบส์, ‘1 เปโตร’ 1:1)

ความทุกข์เวลานั้นไม่ใช่เพียงการข่มเหงทางการท้าวจักรวรรดิ แต่รวม การใส่ร้าย กีดกัน กล่าวหา และปฏิบัติไม่เป็นธรรมจากครอบครัว เพื่อนบ้าน และกลุ่มอาชีพ จุดประสงค์คือให้ธรรมิกชนไม่ตอบด้วยความ กลัว การแก้แค้น การกลืนเข้ากับโลก หรือประนีประนอม แต่ถวายพระ เกียรติพระเจ้าด้วยการประพฤติดีกับคำตอบข่าวประเสริฐที่เตรียมพร้อม

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับเรียบเรียงตามโครงสร้างของคาเรน เอช. โจบส์ 1:1-2 ทักทายธรรมิกชนต่างถิ่นภายในการทรงเลือกของพระบิดา การ ชำระให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณ และการประพรหมพระโลหิต 1:3- 2:10 สรรเสริญความหวังมีชีวิตร่วมมรดกจากการคืนพระชนม์ และ กล่าวถึงความบริสุทธิ์ ความรักพี่น้อง ความหิวพระวจนะ บ้านฝ่าย วิญญาณในพระคริสต์ศิลาที่มีชีวิต และอัตลักษณ์ปุโรหิตหลวง 2:11- 4:11 กล่าวถึงการประพฤติดีในสังคมต่างชาติ ความสัมพันธ์กับรัฐ ทาส และครอบครัว ความทุกข์เพื่อความชอบธรรม ชัยชนะพระคริสต์ และชุมชนซึ่งรับใช้ตามของประทาน 4:12-5:11 สั่งไม่ให้ประหลาด ใจกับการทดลองร้อนแรงแต่มีส่วนร่วมในความทุกข์พระคริสต์ ให้ผู้อาวุโส ดูแลฝูงแกะด้วยใจสมัคร และให้ทุกคนถ่อมตนต่อต้านมาร 5:12-14 จบด้วยคำทักทายจากสิลวานัสกับมาระโกและคำว่า ‘จงยืนมั่นใน พระคุณแท้’

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

อัตลักษณ์ศูนย์กลางของ 1 เปโตรคือ ‘คนต่างถิ่นที่ทรงเลือก’ ธรรมิกชนได้รับเลือกตามการทรงทราบล่วงหน้าของพระบิดา โดยการชำระให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณ เพื่อเชื่อฟังพระเยซูคริสต์และรับการประพรหมพระโลหิต (1:1-2) การทรงเลือกไม่ใช่เหตุให้หยิ่งต่อโลกหรือถอนตัวแต่เป็นพระคุณเพื่อพันธกิจแบบปุโรหิตซึ่งประกาศพระคุณลักษณะอันประเสริฐของพระเจ้า (2:9-12) การคืนพระชนม์เป็นรากฐานภายนอกของความหวังมีชีวิต และพระเจ้าทรงคุ้มครองธรรมิกชนผ่านความเชื่อแม้ในการทดลอง เพื่อไปถึงความรอดกับมรดกที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย ความเศร้าปัจจุบันกับความยินดีอนาคต ความรอดที่ได้รับแล้วกับพระคุณที่จะปรากฏจึงอยู่ร่วมกัน

ความบริสุทธิ์กับความดีไม่ใช่คุณความดีเพื่อรับความรอด แต่เป็นชีวิตครอบครัวใหม่ของผู้บังเกิดใหม่ เพราะธรรมิกชนเกิดใหม่โดยพระวาทะไม่เสื่อมสูญ จึงต้องทิ้งความมั่งร้าย หลอกหลวง หน้าซื่อใจคด อิจฉา ใส่ร้าย และรักกันอย่างจริงจัง (1:22-2:3) ความดีในโลกทำให้คำใส่ร้ายของฝ่ายตรงข้ามเจ็บแสบและแสดงความหวังข่าวประเสริฐ แต่ไม่ใช่การสร้างภาพเพื่อขอการยอมรับจากมนุษย์ อำนาจผู้อาวุโสก็ไม่ใช่ครอบงำ แต่เป็นการรับใช้ซึ่งดูแลฝูงแกะของพระผู้เลี้ยงใหญ่ด้วยการเป็นแบบอย่าง ส่วนคนหนุ่มกับชุมชนทั้งหมดต้องสวมความถ่อมใจต่อกัน (5:1-5)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

คำในอพยพ 19 ว่า ‘ประชากรที่ทรงเลือก ปุโรหิตหลวง และชนชาติบริสุทธิ์’ ถูกใช้กับคริสตจักรที่ตั้งขึ้นในพระคริสต์ (2:9-10) พระสัญญาโฮเซยาว่าผู้ซึ่งเดิมไม่เป็นประชากรและไม่ได้รับพระเมตตา บัดนี้เป็นประชากรพระเจ้า ก็สำเร็จ ในชุมชนพันธสัญญาใหม่ซึ่งรับทั้งยิวกับต่างชาติ พระเยซูทรงเป็นศิลามุมเอกซึ่งมนุษย์ทั้งแต่พระเจ้าทรงเลือกและผู้เชื่อเข้ามาหาพระองค์เป็นศิลามีชีวิตเพื่อสร้างบ้านฝ่ายวิญญาณ (2:4-8) ความเชื่อมโยงระหว่างน้ำท่วมโนอาห์กับบาปติศมาไม่ได้สอนประสิทธิภาพล้นโตใหม่ของน้ำ แต่หมายถึงคำทูลขอมโนธรรมต่อพระคริสต์ผู้คืนพระชนม์กับความรอดยุคใหม่ (3:20-22) คริสตจักรที่กระจัดกระจายเป็นประชากรผู้เดินทางในโลกเหมือนบาบิโลน รอพระสิริที่จะปรากฏกับอาณาจักรนิรันดร์

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระคริสต์ใน 1 เปโตรทรงไถ่ประชากรจากชีวิตไร้สาระด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระเมษโปดกไร้ตำหนิและมลทิน (1:18-21) พระองค์ไม่ทรงทำบาปหรือด่าตอบ แต่ทรงรับบาปของเราด้วยพระองค์เองบนต้นไม้ เพื่อให้เราตายต่อบาปและมีชีวิตต่อความชอบธรรม โดยบาดแผลของพระองค์ แกะหลงจึงกลับมาหาพระผู้เลี้ยงและผู้ดูแล (2:21-25) ผู้ชอบธรรมทรงทนทุกข์เพื่อบาปครั้งเดียวแทนคนอธรรมเพื่อนำเราไปถึงพระเจ้า และเมื่อคืนพระชนม์กับเสด็จขึ้นสวรรค์ ทูต

สวรรค์และอำนาจทั้งหลายอยู่ใต้พระองค์ (3:18-22) ข้าพเจ้าประเสริฐ ไม่ใช่เทคนิคหลบความทุกข์ แต่สร้างคนบาปเป็นประชากรใหม่โดยการไถ่แทนกับการคืนพระชนม์ และให้ความหวังมีชีวิตว่าผู้ทำดีและทนทุกข์ ตามรอยพระคริสต์จะมีส่วนในพระสิริของพระองค์

9. วิธีอ่าน

อย่าเรียกความทุกข์ทุกอย่างว่า ‘ความทุกข์เพื่อพระคริสต์’ ด้วยทแยง ผลจากฆาตกรรม ขโมย ทำชั่ว หรือยุ่งเรื่องคนอื่น ออกจากความทุกข์ ยุติธรรมซึ่งคริสเตียนได้รับเพราะทำดี (2:20; 4:14-16) อย่าแสวง ความทุกข์หรือทำการล่วงละเมิดให้เป็นเรื่องงดงามราวกับเป็นเครื่องมือ จำเป็นของความเติบโตฝ่ายวิญญาณ และอย่าตัดสินการขอความ ค้ำครองทางกฎหมาย การหลบหนี การแฉ่งเหตุ หรือความช่วยเหลือ จากชุมชนว่าไร้ความเชื่อ คำว่า ‘จงเตรียมพร้อมที่จะตอบเสมอ’ ไม่ใช่ เทคนิคชนะการโต้เถียง แต่เป็นคำขอให้ตั้งพระคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็น เจ้าในใจ และอธิบายเหตุผลแห่งความหวังด้วยความสุภาพ ความ ยำเกรง และมโนธรรมดี (3:15-16)

หัวข้อพิเศษ: ข้อความเรื่องการเชื่อฟังและความทุกข์กับ การใช้อำนาจในทางผิด

คำสั่งเกี่ยวกับรัฐ ทาส และสามีภรรยาใน 2:13-3:7 ไม่ทำลำดับชั้น โรมันให้เป็นอุดมคติในนิตินัยของพระเจ้า เปโตรพูดกับทาสและภรรยาผู้ เปราะบางที่สุดในฐานะผู้รับผิดชอบทางศีลธรรม จำกัดการเชื่อฟัง สถาบันมนุษย์ว่าให้ทำ ‘เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า’ พร้อมสั่งให้

ยำเกรงพระเจ้าและให้เกียรติทุกคน (2:13, 17) สามิต้องให้เกียรติภรรยาในฐานะภานะที่อ่อนแอกว่าและทายาทร่วมแห่งพระคุณชีวิต มิฉะนั้นคำอธิษฐานจะถูกขัดขวาง (3:7; คาเรน เอช. โจบส์, 『1 เปโตร』 2:13-3:7; โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『1-2 เปโตรและยูดา』) รู้กับหัวหน้าครอบครัวอยู่ใต้พระเจ้าและไม่มีอำนาจเด็ดขาดให้สั่งความชั่วหรือใช้ความรุนแรง (กจ. 5:29)

คำสั่งให้ตามแบบความทุกซ์ของพระคริสต์ใช้บังคับผู้เสียหายให้อยู่ในสภาพอันตราย หรือขัดขวางการแจ้งเหตุ การหลบหนี และการคุ้มครองชอบธรรมไม่ได้ ตัวบทห้ามการแก้แค้นกับความชั่ว แต่ไม่เรียกความชั่วว่าดีหรือยกผู้กระทำพ้นความรับผิดชอบ คริสตจักรต้องรักษาความปลอดภัยผู้ถูกทำร้ายก่อน ใช้บทบาทยุติธรรมของอำนาจสาธารณะ และเรียกร้องการกลับใจกับความรับผิดชอบจากผู้กระทำ การที่พระเยซูยอมบพระองค์ไว้กับพระเจ้าผู้ทรงพิพากษายุติธรรมไม่ใช่การยอมจำนนแบบเฉื่อยชา แต่หมายความว่าคำพิพากษาสุดท้ายต่อความชั่วไม่ได้อยู่ในมือผู้เสียหายหรือผู้กระทำ แต่อยู่กับพระเจ้า (2:23; รม. 13:1-4; คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินสเตอร์ บทที่ 23)

2 เปโตร

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

2 เปโตรเป็นหนึ่งในจดหมายทั่วไปและเป็นคำสั่งเสียเชิงอภิบาล ซึ่งหนุนให้ยืนมั่นในข่าวประเสริฐของอัครทูต ต่อต้านการล่อลวงของครูเทียม และรอการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้ากับการทรงสร้างใหม่ เปโตรรู้ว่าเวลาออกจากโลกใกล้แล้ว จึงให้ธรรมิกชนระลึกความจริงที่ได้รับอยู่เสมอ และสอนว่าอย่าแยกความรู้แห่งความเชื่อจากชีวิต แต่ชีวิตที่ประจักษ์โดยพระคุณต้องเกิดผลแห่งความเคร่งครัดกับความรัก (1:3-15) พยานผู้เห็นด้วยตาของอัครทูตกับถ้อยคำผู้เผยพระวจนะไม่ใช่เทพนิยายที่มนุษย์สร้าง แต่เป็นพระวจนะพระเจ้าซึ่งยืนยันพระสิริกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (1:16-21)

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อ ‘2 เปโตร’ หมายถึงจดหมายในสารบบฉบับที่สองจากซีโมนเปโตรผู้รับใช้และอัครทูตของพระเยซูคริสต์ (1:1; 3:1) รูปชื่อ ‘สิเมโอน’ ในข้อแรกเป็นรูปเขมิตติของซีโมน และพบในกิจการ 15:14 เลข ‘สอง’ ไม่ได้หมายความว่ามีความค่าต่ำกว่า 1 เปโตร แต่ใช้แยกจดหมายในสารบบสองฉบับของอัครทูตคนเดียวกัน

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

จดหมายระบุผู้เขียนว่าซีโมนเปโตร และเสนอตนเป็นอัครทูตผู้เห็นพระบารมีพระคริสต์บนภูเขาแปรรูปพระกายกับตา และกำลังเผชิญความตายที่พระเยซูทรงบอกล่วงหน้า (1:1, 14, 16-18; ยน. 21:18-19) บางคนมองว่าเป็นงานใช้นามเปโตรยุคหลังเพราะสำนวนกับความคล้ายยูด แต่การใช้นามเท็จอ้างอำนาจอัครทูตไม่เข้ากับความเท็จที่จดหมายประณาม และความต่างสำนวนอธิบายได้ด้วยหัวข้อ สถานการณ์ หรือเลขานุการต่างกัน การรับตามคำระบุในสารบบว่าเปโตรเขียนเหมาะสมที่สุด (ดักลาส เจ. มู, บทนำ '2 เปโตรและยูดา'; ปีเตอร์ เอช. เดวิดส์, บทนำ '2 เปโตรและยูดา'; จิน แอล. กรีน, บทนำ 'ยูดาและ 2 เปโตร') จึงเป็นธรรมชาติที่จะกำหนดราว ค.ศ. 64-68 ก่อนเปโตรเป็นมรณสักขีไม่นาน

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

คำว่า 'จดหมายฉบับที่สอง' ใน 3:1 บอกว่าผู้อ่านกลุ่มแรกน่าจะเป็นคริสตจักรเอเชียไมเนอร์ชุดเดียวกับ 1 เปโตรหรือทับซ้อนกันมาก ครุเทียมซึ่งตามความโลภกับผิดศีลธรรม แทรกเข้าชุมชนและเยาะเย้ยการเสด็จกลับมากับการพิพากษาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (2:1-3; 3:3-4) พวกเขาสัญญาเสรีภาพแต่ตนเป็นทาสความเสื่อมทราม เปลี่ยนพระคุณเป็นการปล่อยตัว และแยกความรู้พระคริสต์จากชีวิตบริสุทธิ์ เปโตรต้องการให้ธรรมิกชนระลึกถ้อยคำอัครทูตกับผู้เผยพระวจนะ แยกแยะ

คำสอนและผลชีวิตของครูเทียม ได้รับความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้าเป็นโอกาสแห่งความรอด และรอวันองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความบริสุทธิ์กับความเคร่งครัด (3:1-2, 11-15, 17-18)

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับเรียบเรียงตามโครงสร้างของ โธมัส อาร์. ชไรเนอร์ 1:1-2 เป็นคำท้าทาย 1:3-11 หนุนว่าเพราะพระคุณพระเจ้าประทานทุกสิ่งจำเป็นต่อชีวิตกับความเคร่งครัดแล้ว จึงเพิ่มคุณธรรม ความรู้ การควบคุมตน ความอดทน ความเคร่งครัด ความรักพี่น้อง และความรักแก่ความเชื่อ 1:12-21 เป็นคำสั่งเสียก่อนเปโตรตาย พยานผู้เห็นการแปรพระกาย และถ้อยคำผู้เผยพระวจนะที่แน่นอนยิ่งขึ้น 2:1-22 เปิดโปงความโลภกับการปล่อยตัวของครูเทียม และเตือนถึงความพินาศด้วยตัวอย่างการพิพากษาในอดีต 3:1-18 เตือนผู้เยาะเย้ยการเสด็จกลับมาถึงการทรงสร้าง น้ำท่วม และการพิพากษาที่จะมา แล้วหนุนให้มีชีวิตบริสุทธิ์และเติบโตในพระคุณกับความรู้บนฐานความอดกลั้นพระทัยพระเจ้าและความหวังฟ้าใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ฤทธิ์เดชกับพระสัญญาล้ำค่าของพระเจ้าประทานทุกสิ่งจำเป็นต่อชีวิตกับความเคร่งครัดก่อน และการเติบโตอย่างขยันของธรรมิกชนเป็นผลจากพระคุณนั้น (1:3-8) ‘มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า’ ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์เปลี่ยนเป็นแก่นแท้พระเจ้าหรือเป็นพระ แต่หมายถึงการพ้นความเสื่อมจากตณหาในโลก คล้ายพระลักษณะด้านศีลธรรมของพระองค์

และมีส่วนในชีวิตที่ทรงสัญญา (โรมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『1-2 เปโตร และยูดา』 2 ปต. 1:4; จิน แอล. กรีน, 『ยูดาและ 2 เปโตร』 2 ปต. 1:4) คำสั่งให้ทำการทรงเรียกกับการทรงเลือกมั่นคงไม่ได้สอนให้
ได้การเลือกด้วยผลงาน แต่ให้ยืนยันการทรงเรียกด้วยผลแห่งความเชื่อ
และอดทนถึงที่สุด (1:10-11)

อำนาจพระคัมภีร์ไม่ได้อยู่ในความคิดลึกซึ้งทางศาสนาของมนุษย์ แต่
อยู่ในพระราชกิจอธิปไตยของพระวิญญาณ คำเผยพระวจนะไม่ได้มา
จากความประสงค์มนุษย์ แต่คนที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณกล่าว
สิ่งที่รับจากพระเจ้า คำว่าไม่ใช่เรื่อง ‘ตีความตามใจ’ ไม่ได้ห้ามอ่าน
พระคัมภีร์เป็นส่วนตัว แต่เน้นว่าต้นกำเนิดกับความหมายคำเผยพระ
วจนะไม่อยู่ใต้อำเภอใจมนุษย์ (1:20-21; ริชาร์ด บอคแฮม, 『ยูดา
และ 2 เปโตร』 2 ปต. 1:20-21; โรมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『1-2 เปโตร
และยูดา』) พระเจ้าจะพิพากษาครูเทียมแน่ แต่ช่วยผู้เคร่งครัดพันการ
ทดลองเหมือน โนอาห์กับโลท และไม่ทอดทิ้งธรรมิกชนแต่ทรงรักษาให้
ถึงอาณาจักรนิรันดร์ (2:4-9; 1:11)

7. พันสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

พระวจนะแห่งการทรงสร้าง น้ำท่วมสมัยโนอาห์ โสโดมกับโกโมราห์
และทางของบาลาอัม แสดงว่าการพิพากษากับความรอดในอดีตรับรอง
วันองค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะมา (2:4-16; 3:5-7) พระสัญญาพระเจ้าไม่
ซ้ำหรือล้มเหลว สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า หนึ่งวันเหมือนพันปีและพันปี

เหมือนหนึ่งวัน การดูเหมือนล้าช้าของการเสด็จกลับมาไม่ใช่ความไร้
กำลัง แต่เป็นความอดกลั้นพระทัยซึ่งรอให้ประชากรที่ทรงเลือกกลับใจ
และถึงความรอด (3:8-9, 15) จดจบประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ไม่ใช่
โลกที่ความชั่วกับอโยธยธรรมคงอยู่ แต่เป็นฟ้าใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่
ซึ่งความชอบธรรมดำรง ธรรมิกชนจึงพยายามบริสุทธิและอยู่ในสันติ
ปัจจุบันเพราะพระสัญญา (3:11-14)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

2 เปโตรประกาศพระเยซูคริสต์ว่า ‘พระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของ
เรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเรียกด้วยพระสิริกับคุณธรรม และทรงให้
เข้าอาณาจักรนิรันดร์อย่างบริบูรณ์ (1:1, 3, 11) พระสุรเสียงพระบิดา
กับพระบารมีที่เห็นบนภูเขาแปดพระกายเผยว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร
ที่รัก และเป็นภาพล่องหนว่าจะเสด็จกลับมาในพระสิริชัย
(1:16-18) พระองค์ทรงเป็นเจ้านายผู้ซื้อประชากรจากบาป จะทำพระ
สัญญาเสด็จกลับมาให้สำเร็จและพิพากษาความอโยธยธรรม แต่ด้วย
ความอดกลั้นพระทัย ทรงให้เวลาคนบาปกลับใจ (2:1; 3:9, 15)
ข่าวประเสริฐไม่ใช่เสรีภาพราคาถูกที่ปฏิเสธการพิพากษา แต่เป็น
พระคุณที่รับความชอบธรรมพระคริสต์เป็นของประทาน พันความเลื่อม
จากตณหา คล้ายพระลักษณะของพระองค์ และมองสู่อาณาจักรนิรันดร์
กับการทรงสร้างใหม่

9. วิธีอ่าน

อย่าอ่าน ‘ความรู้’ เป็นการสำแดงลับหรือความเหนือกว่าทางปัญญา แต่เป็นความรู้พันธสัญญาซึ่งรู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริงและเปลี่ยนชีวิตกับลักษณะ จงแยกแยะครูเทียมไม่ใช่ด้วยถ้อยคำหรือหมายสำคัญน่าตื่นตา แต่ด้วยคำสอนเรื่องพระคริสต์ ทำที่ต่อเงินเพศ และอำนาจ พร้อมผลชีวิต ถ้อยคำบท 2 ที่คล้ายยูดาอาจแสดงว่าทั้งสองใช้ธรรมเนียมอัครทูตร่วมกันหรือฝ่ายหนึ่งใช้ข้อความอีกฝ่ายอย่างชอบธรรม แต่การที่ยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูลไม่ได้ไม่ควรเป็นเหตุให้ปฏิเสธว่าเปโตรเป็นผู้เขียนหรือปฏิเสธความจริงของพระคัมภีร์ (ดักลาส เจ. มู, บทนำ ‘2 เปโตรและยูดา’; ปีเตอร์ เอช. เดวิดส์, บทนำ ‘2 เปโตรและยูดา’)

คำกล่าวว่าจะจดหมายเปาโลบางตอนเข้าใจยากไม่ได้ยอมรับว่าพระคัมภีร์ขัดแย้ง แต่เตือนว่าคนไม่รู้และไม่มั่นคงบิดเบือนจดหมายเปาโลเหมือนพระคัมภีร์ส่วนอื่น (3:15-16) อย่าคำนวณวันเสด็จกลับมาหรือตัดสินว่าการล่าช้าคือพระสัญญาล้มเหลว แต่รับเป็นพระวจนะซึ่งเรียกให้กลับใจและบริสุทธิ์วันนี้ภายในเวลาพระเจ้ากับความอดกลั้นพระทัยของพระองค์ วิชาอวสานศาสตร์ไม่ใช่ตารางเวลาเติมความอยากรู้ แต่เป็นความหวังที่หล่อหลอมชีวิตให้ปรากฏต่อพระองค์โดยปราศจากจุดต่างพร้อยและอยู่ในสันติ (3:11-14)

หัวข้อพิเศษ: ไฟแห่งวันองค์พระผู้เป็นเจ้าและการทรงสร้างใหม่

ต้นฉบับกับคำแปลของ 3:10 ถ่ายทอดว่าสิ่งต่าง ๆ บนแผ่นดินโลกจะ ‘ถูกเปิดเผย’ หรือ ‘ถูกเผา’ แตกต่างกัน แต่ศูนย์กลางบริบทไม่ใช่การ ‘พันธะว่าจักรวาลถูกทำลายจนสูญสิ้น’ หากคือทุกสิ่งถูกเปิดโปงต่อไฟพิพากษาพระเจ้า ความอธรรมถูกกำจัด แล้วฟ้าใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งความชอบธรรมดำรงจะมา (2 ปต. 3:10-13; ดักลาส เจ. มู, 『2 เปโตรและยูดา』 2 ปต. 3:10; โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『1-2 เปโตรและยูดา』 2 ปต. 3:10-13) เมื่อมองภาพว่าน้ำท่วมพิพากษาโลกแต่การทรงสร้างไม่กลับเป็นความว่างเปล่า และความหวังฟื้นฟูการทรงสร้างทั่วพระคัมภีร์ จึงเป็นธรรมชาติที่จะเข้าใจการทรงสร้างใหม่ว่าโลกเดิมได้รับการชำระด้วยไฟ ฟ้าใหม่ และรับพระสิริ มากกว่าเป็นสิ่งที่ทดแทนซึ่งไม่เกี่ยวกับโลกปัจจุบันเลย (รม. 8:19-23; วว. 21:1-5; แอนโทนี สุกมา, 『อวสานศาสตร์สายปฏิกิริยา』) แต่ไม่ควรกำหนดรายละเอียดวิธีของไฟกับความต่อเนื่องทางวัตถุเกินที่ตัวบทกล่าว

1 ยอห์น

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

1 ยอห์นเป็นหนึ่งในจดหมายทั่วไป สอนสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ชีวิต บริสุทธิ ความรักพี่น้อง และความมั่นใจในความรอดบนฐานการบังเกิด เป็นมนุษย์จริงของพระเยซูคริสต์กับข่าวประเสริฐของอัครทูต รูปแบบ ไกลคำเทศนา กับคำหนุนอภิบาลมากกว่าจดหมายทั่วไปซึ่งมีชื่อผู้ส่ง ผู้รับ และคำทักทาย แต่คำว่า ‘ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน’ กับคำเรียกบุตร ที่รักปรากฏซ้ำ หนังสือต่อสู้คำสอนเทียมที่เขย่าชุมชน โดยเสนอหลักคำ สอน การเชื่อฟัง และความรักเป็นเครื่องหมายความเชื่อแท้ซึ่งแยกจาก กันไม่ได้ และเขียนเพื่อให้ผู้อ่านรู้ว่าตนมีชีวิตนิรันดร์ (1:1-4; 5:13)

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อ ‘1 ยอห์น’ หมายถึงหนังสือแรกในจดหมายสามฉบับซึ่งธรรมเนียม ถือว่าเป็นของอัครทูตยอห์น ดัวยทไม่บอกชื่อผู้เขียน แต่ผู้เขียนเป็น ตัวแทนหมู่พยานผู้ไถ่ยิน เห็นด้วยตา และสัมผัสพระวาตะแห่งชีวิตซึ่ง ทรงดำรงตั้งแต่ปฐมกาล (1:1-3) เลข ‘หนึ่ง’ ไม่ใช่ลำดับคุณค่า แต่ใช้ แยกจาก 2 และ 3 ยอห์น

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

คริสตจักรแรกยอมรับจดหมายนี้ว่าเป็นงานของยอห์นบุตรเศเบตีและ อัครทูตพระเยซู พระกิตติคุณยอห์นกับ 1 ยอห์นใช้คำอย่างพระวาตะ

ชีวิต ความสว่าง ความจริง ความรัก การดำรงอยู่ โลก และพยาน
พร้อมสำนวนเปรียบเทียบและศาสนศาสตร์เรื่องการบังเกิดเป็นมนุษย์กับ
ชีวิตนิรันดร์ร่วมกันอย่างลึกซึ้ง การไม่มีชื่อกับความต่างบางด้านของ
สำนวนไม่พอปฏิเสธผู้เขียนฝ่ายอัครทูต ควรเห็นว่าเป็นพยานจากอัคร
ทูตยอห์นเองหรือชุมชนยอห์นภายใต้อำนาจตรงของเขา โดยรับ
ธรรมเนียมว่ายอห์นเป็นผู้เขียน (จอห์น สโตตต์, บทนำ 'จดหมาย
ยอห์น'; โคลิน จี. ครูซ, บทนำ 'จดหมายยอห์น'; ดี. เอ. คาร์สัน และ
ดักลาส มู, 'บทนำพันธสัญญาใหม่') เอฟเฟกต์น่าจะเป็นสถานที่เขียน
และมักกำหนดราว ค.ศ. 80-95 ใกล้หรือหลังพระกิตติคุณยอห์น

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ผู้อ่านแรกน่าจะเป็นคริสตจักรเอเชียไมเนอร์ซึ่งยอห์นดูแลเชิงอภิบาล ผู้
ที่ออกจากชุมชนปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้มาในเนื้อหนัง
และแม้อ้างว่ารู้จักพระเจ้า กลับถือพระบัญญัติด้วยความรักที่น้องเป็น
เรื่องเบา (2:4, 18-23; 4:1-3) ควรระวังไม่เหมารวมคนเหล่านี้กับ
ระบบไถยนิยมสมบูรณ์ในศตวรรษที่สอง แต่เข้าใจว่าเป็นคำสอนเทียม
ระยะแรกซึ่งลดคุณค่าร่างกายกับการบังเกิดเป็นมนุษย์และอวดความรู้
พิเศษ (จอห์น สโตตต์, บทนำ 'จดหมายยอห์น'; โคลิน จี. ครูซ, บทนำ
'จดหมายยอห์น') จุดประสงค์คือแยกแยะคำสอนเทียม ให้ธรรมิกชนที่
เหลือดำรงในพยานอัครทูต มีความยินดี ความบริสุทธิ์ ความรักกันและ
ความมั่นใจในคำอธิษฐาน และรู้ว่าตนมีชีวิตนิรันดร์ (1:3-4; 2:26;
5:13-15)

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับเรียบเรียงโดยอ้างอิงเครื่องหมายสามประการกับโครงสร้างซึ่งวนซ้ำและลึกขึ้นที่จอห์น สโตตต์เน้น 1:1-4 กล่าวถึงพยานผู้เห็นพระวาตะแห่งชีวิตกับจุดประสงค์สามัคคีธรรม 1:5-2:2 กล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง การสารภาพบาป พระคริสต์ผู้ทูลแก้ต่าง และเครื่องบูชาลบพระพิโรธ 2:3-27 กล่าวถึงการเชื่อฟัง ความรัก พี่น้อง การไม่รักโลก การแยกแยะปฏิบัติกับพระคริสต์กับการเจิม 2:28-4:6 อธิบายชีวิตชอบธรรมกับความรักของบุตรพระเจ้า ความมั่นใจของมโนธรรม และมาตรฐานการบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทดสอบวิญญาณ 4:7-5:12 แสดงความรักพระเจ้าซึ่งปรากฏในพระคริสต์ผู้เป็นเครื่องบูชาลบพระพิโรธ และรวมความเชื่อ ความรัก และการเชื่อฟังภายในพยานพระวิญญาณ 5:13-21 จบด้วยชีวิตนิรันดร์ คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ การทูลเพื่อพี่น้องที่ทำบาป พระคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าแท้ และคำเตือนเรื่องรูปเคารพ

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

พระเจ้าทรงเป็นความสว่างและไม่มีความมืดเลย ดังนั้นคำอ้างว่ามีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเข้ากันไม่ได้กับการปฏิเสธว่าตนไม่มีบาปหรือดำเนินในความมืดต่อไป ธรรมิกชนไม่ทำบาปเป็นเรื่องเบา แต่เมื่อสารภาพ เขาพึ่งการให้อภัยของพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อและยุติธรรมกับพระโลหิตพระเยซูซึ่งชำระ (1:5-2:2) การเชื่อฟังไม่ใช่คุณความดีเพื่อรับความรอด แต่เป็นเครื่องหมายชีวิตของผู้รู้จักพระเจ้าแท้ ไม่ใช่การอ้างความไร้บาปสมบูรณ์ แต่เป็นทิศทางกับนิสัยที่ต่อสู้บาปและดำรงในพระ

คริสต์ (จอห์น สโตตต์, 『จดหมายยอห์น』 1 ยน. 1:5-2:6; โรเบิร์ต ดับเบิลยู. ยาร์โบร, 『จดหมายยอห์น』 1 ยน. 3:4-10)

พระเจ้าทรงเป็นความรัก และมาตรฐานกับแหล่งความรักไม่ใช่อารมณ์มนุษย์ แต่คือเหตุการณ์ที่ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวมาในโลกเป็นเครื่องบูชาลบพระพิโรธเพื่อบาปเรา (4:7-10) ผู้ที่อ้ารักพระเจ้าผู้มองไม่เห็น ไม่อาจเกลียดพี่น้องที่เห็น และความรักไม่หยุดที่คำพูดกับลิ้น แต่ปรากฏเป็นการกระทำกับความจริงซึ่งยอมสละชีวิตเพื่อพี่น้องขัดสน (3:16-18; 4:20-21) การเจิมจากพระวิญญาณไม่ได้ประทานความไม่ผิดส่วนตัวจนไม่ต้องมีครูในคริสตจักรหรือพระคัมภีร์ แต่เป็นพระคุณซึ่งให้ดำรงในข่าวประเสริฐอัศจรรย์และแยกแยะความเท็จ (2:20-27; จอห์น สโตตต์, 『จดหมายยอห์น』)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

พระวาตะแห่งชีวิตผู้ทรงดำรง ‘ตั้งแต่ปฐมกาล’ สะท้อนพระวณะแห่งการทรงสร้างกับบทนำพระกิตติคุณยอห์น และประกาศว่าชีวิตนิรันดร์ซึ่งอยู่กับพระบิดาได้ปรากฏในประวัติศาสตร์ (1:1-2; ยน. 1:1-3) บุตรพระเจ้าเกิดใหม่ในความชอบธรรมกับความรักของพระบุตร และชำระตนเพราะความหวังว่าเมื่อพระคริสต์ปรากฏ เราจะเหมือนพระองค์และเห็นพระองค์อย่างที่เราเป็น (2:28-3:3) พระสัญญาพันธสัญญาใหม่เกิดผลเป็นพยานพระวิญญาณ พระวณะที่ดำรงในใจ ความรู้จักพระเจ้าและชุมชนแห่งความรัก ชีวิตนิรันดร์ไม่ใช่เพียงรางวัลอนาคต แต่เป็น

ชีวิตที่ผู้มีพระบุตรครอบครองแล้วและจะปรากฏครบถ้วนในวันสุดท้าย (3:24; 5:11-13)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูใน 1 ยอห์นทรงเป็นพระวาตะแห่งชีวิตผู้ดำรงตั้งแต่ปฐมกาลแล้วปรากฏในเนื้อหนังจริง และเป็นพระบุตรพระเจ้าผู้มาจากพระบิดา (1:1-3; 4:2, 9) พระองค์ผู้ชอบธรรมทรงเป็นผู้หลุดแก้ต่างเพื่อธรรมิกชนที่ทำบาป และเป็นเครื่องบูชาลบพระพิโรธเพื่อบาปที่เพียงพอและหนึ่งเดียวจนต้องประกาศแก่โลกทั้งสิ้น ไม่ใช่เฉพาะประชากรของพระองค์ (2:1-2; จอห์น สโตตต์, 『จดหมายยอห์น』 1 ยน. 2:2) พระโลหิตชำระทุกบาป พระองค์ทำลายกิจการมาร และมาโดยน้ำกับพระโลหิต จึงทำการบังเกิดเป็นมนุษย์จริงกับความตายบนกางเขนให้สำเร็จ (1:7; 3:8; 5:6) ข่าวประเสริฐไม่รับรองการช้อนบาปหรือคำสอนถูกที่ไร้ความรัก แต่ด้วยความรักของพระเจ้าผู้ทรงรักก่อน ทำคนบาปเป็นบุตรและให้ดำเนินในความเชื่อ การเชื่อฟัง ความรักพี่น้อง และความมั่นใจในชีวิตนิรันดร์

9. วิธือ่าน

อย่าใช้คำเปรียบต่างवादาของยอห์นเป็นแบบทดสอบกลไกซึ่งตัดสินทุกขณะว่าคนหนึ่งเป็นผู้เชื่อสมบูรณ์หรือเป็นคนปลอมเพราะทำบาปครั้งเดียว จดหมายดำหนิผู้กล่าวว่าตนไม่มีบาป และพร้อมกันนั้นกล่าวว่าบุตรพระเจ้าไม่ทำบาปต่อไปเป็นวิถีครอบงำชีวิต (1:8-10; 3:6-10) เครื่องหมายสามประการคือความเชื่อ การเชื่อฟัง และความรักเสริมกัน

ส่วนรากฐานความรอดไม่ใช่ความสำเร็จจน แต่คือพระคริสต์กับพระสัญญาพระเจ้า แม้โมธรรมกล่าวโทษ พระเจ้าทรงใหญ่กว่าใจและรู้ทุกสิ่ง จึงไม่ควรผลักรรณิกชนผู้ไวต่อบาปสู่ความกลัว แต่ต้องนำสู่การกลับใจกับพระสัญญาชาวประเสริฐที่มั่นคง (3:19-24; 5:11-13)

‘ปฏิปักษ์พระคริสต์’ ไม่ใช่เพียงรหัสเพื่อเดานักการเมืองอนาคตคนหนึ่ง ยอห์นกล่าวว่าปฏิปักษ์พระคริสต์หลายคนปรากฏแล้ว และกำหนดวิญญานนั้นว่าเป็นคำสอนซึ่งปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ปฏิเสธความสัมพันธ์พระบิดากับพระบุตร และปฏิเสธการบังเกิดเป็นมนุษย์ซึ่งพระองค์มาในเนื้อหนัง (2:18, 22; 4:2-3) คำสั่ง ‘จงทดสอบวิญญาน’ หมายถึงให้ดูร่วมกันถึงคำสารภาพเรื่องพระคริสต์ การฟังพระวจนะอัครทูต และผลแห่งความจริงกับความรักในชีวิต มากกว่าความเข้มข้นประสบการณ์หรือความมั่นใจของผู้เผยคำ (4:1-6)

หัวข้อพิเศษ: การทำบาปซ้ำและบาปที่นำไปสู่ความตาย

คำว่า ‘ทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป’ ไม่ได้หมายความว่าธรรมิกชนถึงความสมบูรณ์ไร้บาปในชีวิตนี้ เพราะจดหมายเดียวกันสอนผู้เชื่อให้สารภาพบาปและฟังพระคริสต์ผู้ทูลแก้ต่าง บริบทจึงปฏิเสธสภาพที่ทำบาปต่อเนื่องโดยไม่กลับใจจนเป็นอัตลักษณ์กับนิสัยชีวิต (1:8-2:2; 3:6-10; จอห์น สโตตต์, ‘จดหมายยอห์น’; โรเบิร์ต ดับเบิลยู. ยาร์โบร, ‘จดหมายยอห์น’) ชีวิตใหม่ซึ่งบังเกิดโดยพระวิญญานไม่อยู่ร่วมกับบาปอย่างสงบ แต่เมื่อสะดุดจะกลับมาหาพระคริสต์เพื่อขอการให้อภัยกับการชำระ

ตามบริบท ‘บาปที่นำไปสู่ความตาย’ น่าจะไม่ใช่ความผิดครั้งเดียวหรือความล้มเหลวของผู้เชื่ออ่อนไหวซึ่งกลัวบาปอภัยไม่ได้ แต่หมายถึงการละทิ้งความเชื่อแบบครุเทียมที่ออกจากชุมชน ปฏิเสธพระวิญญาณและจงใจกับต่อนื่องปฏิเสธพระเยซูคริสต์ จึงจากแหล่งชีวิต

(2:18-23; 4:1-3; 5:6-12, 16-17; โคลิน จี. ครูซ, 『จดหมายยอห์น』 1 ยน. 5:16-17; โรเบิร์ต ดับเบิลยู. ยาร์โบร, 『จดหมายยอห์น』) คำที่ยอห์นไม่ได้สั่งให้อธิษฐานเพื่อคนนั้น ไม่จำเป็นต้องอ่านเป็นข้อห้ามอธิษฐานทุกอย่างโดยเด็ดขาด แต่เป็นข้อจำกัดเคร่งครัดไม่ให้ใช้พระสัญญาว่าขอด้วยความมั่นใจเพื่อพินพิน้องกับการละทิ้งความเชื่อแท้จริงต่างแบบกลไก (จอห์น สตอตต์, 『จดหมายยอห์น』 1 ยน. 5:16-17)

2 ยอห์น

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

2 ยอห์นเป็นหนึ่งในหนังสือสั้นที่สุดของจดหมายทั่วไป เป็นจดหมายอภิบาลซึ่ง ‘ผู้อาวุโส’ ส่งถึง ‘สุภาพสตรีที่ทรงเลือกกับบุตรของนาง’ หนังสือไม่แยกความจริงจากความรัก แต่ให้รักษาคำสารภาพอัครทูตว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในเนื้อหนัง และไม่ให้อาณานิยมสนับสนุนพันธกิจคริสตจักรแก่ครูผู้ล่องลอย เป็นบทสรุปหัวใจของ 1 ยอห์นว่าความรักคือการดำเนินตามพระบัญญัติ และความใจกว้างซึ่งไร้การแยกแยะไม่ใช่ความรัก

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อ ‘2 ยอห์น’ หมายถึงหนังสือที่สองในจดหมายสามฉบับซึ่งธรรมเนียมถือว่าเป็นของอัครทูตยอห์น ดัวยทใช้คำว่า ‘ผู้อาวุโส’ แทนชื่อผู้เขียน คำนี้น่าจะไม่หมายถึงผู้ดำรงตำแหน่งในคริสตจักรท้องถิ่น แต่แสดงความอาวุโสฝ่ายอัครทูตกับอำนาจอภิบาลที่หลายคริสตจักรยอมรับ (ข้อ 1) เลข ‘สอง’ ไม่ได้ยืนยันลำดับการเขียนหรือระดับคุณค่า แต่เป็นชื่อในสารบบเพื่อแยกจาก 1 และ 3 ยอห์น

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

ผู้เขียนเรียกตนว่า ‘ผู้อาวุโส’ และใช้ศัพท์กับศาสนศาสตร์เฉพาะร่วมกับ 1 ยอห์นและพระกิตติคุณยอห์น เช่น ความจริง ความรัก พระบัญญัติ

การดำรงอยู่ ผู้ล่องลง และพระคริสต์ผู้มาในเนื้อหนัง เมื่อคำนึงถึงการยอมรับของคริสตจักรแรกกับความสัมพันธ์ใกล้ชิดของจดหมายยอห์นทั้งสาม ความเห็นตามธรรมเนียมว่าอัครทูตยอห์นเขียนเหมาะสมที่สุด (จอห์น สโตตต์, บทนำ 'จดหมายยอห์น'; โคลิน จี. ครูซ, บทนำ 'จดหมายยอห์น'; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 'บทนำพันธสัญญาใหม่') น่าจะเขียนช่วงปลายพันธกิจซึ่งมีเอเฟซัสเป็นศูนย์กลาง ท่ามกลางวิกฤตคล้าย 1 ยอห์น ราว ค.ศ. 80-95

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

'สุภาพสตรีที่ทรงเลือกกับบุตรของนาง' อาจหมายถึงหญิงสัตรีชื้อคนหนึ่งกับครอบครัว แต่เมื่อพิจารณาว่า 'บุตรของน้องสาวที่ทรงเลือก' ส่งคำท้าทาย และคำสั่งสลับเอกพจน์กับพหูพจน์ จึงเป็นไปได้มากกว่าเป็นคำเปรียบถึงคริสตจักรท้องถิ่นกับสมาชิก (ข้อ 1, 4-5, 12-13; จอห์น สโตตต์, 'จดหมายยอห์น'; โคลิน จี. ครูซ, 'จดหมายยอห์น') ในยุคที่ครูเดินทางรับที่พักกับการสนับสนุนจากคริสตจักรบ้าน ผู้ล่องลงซึ่งปฏิเสธการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูก็พยายามใช้การต้อนรับเดียวกัน จุดประสงค์คือให้คริสตจักรรักกันตามพระบัญญัติที่รับตั้งแต่นั้น พร้อมวางเขตแดนความจริงเพื่อไม่ร่วมงานชั่วของครูเทียม

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

ข้อ 1-3 ผู้อาวุโสอวยพรคริสตจักรที่เขารักในความจริง ให้พระคุณพระเมตตา และสันติสุขอยู่กับพวกเขาในความจริงกับความรัก ข้อ 4-6

เขายินดีที่บุตรดำเนินในความจริง และหนุนให้รักกันตามพระบัญญัติที่ได้รับตั้งแต่ต้นกับดำเนินตามพระบัญญัติพระเจ้า ข้อ 7-11 เดือนให้แยกแยะผู้ล่อลวงกับปฏิปักษ์พระคริสต์ซึ่งปฏิเสธว่าพระเยซูคริสต์มาในเนื้อหนัง ให้ดำรงในคำสอนพระคริสต์และไม่สนับสนุนงานครูเทียม ข้อ 12-13 ปิดด้วยความปรารถนาจะพบหน้ากันแทนกระดากับหมึกและคำท้าทายจากคริสต์จักรพี่น้อง

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ความจริงไม่ใช่เพียงข้อเสนอละตินนามธรรม แต่เป็นข่าวประเสริฐอัครทูตซึ่งดำรงในธรรมิกชนและอยู่ด้วยตลอดไป ส่วนความรักไม่ใช่อารมณ์ซึ่งสละความจริง แต่เป็นชีวิตที่เดินตามพระบัญญัติพระเจ้า (ข้อ 1-6) ‘พระบัญญัติใหม่’ ไม่ได้หมายถึงจริยธรรมที่ไม่เคยมี แต่เป็นพระบัญญัติซึ่งรับตั้งแต่ต้นและได้รับการสำแดงใหม่ในความเสียสละของพระเยซูคริสต์ ความถูกต้องทางหลักคำสอนที่ไร้ความรักไม่ใช่คำสอนยอห์น และการสนับสนุนคำสอนซึ่งปฏิเสธความจริงพระคริสต์ก็ไม่ใช่ความรักตามพระคัมภีร์ พระคุณ พระเมตตา และสันติสุขมาจากพระเจ้าพระบิดากับพระเยซูคริสต์พระบุตรร่วมกัน จึงไม่มีใครมีพระบิดาโดยละพระบุตร (ข้อ 3, 9)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ประชากรพันธสัญญาพระเจ้าเป็นชุมชน ‘ที่ทรงเลือก’ ซึ่งรักกันในความจริงและเชื่อฟังพระบัญญัติ ความรักพระเจ้ากับเพื่อนบ้านในพันธสัญญา

เดิมชัดขึ้นในการมาของพระบุตรผู้บังเกิดเป็นมนุษย์กับพระบัญญัติใหม่ และคริสตจักรแลกคำหักทลายกับสามัคคีธรรมเหมือนครอบครัวกับคริสตจักรพี่น้อง ผู้ดำรงในคำสอนพระคริสต์มีทั้งพระบิดากับพระบุตร แต่ผู้โอ้อวดว่าก้าวหน้าเกินคำสอนนั้นไม่มีพระเจ้า (ข้อ 9) ความก้าวหน้าแท้ไม่ใช่ความใหม่ที่ออกจากข่าวประเสริฐอัครทูต แต่เป็นความเติบโตซึ่งดำรงในพระวจนะที่รับและดำเนินด้วยความรัก

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์ไม่ใช่แนวคิดฝ่ายวิญญาณหรือผู้ยืมร่างกายชั่วคราว แต่เป็นพระบุตรพระเจ้าผู้มาในเนื้อหนัง (ข้อ 3, 7) ถ้าปฏิเสธการบังเกิดเป็นมนุษย์ การไถ่แทนบนกางเขน การคืนพระชนม์ทางกาย ความดีของการทรงสร้าง และความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ของความรอดก็พังลงในข่าวประเสริฐ พระบิดากับพระบุตรประทานพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขแก่ธรรมิกชน และผู้ดำรงในคำสอนพระคริสต์มีทั้งพระบิดากับพระบุตร ความรักตามข่าวประเสริฐจึงไม่ทำความจริงเป็นเรื่องสัมพันธ์ แต่สารภาพองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้มาในเนื้อหนัง รักพี่น้องตามพระบัญญัติ และขัดขวางการแพร่ข่าวประเสริฐเทียม

9. วิธีอ่าน

อย่าลดจดหมายเป็นข้อความส่วนตัวถึงบุคคลคนเดียว หรือยืนยันเกินไปว่าทุกคำเป็นรหัสหมายถึงคริสตจักร เมื่อคิดถึงสภาพที่บ้านส่วนตัวกับคริสตจักรท้องถิ่นซ้อนกันในเวลานั้น สองความเห็นอาจไม่ตัดกันเด็ดขาด แต่คำหุ่ในจดหมายมีความรับผิดชอบชัดเจน ‘ผู้ไม่ดำรงในคำ

สอนพระคริสต์’ ไม่ได้หมายถึงธรรมิกชนซึ่งต่างกันในเรื่องเล็กหรือมีข้อผิดพลาดหลักคำสอนทุกชนิด แต่หมายถึงครูผู้ปฏิเสธและเผยแพร่ต่อต้านข่าวประเสริฐอัครทูตเรื่องพระคริสต์ผู้บังเกิดเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง (ข้อ 7-11; ไอ. ฮาวเวิร์ด มาร์แชลล์, ‘จดหมายยอห์น’; โรเบิร์ต ดับเบิลยู. ยาร์โบร, ‘จดหมายยอห์น’)

หัวข้อพิเศษ: ความหมายของการไม่กักตักหรือรับครุเทียม

15

ข้อ 10-11 ไม่ได้สั่งห้ามแสดงมารยาทกับความเมตตาต่อผู้ไม่เชื่อ ผู้นับถือศาสนาอื่น หรือเพื่อนบ้านซึ่งยังไม่เติบโตด้านหลักคำสอน ในยุคนั้น การรับครุเดินทางเข้าบ้านและกล่าวคำทักทายรับรองอาจหมายถึงจัดที่พัก สถานที่ประชุม คำแนะนำ และเงินสนับสนุน จึงเป็นการร่วมพันธกิจของเขา ข้อห้ามจึงหมายถึงอย่ารับผู้ประกาศที่ปฏิเสธการบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครูทางการของคริสตจักรหรือสนับสนุนการเผยแพร่ของเขาจริง (จอห์น สดอตต์, ‘จดหมายยอห์น’ 2 ยน. 10-11; โคลิน จี. ครูซ, ‘จดหมายยอห์น’ 2 ยน. 10-11)

อย่าใช้ข้อความนี้รับรองการดูหมิ่น ความรุนแรง ความเกลียดชังทางสังคมต่อผู้สอนผิด หรือการตัดความสัมพันธ์ครอบครัวโดยไม่มีเงื่อนไข ธรรมิกชนต้องทำดีต่อทุกคนและรักแม้ศัตรู แต่ผู้นำคริสตจักรต้องปกป้องฝูงแกะ และไม่ให้อธรรมาสน์ ตำแหน่ง เงินทุน หรือหนังสือรับรองทางการแก่คำสอนซึ่งทำลายข่าวประเสริฐ (มธ. 5:44; กท. 6:10;

ทต. 3:10-11) การหลีกเลี่ยงการต้อนรับที่ไร้ความจริงและการปฏิเสธที่
ไร้ความรักคือการแยกแยะซึ่งย่อหน้าเรียกว่า

3 ยอห์น

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

3 ยอห์นเป็นหนังสือสั้นที่สุดในกลุ่มจดหมายทั่วไป เป็นจดหมายอภิบาลส่วนตัวที่ผู้อาวุโสส่งถึงกายอัสผู้เป็นที่รัก เขาหนุนกายอัสต้อนรับผู้รับใช้ชาวประเสริฐเดินทางด้วยความสัตย์ซื่อ ตำหนิการใช้อำนาจในทางผิดของดิโอเตรเฟสผู้ชอบเป็นใหญ่และปฏิเสธคำเตือนฝ่ายอัครทูต และแนะนำเดเมตรีอัส ผ่านความขัดแย้งจริงในคริสตจักรท้องถิ่นเล็ก ๆ หนังสือแสดงว่าความจริงต้องไม่เพียงรับสารภาพให้ถูก แต่ต้องปฏิบัติผ่านการต้อนรับ การรับใช้ และความรับผิดชอบ

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อ ‘3 ยอห์น’ หมายถึงหนังสือที่สามในจดหมายสามฉบับซึ่งธรรมเนียมถือว่าเป็นของอัครทูตยอห์น ผู้เขียนเรียกตนว่า ‘ผู้อาวุโส’ เหมือน 2 ยอห์น และกล่าวว่ารักกายอัสผู้รับในความจริง (ข้อ 1) เลข ‘สาม’ ไม่ได้หมายความว่ามีความสำคัญต่ำกว่า แต่ใช้แยกจดหมายยอห์นทั้งสาม

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาที่เขียน

เมื่อพิจารณาการเรียกตนว่า ‘ผู้อาวุโส’ เหมือน 2 ยอห์น ศัพท์กับสำนวนซึ่งเน้นการดำเนินในความจริง ความรัก พยาน และสามัคคีธรรมต่อหน้า รวมทั้งการยอมรับของคริสตจักรแรก ความเห็นตามธรรมเนียมว่าอัครทูตยอห์นเขียนเหมาะสมที่สุด (จอห์น สโตดต์,

บทนำ 'จดหมายยอห์น'; โคลิน จี. ครูซ, บทนำ 'จดหมายยอห์น'; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 'บทนำพันธสัญญาใหม่') น่าจะเขียนใกล้เคียงเวลากับ 2 ยอห์นในช่วงปลายพันธกิจ เมื่อยอห์นดูแลคริสตจักรเอเชียไมเนอร์โดยมีเอเฟซัสเป็นศูนย์กลาง โดยทั่วไปกำหนดราว ค.ศ. 80-95

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุดประสงค์ในการเขียน

กายอัสผู้รับดำเนินในความจริงและต้อนรับแม่พี่น้องซึ่งไม่รู้จัก จนความรักของเขาได้รับคำรับรองต่อหน้าคริสตจักร (ข้อ 3-6) เวลานั้น ผู้รับใช้ข่าวประเสริฐเดินทางหลีกเลี่ยงในโรงแรมกับสภาพนอกศาสนา จึงพิกที่พัก ค่าเดินทาง และคำแนะนำจากธรรมิกชน การต้อนรับจึงเป็นการมีส่วนร่วมจริงในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ แต่ดีโอเตรเฟสผู้มีอิทธิพลในคริสตจักรท้องถิ่นไม่ยอมรับอำนาจผู้อาวุโส ไม่รับพี่น้อง และขับแม่ธรรมิกชนผู้ต้องการรับพวกเขาออกจากคริสตจักร (ข้อ 9-10) จุดประสงค์คือให้กายอัสช่วยผู้รับใช้ที่ติดต่อโดยไม่กลัว รับเดเมตรีอัส และให้คริสตจักรดำเนินตามความจริงกับพยานสาธารณะ ไม่ใช่อำนาจผูกขาด

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

ข้อ 1-4 ผู้อาวุโสอธิษฐานให้สุขภาพกับทุกด้านของกายอัสดีเหมือนจิตวิญญาณ และยินดีที่ได้ยินว่าเขาดำเนินในความจริง ข้อ 5-8 ชมการต้อนรับพี่น้องแปลกหน้าด้วยความสัจย์ซื่อ และหนุนให้ส่งผู้ซึ่งออกไป

เพื่อพระนามอย่างสมควร เพื่อเป็นผู้ร่วมงานเพื่อความจริง ข้อ 9-10
กล่าวว่าจัดการต้อนรับชุมนุมกับคำชั่วของดิโอเตรเฟสผู้ชอบเป็น
ใหญ่ การขัดขวางการต้อนรับ และการใช้อำนาจขับออกผิด ๆ ข้อ
11-12 สั่งอย่าเลียนแบบความชั่วแต่ให้ทำดี และแนะนำเดเมตรีอัสผู้
ได้รับคำรับรองจากทุกคน จากความจริงเอง และจากอัครทูต ข้อ
13-15 จบด้วยความหวังจะพบและพูดกันต่อหน้ากับคำทักทายแห่ง
สันติสุข

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ใน 3 ยอห์น ‘ดำเนินในความจริง’ ไม่จบที่กล่าวหลักคำสอนถูก แต่
ปรากฏในการต้อนรับผู้รับใช้ชาวประเสริฐด้วยความรักและจัดสิ่งจำเป็น
สำหรับการเดินทาง คริสตจักรเป็นผู้ร่วมงานเพื่อความจริงเมื่อสนับสนุน
ผู้ซึ่งออกไปเพื่อพระนามพระคริสต์โดยไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทน (ข้อ
5-8) การทำดีเป็นเครื่องหมายชีวิตของผู้เป็นของพระเจ้า ส่วนการทำ
ชั่วต่อเนื่องเผยว่ายังไม่เห็นพระเจ้า (ข้อ 11) ทรัพยากรประจำวันอย่าง
เงิน พื้นที่ และคำแนะนำก็เป็นเครื่องมือแห่งพระคุณเพื่อร่วมพันธกิจ
อาณาจักรพระเจ้าได้

อำนาจชุมชนต้องรับใช้ความจริงกับความรัก ไม่ใช่ควบคุมเพื่อรักษา
ตำแหน่งตน ปัญหาดิโอเตรเฟสไม่ใช่เพียงนิสัยไม่เข้ากัน แต่คือรักการ
เป็นใหญ่ ปฏิเสธคำเตือนอัครทูต ใส่ร้ายด้วยคำชั่ว และใช้อำนาจขับ
ธรรมิกชนผู้ต้อนรับออก (ข้อ 9-10) ตรงกันข้าม เดเมตรีอัสได้รับคำ
รับรองไม่เพียงจากหลายคน แต่จากความจริงเองกับพยานอัครทูต (ข้อ

12) อำนาจผู้นำจึงอยู่ได้ความจริงข่าวประเสริฐ ผลดี และการตรวจสอบของชุมชน ไม่ได้ตั้งบนตำแหน่งหรืออิทธิพลเท่านั้น

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

จริยธรรมพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงให้อับราฮัมต้อนรับคนแปลกหน้าและสั่งอิสราเอลให้รักคนต่างด้าว ดำเนินต่อในการต้อนรับของคริสตจักรซึ่งดูแลผู้รับใช้ข่าวประเสริฐที่ออกเดินทางเพื่อพระนามพระคริสต์ (ปฐมก. 18:1-8; ฉบบ. 10:18-19; 3 ยน. ข้อ 5-8) ชุมชนพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เชื่อมด้วยสายเลือดหรือการปิดกั้นท้องถิ่น แต่ด้วยสามัคคีธรรมพี่น้องผู้รับใช้ความจริงร่วมกัน คริสตจักรเป็นชุมชนพันธกิจซึ่งทั้งผู้ประกาศพระวาทะและผู้ส่งมีส่วนในพยานแห่งอาณาจักรพระเจ้า และการร่วมมือกันแสดงล่องหน้าถึงสันติสุขกับสามัคคีธรรมของอาณาจักรที่จะสำเร็จ

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ผู้รับใช้เดินทางออกไป ‘เพื่อพระนามนั้น’ ซึ่งหมายถึงพระบุคคลกับพระราชกิจความรอดของพระเยซูคริสต์ (ข้อ 7) พวกเขาไม่ได้ขายข่าวประเสริฐเป็นสินค้าและไม่พึ่งการสนับสนุนจากคนต่างศาสนา แต่เป็นพยานถึงพระคริสต์เปล่า ๆ ส่วนธรรมิกชนสนับสนุนพวกเขาจึงเป็นผู้ร่วมงานเพื่อความจริง ข่าวประเสริฐไม่ใช่เครื่องมือให้ผู้นำทำชื่อตนใหญ่ แต่เป็นข่าวซึ่งยกพระนามพระคริสต์และทำให้ผู้รับพระคุณรับใช้พี่น้องแปลกหน้าเหมือนครอบครัว แม้ผู้อาวุโสก็ไม่ได้ใช้อำนาจจากระยะไกล

เท่านั้น แต่พยายามพบหน้าเพื่อฟื้นฟูสันติสุขกับสามัคคีธรรม (ข้อ 13-15)

9. วิธอ่าน

อย่าอ่านคำอธิษฐานข้อ 2 ที่ขอให้กายอัสมีสุขภาพและทุกด้านรุ่งเรือง เป็นหลักประกัน ‘ชาวประเสริฐแห่งความมั่งคั่ง’ ว่าผู้เชื่อทุกคนต้องแข็งแรงและรวย นี่เป็นคำอวยพรตามธรรมชาติของจดหมายโบราณ และจุดเน้นคือจิตวิญญาณกายอัสเจริญเพราะดำเนินในความจริง (จอห์น สโตตต์, 『จดหมายยอห์น』 3 ยน. ข้อ 2; โรเบิร์ต ดับเบิลยู. ยาร์โบร, 『จดหมายยอห์น』 3 ยน. ข้อ 2) คำสั่งต้อนรับก็ไม่ใช่การสนับสนุนไร้เงื่อนไขโดยตัดคำแนะนำกับการตรวจสอบ 2 ยอห์นสั่งไม่ให้สนับสนุนครูเทียม ส่วน 3 ยอห์นให้ช่วยผู้รับใช้สัตย์ คริสตจักรจึงต้องดูแลสอนชีวิต และพยานของชุมชนร่วมกัน

หัวข้อพิเศษ: ไดโอเตรเฟสกับการใช้อำนาจคริสตจักรในทางผิด

ตัวบทไม่บอกว่าไดโอเตรเฟสเป็นผู้อาวุโสหรือมีตำแหน่งอื่น แต่ชี้ว่าเขา มีอิทธิพลมากพอจะเพิกเฉยจดหมาย ปฏิเสธพี่น้องเดินทาง และขับธรรมิกชนผู้ต้องการรับพวกเขาออกจากคริสตจักร บาปศูนย์กลางคือ ‘ชอบเป็นใหญ่’ เขาคดความรับผิดชอบฝ่ายอัครทูตกับการต้อนรับของชุมชนเพื่อรักษาตำแหน่งตน (ข้อ 9-10; จอห์น สโตตต์, 『จดหมายยอห์น』 3 ยน. ข้อ 9-10; โคลิน จี. ครูซ, 『จดหมายยอห์น』 3 ยน. ข้อ 9-10)

ข้อความนี้ไม่ได้ให้สงสัยผู้นำหรือวินัยคริสตจักรทั้งหมด แต่แสดงว่า
ต้องเรียกร้องความรับผิดชอบเมื่อผู้มีตำแหน่งปิดกั้นคำวิจารณ์
ผูกขาดข้อมูล และใช้การใส่ร้าย การขับออก หรือเงินเป็นเครื่องมือ
อำนาจ ยอห์นไม่ตัดสินด้วยข่าวลือ แต่กล่าวว่าจะไปชี้การกระทำ
โดยตรง และให้พยานหลายด้านจากชุมชนกับความจริงเพื่อกายอัสและ
เดเมตรีอัส (ข้อ 10, 12, 14; ไอ. ฮาวเวิร์ด มาร์แชลล์, 『จดหมาย
ยอห์น』) ระบอบคริสตจักรสายปฏิรูปสารภาพว่าพระคริสต์เท่านั้นทรง
เป็นศีรษะคริสตจักร และอำนาจผู้ดำรงตำแหน่งเป็นอำนาจรับใช้กับ
ปกครองซึ่งอยู่ใต้พระวอนะ (คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินสเตอร์ บทที่
25 และ 30)

ยูดา

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

ยูดาเป็นเล่มสุดท้ายของจดหมายทั่วไป เป็นจดหมายอภิบาลสั้นแต่เข้มข้น หนุนเสริมคนให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อที่ทรงมอบแก่ธรรมิกชนครั้งเดียว ต่อด้านครูเทียมซึ่งลอบเข้าคริสตจักร (ข้อ 3-4) หนังสือใช้เหตุการณ์พิพากษาในพันธสัญญาเดิม ตัวอย่างที่รู้จักในวรรณกรรมยิวเวลานั้น ภาพธรรมชาติชัดเจน และคำพยากรณ์ของอัครทูต เพื่อเตือนจุดจบของผู้เปลี่ยนพระคุณเป็นการปล่อยตัว แต่ไม่ได้จบด้วยความกลัว หากสั่งให้รักษาตนในความรักพระเจ้า เมตตาผู้สงสัย และจบด้วยคำสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงสามารถรักษาไม่ให้ล้มและนำมาขึ้นต่อพระสิริ

2. ชื่อหนังสือ

ชื่อหนังสือมาจากผู้ส่งคือ ‘ยูดา ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์และน้องชายของยากอบ’ (ข้อ 1) เขาไม่อ้างอำนาจจากสายโลหิตว่าเป็นน้องชายพระเยซู แต่แนะนำตนเป็นผู้รับใช้พระคริสต์ ‘ยูดา’ เป็นชื่อสามัญเวลานั้น แต่การกล่าวถึงยากอบซึ่งรู้จักกันดีโดยไม่ต้องอธิบาย กับข้อเท็จจริงที่น้องชายพระเยซูทำพันธกิจ ทำให้ยูดาน้องชายพระเยซูและน้องชายผู้เขียนยากอบเหมาะสมที่สุด (มธ. 13:55; 1 คร. 9:5) เขาไม่ใช่ยูดาสอิสคาริโอท

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ความเห็นตามธรรมเนียมว่าผู้เขียนคือยูดาน้องชายพระเยซูเป็น
ธรรมชาติ การแนะนำค่อนข้างถ่อม ภูมิหลังยิวปาเลสไตน์ ความคุ้นเคย
พันธสัญญาเดิมกับธรรมเนียมยิว และทำที่ที่แยกตนจากอัครทูตแต่
ถ่ายทอดคำสอนของพวกเขาด้วยอำนาจเข้ากับความเห็นนี้ (ข้อ
17-18; โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, บทนำ 『1-2 เปโตรและยูดา』; จีน
แอล. กรีน, บทนำ 『ยูดาและ 2 เปโตร』) ยืนยันเวลาเขียนยาก แต่เสนอ
ช่วง ค.ศ. 50-80 เมื่อครูเทียมแทรกเข้ามาแล้วและผู้อ่านยังระลึกคำ
พยากรณ์ของอัครทูตได้ ช่วงที่แคบกว่านี้ขึ้นกับการตัดสินความสัมพันธ์
ทางวรรณกรรมกับ 2 เปโตรและเวลามรณสักขีของเปโตร จึงไม่ควรฟัน
ธงทีเดียว

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด

ประสงค์ในการเขียน

ไม่ได้ระบุพื้นที่ผู้รับ แต่ผู้อ่านหลักน่าจะเป็นคริสเตียนพื้นหลังยิวซึ่ง
เข้าใจเรื่องอพยพ คนรุ่นถิ่นทุรกันดาร ทูตสวรรค์ลัม โสโดมกับโกโม
ราห์ คาอิน บาลาอัม โคราห์ และธรรมเนียมยิวโดยไม่ต้องอธิบาย ครู
เทียมร่วมงานเลี้ยงรักในคริสตจักร แต่ใช้พระคุณเป็นข้ออ้างปล่อยตัว
ทางเพศ ปฏิเสธพระอำนาจพระเยซูคริสต์ ดูหมิ่นผู้มีอำนาจ และประจบ
เพื่อผลประโยชน์ (ข้อ 4, 8, 12, 16) เดิมยูดาตั้งใจเขียนเรื่องความ
รอดร่วมกัน แต่วิกฤตทำให้ต้องหนุนแรงด่วนให้ปกป้องความเชื่อ (ข้อ

3) จุดประสงค์ไม่ใช่ให้ชอบโต้เถียง แต่ให้แยกแยะคำสอนกับชีวิตซึ่งทำลายคริสตจักร และช่วยผู้หวั่นไหวด้วยปัญญากับความเมตตา

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับเรียบเรียงตามโครงสร้างของโรมัส อาร์. ชไรเนอร์ ข้อ 1-2 อวยพรพระเมตตา สันติสุข และความรักแก่ธรรมิกชนผู้ทรงเรียก รัก และรักษา ข้อ 3-4 เสนอครูเทียมผู้ลอบเข้ามาเป็นเหตุให้ต้องต่อสู้เพื่อความเชื่อ ข้อ 5-16 เปิดลักษณะกับการพิพากษาครูเทียมผ่านคนรุ่นกันทรกันดารที่ไม่เชื่อ ทูตสวรรค์ซึ่งละทิ้งอยู่ โสโดมกับโกโมราห์ มีคาเอลกับมาร คาอิน บาลาอัม โคราห์ คำพยากรณ์เอโนค และภาพเปรียบเทียบหลายอย่าง ข้อ 17-23 ให้ระลึกคำเตือนอัครทูต อธิษฐานโดยพระวิญญาณ รักษาตนในความรักพระเจ้า และเมตตาผู้สงสัยหรือเสี่ยงอันตรายอย่างมีการแยกแยะ ข้อ 24-25 เป็นคำสรรเสริญพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงรักษาธรรมิกชนและนำมาขึ้นไว้ดำเนิน

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

‘ความเชื่อที่ทรงมอบแก่ธรรมิกชนครั้งเดียว’ ไม่ใช่เพียงความมั่นใจส่วนตัว แต่คือความจริงข่าวประเสริฐทั้งชุดซึ่งฝากแก่คริสตจักรผ่านอัครทูต (ข้อ 3) ‘ครั้งเดียว’ ไม่ห้ามคริสตจักรปรับถ้อยคำตามยุคเพื่อตอบข้อผิด แต่หมายความว่าไม่มีการอ้างการสำแดงใหม่มาแทนแทนข่าวประเสริฐอัครทูต การต่อสู้เพื่อความจริงไม่ใช่ความรุนแรงหรือดูหมิ่น แต่ทำด้วยคำสารภาพถูก ชีวิตบริสุทธิ์ การแยกแยะของคริสตจักร และ

ความรักซึ่งช่วยผู้หวั่นไหว พระคุณไม่ใช่ใบบอนุญาตทำบาป แต่ช่วยจากชีวิตอธรรมให้ดำเนินใต้พระอำนาจพระคริสต์ (ข้อ 4, 20-23)

การทรงรักษาอธิปไตยของพระเจ้ากับความรับผิดชอบอยู่ร่วมกัน
ธรรมิกชนได้รับความรักในพระเจ้าพระบิดาและได้รับการรักษาเพื่อพระเยซูคริสต์ พร้อมกันนั้นต้องสร้างตนบนความเชื่อ อธิษฐานโดยพระวิญญาณ และรักษาตนในความรักพระเจ้า (ข้อ 1, 20-21) คำสรรเสริญท้ายยืนยันว่าในที่สุดพระเจ้าทรงรักษาประชากรไม่ให้ล้มและนำมาขึ้นไว้ดำเนินด้วยความยินดีต่อพระสิริ (ข้อ 24-25) ความเพียรมั่นคงของธรรมิกชนตามสายปฏิรูปไม่ใช่หลักคำสอนที่ยอมให้ประมาท แต่เป็นคำสารภาพว่าพระคุณซึ่งทรงรักษาใช้คำเตือน คำอธิษฐาน การดูแลชุมชน และความอดทน เพื่อยึดธรรมิกชนถึงที่สุด

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์แห่งการไถ่

ยูดาชาวคนรุ่นถิ่นทุรกันดารซึ่งได้รับความรอดจากอียิปต์แต่ไม่เชื่อ ทูตสวรรค์ซึ่งจะตำแหน่ง และโสโดมกับโกโมราห์ไว้ด้วยกัน เพื่อแสดงว่าสิทธิภายนอกในชุมชนพันธสัญญาไม่ได้ยกเว้นความไม่เชื่อจากการพิพากษาโดยอัตโนมัติ (ข้อ 5-7) ทางคาอิน บาลาอัม และโคราห์เป็นแบบการละทิ้งพันธสัญญาซึ่งเกิดซ้ำในรูปนั้สการบิดเบือน ความโลภกับคำเผยเท็จ และการกบฏต่อระเบียบพระเจ้า (ข้อ 11) พระเจ้าทรงพิพากษาคนอธรรมและคุ้มครองประชากร ส่วนธรรมิกชนรอพระเมตตาพระเยซูคริสต์ซึ่งนำสู่ชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 21) ปลายทางประวัติศาสตร์

แห่งการไถ่คือประชากรองค์พระผู้เป็นเจ้ายืนต่อพระสิริพระเจ้าอย่างไว้
ตำหนิและยินดี (ข้อ 24)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้รักษากษัตริย์คน พระผู้ครอบ
ครองกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงผู้เดียวของคริสตจักร และผู้ทรงนำสู่ชีวิต
นิรันดร์ด้วยพระเมตตาในวันสุดท้าย (ข้อ 1, 4, 21) ต้นฉบับโบราณ
สำคัญในข้อ 5 อ่านว่า ‘พระเยซูทรงช่วยประชากรออกจากอียิปต์’ ซึ่ง
เชื่อมองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งอพยพกับพระคริสต์ก่อนการบังเกิดเป็น
มนุษย์และแสดงคริสตวิทยาสูงของยูดา (ตัวบท ESV และ NA28;
โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『1-2 เปโตรและยูดา』 ข้อ 5; ปีเตอร์ เอช. เดวิด
ส์, 『2 เปโตรและยูดา』 ข้อ 5) แต่ควรเปิดเผยว่ามีต้นฉบับต่างซึ่งอ่าน
ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ ข่าวประเสริฐคือพระคุณซึ่งช่วยคนบาปผู้สมควร
ถูกพิพากษาด้วยพระเมตตาพระคริสต์ ตั้งเขาบนความเชื่อบริสุทธิ์ และ
นำไปยืนไว้ตำหนิต่อพระเจ้าในที่สุด

9. วิธีอ่าน

อย่าใช้คำสั่งต่อสู้เพื่อความเป็นไปอนุญาตโจมตีทุกความเห็นต่าง
เล็กน้อย ใส่ร้ายบุคคล หรือบังคับ ยูดามุ่งคำสอนกับชีวิตซึ่งปฏิเสธพระ
อำนาจพระคริสต์ เปลี่ยนพระคุณเป็นการปล่อยตัว และทำลายชุมชน
พร้อมกันนั้นอย่าถือคนหัวนโหวทุกคนเป็นศัตรูเพียงเพราะต้องแยกแยะ
คำสอนเทียม ตัวบทให้เมตตาผู้สงสัย ช่วยผู้ตกในอันตราย แต่มีความ
ยำเกรงกับการแยกแยะเพื่อไม่เปื้อนบาป (ข้อ 22-23)

อย่าสร้างแผนที่รายละเอียดโลกวิญญานจากคำเรื่องทูตสวรรค์ ความฝัน และอำนาจเหนือธรรมชาติ ประเด็นของภาพเปรียบเทียบที่แม้มีคาเอลยังไม่ออกคำตัดสินดูหมิ่นมารด้วยอำนาจตน แต่กล่าวว่า ‘ของค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตำหนิเจ้า’ คือการตำหนิการใส่ร้ายที่ยังและไม่รู้ของครูเทียม (ข้อ 8-10) ในสงครามฝ่ายวิญญาน ธรรมิกชนไม่ควรดูเบาหรือหวาดกลัวความชั่ว แต่ก็ไม่ควรถือการอวดอำนาจตน สิ่งหรือเยาะเย้ยขาดานว่าเป็นความเติบโตฝ่ายวิญญาน ต้องฟังอำนาจกับพระวณะพระเจ้า

หัวข้อพิเศษ: การใช้หนังสือนอกสารบบและธรรมเนียมยิวในยุคดา

การโต้เถียงระหว่างมีคาเอลกับมารเรื่องศพโมเสสในข้อ 9 เชื่อมกับธรรมเนียมเกี่ยวกับ ‘การขึ้นสวรรค์ของโมเสส’ ซึ่งต้นฉบับส่วนนั้นไม่เหลืออยู่ และข้อ 14-15 อ้าง ‘1 เอโนค’ 1:9 (โอริเจน, ‘ว่าด้วยหลักการ’ 3.2.1; ‘1 เอโนค’ 1:9; ริชาร์ด บอคแฮม, ‘ยูดาและ 2 เปโตร’ ข้อ 9, 14-15) คำอธิบายทูตสวรรค์ลัมในข้อ 6 ก็ใกล้การตีความปฐมกาล 6 ของยิวเวลานั้น ยูดาใช้ข้อมูลซึ่งผู้อ่านรู้จักเพื่อพิสูจน์การละทิ้งความเชื่ออย่างหยิ่งกับการพิพากษาแน่นอน

การที่ผู้เขียนในสารบบยกข้อความหนึ่งจากงานใดว่าเป็นจริงและมีประโยชน์ ไม่ทำให้งานทั้งเล่มเป็นพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจ เปาโลก็อ้างวินนอกศาสนาโดยไม่ประกาศผลงานทั้งหมดเป็นพระคัมภีร์ (กจ. 17:28; ทต. 1:12) ความเป็นสารบบของยูดาไม่ได้ฟังอำนาจ ‘1 เอ

โนค』แต่พึ่งอำนาจของยูดาเองซึ่งคริสตจักรอัครทูตรับภายใต้การ
ดลใจพระวิญญาณ (โรมัส อาร์. ชไรเนอร์, บทนำ『1-2 เปโตรและยู
ดา』; ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』) จึงใช้
ข้อมูลพื้นหลังเพื่อให้ความหมายตวับพชัดได้ แต่ไม่ควรตั้งหลักคำสอน
ด้วยอำนาจเสมอพระคัมภีร์หรือคาดเดารายละเอียดโลกุตสวรรค์

บทนำวรรณกรรมนิมิตและวิจารณ์

1. ขอบเขตและตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์

การสำแดงแบบนิมิตในพระคัมภีร์ปรากฏเด่นในนิมิตของดาเนียล เศคาริยาห์ และผู้เผยพระวจนะหลายเล่ม ก่อนถึงบทสรุปยิ่งใหญ่ของสารบบพันธสัญญาใหม่ในวิวรณ์ วิวรณ์มีลักษณะสามประการร่วมกัน คือ ‘การสำแดง’ ของพระเยซูคริสต์ ‘จดหมาย’ ถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งในเอเชีย และ ‘คำเผยพระวจนะ’ ซึ่งคริสตจักรต้องฟังกับรักษา (วว. 1:1-4; 22:7) จึงไม่ใช่ตารางเวลาลับหรือพจนานุกรมสัญลักษณ์ แต่เป็นพระวจนะอภิบาลแก่คริสตจักรจริงในศตวรรษแรก และทำเรื่องการทรงสร้าง พันธสัญญา อพยพ อาณาจักร และพระวิหารตั้งแต่ปฐมกาลให้สำเร็จด้วยการพิพากษาสุดท้ายกับการทรงสร้างใหม่

2. ลักษณะทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรม

วรรณกรรมนิมิตเปิดเผยความจริงฝ่ายวิญญาณหลังประวัติศาสตร์ที่มองเห็น ผ่านนิมิต จากสวรรค์ บุคคลกับสัตว์เชิงสัญลักษณ์ ตัวเลข และความสันสะท้อนของจักรวาล สัญลักษณ์ไม่ใช่ปริศนาซึ่งทำความจริงเลือน แต่เปิดโปงจักรวรรดิโรมันกับอำนาจบุชารูปเคารพว่าเป็นสัตว์ร้ายกับบาบิโลน และให้เห็นว่าพระที่นั่งกับพระเมษโปดกเป็นศูนย์กลางแท้ของประวัติศาสตร์ ยอห์นถ่ายทอดสิ่งที่เห็นบนเกาะปัทมอสด้วยภาษาและภาพพันธสัญญาเดิม ส่วนผู้อ่านแรกคือคริสตจักรจริงเจ็ดแห่งซึ่งเผชิญการบูชาจักรพรรดิ แรงกดดันเศรษฐกิจ คำสอนเทียม การ

ข่มเหง หรืออันตรายแห่งการประนีประนอม นิมิตไม่ใช่ตำนานปฏิเสธประวัติศาสตร์ แต่เป็นพยานผู้เผยพระวจนะซึ่งตีความความหมายแท้กับจุดจบของประวัติศาสตร์ได้อธิปไตยพระเจ้า (กอร์ดอน ดี. พี และ ดักลาส สจวร์ต, บทวรรณกรรมนิมิตใน 'อ่านพระคัมภีร์อย่างไร'; จี. เค. บील, บทนำ 'วิวรณ์')

3. กระแสโดยรวม

นิมิตในพระคัมภีร์โดยทั่วไปนำสายตาจากวิกฤตบนโลกขึ้นสู่พระที่นั่งสวรรค์ เปรียบเวลาจำกัดของจักรวรรดิแบบสัตว์ร้ายกับคำพิพากษาสุดท้ายของพระเจ้า และเรียกธรรมิกชนผู้ทนทุกข์ให้สัตย์ชื่อในปัจจุบัน สื่ออาณาจักรกับบุตรมนุษย์ในดาเนียล ม้า เขา และม้วนหนังสือในเศคาริยาห์ กับภาพจักรวาลในคำสอนบนภูเขาเมกอก เป็นไวยากรณ์ตามสารบบสำหรับอ่านพญานาค สัตว์ร้าย บาบีโลน และเยรูซาเล็มใหม่ในวิวรณ์ การวนซ้ำ การนำภาพเดิมมาแสดงใหม่ ความเปรียบเทียบ และจุดสูงสุดเป็นวิธีดำเนินทั่วไปของนิมิต จึงไม่จำเป็นต้องอ่านทุกฉากเป็นลำดับเวลาราวภาพยนตร์ ต้องเข้าใจกระแสของประเภทวรรณกรรมก่อน แล้วจึงพิจารณาตำแหน่งกับการจัดแต่นิมิตอย่างละเอียด

4. ศาสตร์สำคัญ

หัวใจการสำแดงแบบนิมิตคือมุมมองประวัติศาสตร์สองระดับ บนโลก จักรวรรดิกับความรุนแรงดูเหมือนชนะ แต่ในสวรรค์พระเจ้าประทับบนพระที่นั่ง กำหนดเวลา และรับคำอธิษฐานธรรมิกชน สัตว์ร้ายเชิงสัญลักษณ์หมายถึงอำนาจซึ่งทำลายระเบียบการทรงสร้างและเรียกร้อง

ความกักตึงเด็ดขาดจากมนุษย์ ส่วนธรรมิกชนกับนครบริสุทธิ์หมายถึง
ชุมชนพันธสัญญาซึ่งเป็นของพระเจ้า นิमितไม่ทำความชั่วกับการ
พิพากษาเป็นเรื่องเบา แต่ห้ามตีความความทุกข์ธรรมิกชนว่าพระเจ้าไม่
อยู่ การทรงรักษาอธิปไตยของพระเจ้าเป็นฐานให้คริสตจักรไม่
ประนีประนอมกับอำนาจบูชารูปเคารพ แต่ดำเนินด้วยการนมัสการ
พยาน และความอดทน

5. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ในนิมิตพันธสัญญาเดิม ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ตรงข้ามอาณาจักรแบบ
สัตว์ร้าย เข้ามาหาพระเจ้าและรับอำนาจนิรันดร์ ส่วนพันธสัญญาใหม่
นำภาพนี้มาใช้กับพระคริสต์ผู้รับพระสิริหลังความทุกข์ (ดนล.
7:13-14; มก. 14:62) ทางเขนดูเหมือนชัยชนะอำนาจโลก แต่
แท้จริงเป็นชัยชนะพระเจ้าซึ่งปลดอาวุธบาปกับซาตาน และการคืน
พระชนม์กับเสด็จขึ้นสวรรค์รับรองการพิพากษาสุดท้ายกับการทรงสร้าง
ใหม่ ข่าวประเสริฐของวรรณกรรมนิมิตจึงไม่ใช่ความรู้ลับเพื่อหลบความ
ทุกข์ แต่เป็นความหวังเปิดเผยว่า ผู้สละชีวิตตามพระเมษโปดกที่ถูกฆ่า
จะมีส่วนในอาณาจักรของกษัตริย์ผู้คืนพระชนม์กับการทรงสร้างใหม่

6. วิธีอ่าน

การตีความสัญลักษณ์ควรพิจารณาตามลำดับคือ ความหมายที่ตัวบท
อธิบายเอง หน้าที่ในนิมิตเดียวกัน การใช้ในพันธสัญญาเดิม และ
สถานการณ์ประวัติศาสตร์ของผู้อ่านแรก สัญลักษณ์เดียวกันอาจเน้น
ต่างกันตามบริบท จึงไม่ควรสร้างพจนานุกรมตายตัวให้ตัวเลข สี และ

ทิศทาง สำนวนเวลาเชิงพยากรณ์ต้องคำนึงทั้งความใกล้ ความล่าช้า ยุคคริสตจักรที่เกิดซ้ำ และจุดสูงสุดสุดท้าย ไม่ใช่คำนวณวันที่ นิมิต्तมุ่งสร้างผู้มีสสารผู้ไม่กราบรูปเคารพและตามพระเมษโปดก มากกว่าผู้อ่านที่รู้ข้อมูลมาก แม้ความเห็นรายละเอียดต่างกัน ต้องวางข้อสรุปชัดของสารบบไว้กลาง คือการเสด็จกลับมาที่มองเห็นได้ของพระคริสต์ การคืนชีพทางกาย การพิพากษาสุดท้าย และการทรงสร้างใหม่

วิวรณ์

1. ตำแหน่งในสารบบพระคัมภีร์และลักษณะของหนังสือ

วิวรณ์เป็นเล่มสุดท้ายของพันธสัญญาใหม่และสารบบพระคัมภีร์ เป็นการสำแดงของพระเยซูคริสต์ จดหมายถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งในเอเชีย และคำเผยพระวจนะซึ่งคริสตจักรต้องฟังกับรักษา (1:1-4; 22:7) แม้เป็นวรรณกรรมนิมิตที่ใช้สัญลักษณ์กับภาพเปิดความจริงฝ่ายวิญญาณที่มองไม่เห็นและจุดจบประวัติศาสตร์ แต่ไม่ใช่ตารางห้สอนาคตหรือเอกสารลับสร้างความกลัว หนังสือแสดงว่าพระเจ้าบนพระที่นั่งกับพระเมษโปดกผู้ถูกฆ่าและคืนพระชนม์ทรงครองประวัติศาสตร์ จักรวรรดิแบบสัตว์ร้ายกับบาบิโลนจะถูกพิพากษา และพยานสัตย์จะครองกับพระเจ้าในฟ้าใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่ จึงเรียกคริสตจักรทุกยุคทุกชนมัสการ การแยกแยะ และความอดทน

2. ชื่อหนังสือ

คำกรีกแรก ‘อาโปคาลิปซิส’ หมายถึงการ ‘เปิดสิ่งที่ซ่อน’ หรือการสำแดง ดังนั้นวิวรณ์ไม่ใช่ประสบการณ์ลึกลับจากจินตนาการยอห์น แต่เป็นการสำแดงซึ่งพระเจ้าประทานผ่านพระเยซูคริสต์ให้ผู้รับใช้เห็น (1:1) ชื่ออังกฤษ Revelation ก็เป็นเอกพจน์ ไม่ใช่ ‘วิวรณ์หลายเล่ม’ อย่างที่บางคนเรียก หนังสือเสนอดนพร้อมกันเป็นการสำแดง คำเผยพระวจนะ และจดหมาย สัญลักษณ์นิมิตไม่ให้หนีความจริง แต่เปิดโปง

ธรรมชาติแบบสัตว์ร้ายหลัง โฆษณาชวนเชื่อของโรม และฐานะสวรรค์
แท้ของคริสตจักรผู้ทนทุกข์

3. ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

ผู้เขียนเรียกตนว่า ‘ยอห์น’ ผู้ร่วมความทุกข์ อาณาจักร และความอดทน
ในพระเยซู และกล่าวว่าอยู่เกาะปัทมอสเพราะพระวจนะพระเจ้ากับ
พยานพระเยซู (1:1, 4, 9; 22:8) อีเรเนอัสศตวรรษที่สองกับ
ธรรมเนียมแรกเห็นว่าเป็นอัครทูตยอห์น แม้สำนวนต่างจากพระกิตติคุณ
ยอห์น ก็อธิบายได้ด้วยประเภทวรรณกรรม สถานการณ์ และผู้ช่วยเขียน
ต่างกัน จึงไม่ใช่หลักฐานเด็ดขาดตัดผู้เขียนฝ่ายอัครทูต ตาม
ธรรมเนียมเห็นว่าราว ค.ศ. 95 ปลายรัชกาลโดมิเซียนเป็นไปได้มาก
แต่มีข้อเสนอคริสต์ศตวรรษ 60 ปลายเนโรและก่อนหรือใกล้เยรุซาเล็ม
ล่มด้วย (อีเรเนอัส, 『ต่อต้านพวกนอกรีต』 5.30.3; จี. เค. บील, บทนำ
『วิวรณ์』) ไม่ควรยืนยันปีเดียว แต่ต้องเริ่มจากว่าคริสตจักรเจ็ดแห่งเป็น
ชุมชนจริงในจักรวรรดิโรมันศตวรรษแรก ท่ามกลางแรงกดดันจากการ
บูชาจักรพรรดิ ศาสนาท้องถิ่น และการประนีประนอมเศรษฐกิจ

4. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ผู้อ่านกลุ่มแรก และจุด ประสงค์ในการเขียน

ผู้อ่านแรกคือคริสตจักรในเอเฟซัส สเมอร์นา เปอร์กามัม ธียาติรา
ซาร์ดีส ฟิลาเดลเฟีย และเลาดีเซีย บางแห่งทนการข่มเหงกับยากจน
ส่วนบางแห่งประนีประนอมเรื่องอาหารรูปเคารพกับเพศ มีครูเทียม
เจื้อยชาฝ่ายวิญญาณ และหลอกตนด้วยความมั่งมี (บท 2–3) ระเบียบ

การเมือง เศรษฐกิจ และศาสนาของโรมเรียกร้องความภักดีต่อจักรพรรดิกับเทพเมือง และผู้เชื่อซึ่งปฏิเสธอาจถูกกีดกันหรือกล่าวหาจุดประสงค์ไม่ใช่ให้คำนวณวันเหตุการณ์ แต่ให้คริสตจักรชนะด้วยพระโลหิตพระเมษโปดกกับคำพยานและสัจย์จนตาย (2:10; 12:11) หนังสือให้ปฏิเสธการประนีประนอมและนมัสการถึงที่สุด ด้วยความมั่นใจว่าผู้ทรงครองคือพระที่นั่งกับพระเมษโปดก ไม่ใช่จักรวรรดิที่มองเห็น และคำอธิษฐาน น้ำตา และการเป็นมรณสักขีไม่ถูกลืม (จี. เค. บิล, 『วิวรณ์』; วิลเลียม เฮนดริกเซน, 『วิวรณ์』)

5. โครงสร้างและกระแสเรื่องโดยรวม

คำอธิบายต้นฉบับใช้โครงสร้างละเอียดของจี. เค. บิล และใช้การเปลี่ยนนิมิต ‘ในพระวิญญูญาณ’ สี่ครั้งที่ริชาร์ด บอคแฮมสังเกตเป็นเครื่องหมายเสริม 1:1-8 เป็นบทนำ 1:9-3:22 กล่าวถึงพระคริสต์ผู้คืนพระชนม์กับคริสตจักรเจ็ดแห่ง บท 4-5 เป็นพระที่นั่งสวรรค์กับพระเมษโปดกผู้เปิดม้วนหนังสือ ตราเจ็ดดวงใน 6:1-8:5 แตรเจ็ดคันใน 8:6-11:19 หกหญิง พญานาค สัตว์ร้ายสองตัว และสงครามธรรมิกชนใน 12:1-15:4 กับชนเจ็ดใบใน 15:5-16:21 แสดงความทุกข์ การคุ้มครอง และการพิพากษาในยุคคริสตจักรข้าพร้อมเพิ่มความเข้มสู่จุดสุดท้าย 17:1-19:21 เป็นการล่มของหญิงแพศยาบาบิโลน งานสมรสพระเมษโปดก และชัยชนะกษัตริย์ บท 20 เป็นพันธกับการพิพากษาสุดท้าย 21:1-22:5 เป็นการทรงสร้างใหม่กับเยรูซาเล็มใหม่ และ 22:6-21 เป็นบทสรุป ความเปรียบต่างระหว่างหญิงแพศยากับเจ้าสาวบาบิโลนกับเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งเห็น ‘ในพระวิญญูญาณ’ ทำการเลือกทาง

ศีลธรรมของหนังสือชัดเจน (ริชาร์ด บอคแฮม, 『จุดสูงสุดแห่งคำเผยพระวจนะ』)

6. หัวข้อสำคัญและศาสนศาสตร์

ศูนย์กลางวิวรรณ์คือพระที่นั่งพระเจ้ากับชัยชนะพระเมษโปดก พระเมษโปดกที่ถูกฆ่าทรงเป็นสิงห์แห่งยูดาห์ พระองค์ไม่ได้รับกษัตริย์ด้วยความรุนแรง แต่ซื้อประชากรจากทุกชนชาติด้วยพระโลหิตถวายแก่พระเจ้าและเปิดม้วนหนังสือ (5:5-10) คริสตจักรก็ไม่ชนะด้วยวิธีสัตว์ร้าย แต่ตามพยานสัตย์ของพระเยซูด้วยความจริง ความอดทน และการเสียสละตน การนมัสการเป็นหัวใจวิวรรณ์ และแก่นการละทิ้งความเชื่อคือถวายการบูชาซึ่งเป็นของพระผู้สร้างกับพระผู้ไถ่แก่รัฐ ตลาด หรือรูปเคารพ การพิพากษาไม่ใช่การทำลายตามอารมณ์ แต่เป็นการครองบริสุทธิของพระเจ้าซึ่งตอบคำอธิษฐานธรรมิกชน คืบความยุติธรรมแก่ผู้ถูกฆ่า และชำระการทรงสร้างจากความชั่ว

ไม่จำเป็นต้องมองตรา แตร และขันเป็นตาราง 21 เหตุการณ์ซึ่งต่อกันทั้งหมด แต่ละชุดแสดงสงคราม กันดารอาหาร ความตาย ความสิ้นสะเทือนจักรวาล และการพิพากษาสุดท้ายซ้ำ โดยขยายขอบเขตกับความเข้ม (จี. เค. บิล; วิลเลียม เฮนดริกเซน) แม้ในพิพากษา พระเจ้าทรงเรียกให้กลับใจ ประทับตราหน้าผากประชากร และคุ้มครองเพื่อเป็นพยาน แต่การคุ้มครองไม่ได้ยกเว้นความทุกข์ทรมาน หมายถึงไม่ทรงสูญเสียพวกเขาจากความรอดสุดท้าย ความเห็นที่ว่า 144,000 กับมหาชนซึ่งนับไม่ได้เป็นประชากรพันธสัญญากลุ่มเดียวซึ่งมองต่างมุม

—ถูกนับระหว่างรบและนมัสการหลังชัยชนะ—น่าจะเชื่อว่าการแยกเป็น
ชนชั้นความรอด (วว. บท 7; จี. เค. บील, 『วิวรณ์』 บท 7)

7. พันธสัญญา อาณาจักรของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ แห่งการไถ่

วิวรณ์ทำเรื่องตั้งแต่ปฐมกาลถึงผู้เผยพระวจนะให้สำเร็จในการทรงสร้าง
ใหม่ ภัยพิบัติอพยพกับพระเมษโปดก อาณาจักรปุโรหิตแห่งซีนาย
กษัตริย์เมสสิยาห์แห่งดาวิด บุตรมนุษย์กับสัตว์ร้ายของดาเนียล พระ
วิหารกับน้ำชีวิตของเอเสเคียล และฟ้าใหม่กับแผ่นดินโลกใหม่ของอิส
ยาห์มารวมในพระคริสต์ พระเมษโปดกทรงทำประชากรพันธสัญญา
ใหม่เป็นอาณาจักรกับปุโรหิตด้วยพระโลหิต และเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งมีชื่อ
สิบสองเผ่ากับสิบสองอัครทูตแสดงความสำเร็จของประชากรเดียวใน
พันธสัญญาเดิมกับใหม่ (1:5-6; 5:9-10; 21:12-14) ต้นไม้ชีวิตกับ
การประทับอยู่ของพระเจ้าซึ่งเสียไปในเอเดนได้รับการฟื้นฟู และไม่ต้องมี
พระวิหารเพราะพระเจ้ากับพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหาร ส่วนผู้รับใช้
เห็นพระพักตร์และครองนิรันดร์ (22:1-5)

8. พระคริสต์และข่าวประเสริฐ

วิวรณ์ประกาศพระเยซูเป็นพยานสัตย์ ผู้สิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ ผู้
ถือกฎแห่งความตายกับแดนคนตาย ผู้ปกครองกษัตริย์โลก และพระเมษ
โปดกกลางพระที่นั่ง (1:5, 17-18; บท 5) พระโลหิตปลดจากบาป
ซื้อประชากรใหม่จากชนชาติทั้งหลาย และชนะผู้กล่าวหา (1:5; 5:9;
12:10-11) กษัตริย์บนม้าขาวพิพากษาอำนาจสัตว์ร้ายด้วยพระวจนะ

จากพระโอษฐ์ และชำระเจ้าสาวเพื่อนำสู่งานเลี้ยงสมรสพระเมษโปดก
จุดจบข่าวประเสริฐไม่ใช่วิญญาณหนีโลกวัตถุ แต่คือการคืนชีพ การ
พิพากษาสุดท้าย การประทับของพระคริสต์ผู้ทำทุกสิ่งใหม่กับเยรูซาเล็ม
ใหม่ พระวิญญาณกับเจ้าสาวเชิญผู้กระหายรับน้ำชีวิตเปล่า ๆ และคริสตจักรหวังว่า ‘อาเมน พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเสด็จมา’
(19:6-9; 21:1-5; 22:17, 20)

9. 5วิธีอ่าน

อย่าใช้วิธีจับคู่โดยตรงกับข่าวสมัยใหม่ ประเทศ นักการเมือง บาร์
โค้ด วัคซีน หรือเทคโนโลยี และอย่าใช้คำนวณวันเสด็จกลับมา ให้
พิจารณาพื้นหลังพันธสัญญาเดิม สถานการณ์คริสตจักรเจ็ดแห่งใน
ศตวรรษแรก และสัญลักษณ์ที่ตัวบทอธิบายก่อน แล้วอ่านรายละเอียด
ภายในศูนย์กลางของนิมิตทั้งชุด อย่าทำตัวเลขเป็นสถิติตามตัวอักษร
ทุกครั้งหรือสัญลักษณ์ความหมายเดียวทุกครั้ง คำเตือนเรื่องเพิ่มหรือ
ตัดคำหนังสือไม่ได้ห้ามการแปลสัจย์กับศึกษาตัวบท แต่เป็นคำเตือน
พันธสัญญาไม่ให้บิดเบือนหรือปฏิเสธคำเผยพระวจนะ (22:18-19)

สัตว์ร้ายกับบาบิโลนไม่หมายถึงบุคคลหรือเมืองเดียวเท่านั้น แต่เผยรูป
อำนาจจักรวรรดิซึ่งเกิดขึ้น ต่อต้านพระเจ้า และเรียกร้องการบูชากับการ
เชื่อฟังทางเศรษฐกิจ พร้อมมองสู่การรวมอำนาจแบบปฏิปักษ์พระคริสต์
สุดท้าย คริสตจักรไม่ต่อสู้โดยทำอำนาจโลกเป็นปีศาจแล้วใช้ความ
รุนแรง หรือถือพรตการเมืองหนึ่งเป็นอาณาจักรพระเจ้า แต่เป็นพยาน
ไม่ประนีประนอมกับความมืดมิดรูปเคารพ การแสวงประโยชน์ และ
ฟุ้งเฟ้อ คำว่า ‘ผู้เรียกตนว่ายิว’ กับ ‘ธรรมศาลาชาตาน’ ไม่ใช่คำ

ประณามชาวยิวทั้งหมด แต่เป็นคำพิพากษาข้ออ้างพันธสัญญาของฝ่ายตรงข้ามเฉพาะซึ่งข้ามเหงคริสตจักรเวลานั้น จึงใช้สนับสนุนการต่อต้านยิวไม่ได้ (2:9; 3:9)

หัวข้อพิเศษ: วิธีตีความวิวรรณ์ที่สำคัญ

แนวประวัติศาสตร์จับนิมิตคู่เหตุการณ์ต่อเนื่องในประวัติศาสตร์คริสตจักร แนวอดีตนิยมเน้นเยรูซาเล็มกับ โรม ในศตวรรษแรกและความหมายต่อผู้อ่านแรก แนวอนาคตนิยมเน้นความทุกข์กับพิพากษาสุดท้ายก่อนการเสด็จกลับมา ส่วนแนวอุดมคติเน้นการต่อสู้ระหว่างอาณาจักรพระเจ้ากับความชั่วตลอดยุคคริสตจักร แต่ละแนวมีข้อคิดกับข้อจำกัด ต้องหลีกเลี่ยงอดีตนิยมเต็มรูปซึ่งทำเหตุการณ์อวสานทั้งหมดจบใน ค.ศ. 70 และอนาคตนิยมสุดหัวซึ่งลบความหมายต่อผู้อ่านแรก (คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินสเตอร์ บท 32-33; แกรนต์ อาร์. ออสบอร์น, บทนำ 'วิวรรณ์') คำอธิบายต้นฉบับใช้แนวผสมอุดมคติปรับใหม่กับประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ ซึ่งมองพื้นหลังศตวรรษแรก การเกิดซ้ำในยุคคริสตจักร การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และความสำเร็จสุดท้ายร่วมกัน (จี. เค. บิล, 'วิวรรณ์'; ริชาร์ด บอคแฮม, 'ศาสนศาสตร์วิวรรณ์')

หัวข้อพิเศษ: สามความเห็นเรื่องอาณาจักรพันปี

ลัทธิก่อนพันปีเห็นการครองพันปีพิเศษหลังการเสด็จกลับมา ลัทธิหลังพันปีเห็นการเสด็จกลับมาหลังข่าวประเสริฐชนะกว้างขวางในประวัติศาสตร์ และลัทธิอพันปีเห็นพันปีเป็นสัญลักษณ์ยุคคริสตจักรระหว่างการเสด็จครั้งแรกกับครั้งที่สองและการครองในสวรรค์ (ว.

20:1-6; แอนโทนี สุกมา, 『อวสานศาสตร์สายปฏิรูป』; จอร์จ อี. แลตต์, 『สิ่งสุดท้าย』) แม้ในสายปฏิรูปมีความเห็นต่าง การแยกอิสราเอลจากคริสตจักรกับการรับขึ้นลับก่อนความทุกข์ของลัทธิสมัยการประทานมีความตึงเครียดสูงกับศาสนศาสตร์พันธสัญญา คำอธิบายต้นฉบับให้น้ำหนักแนวอพยพโดยคำนึงโครงสร้างวนซ้ำกับ ‘วิญญาณทั้งหลาย’ ใน 20:4 แต่ไม่ยกความเห็นใดเหนือคำสารภาพร่วมเรื่องการเสด็จกลับมาทางกายของพระคริสต์ การคืนชีพทางกาย การพิพากษาสุดท้าย และการทรงสร้างใหม่ (คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินสเตอร์ บท 32-33; จี. เค. บील, 『วิวรรณ์』)

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิงพันธสัญญาเดิม

- ชเว ยงจิน, 『คำอธิบายพระคัมภีร์ 66 เล่ม』
- วิกเตอร์ แฮมิลตัน, 『NICOT ปฐมกาล』
- อีรี ซี. เลเดอร์, 『ทางตะวันออกของเอเดน』
- เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』
- กอร์ดอน ดี. พี และดักลาส สจวร์ต, 『อ่านพระคัมภีร์ทีละเล่มอย่างไร』
- 『พระคัมภีร์ศึกษาสาขปฎิรูป』
- เกรแฮม โกลด์สเวิร์ธ, 『ข่าวประเสริฐและอาณาจักรของพระเจ้า』
- ดักลาส เค. สจวร์ต, 『อพยพ』
- จอห์น ไอ. เดอร์ม, 『อพยพ』
- เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』 และ 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับล่าสุด』
- เอียน ดูกิต และคณะ, 『Reading Jesus』 เล่ม 1
- กอร์ดอน เจ. เวนแฮม, 『เลวินิตี』
- จอห์น อี. ฮาร์ตลีย์, 『เลวินิตี』
- อัลเลน พี. รอสส์, 『ความบริสุทธิ์แต่พระยาห์เวห์』
- อาร์. เดนนิส โคล, 『กัณดารวิถี』
- เจคอบ มิลโกรม, 『กัณดารวิถี』
- กอร์ดอน เจ. เวนแฮม, 『กัณดารวิถี』
- เดนนิส ที. โอลสัน, 『กัณดารวิถี』
- ชง บยองฮยอน, 『กัณดารวิถี』
- เจ. จี. แมคคอนวิลล์, 『เฉลยธรรมบัญญัติ』
- คริสโตเฟอร์ เจ. เอช. ไรต์, 『เฉลยธรรมบัญญัติ』

- เดวิด เอ็ม. ฮาวเวิร์ด จูเนียร์, 『โยชูวา』
- ริชาร์ด เอส. เฮสส์, 『โยชูวา』
- เค. ลอว์สัน ยังเกอร์ จูเนียร์, 『ผู้วินิจฉัย-รูธ』
- บร็รี จี. เว็บบ์, 『ผู้วินิจฉัย』
- เอียน ดูกิด และคณะ, 『Reading Jesus』 เล่ม 2
- เอียน ดูกิด, 『Reading Jesus』 เล่ม 2
- โรเบิร์ต ดี. เบอร์กิน, 『1-2 ซามูเอล』
- เดวิด โทซุมรา, 『1 ซามูเอล』
- ชง บยองฮยอน, 『คำอธิบายเชิงอรรถอธิบายพงศ์กษัตริย์』
- มาร์ติน เซลแมน, 『1 พงศาวดาร』
- ชง บยองฮยอน, 『คำอธิบายเชิงอรรถอธิบายเอสรา-เนหะมีย์』
- เดบราห์ ริด, 『Tyndale Esther』
- คริสโตเฟอร์ แอช, 『โยบ』
- เอียน ดูกิด, 『Reading Jesus』 เล่ม 3
- เกรแฮม โกลด์สเวิร์ธ, 『ข่าวประเสริฐและพระปัญญาของพระเจ้า』
- เดเร็ก คิตเนอร์, 『คำอธิบายสดุดี』
- แนวทางตีความสดุดีแบบคริสต์ศตวรรษที่สามของบรูซ วอลต์คี
- เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『สุภาษิต』 และ 『บทนำพันธสัญญาเดิมฉบับกระชับ』
- เอียน ดูกิด และคณะ, 『Reading Jesus』 เล่ม 3
- เครก บาร์โธโลมิว, 『คำอธิบายปัญญาจารย์』
- ดักลาส ฌอน โอตอนเนลล์, 『ปัญญาจารย์』
- เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『เพลงซาโลมอน』
- ริชาร์ด เอส. เฮสส์, 『เพลงซาโลมอน』
- เอียน โพรแวน, 『ปัญญาจารย์และเพลงซาโลมอน』
- จอห์น เอ็น. ออสวอลด์, 『อิสยาห์』 I-II
- อเล็กซ์ โมทเยอร์, 『อิสยาห์』

- เอียน ดูกิต และคณะ, 『Reading Jesus』 เล่ม 4
- เทรมเปอร์ ลองแมนที่สาม, 『เยเรมีย์และเพลงคร่ำครวญ』
- เจ. เอ. ทอมป์สัน, 『เยเรมีย์』
- คริสโตเฟอร์ เจ. เอช. ไวท์, 『เพลงคร่ำครวญ』
- เอียน เอ็ม. ดูกิต, 『เอเสเคียล』
- ดเนียล ไอ. บล็อก, 『เอเสเคียล』 I-II
- ซินแคลร์ บี. เพอร์กูนสัน, 『ดาเนียล』
- เออร์เนสต์ ซี. ลูคัส, 『ดาเนียล』
- เอ็ดเวิร์ด เจ. ยัง, 『คำอธิบายดาเนียล』
- จอห์น อี. โกลดิงเกย์, 『ดาเนียล』
- ชง บยงฮยอน, 『Expository Daniel』
- ดักลาส สจวร์ต, 『โฮเซยา-โยนาห์』
- ชง บยงฮยอน, 『โฮเซยา-โอบาดีห์』
- เดวิด เอ. ฮับบาร์ด, 『โยเอลและอาโมส』
- ชง บยงฮยอน, 『Expository Joel, Amos, Obadiah』
- เดวิด ดับเบิลยู. เบเกอร์, 『โยเอล โอบาดีห์ มาลาคี』
- ราล์ฟ แอล. สมิธ, 『มีคาห์-มาลาคี』
- โครงสร้างมีคาห์ของเลสลี ซี. อัลเลน
- โครงสร้างนาฮูมของโอ. พาล์มเมอร์ โรเบิร์ตสัน
- โครงสร้างฮابาคูกของโอ. พาล์มเมอร์ โรเบิร์ตสัน
- โครงสร้างเศฟันยาห์ของโอ. พาล์มเมอร์ โรเบิร์ตสัน
- โครงสร้างฮักกัยของปีเตอร์ เอ. เพอร์ฮูฟ
- อนดรูว์ อี. ฮิลล์, 『ฮักกัย เศคาริยาห์ มาลาคี』
- จอช จี. บอลด์วิน, 『ฮักกัย เศคาริยาห์ มาลาคี』

เอกสารอ้างอิงพันธสัญญาใหม่

- ชเว ยงจิน, 『คำอธิบายพระคัมภีร์ 66 เล่ม』
- ดี. เอ. คาร์สัน, 『มัทธิว』
- อาร์. ที. ฟรานซ์, 『มัทธิว』
- ดี. เอ. คาร์สัน และดักลาส มู, 『บทนำพันธสัญญาใหม่』
- กอร์ดอน ดี. พี และดักลาส สจวร์ต, 『อ่านพระคัมภีร์ทีละเล่มอย่างไร』
- เอียน ดูกิด และคณะ, 『Reading Jesus』 เล่ม 5
- 『พระคัมภีร์ศึกษาสาขปฎิรูป』
- กรม โกลด์สเวิร์ธ, 『การตีความที่มีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง』
- เจมส์ อาร์. เอ็ดเวิร์ดส์, 『มาระโก』
- โรเบิร์ต เอช. สไตน์, 『มาระโก』
- วิลเลียม แอล. เลน, 『มาระโก』
- ดาร์เรล บ็อค, 『คำอธิบายลูกา』
- ไอ. ฮาวเวิร์ด มาร์แชลล์, 『ลูกา』
- ดี. เอ. คาร์สัน, 『ยอห์น』
- เลออน มอร์ริส, 『ยอห์น』
- อันเดรียส เจ. เคิสเทนเบอร์เกอร์, 『ยอห์น』
- ดาร์เรล บ็อค, 『กิจการ』
- ไอ. ฮาวเวิร์ด มาร์แชลล์, 『กิจการ』
- จอห์น สตีลตัน, 『คำอธิบายกิจการ』
- เอฟ. เอฟ. บรูซ, 『กิจการ』
- ชินแคลร์ เฟอร์กูสัน, 『พระวิญญาณบริสุทธิ์』
- ดักลาส เจ. มู, 『โรม』
- อี. พี. แชนเดอร์ส, 『Paul and Palestinian Judaism』
- เจมส์ ดี. จี. ดันน์, 『The New Perspective on Paul』 และ 『Romans』

- จอห์น ไฟเฟอร์, 『The Future of Justification』
- โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『โรม』
- จอห์น เมอร์เรย์, 『โรม』
- ซี. อี. บี. แครนฟิลด์, 『โรม』
- เดวิด อี. การ์แลนด์, 『1 โครินธ์』
- กอร์ดอน ดี. ฟี, 『1 โครินธ์』
- รอย อี. เชียมปา และไบรอัน เอส. รอสเนอร์, 『1 โครินธ์』
- เอียน ดูกิด และคณะ, 『Reading Jesus』 เล่ม 6
- พอล บาร์เน็ตต์, 『2 โครินธ์』
- เมอร์รีย์ เจ. แฮร์ริส, 『2 โครินธ์』
- เดวิด อี. การ์แลนด์, 『2 โครินธ์』
- เฮอร์แมน ริตเตอร์บอส, 『กาลาเทีย』
- มอยเชส ซิลวา, 『กาลาเทีย』
- ชเว กัปจง, 『กาลาเทีย』
- กิล ของนัม, 『อ่านเอเฟซัสอย่างไร』
- ปีเตอร์ ที. โอไบรอัน, 『เอเฟซัส』
- คลินตัน อาร์โนลด์, 『เอเฟซัส』
- กอร์ดอน ดี. ฟี, 『ฟิลิปปี』
- มอยเชส ซิลวา, 『ฟิลิปปี』
- ปีเตอร์ ที. โอไบรอัน, 『โคโลสี-ฟีเลโมน』
- ดิก ลูคัส, 『คำอธิบายโคโลสี-ฟีเลโมน』
- เอฟ. เอฟ. บรูซ, 『1-2 เธสะโลนิกา』
- ยีน แอล. กรีน, 『1-2 เธสะโลนิกา』
- ชาร์ลส์ เอ. วานนาเมเกอร์, 『1-2 เธสะโลนิกา』
- วิลเลียม ดี. เมานซ์, 『จดหมายอภิปาล』
- ฟิลิป เอช. ทาวเนอร์, 『จดหมายอภิปาล』

- โด널ด์ กัทรี, 『จดหมายอภิบาล』
- โด널ด์ กัทรี, 『ทิศัศ』
- ดักลาส เจ. มู, 『โคโลสีและฟีเลโมน』
- ปีเตอร์ ที. โอไบรอัน, 『โคโลสีและฟีเลโมน』
- เจ. เอ. ฟิตซ์ไมเออร์, 『ฟีเลโมน』
- สกอต แม็กไนต์, 『ฟีเลโมน』
- โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『ฮีบรู』
- จอร์จ เอช. กัทรี, 『ฮีบรู』
- ปีเตอร์ ที. โอไบรอัน, 『ฮีบรู』
- ดักลาส เจ. มู, 『ยากอบ』
- เครก แอล. บลอมเบิร์ก และมาเรียม เจ. คาเมล, 『ยากอบ』
- คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินสเตอร์ บทที่ 11
- คาเรน เอช. โจบส์, 『1 เปโตร』
- โธมัส อาร์. ชไรเนอร์, 『1-2 เปโตรและยูดา』
- ปีเตอร์ เอช. เดวิดส์, 『1 เปโตร』
- ดักลาส เจ. มู, 『2 เปโตรและยูดา』
- ปีเตอร์ เอช. เดวิดส์, 『2 เปโตรและยูดา』
- จีน แอล. กรีน, 『ยูดาและ 2 เปโตร』
- ริชาร์ด บอคแฮม, 『ยูดาและ 2 เปโตร』
- จอห์น สตอดต์, 『จดหมายยอห์น』
- โคลิน จี. ครูซ, 『จดหมายยอห์น』
- โรเบิร์ต ดับเบิลยู. ยาร์โบโร, 『จดหมายยอห์น』
- ไอ. ฮาวเวิร์ด มาร์แชลล์, 『จดหมายยอห์น』
- จี. เค. บิล, 『วิวรณ์』
- กรนต์ อาร์. ออสบอร์น, 『วิวรณ์』
- โรเบิร์ต เอช. เมานซ์, 『วิวรณ์』

- ริชาร์ด บอคแฮม, 『ศาสนศาสตร์วิวรรณ์』 และ 『จุดสูงสุดแห่งคำเผยพระวจนะ』
- วิลเลียม เฮนดริกเซน, 『วิวรรณ์』
- อนโทนี ฮุกมา, 『อวสานศาสตร์สายปฏีรูป』

หนังสือเล่มนี้ช่วยให้เห็นภาพรวม
และสาระสำคัญของพระคัมภีร์ทั้ง 66 เล่ม
อย่างกระชับ โดยสรุปภูมิหลัง โครงสร้าง
หัวข้อหลัก และความหมายในประวัติศาสตร์
แห่งการไถ่ เพื่อช่วยให้อ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่ม
ในข่าวประเสริฐของพระคริสต์

